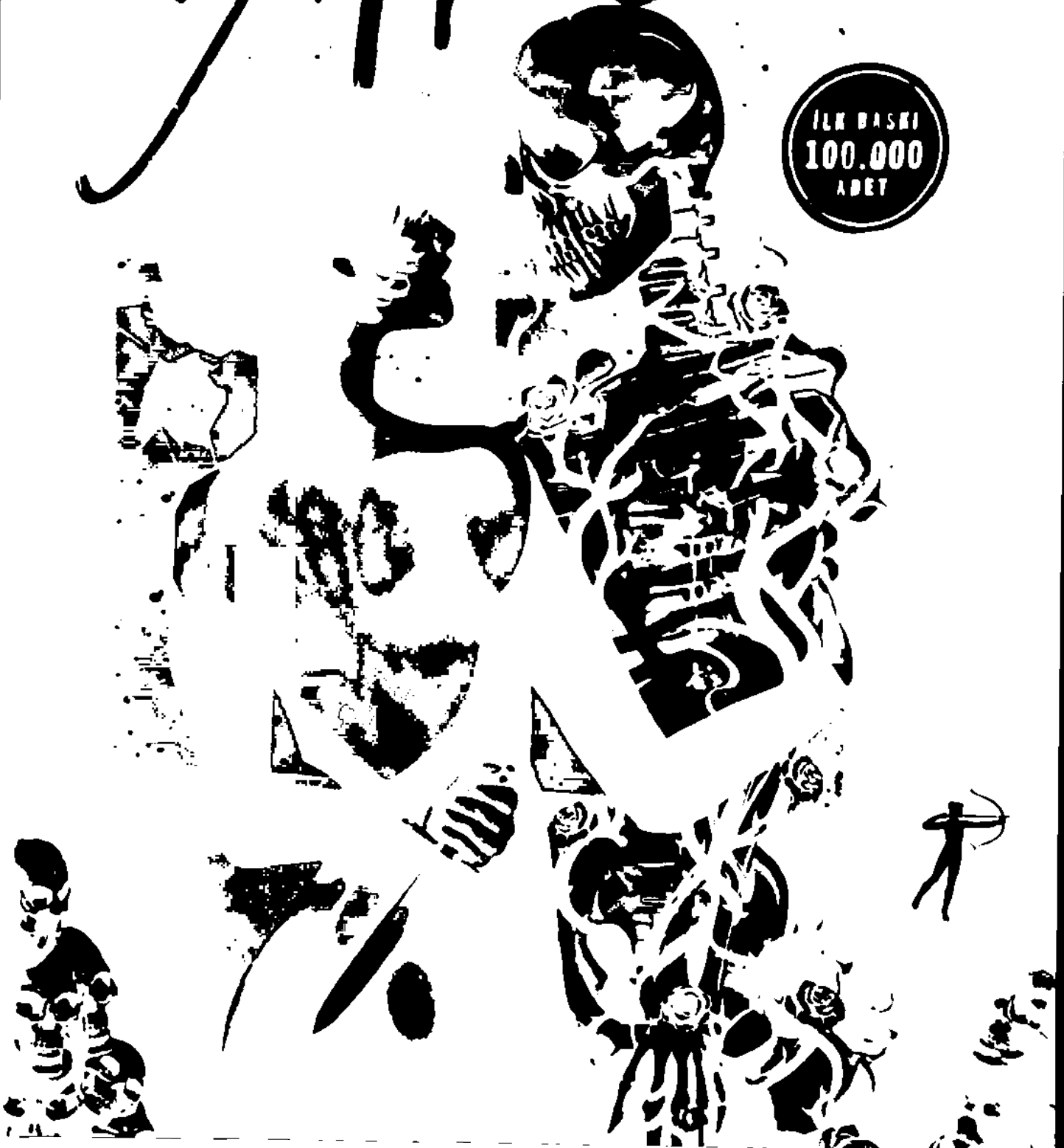

CORSEVİLENDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV SERİSİNİN YAZARINDAN...

IŞIL IŞIK

Arden

İLK BASKI
100.000
ADET

Doğu Avrupa'nın yeraltı dünyasında yaşanan hareketlilikler
esnasında Romanya'nın ünlü iki ailesi arasındaki gerilim
zirveye çıkmıştır.

Karnovic ailesi ve Valestri ailesi...

Karnoviclerin genç lideri Drogo, bir suikast girişiminden,
o sırada aynı mekânda bulunan Edna isimli genç bir kadın
sayesinde şans eseri kurtulur.

Bir resim sergisi açmak için ülkeye gelen genç kadın, bu
olayın ardından Drogo'nun güvenini kazanıp Karnovic
ailesinin malikânesinde yaşamaya başlar. Drogo'nun tahsis
ettiği resim atölyesinde çizimlerine devam ederken birinin
radarına yakalanır: Drogo'nun en yakın arkadaşı ve sağkolu
olan Jan. Jan, kadının yalnızca resim yapmaya gelmediğini kısa
sürede fark eder. Çünkü kadının sessiz duruşunda bir tehdit,
bakışlarında anlatılamayan bir geçmiş gizlidir.

Birbirini yok etmeye kararlı iki ailenin mücadelesi devam
ederken, onlar hakkındaki sırların deşifre edilmesi için
istihbarat teşkilatları da kendi mücadelelerini gizlilikle
sürdürmektedir.

Çok satan *Tünelden Önceki Beyaz Ev* serisinin evreninde,
geçmiş ile gelecek arasındaki köprü *Arden*'in yeni
maceralarıyla kuruluyor...

Artemis yayınları \ Artemis kitap @ artemisyayinlari

A915/15

YAYIN NO: 2641

ARDEN 1

İŞİL İŞİK

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

Editör: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Mıhrıban Onur

Kapak İllüstrasyonu: Pınar Nur Güven

Kapak Tasarımı: Dilan kaya

Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Haziran 2025

ISBN: 978-625-5882-20-2

Sertifika No: 43949

Arden 1

© 2025, İşil İşik

Bu kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretine Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com - www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

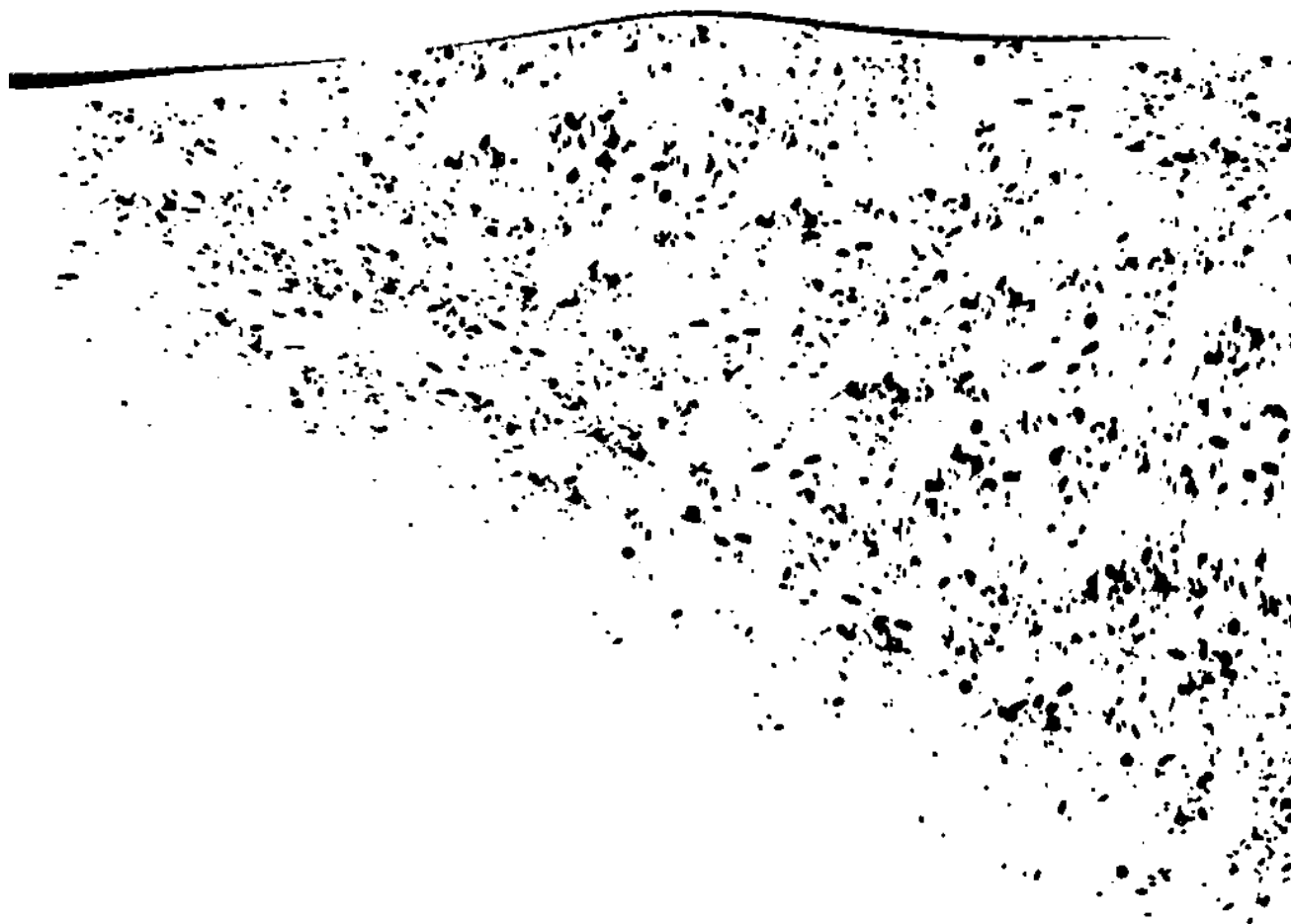
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

IŞIL IŞIK

Arden

ARTEMİS YAYINLARI

Çığlıklar diner...

Silahlar susar...

Kan soğur...

Sır çöker...

“Cesetler unuttur, izler kapanır...

İntikam için doğan bir kadın, her savaşı kazanır.”

Giriş

Aldıkları çok sayıda silah sesi ihbarını değerlendirmek için terk edilmiş bir kilisenin yanındaki barakanın kapılarını aralayan polisler, el fenerlerini karanlık barakanın içine çevirdiklerinde gözlerine inanamadılar.

İçeride iki sıra hâlinde yan yana dizilmiş mezarlar bulunuyordu. Bazılarının mezar taşları eski, bazılarınınnsa yeniydi. Ancak polisleri şaşkına çeviren şey mezarlar değildi.

Mezar taşlarının üzerlerinde ve duvar kenarlarında yığılmış onlarca ceset vardı. Bedenlerindeki mermi deliklerinden kanlar sızmaya devam eden cesetler...

Duvarlar boydan boya kırmızıya boyanmıştı. Kimi yerlerde kanlar aşağı doğru akmaya devam ediyor, kimi yerlerde ise tavana kadar uzanıyordu. Kıp kırmızı duvarların üzerine cesetlerden kopan minik deri parçaları yapışmış, yüzlerce mermi deliğinin ucuna doluşan kanlarsa pıhtılaşmaya yüz tutmuştu. Kopmuş kafalar, deri parçaları, delikler ve kanlar; usta bir ressamın elinden çıkmış bir tablo gibi fenerlerin ışığıyla parılıyordu.

Cesetlerin büyük bir kısmı arka taraftaki bir mezarın üzerine yığılmışlardı. Yüzüstü yatanlar, yanlamasına ve sırtüstü düşenler. Üstteki cesetlerin elleri aşağı doğru sarkıyor, parmak uçlarından mermer mezarın üzerine kan damlıyordu.

Beyaz gömlekler ve ceketler tek bir renge bürünmüştü. Kan kırmızısına...

Mezarın diğer ucundaysa çoğunluğu yeni söndürülmüş mumlar... İçlerinden birkaç tanesi hâlen titreye titreye yanıyor, kenarından akan mum yağları aşağıda kanla buluşuyordu. Mum ışığının etkisiyle me-

zarın üzerindeki cesetlerin gölgeleri tavana vuruyor, tavandaki mermi delikleri ve kan lekeleriyle gölgeler âdeta bütünleşiyordu.

Tam karşıdaki duvarın alt kısmıysa tam bir mezbaha gibiydi. Ayakları yere uzanmış, sırtları duvara yaslı cesetlerin göğüslerinde sayısız delik açılmıştı. Her delikten sızan ve bedenlerinde kocaman bir lekeye dönen kanlar koyulaşmıştı. Onların ayak uçlarındaki alansa tam bir kan gölüne dönüşmüştü. Kan gölünün ortasında yüzüstü uzanan cesetlerin suratlarının yarısından çoğu bu gölün içinde kaybolmuştu.

Cesetlerin en korkunçlarıysa girişe en yakın kısımdaydı. Dört farklı kafa, dört farklı beden... Boğazlarından keskin bir aletle jilet gibi kesilmişlerdi. Pürüzsüz... Bedenler aynı hizada, aynı yönde devrilmişler; bedenlerden kopmuş kafalarsa birer metre önlerinde rastgele savrulmuşlardı. Gözleri açık, bakışlarında ölmeden önceki korku saklıydı...

Polisler, cesetlerin arasında zar zor ilerlemiş ve ölen kişi sayısını zorlukla tespit edebilmişlerdi. Toplamda yirmi iki kişi, barakadaki saldırıda katledilmişti.

Komiser Emris, Birleşmiş Milletler Barış Gücü görevi için yurt dışındaydı. Altı aylık görev süresince Birleşmiş Milletler yönetiminin emrindeydi. Avrupa ve Balkan ülkelerinde bazen gözlemci, bazen özel soruşturmacı bazen de eğitimci olarak çeşitli görevler alıyordu.

Görev süresinin son ayında, denetimli bağımsızlıktan tam bağımsızlığına yeni kavuşmuş küçük bir Balkan ülkesi olan Kosova'daydı... Kosova Polis Teşkilatı'nın yapılandırılması ve güçlendirilmesi için oluşturulan misyon görevi gereği, onlarca polis amirine eğitimler veriyordu.

O günkü eğitimini tamamlamış, kaldığı otelin lobisinde yardımcısı polis memuru Sedat ile sohbet ederlerken telefonu çaldı. Arayan Birleşmiş Milletler yönetiminden Emris'in bağlı olduğu emniyet müdürüydü.

Emris telefonu yanıtladı. Kısa bir merhabalaşmanın ardından müdürün konuşmasını dinledi. Dinlerken ise yüzüne ciddi bir ifade oturdu ve bakışları keskinleşti.

Sedat, bu yüz ifadesini ve bu bakışları çok iyi biliyordu. Emris'e dikkat kesildi. Emris'in konuşması biter bitmez, "Ne olmuş şefim?" diye sordu.

"Bizden sorumlu müdürlerden biri aradı. Romanya'da çok sayıda ceset bulunmuş. Terk edilmiş bir kilisede."

"Orası bizim mıntıkamız değil şefim. Başka bir ülkedeyiz, ne diye bize haber veriyorlar?"

"Gözlemci olarak katılmamı istiyorlar."

Emris'in yanıtından sonra Sedat bir anda duraksadı.

"Tabii sen de memnuniyetle kabul ettin değil mi şefim?"

Emris Sedat'a bakıp gülümsedi.

"Hadi, yola çıkıyoruz. Bir buçuk saate Braşov'a inecek bir askerî kargo uçağı varmış. Ona yetişeceğiz. Bize tahsis edilen aracı otoparktan çıkar."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Romanya'nın büyük şehirlerinden biri olan Braşov'a indiler. Havaalanında Braşov yerel polislerinden bir ekip onları karşıladı. Önde tepe lambaları yanan bir resmî polis arabası, arkada siyah özel bir minibüs... Polislerin yönlendirmesiyle minibüse bindiler ve yola koyuldular.

Sedat, bindikleri minibüsün içini gözlemlemeden duramadı.

"Şefim, baksana bize bayağı değer veriyorlar. VIP araç bu!"

"Bize değil Sedat, Birleşmiş Milletler'e. Ayrıca değer vermiyorlar, çekiniyorlar."

"Şefim gerçekten anlamadığım bir şey var. Koca ülke, kendi polisi var. Neden bizi görevlendiler?"

"Gözlemci olarak. İşimiz soruşturmayı yönetmek değil. Sadece gözlemci statüsünde bir süre eşlik etmek."

"Biz gözleyince daha iyi mi soruşturacaklarmış?"

Sedat'ın merakı bitecek gibi değildi. Emris çareyi mecburen uzun uzadıya anlatmakta buldu.

"Her ülkede olduğu gibi Romanya'da da yozlaşmış polisler var anlaşılan. Çetelerle, suç örgütleriyle iç içe geçmiş polisler. Belli ki bulunan cesetler bu anlamda önemli. Polis teşkilatı içinde birilerinin soruşturmayı karartmasına tedbir olsun diye bizi yolluyorlar. Aslında

hiçbir yetkimiz yok. Bir çeşit gözdağı. Romanya polisine işinizi doğru yapın diye verilen bir mesaj. Biz işte o mesajız.”

Sedat dikkatle dinledikten sonra karşılık verdi.

“Vay be... Şu an kendimi çok mühim bir adam olarak gördüm şefim.”

Bir süre sonra Rotbav isimli küçük bir beldeye varmışlardı. Bir tarafı göl, diğer tarafında nehir olan yoldan ilerlediler. Etraf bir hayli tenhaydı. Karanlığın içinden kısa bir süre daha yol aldıktan sonra, tepe lambaları yanan polis arabalarının bulunduğu yolda durdular.

Kendilerine eşlik eden iki polisin yönlendirmesiyle polis arabalarının arasından geçtiler. Etrafı yıkık dökük eski ahşap çitlerle çevrili bir yerden geçtiler. İlk girdikleri bölgede, sarı projektör lambaları ile bir yer aydınlatılmış, etrafı şeritlerle çevrilmişti. Emris geçerken şeritlerin ortasına baktı. Yerde bir otomatik tüfek bulunuyordu.

Tüfeği geçtikten sonra yürümeye devam ettiler. Az ileride karşısına eski bir kilise çıktı. Atıl, kullanılmayan ve yıkılmaya yüz tutmuş bir kilise... Kilisenin bahçesinde çeşitli yerlerde eski mezarlar bulunuyordu.

Kilisenin sol arka tarafına doğru ise ışıklandırmalar çoğalmıştı. Eski bir barakanın önünde olay yeri inceleme polisleri çalışıyorlardı.

Emris ve Sedat, olay yeri inceleme ekiplerinin çevirdiği şeridi aşmadan kenarından ilerlediler. Barakanın kapısından içeriye baktılar. Gördükleri tablo dehşet vericiydi.

Barakanın içinde yan yana sıralanmış mezarlar vardı. Mezarların üzerinde ise onlarca ceset... Bazıları üst üste yığılmış, bazıları mezarların arkasına devrilmişti. Duvarlarsa mermi delikleri ve kan lekeleleriyle doluydu. Kapıya yakın tarafta bedenlerinden ayrılmış dört ayrı kafa bulunuyordu.

“Şefimmm. Ne olmuş burada böyle? Bildiğin katliam yapmışlar...”

Emris, kapıdan içeriyi detaylıca inceledikten sonra yanındaki polislere döndü ve bilgi istedi. Polislerden biri İngilizce neler olduğunu anlattı. Polisin anlatımı biter bitmez Sedat, “Ne diyorlar şefim?” diye sordu.

“Yirmi iki tane ceset varmış. Romanya’nın en ünlü mafyaları. Ailecek öldürülmüşler.”

“Mafya savaşı demek şefim, ha... Adamları fena harcamışlar.”

Emris bilgi aldıktan sonra içeriye bir kez daha baktı. Işık tutulan kısımlardan birinde, birbirine ters yönden yapıştırılmış bir çift şarjör bulunuyordu. Daha sonra barakanın önünden ayrıldı ve az önce gördükleri tüfeğin olduğu yere doğru yeniden yürüdü. Yürürken bilgi aktaran polislerle tekrar konuştu.

Sedat da onun peşinden eşlik etti. Birlikte tüfeğin başına geldiler. Emris eğildi ve tüfeği detaylıca inceledi.

“Şefim, koskoca olay yerinde sadece bir silah var. Az önceki şarjörle bu tüfek uyumlu. Saldırganlar neden bu tüfeği burada bırakmışlar ki?”

Emris bir süre bekledikten sonra karşılık verdi: “Saldırganlar değil, saldırandır belki de. Tek bir kişinin işine benziyor.”

“Nasıl tek bir kişi? Yirmi iki kişiyi bir kişi mi öldürmüş? Nasıl bir mafya savaşı bu.”

“Polislerin dediğine göre bu ölenlerin en büyük düşmanları başka bir mafya ailesiymiş. Fakat onlar da beş gün önce başka bir saldırıda ailecek yok olmuşlar. Cesetlerini bile teşhis edememişler...”

Sedat, Emris’in anlattıklarından sonra şaşır kalmıştı. “Demek ki aileden birisi ölmemiş şefim. Ve intikamını fena almış.”

Emris, tüfeğe bakarak çenesini kaşıdı. “Belki de...” diye mırıldandı.

Sedat bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Neyse ki böyle psikopatlar bizim ülkemizde yok şefim,” dedi. “Yoksa gece gündüz bunu yaparı bulmak için çalışırdık...”

Komiser Emris karşısındaki manzaraya yeniden bakarak ellerini cebine attı. “Hâle bak Sedat, tam bir kaos,” dedi usulca ve fısıldadı:

“Bazıları yaşarken, bazıları ölürken hatırlanır...”

1. Bölüm

İnsan, Tanrı'nın en kusursuz fırça darbesiydi. Kusursuzluğunu ise her insana bahsettiği kusurlara saklamıştı. Her insan bir kusurdu, her insan kusurluydu.

Yere bağdaş kurmuş, her zamanki gibi üzerimdeki bol gömlek ve dizimin altına kadar çektiğim çoraplarla karşımdaki tuvale bakıyordum. Fonda Igor Stravinsky'nin besteleri çalıyordu. En sevdiğim anlardan biriydi. Klasik müziğe kendimi bırakarak fırça darbelerimle bir tabloya hayat vermek... Bedenim özgür, ruhum özgürken kusursuzluğu resmetmek...

Tuvaldeki resim bitmek üzereydi. Mavi ve yeşil tonların ağırlıklı olduğu renkler ellerimin üst kısmına dağılmıştı. Saçlarım gözlerimin önüne düşüp yüzümü kaşındırıyordu fakat boya bulaştırma kaygısıyla saçlarımı yüzümden çekmiyordum. Biraz geriye doğru kaykılıp son bir bakış attım eserime. Ağaçların arasında kurulmuş geniş bir ev. Bir çiftlik evi... Fena durmuyordu. Hiç fena durmuyordu hem de... Fakat yine de bir şeyler eksik gibiydi. Henüz tamamlanmamıştı. Son bir darbeye ihtiyacı vardı. Ruhumdan, bedenimden son bir fırça darbesine... Göz kapaklarım yukarı aşağı hareket ederken, eksik

olan şeyi bulmuştum. Fırçamı temizledim ve paletten özenle bir renk seçtim. Kırmızı. Kan kırmızısı... Paletteki renk yuvasında kırmızıyı olabildiğince yumuşattım. Kan kıvamında. Fırçamın ucuna bir tutam batırdım ve çiftlik evinin ön bahçesine birkaç damla bıraktım.

İşte oldu.

Tablo şimdi tamamlandı.

Kan kırmızısı bir kusurla kusursuzlaştı...

Hayatlarımız da böyleydi. *Kan olmadan hayat bulmuyor, kan dökmekten yaşamaya devam edemiyorduk.*

Bağdaş kurmuş hâlimden ödün vermeden geriye doğru kaydım. Son tabloma bu kez alıcı gözüyle baktım. Evet, yine şahane olmuştu!

Müziğin ritmine kendimi bırakarak tablonun güzelliğiyle sarhoş olacağım esnada odamın kapısı açıldı. Drogo içeri daldı.

“Burada olduğunu biliyordum!”

Arkamdan sinirli adımlarla yaklaşırken birden duraksadı. Adımları yavaşladı. Onu hiç umursamadan tabloma bakmaya devam ettim. Kafamı bile çevirmemiştım. Neden burada olduğunu, bana ne diyeceğini az çok tahmin edebiliyordum. Drogo yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

“Hımm...”

Kulağıma eğilip usulca mırıldandı: “Seni böyle görmek...”

Drogo’nun ağzından çıkacak cümleleri az çok kestirebiliyordum. Birkaç saat önceki vukuatım için muhtemelen bana kızmıştı. Belki birkaç laf edecek belki de her zamanki gibi, olanları uzaktan izleyecekti...

Fakat son noktayı yine ben koyacaktım. Bakışlarımı hafifçe ona çevirecek, gözlerinin içine bakarak ona yaklaşacak, nefesimi tüm yüzünde hissettiği anda gereksiz bir şaka yapacak, ortamı yumuşatacaktım ve ikimiz de olayı görmezden gelecektik.

Drogo ise buna asla itiraz edemeyecek ve benim onun en karşı konulmaz kusuru olduğum gerçeğiyle belki de bir kez daha yüzleşecekti. Her zamanki gibi, içten içe beklediği sıcaklık tarafından bulunma umuduyla...

Ben tablomu seyretmeye devam ederken bana iyice yaklaştığını hissetmiştim. Yüzünü saçlarıma değdirerek boynuma doğru sokuluyordu. Bir yandan kızginken, diğer yandan ne yapacağını şaşırmıştı. Bir hamle daha yapmasına fırsat bırakmadan onu durdurdum.

“Nasıl olmuş?”

Boynuma kondurmak istediği öpücük askıda kalmışken bakışlarını tabloma çevirdi. Birkaç saniye öylece bekledikten sonra pantolonunun diz kısımlarından hafifçe çekştirerek tıpkı benim gibi bağdaş kurup yanıma oturdu.

“Ağaçlar... Bizim bahçedekilere çok benziyorlar...”

“Ağaçlar hep birbirilerine benzerler!”

Bu kez ben kızmıştım. Yeri geldiğinde ağız iyi laf yapan Drogo, söz konusu tablolarım olunca bir türlü kıvraklığını beceremiyordu.

“Sergini ne zaman açmayı planlıyorsun?” diye sordu, sanki konuyu değiştirmeye çalışır gibi.

“Bilmiyorum... Belki de senden güzel yorumlar alana dek açmam!”

Son cümlemle sinirlendiğimi anladı. Yüzüne bile bakmadan anında doğruldu ve odamdaki bara doğru yürüdü. Kendime içecek bir şeyler doldurup, sırtım ona dönük hâlde yudumladım.

Yeniden arkamdan yanaştı.

“Ne yani? Şimdi de beni mi suçlu çıkaracaksın!”

Yanıt vermedim.

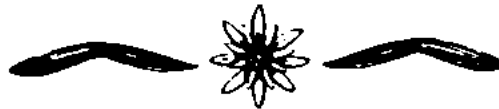
“Biz kahvaltı ederken,” dedi, “yanımızdan geçip yüzmeye gittin.” Kelimeler dudaklarından fısıltıyla dökülüyordu.

Yine karşılık vermedim.

“Nasıl geçti havuz sefası?” Sözlerinin arasında gizli bir ima saklamıştı. Gerçeklerle yüzleşmek ama bir o kadar da uzak kalmak ister gibiydi...

“Edna... bundan sonra birine hesap sormak istersen...!”

Durdu. Arkasını getirmedi.

Birkaç saat öncesiydi. Drogo, Jan ile ön bahçedeki verandada misafirlerini geç kahvaltı eşliğinde ağırlıyordu. Misafirleriyse Bulgar bir çetenin üyeleri idi. Üç kişiydiler. Üçü de aynı fabrikadan çıkmış gibi tek tiptiler. Kafaları dazlak, gözleri pörtlemiş, şişmiş göbekleri siyah tişörtlerinin altından taşmış...

Mutfağa bir şeyler atıştırmak ve Drogo'ya selam vermek için inmiştim. Mutfak kapısında Matias ile karşılaştım. Beni görünce heyecanla, "Edna!" diye bağırarak koşup belime sarıldı. Karnoviclerin sekiz yaşındaki küçük maskotu. Ona ön bahçeye inmemesini işaret ederek verandaya doğru ilerledim.

Kulak misafiri olduğum kadarıyla Drogo ile yeni bir silah sekiyatı için sıkı bir pazarlığa tutuşmuşlardı. Görüşmeleri olduğunu görünce, kahvaltı yaptıkları masaya selam verip yanlarından geçtim.

Onların bulundukları yerden merdivenlere yöneldim ve alt taraftaki havuza indim. Üzerimde beyaz keten bir kimono vardı. Şezlonglardan birine eşyalarımı ve kimonoyu bırakıp havuza girdim. Havuzun diğer tarafında ailenin sevilen köpekleri birbiriyle oynuyordu. Birbirinden asil iki doberman. Zeus ve Hera. Güneş yüzümü yalar-ken havuzun içinde birkaç dakika onları izleyerek zaman geçirdim.

Kısa bir süre yüzdükten sonra metal basamaklara tutunarak havuzdan çıktığım esnada, adamlardan biri üst kısımdaki merdivenlerde belirdi. Merdivenlerden inerken iştahlı ve iğrenç bakışlarla havuzdan çıkışımı seyretti. Adama bakmamıştım ama beni izlediğini biliyordum. Merdivenler bittiğindeyse hemen sol tarafına dönüp tuvaletlerin bulunduğu kapıya yöneldi. Tuvalete girmeden önce o tiksindirici dudaklarıyla kendi kendine mırıldandı. Ne dediğini tam olarak duyamasam da fısıltıyla karışık işittiğim tek bir kelime bana yetmişti: *suka*...

Rusça, kaltak...

Kendi kendine, anlamayacağımı sandığı bir dilde...

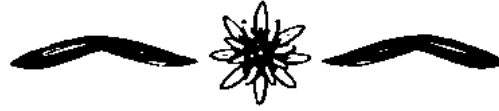
İri kıyım adam kapıdan geçtikten sonra, çıplak ayaklarla peşinden devam ettim. Üzerimden ve saçlarımdan sular damlıyordu ama umurumda değildi. Tuvalete girdiğimde pisuvara yanaşmıştı. İki eliyle fermuarlarını açmaya çalıştığı esnada kafasının tam arkasından darbe-

mi indirdim. Suratını duvara çarptı. Geriye döndüğünde yamulmuş burnundan kanlar fışkırıyordu. Hincımı alamadım ve kasıklarına doğru diz kapağımla ikinci darbemi geçirdim. Uğultulu bir acıyla önümde kıvranmaya başladı. Bir eli kanlar içindeki burnunda, diğeri fermuarını yeni açtığı kasıklarında...

“Suka!” diye bağırdım tuvaletten çıkarken. Hızlıca havuzun kenarına doğru adımlayıp şezlongdaki kimonoyu üzerime geçirdim ve oradan ayrıldım. Hiçbir şey olmamış gibi. Sakince...

Adam muhtemelen başına gelenleri anlatamamıştı. Büyük ihtimalle ayağının kaydığı ve burnunu kapıya çarptığı yalanıyla Drogo’nun yanına dönmüştü.

Jan’in ise her zamanki gibi neler olup bittiğini anlaması pek uzun sürmemişti...

Arkamı döndüm. Drogo’nun yüzündeki gerginlik kısa sürede tebessüme evrilmişti bile... Ayaklarımın ucunda yükselip ona doğru uzandım.

“Söz... Bir daha birine hesap sormak istersem önce sana haber veririm...”

Drogo bir anda belime uzandı ve beni sıkıca kendine doğru çekti.

“Akşama hazır olmayı unutma Edna... Bu gece sen de aramızda olacaksın!”

2. Bölüm

3 hafta öncesi

Macaristan'a yerleşeli bir ay kadar olmuştu. Başkent Budapeşte'de, 19. yüzyıldan kalma, eski bir kiliseden lüks bir yaşam alanına dönüştürülmüş bir ev kiralamıştım. Şövalelerim, tablolarım, fırça setlerim ve boyalarımınla yaşadığım eve kısa sürede uyum sağlamıştım. Taş duvarların tavanla kesişen yerlerinde iki yüz yıl öncesinden kalma bazı motifler hâlen duruyordu.

Ev sahibim Zoltán Esterházy, Budapeşte'nin yerel bürokrasisi içerisinde söz sahibi yaşlı bir adamdı. Köklü bir aileye sahipti. Hiç evlenmemişti ve hemen üst katta, iki küçük odadan oluşan dairede yaşıyordu. Kendi ailesinin geleneklerini devam ettirmiş, belediye bünyesinde memuriyetine devam ediyordu. Titiz bir adamdı. Daireyi kolay kolay kimseye kiralamıyordu. Ressam olduğumu ve Budapeşte'de geçici olarak yaşayıp bir sergi açma arayışında bulunduğumu öğrenince evi kiralamama rıza göstermişti.

Esasında o beni değil, ben onu seçmiştim. Nahif biriydi, zengindi ve hepsinden önemlisi çevresi oldukça geniş centilmen bir beyefendiydi. Haberi olmadan dairesini değil, bizzat kendisini kiralamıştım. Ulaşmak istediğim yere beni götürebilecek tek kişi oydu. Üstelik hiçbir şeyin farkında olmadan...

Zoltán Esterházy beyaz saçlarını her daim arkaya doğru tarar, elinden piposunu düşürmezdi. Klas takım elbiseleri ve bazı geceler yanına aldığı özel işlemeli bastonu ile şık bir görüntü çizerdi. Zoltán ile güzel bir diyalog yakalamıştık. Bu diyalogu başlatan bendim. Eve taşındığım ilk haftanın sonunda özenle hazırladığım böğürtlenli *cup-cakelerden* koca bir tabak ile kapısına dayanmış, kendimi zorla içeri davet ettirmiştim. Bu da keyifli ve seviyeli bir arkadaşlığın başlangıcı olmuştu. Aramızdaki bu dostane ilişkiyi medeni bir şekilde sürdürmek de ona düşmüştü. Bazı akşamlar beni davet ediyor, bazı akşamlar ise bizzat kendisi kapımı tıklatıyordu. Fazla değil, yarım saat kadar beni ziyaret ediyor, çizdiğim tabloları zevkle inceliyor, çoğunlukla Avrupa içinde ziyaret ettiği sergilerden bahsediyor ve kısa bir sohbetin ardından istirahate çekiliyordu. Zoltán'ın beni sevmesi, zaman içerisinde birçok konuda bana yardımcı olmasıyla devam etti. En büyük desteğiye açacağım sergi için bana yardım edecek olmasıydı. Belediyenin sanat galerisindeki sergi alanlarından birini şimdiden ayarlamış, ben ne zaman kendimi hazır hissedersen, iki haftalığına bana tahsis edebileceğini söylemişti.

Günler böylece geçerken Zoltán bir akşam yine kapımı çaldı. Her zamanki güler yüzü ve sevecen bakışlarıyla içeri girdi. Çizmeye çalıştığım son tablo hakkında klasik sohbetimiz devam ederken, iki gün sonra verilecek olan bir davetten bahsetti. Dediğine göre şehrin en önde gelen iş adamlarından biri bu davetin ev sahibiydi. Sanatçılar, müzisyenler, iş insanları ve şehrin tüm elitleri o gece bir araya geleceklerdi. Zoltán, eğer istersem, sergi öncesi Budapeşte'nin ileri gelenleriyle tanışabilmem için beni de götürebileceği teklifini sundu.

Benim için çok makul bir teklifti. Seve seve katılabileceğimi söyledim. Sıradan bir sanat gecesi olacağını düşünüyordum. Fakat teklifini kabul etmemin ardından eklediği cümlelerle, belki de asıl aradığım kişilerin ya da fırsatın ayağıma kadar geldiğini hissettim.

“Edna Hanım, yalnız orası özel bir davet... Orada olduğundan, orada gördüklerinden kimseye bahsetmemelisin...”

Gülümseyerek, “Meraklanmayın...” diye yanıtladım. “Zaten Budapeşte'de henüz sizin dışınızda kimseyle tanışmıyorum...”

İşte beklediğim haber...

İki gün sonrasında Zoltán'ın dediği saatte hazırdım. Evimdeki devasa aynanın karşısına geçip son kez kendime baktım. Üzerimde kan kırmızısı saten bir elbise vardı. Işık vurdukça parıldayan kırmızı kumaş beyaz tenime yapışmıştı, elbisenin bacak kısmındaki derin yırtmaç ise her adımda görünüyordu. Omuzlarım açık, köprücük kemiklerim belirgindi. V kesimi dekoltemle cesaretimi de sergilemiştim. Hiç tarzım olmamasına rağmen arada bir böyle giyinmek hoşuma gidiyordu. Dudağıma sürdüğüm ruj da elbisemle aynı renkteydi, omuzlarıma düşen siyah düz saçlarım ve takma kirpiklerle belirginleştirdiğim siyah gözlerimle muhteşem bir uyum sağlamıştı... Her şey hazırdı.

Zoltán kapıyı tıklatınca ince topuklu, kırmızı tabanlı stiletto larımı ayaklarıma geçirdim. Zoltán beni görür görmez heyecanla, "Şahane olmuşsun Edna!" diyerek övgüsünü esirgemedi. Üzerindeki siyah takım elbisenin çok kaliteli olduğu belliydi. Ön cebindeki beyaz ipek mendil özenle katlanıp yerleştirilmişti. Centilmenliğinin karşılığını koluna girip, "Sizin yanınıza yakıştırm umarım," diyerek vermiştim.

Birlikte taksiye bindik. Kısa bir süre sonra Tuna Nehri'nin kenarındaki ışıltılı bir tarihî binanın önünde durduk. Gresham Palace. Budapeşte'nin en önde gelen otellerinden biri. Taştan yapılma tarihî bina, yıllarca Macar aristokratların, bankerlerin ve sanatçıların gözdesi olmuştu.

Zoltán ile kol kola davet salonuna doğru yürüdük. Attığımız ilk adımlardan itibaren dikkat çekmeyi başarmıştım. Etrafta koşturan çalışanlar, garsonlar, çeşitli davetliler; birçok kişinin bakışının bizim üzerimizde olduğundan emindim. Bu durumsa benden çok ihtiyar partnerimi keyfin doruklarına çıkarmıştı. Kendinden emin adımlarla davet salonuna kadar hiç konuşmadan devam etti.

Salon, ihtişam ve asaletin bir bileşimi gibiydi. Yüksek tavanlardan sarkan devasa kristal avizeler, loş ışıklarını salonun üzerine yayıyor, altın varak işlemeli duvarlarda gölgeler süzülüyordu. Cam duvarların ardında Tuna Nehri'nin karanlık suları yansıyor, şehrin nefes kesen ışıkları buğulu bir atmosfer yaratıyordu. Mermer zemin, her adımda

hafif yankılanan topuk sesleriyle doluyordu. Ortadaki piyano salonun merkezi olarak konumlandırılmıştı. Piyanonun birkaç metre gerisine çeşit çeşit içkilerin yer aldığı mermer bir tezgâh kurulmuştu. Etraftaki yuvarlak masalara davetliler öbek öbek yerleşiyorlardı. Salon giderek kalabalıklaşıyor, birbirlerini tanıyan insanların selamlaşmalarıyla piyano sesi birbirine karışıyordu.

Zoltán'ın tahmin ettiğimden çok daha geniş bir çevresi vardı. Salona giren birçok kişi onu görünce yanına geliyor ve selamlaşmadan geçmiyordu. Kısa bir süre sonra salon dolmaya başlayınca, bu kez Zoltán masadan ayrıldı ve birkaç kişi ile görüşüp hemen geleceğini söyledi.

Tek başıma kalmamla birlikte salondaki kişileri teker teker incelemeye başladım. Gözlerim salonda dolaşırken, kadehime hafifçe dokunarak mekânın hâkimiyetini üzerime alıyordum. Buradaki herkes bir şekilde statü sahibiydi. Ya parayla ya güçle ya makamla ya da şöhretle... Etraftaki insanları incelerken, Zoltán'ın iki gün önceki uyarısını neden yaptığını daha iyi anladım. Etrafta ayakta duran ya da masalarda oturan birçok kişinin bellerindeki tabancaları fark etmemek imkânsızdı. Burada sadece Budapeşte'nin ileri gelenleri değil, aynı zamanda suç dünyasının ve çeşitli mafya gruplarının temsilcileri de yer alıyordu. Her köşe, her masa, her grup bir güç dengesi içindeydi sanki. Herkes, bir diğer grubu tartıyor gibiydi. Dikkatimi çaktırmadan onlara verdiğimde, grupların kimlerden oluştuğunu çözmem de uzun sürmemişti.

Bingo!

Piyanonun hemen arkasındakiler Sırp bir çeteydi. Piyanoya çok uzak bir konumda değildim ve konuştuklarını az çok işitebiliyordum. Siyah takım elbiseleriyle etrafı izliyorlar, kuşkulu ama aynı zamanda öz güvenli bakışlarıyla masada boy gösteriyorlardı. Herkese laf atıp ortamda gereksiz gürültü yapan ama tiz sesle gülüşen biri, sigarasını yavaşça küllüğe bastırırken, yanındakiler geceyi bir pazarlık masasına çevirmiş gibi fısıltılarla konuşuyordu.

Barın köşesinde, loş ışıkların altında bir grup Rus oturuyordu. Onların konuştuklarını işitmeme gerek yoktu. Gerek duruşları ge-

rekse taşıdıkları genetik özellikler nedeniyle kim olduklarını gayet net bir şekilde belli ediyorlardı. Geniş omuzlu, sert bakışlı adamlar, koyu renk gömleklerinin kollarını sıvamışlar, altın zincirlerini sergilemekten geri kalmıyorlardı. Uzun boylu dazlak olanın yüzünde eski bir bıçak yarasının izleri vardı. Ona nazaran daha kısa boylu tıknaz olan ise yavaş ama hâkimiyet kuran bir edayla elindeki viskiyi sallıyordu. Yanlarında üç kişi daha vardı, etrafta olup bitenleri pürdikkat izliyorlar, gerekli durumlarda dazlak olanın kulağına raporları sunuyorlardı. Ortamın havasını sahiplenmişlerdi; sanki sadece misafir değil, buranın gerçek sahipleri gibi etrafa mesaj veriyorlardı.

Salonun diğer tarafında, şık ama tehditkâr bir hava taşıyan İtalyanlar bulunuyordu. Onlar diğerlerinden farklıydılar. Daha sessiz, daha rafine, ama çok daha tehlikeli. Üzerlerinde terzi işi beyaz çizgili koyu renk smokinler, gözlerinde ise derin hesaplar saklıydı. Kalabalık bir gruptu. Büyük bir masanın etrafına konuşlanmışlardı. Masanın üzerinde bolca alkol ve yemek vardı. Aralarındaki en yaşlı, beyaz sakallı adam, siyah eldivenleriyle bir sigara yaktı, dumanını havaya savururken göz göze geldik. Gözlerini ilk kaçırın psikolojik üstünlüğü kaybedecekti sanki... Bekledim ve gözlerimi gözlerinden geri çekmedim. Bekledi ve gözlerini gözlerimden geri çekmedi. En sonunda kadehini hafifçe havaya kaldırarak gülümsedi ve çapkın bir selam verdi. Sanki tanıyormuşçasına kadehimi elimde oynatarak ve gülümseyerek karşılık verdim. Savaşımızı kimse kaybetmedi.

Zoltán henüz dönmemişti ve ben de tek başıma beklemekten sıkılmışım. Biraz etrafta adımlayıp bu ihtişamlı balo salonunun havasını solumaya karar verdim. Masaların sağ tarafına boylu boyunca uzanan büyük bir bar kurulmuştu. Barmen ve barmaidler garsonların siparişlerini hazırlıyor, bir yandan da bara gelen misafirlerle sohbet ediyorlardı. Barın yan tarafında ise yine büyükçe bir self servis masası vardı. Üzerinde kadeh şampanyalar, Proseccolar, köpüklü şaraplar ve kırmızı ile beyaz şarap sunumları bulunuyordu. Ortasına ise kocaman bir kâsede üzeri meyvelerle süslenmiş punch yerleştirilmişti. Masanın başında duran sarı saçlı sevimli kıza selam verdikten sonra punch kâsesinin içindeki kepçe ile pembe renkli içeceği karıştırmaya

başladım. Kız bana boş bir bardak uzatırken sinsice izlendiğime dair bir his doğdu içime. Hislerimde asla yanılmazdım. Yine yanılmamıştım. Çapraz masada salonun daha karanlık tarafında, tıpkı benim gibi herkesi izlercesine duran yaşlı bir adamı fark ettim. Gölgeler arasına saklanmıştı. Beyaz sakallı yüzünün bir kısmı salonun lambalarının yaydığı ışıltı ile parlarken diğer kısmı karanlıklar içindeydi. Üzerinde gayet şık ve yaşına uyan bir takım elbise vardı. Hemen arkasında ise ayakta dikilen bir koruması... Bakışları benim üzerimdeydi. Bana bakan o yaşlı gözleri bir yerden tanıdığımı hissettim. Usulca ayağa kalkıp önce ceketini ardından pantolonunu düzeltti. Onun ayağa kalktığını gören koruması sandalyesini geri çekti. Bir elinde purosunu diğer elinde sedef işlemeli şık bastonu ile bana doğru yürümeye başladı. Kim olduğunu biliyordum. Hiç tahmin etmediğim bir anda, tahmin etmediğim bir yerde eskilerden hayal meyal hatırladığım bir hayalet ile karşılaşmıştım.

“Seni burada görmek ne hoş...” dedi net ve kararlı bir şekilde.

“Hımm...” diyerek karşılık verdim kaşlarımı kaldırarak. “Sizleri de...”

Purosunu korumasına uzatıp masadan bir kadeh aldı. Bastonunu masaya yasladı ve bir elini pantolonunun cebine soktu. Benim bulunduğum açıdan salona hızlıca göz gezdirdi. Sanki benim açıda kimler olduğunu keşfetmek istercesine... Hiç konuşmadan bir dakika kadar yanımda durduktan sonra, “Bana yıllar önce verdiğin sözü unutmadın umarım,” dedi. Hemen ardından da kadehinin dibindeki viskiyi kafasına dikip gözlerimin derinlerine baktı. Sanki çıplak ruhumu dikizliyordu.

Birkaç saniye bakiştık. Vermek istediğim cevabı almıştı.

Yanımdan ayrılacağı sırada koruması hemen hamle yaptı ve “Buradan buyurun...” diyerek yolu gösterdi. “...Beyefendi.”

Birkaç saniyelik düşünce selinden sonra toparlandım. Bakışlarımı yeniden salona çevirdim. Çok fazla sabit kalmıştım ve insanları süzmüştüm. Göze batmamak için yürümeye karar verdim. Yürürken, cam duvarların hemen önünde, salonun en aydınlık yerindeki İngi-

lizlere rastladım. Diğerlerinden farklı olarak fazla rahatları, güçlerini gizlemeye ihtiyaç duymayacak kadar eminlerdi kendilerinden...

Ve Japonlar... Salonda en az fark edilen ama en dikkat çeken gruptu Yakuzalar. Davet içindeki tek Asyalı ekipti. Burada ne aradıklarına tam olarak anlam veremesem de iş için olduğunu tahmin etmek zor değildi. Onlar hiçbir şey yapmadan bile güçlerini hissettiren adamlardı. Masalarında bir ciddiyet, bir ritüel havası hâkimdi. Konuşmalar yavaş, hareketler ölçülü, bakışlar keskin ve hesaplıydı. Lacivert takım elbiseleri diğer gruplardan daha sade ama daha sofistikeydi. Kravat takan yoktu, boyunlarının hemen altında, beyaz gömleklerinin arasından dövmelelerinin uçları görünüyordu. Birinin elinin sırtında, ince çizgilerle işlenmiş bir ejderha vardı. Bir diğerinin eline bakınca fark ettim, serçe parmağı eksikti. Ya bir hata ya da bir sadakat göstergesi...

Bu salon, sanki sadece bir davet mekânı değil, aynı zamanda bir savaş alanıydı. Ancak burada silahlar ateşlenmiyordu. Güç gösterisi; burada bulunmakta, öz güvenli bakışlarda ve sessizlikte saklıydı.

Yeniden ilk bulunduğum yere döndüm. Aradığımı henüz bulamadım diye kendi kendime mırıldanacakken salon kapısından içeriye uzanan halının üzerinde bir grup daha göründü. Üç kişiydiler. Bakışlarımı oraya çevirdiğimde gelenlerim kim olduklarını anladım... Bunlar Romanyalı Karnoviclerdi. Ortalarında kendinden emin adımlarla ilerleyen ve etrafına öz güvenli bakışlar dağıtansa Drogo! Drogo Karnovic...

Sonunda ortaya çıkmıştı.

Adını çok kez duymuş, fotoğraflarına defalarca bakmıştım ancak onu ilk defa görüyordum...

Aynı bahsedildiği gibi genç ve heybediydi...

Üzerindeki siyah smokin esmer tenine neredeyse mükemmel uyum sağlamış, ıslıl ıslıl parlayan simsiyah gözleri ve yüzünü çevreleyen kirli sakalları ile bir bütünlük hissi yaratmıştı. Smokinin kollarından göz kırpan kıvrımlı dövme motifleri âdeta bir tentakül gibi bileğini sararak parmaklarına doğru ilerliyordu. Aynı şekilde gömleğinin yakasını aşarak boynuna tırmanan sarmal desenler, üzerindeki zarif

kumaşla bir tezatlık oluştursa da Drogo'nun kendinden emin duruşu bu tezatlığı ezip geçiyor, etkileyici bir ağırlık yaratıyordu.

Ünlü Karnovic ailesinin tek veliahdı. Diğer grupların bakışlarının kendi üzerinde olduğunun bilinciyle azametinden ödün vermeden, elleri pantolonunun cebinde, halının üzerinde ilerledi. Halının sonunda davet sahipleriyle selamlaştıktan sonra salonun karanlık köşesine doğru yürümeye devam etti. Birkaç masaya başıyla selam verdikten sonra onların hemen solundaki yuvarlak masanın arkasına geçti.

Drogo'nun yanında iki kişi daha vardı. Tıpkı onun gibi esmer tenli olan, Drogo ile mesafesini profesyonel şekilde ayarlayarak arkasında durdu. Büyük bir ihtimalle özel korumasıydı. Diğeri ise sarışın, mavi gözlü ve soğuk bakışlıydı. Drogo ile aynı yaşlarda... Drogo'nun yanına geçti ve etrafı sessizce süzmeye başladı.

Bulduğum masa Drogo'nun masasına uzak kalmıştı. Onu daha yakından görebileceğim bir yer seçmeye çalışırken Zoltán yanımda bitti.

“Edna... Sıkılmadın umarım? Kusura bakma, tanıdıklarla görüşmeden dönemedim.”

“Hayır, hiç sıkılmadım... Tam tersine eğleniyorum da...”

“Birkaç kişi seni merak etmiş. Gecenin yıldızı gibisin. Seni sorup duruyorlar...”

Bu durum benim için iyi miydi kötü müydü, kestirememiştim.

“Ne güzel... Merak edenlerle tanıştırsın artık.” İstemsizce gülümsedim, kimseyle tanışmak istemiyordum. Bir kişi hariç!

Zoltán'ın yeniden gelmesi pek iyi olmamıştı. Drogo ve arkadaşları görüş açımdan çıkmışlardı. Bir şekilde yerimi değiştirmeli ve onu daha yakından görmeliydim. Keşif amaçlı etrafıma yeniden bakınırken, az ilerideki masalardan birindeki yaşlı bir adamın bize doğru el salladığını fark ettim. Adamın yanında şık giyimli aynı yaşlarda bir kadın daha vardı. Yanlarında başka kimse yoktu.

Anında Zoltán'a dokunup, “Sana sesleniyor sanırım,” diyerek adamı işaret ettim.

Zoltán adamı görünce el sallayarak karşılık verdi.

“Kim onlar?”

“Budapeşte’nin önemli mimarlarından... Ayrıca ailecek çok zenginler. Karısı da büyük bir sivil toplum örgütünün başında.”

Yaşlı çiftin bulunduğu masaya yeniden göz gezdirdiğimde, Drogo’ya daha yakın ve onun görüş açısında olduğunu fark ettim.

“Tanıştırırsana beni onlarla. Çok tatlı insanlara benziyorlar. Belki sergim için de yardımcı olurlar.”

Zoltán hiç itiraz etmedi. Eliyle bana işaret edip yol gösterdi. Birlikte masaların arkasından ilerledik ve yaşlı çiftin yanına gittik. Zoltán’ın tanıştırmasının ardından onlarla kısa bir süre sohbet ettim. Sohbet ederken bakışlarımı Drogo’nun bulunduğu masaya çevirdim. Evet, işe yaramıştı. Drogo’ya bir hayli yaklaşmışım. Artık burada kalmak daha mantıklıydı.

Yaşlı çift ile mimarlık konularına girerek sohbeti derinleştirdim. Sohbet ederken bakışlarımı sık sık Drogo’nun bulunduğu masaya çevirmiştim.

Drogo, karizmatik duruşuyla herkesin içinde fark ediliyordu. Diğer masalardaki birçok kişinin bakışları Drogo’nun üzerindeydi. Sanırım ona dikkatle bakan ve yanına yaklaşmak isteyecek tek kişi ben değildim. Özellikle iki masa önündeki kalabalık grubun içindeki bir kadın, hayran bakışlarını bir saniye bile olsun çekmiyordu. Kilitlenmiş şekilde onu izliyor, yanındaki diğer kadınla fısıldaşıyor ve gülüyordu.

Diğer kadınsa ilk kadına göre çok daha odaklanmıştı. Etrafını tıpkı benim gibi dikkatle süzüyordu. Saniyeler sonra göz göze geldik. İkimiz de anında gözlerimizi kaçırdık. Bu kadının benimle göz göze geldikten sonra tedirgin tavırlara bürünmesi tuhafıma gitti. Belki de ben durduk yere işkillenmişim. En çok da birkaç dakika sonra çantasını omzuna takıp salonu terk etmesi dikkatimi çekti.

İlk kadın merak dolu gözlerle Drogo’ya bakmaya devam ediyordu. Bir süre sonra Drogo’nun dikkatini çekmişti. Kadın göz göze gelir gelmez elindeki şampanya kadehini Drogo’ya doğru kaldırarak kur yapmaktan geri kalmadı. Üzerinde siyah, ipeksi, derin dekolte’li bir elbise vardı. Saçlarını topuz yapmıştı, boynunu ve omuzlarını

böylece daha belirgin sergiliyordu. Bileğindeki ince bilezik, kadehi kaldırırken parıldamıştı.

Drogo'nun kadına bakışlarının keskinleşmesinden rahatsız olmuşum. Diğer kadın hâlen geri dönmemişti. O an ters giden bir şeyler olduğunu hissettim. Bu kadında da kesinlikle bir tuhafılık vardı. Yanımda konuşan çifti umursamadan Drogo'yu izlemeye devam ettim. Bu kez çok daha iddialıydım. Onunla göz göze gelene kadar bakışlarımı geri çekmeyecektim.

Fakat Drogo kimseyle ilgilenmiyor gibiydi. Etrafına bakınıyor, ara ara masanın üzerindeki viskisini yudumluyor ve yanındaki sarışın adamla kulaktan kulağa bir şeyler konuşuyordu. En sonunda kafasını bizim masaya doğru çevirdi. Ve işte o an... Sonunda göz göze gelmiştik. Dediğimi yaptım ve gözlerimi onun gözlerinden asla geri çekmedim. Üstelik tüm sırlarımı ifşa edecek derinlikle bakıyordum. Onunla tanışmak istediğini belli eden bir kadın olarak...

Birkaç saniye gözlerime kilitlendikten sonra hızlıca beni süzüp kafasını çevirdi. Çabuk pes etmişti. Bense duruşumdan ve bakışımdan vazgeçmedim. Kısa bir süre sonra yeniden göz göze geldik. Az önce kadının Drogo'ya yaptığı hareketi bu kez Drogo bana yaptı. Elindeki viski kadehini hafifçe yukarı kaldırarak selam verdi. Ben de şarap kadehimle yanıt verdim. Saniyelik olarak diğer kadını süzdüm. Tuhaf bakışlarla aramızdaki selamlaşmayı izliyordu. Onu umursamadan Drogo'ya bir gülücük daha sundum ve önüme döndüm.

İlk amacıma ulaşmış ve Drogo ile uzaktan da olsa ilk iletişimimi kurmuştum. Diğer kadın da aramızdaki bu iletişimin farkındaydı.

Drogo'nun yanındaki sarışın adam da fark etmişti etrafında olup bitenleri. Diğer çetelerden korumayı planladığı patronunu şimdi iki farklı kadından da koruma dürtüsüyle soğuk soğuk bakındı. Umursamadım ve çeşitli periyotlarda kur yaparcasına bakışlarımı Drogo'ya armağan ettim. Üstelik birkaç tanesinde göz göze gelerek...

Aradan kısa bir süre geçmişti ki, diğer kadında hareketlenmeler sezdim. Önce bir süre yanına aldığı küçük el çantasıyla gözden kayboldu. Muhtemelen lavaboya gidip makyaj tazelemişti. Ardından

yeniden döndü. Masasından kadehini aldı ve hiç duraksamadan kalabalığın arasından ilerledi.

Kadının Drogo'ya doğru yöneldiğinden emindim. Sıradan bir flört niyeti taşımadığından da...

Hayır, buna müsaade edemezdim.

Yanımdaki çifte, "Hemen geliyorum," dedikten sonra kalabalığın içine sessizce girdim. İnsanların arasından görünmeden ilerledim. Bakışlarım hep o kadının üzerindeydi. Kadının bu agresif yaklaşımı sadece benim değil, Drogo'nun yanındaki sarışın adamın da dikkatini çekmişti. Gözlerini kadından ayırmıyordu. Drogo ise olanlardan habersiz, etrafını izliyordu.

Kalabalığın arasında adımlarımı hızlandırdım. Kadından önce Drogo'ya yaklaşmalıydım. Seri hareketlerle karanlıkta kalan iki masayı daha geçtim. Kimse beni fark etmemişti. Kadınsa tıpkı benim gibi odaklanmış bir hâlde hedefine yaklaşıyordu. Daha hızlı davranmalıydım. Tamamen karanlıkta kalan alanı geçerken adımlarımı daha da hızlandırdım.

Drogo'ya doğru yaklaşırken kadını gözlemlemeye devam ettim. Elindeki kadehi yanından geçtiği bir masaya bıraktı. Boşalan elini koltuk altındaki çantasına doğru uzattı ve kendini göstermemeye çalışarak birkaç adım daha attı. Eli hâlen çantasının içindeydi. Her adımında başka birisinin arkasına saklanıyor gibiydi. Adımlarını sıklaştırırken sanki bir şeylere hazırlanıyor gibi... Yüzündeki tebessümün yerini ise çoktan bir gerginlik almıştı.

Drogo'ya birkaç metrelik mesafesi kaldığı esnada kalabalığın arasından koşar adımlarla çıktım. Drogo'nun bulunduğu masaya çaprazdan yanaştım. Drogo ise ona doğru yaklaştığını çoktan fark etmişti. Önümde sadece iki kişi kalmıştı. O sırada duraksadım ve kadını bekledim.

İşte o an gelmişti!

Kadın önündeki son insanları da geçip cephesini Drogo'ya çevirdi. Elini çantasından usulca çıkarırken, gözlerimi ayırmadan eline bakmaya devam ettim, çantadan çıkardığı küçük suikast tabancasının

kabzasını fark etmemle birlikte aklıma gelen ilk planı tereddütsüz bir şekilde uygulamaya karar verdim ve üçe kadar saydım.

Bir...

İki...

Üç...

Kadının namluyu Drogo'ya doğrultmasına ramak kala, anında araya atıldım ve Drogo'ya çaprazdan yaklaştım.

"Yanınızda yer var mı acaba?"

Drogo ve yanındaki sarışın adam bakışlarını bana çevirmişlerken, birden kadını yeni fark etmiş gibi davranarak, "Silah!" diye bağırdım. Hemen ardından bir hamle daha yaparak Drogo ile kadının arasına atıldım. Benim atılmamla birlikte arkamdan bir el ateş sesi duyuldu.

Ateş sesiyle birlikte ikisi de irkildi. Sarışın adam refleks olarak Drogo'nun önüne geçerken tabancasını çıkardı.

Ben ise hâlen Drogo ile göz gözeydim. Panik dolu gözlerle bana bakıyordu. Birkaç saniye sonra ise sağ omzumda bir sızı hissettim. Sol elimi sağ omzuma götürdüğümdeyse, parmak uçlarıma değen sıcak kan damlalarını...

Gözlerim kararıp Drogo'nun masasına doğru yığılmadan önce son duyduklarım, atılan çığlıklar ve ateşlenen silahlardı.

3. Bölüm

Üç haftadır gözlerimi aynı yerde açıyordum.

Tavanda, altın işlemelerle süslenmiş kavisli kubbe karşıliyordu beni ilk. Duvardaki kristal avizenin kırılan ışıkları, odanın her köşesine yaldızlı bir ışıltı saçıyordu. Yatağın üzerindeki kadife örtü, koyu bordo renkteydi; üzerine serpilen ince altın iplikler, zarif bir sanat eseri gibi işlenmişti. Yatak başlığındaki İtalyan el işçiliğiyle oyulmuş barok motifler, güç ve tutkuyu simgeliyordu. Yanı başımda, siyah mermerden yapılmış bir komodin duruyordu. Üzerinde her sabah taze çiçekler bırakılıyor, hepsi de bana özel seçiliyordu.

Tüm duvarlar el yapımı ipek kumaşlarla kaplanmıştı; sessizliği yutan, fısıltıları saklayan bir mabet gibi... Karşımdaki geniş pencere, boydan boya uzanıyordu. Dışarıda, sabah saatlerinde sisler arasına gömülmüş Transilvanya Alpleri görünüyordu. Güneş doğarken sisler dağılıyor, hafifçe aralanmış perdelerin arasından, sabah güneşinin soluk ışığı içeri süzülüyordu.

Bu oda baştan aşağı şatafat kokuyordu. Burada her şey ihtişamlıydı. Bu evde nefes almak bile fazlasıyla lükstü.

Yan oda ise fırça darbelerimin hayatla buluştuğu yer olarak dizayn edilmişti. Yatak odası kadar gösterişli değildi belki ama çalışmam için

fazlasıyla yeterliydi. Atölyem... Tuvallerim, boyalarım, duvardaki tablolarım... Her bir detayıyla sanat tapınağım...

Yan yana iki oda, bir kraliçeye layık saray odaları gibi tasarlanmıştı. Bense sanki o kraliçe ilan edilmiştim, bu malikânede kalmamı isteyen Drogo tarafından...

Peki ya ben?

Ben gerçekten o muydum?

Drogo'ya suikast girişiminin olduğu o gece son hatırladığım şey patlayan silah sesleriydi. Sonrasında ise gözümü bu odada açmıştım. Omzumda sargı bezleri, kolumda serumlarla... Kendime geldiğimde ilk gördüğümse Drogo'nun şefkatle gülümseyen gözleriydi.

"Merhaba. Ben Drogo... Drogo Karnovic."

Hafifçe doğrulurken omzumdaki sızıyı bir kez daha hissettim. Tüm bedenimi yakan bir acı...

"Meraklanmayın, yaranız derin değil. Sadece birkaç gün acı verebilirmiş..."

Üzerimdeki saten takıma baktım. Özenle seçilmiş, özenle giydirilmiştim. Bakışlarımı Drogo'nun arkasına doğru çevirdiğimde, benim için hazır bekleyen hizmetçiyi gördüm.

"Merhaba, ben de Edna..."

Kafamı tüm odada gezdirip, odanın şaşasını fark ettikten sonra, "Neredeyiz? Burası neresi?" diye sordum. Biraz afallamıştım.

"Benim evim. Romanya'dayız. Sizin güvenliğiniz için en uygun yer olarak burayı seçtim."

Drogo ile resmî olarak tanışmamız onun evinde, onun benim için hazırlattığı özel odada gerçekleşmişti.

"Neler oldu tam olarak? En son... En son silah sesleri..."

"Boş verin şimdi neler olduğunu. Dinlenmenize bakın. Birkaç gün içinde toparlanırsınız. Sonra hepsini konuşuruz. Adelina size her konuda yardımcı olacak. Lütfen kendinizi evinizde gibi hissedin."

Drogo centilmenliğini gösterdikten sonra odadan ayrıldı. İşaret ettiği hizmetçi Adelina yanıma sokulup serumu kontrol etti.

"Nasılsınız Edna Hanım?"

Biraz daha kendime gelmiştim. Bedenimdeki ağırlığın kaybolduğunu hissediyordum. Arkaya doğru çekilip yarım oturur vaziyete geçtim. Adelina hemen sırtıma bir yastık daha yerleştirdi.

“İyiym... Sadece tam olarak nerede olduğumuzu merak ediyorum.”

“Burası Sinaia. Romanya'nın küçük bir kasabası. Ama çok güzel yerdir. Başkent Bükreş'e iki saat kadar mesafedeyiz. Karnovic ailesinin malikânesinde.”

“Sen neler olduğunu biliyor musun?”

Sorduğum soruyla birlikte Adelina kafasını yere doğru eğdi. Bu eğiş, aslında her şeyi bildiğini fakat konuşmasının yasak olduğunu belli eden bir işaretti. Adelina sessiz kalınca yüzünü detaylıca inceledim. Uzun, altın sarısı saçları arkadan toplanmıştı. Yüz hatları çok keskin ancak bir o kadar da zarifti. Yüksek elmacık kemikleri, dolgun ama ince dudakları ve buz mavisi gözleri vardı. Beyaz teni, giydiği bordo renkli hizmetli elbisenin altından âdeta güneş ışıklarını yansıtıyordu. Otuzlu yaşlarda ya vardı ya yoktu.

“Ben misafir sayılırım Adelina. Meraklanma, konuştuklarımızı kimseye söylemem,” dedim tebessümle karışık.

Verdiğim cesaretle Adelina kafasını kaldırdı. Neler olduğunu kısaca anlattı. Ama kişisel yoruma girmeden, sınırını bilen bir profesyonellikle.

“Sanırım Drogo Bey'e yönelik bir suikast girişimini şans eseri engellemişsiniz. Dün gece helikopterle onunla birlikte geldiniz. Geldiğinizde baygındınız. Özel doktorlar siz gelmeden hazır edilmişti. Küçük bir operasyonla yaranıza müdahale edildi. Kurşun omzunuzu mucizevi bir şekilde sıyırmış. Yaranız derin değil. Sadece birkaç gün steril kalması gerekiyor.”

Mucize değil, tam da planladığım gibi, diye içimden geçirdikten sonra, “Şu an saat kaç? Kaç saattir baygınım?” diye sordum.

“Şu an öğleden önce on bir. Gece yarısını geçtikten sonra üç gibi getirildiniz. O saatten beri kendinizde değilsiniz...”

Adelina'nın bilgilendirmesinden sonra bulunduğum odaya göz gezdirdim. Burası masallardaki bir saray gibiydi. Gözümün takıldığı her yerde barok detaylar bulunuyordu.

“Drogo... Drogo Bey burada tek başına mı yaşıyor?”

“Hayır. Bütün Karnovic ailesi bu malikânede yaşıyor.”

“Bütün aile demek...”

Ailenin konusu açılınca sormak istediğim soruları zihnimde sıraladım. Fakat tereddüt edip duraksadım. Karnovicler ile ilgili soruları sormak için henüz çok erkendi.

“Peki ben vurulduktan sonra ne olmuş? Yani davette? Suikastçı yakalanmış mı?”

Son sorumla birlikte Adelina yeniden kafasını öne eğdi.

“Ben... Ben bilmiyorum efendim.”

Adelina’dan öğrenebileceklerim sınırlıydı. Daha fazla zorlamadım.

Bir süre sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Yaramdaki acının şiddeti azalmıştı. Hızla toparlanacağımdan emindim. Adelina saat tam on ikiyi gösterince kahvaltı servisime başladı. Yatağıma özel bir tepsi getirecekken, az ilerideki masayı işaret ettim.

“Yatağımda yemek yemeye alışkın değilim. Masaya kurar mısınız?”

Adelina’nın yardımlarıyla masada kahvaltımı yapmıştım. Kahvaltı sofrası benim gibi ufak tefek bir kız için fazlasıyla zengindi. Peynir çeşitlerinden yumurtaya, tuzlu tatlı atıştırmalıklardan envaiçeşit yiyeceğe kadar özenle donatılmıştı. Kahvaltıdan sonra odadaki boy aynasının karşısına geçtim. Adelina’nın şaşkın bakışları üzerimdeyken sargı bezlerini açtum ve çift aynayla omzumdaki yarayı kontrol ettim.

Bu ilk yaram değildi. Ve asla son olmayacaktı...

“Edna Hanım, doktorlar baksaydı?”

“Gerek yok Adelina... Sadece görmek istedim.”

Yaramı kontrol ettikten sonra kaldığım odanın penceresine doğru adımladım. Yarı açık duran kadife perdeyi sonuna kadar araladım. Malikâne, şehrin dışında, yeşilin her tonunu barındıran tepeliğin eteklerine inşa edilmişti. Gözümün alabildiği her yerde yoğun çam ormanları bulunuyordu. Malikânenin etrafı rengârenk çiçeklerle süslenmişti. Bazı ağaçların arasından kıvrımlı taş yollar uzanıyordu. Uzaklarda sadece birkaç tane ev görünüyordu. Eski aristokrat mimarisini korumuş, gizli bir zaman kapsülü gibi duran evler... Gotik kuleler, taş yapılar ve önümdeki ormanın içine benzer dar sokaklar...

Malikânenin benim penceremden görünen bahçesi de büyüleyiciydi. Devasa siyah ferforje kapılar, altın detaylarla süslenmişti. İki yanında duran taş sütunlar hem estetikti hem de otoritenin bir simgesiydi. Bahçeye açılan yollar, dikkatlice tasarlanmış peyzaj düzenlemeleriyle çevrelenmişti. Bodur çalılar, asırlık ağaçlar ve koyu kırmızı güller, malikânenin sert görüntüsüne yumuşak bir dokunuş ekliyordu. Bahçenin tam ortasında, geniş bir ahşap veranda göze çarpıyordu. Ayı ayrı duran birkaç masa, beyaz örtülerle kaplanmıştı. Hafifçe esen rüzgâr, masaların altındaki tül perdeleri dalgalandırıyor, verandanın altındaki gölgeleri hareket ettiriyordu. Verandanın biraz ilerisinde, geniş mermer basamaklarla inilen özel bir havuz bölgesi vardı. Parlak mavi su, güneş ışığında kristal gibi parlıyordu. Kenarında şezlonglar, büyük beyaz şemsiyelerle çevrelenmişti. Havuzun hemen yanında ise küçük bir bar alanı ve oturma grupları vardı.

Bahçede en çok gözüme çarpansa, sayısız korumanın bulunmasıydı. Bahçedeki korumalar takım elbiseliydi, parmaklıkların arkasındaki ormana uzanan derinlikteki korumalar ise kamuflajlıydı... Onlarca, belki de yüzlerce. Bu ev her hâliyle görkemin, gücün ve sırların saklandığı bir bölgeydi.

Evde geçirdiğim ilk gecenin ardından kendime tamamen gelmiştim. Drogo hem gece hem de ertesi sabah ziyaretime gelmişti. Ertesi sabah geldiğinde, "Ben iyiyim, Artık kendime bakabilirim. Müsaadenizle Budapeşte'ye dönmek istiyorum," dedim.

Drogo, "Lütfen sizi birkaç gün misafir etmemize izin verin Edna Hanım," diyerek reddetti. "En azından yaranız toparlanana kadar."

Aslında tam olarak bulunmak istediğim yerdeydim. Üstelik planlarımdan çok daha erken. Drogo ile ilk temasımın ertesi gününde... Fakat pek istekli değilmişim imajımı sonuna kadar devam ettirmeliydim.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Ama ben..."

Drogo devamını getirmeme müsaade etmedi: "Ev sahibiniz Zoltán Bey'in de haberi var. Korkulacak bir durum yok. Ayrıca serginiz için bu hâlde zaten çalışamazsınız."

Drogo'nun cümleleriyle beni araştırdığını anlamam zor olmamıştı. İtiraz etmedim.

"Haklısınız. Umarım birkaç gün içinde toparlarım."

İlk üç gün Drogo'nun kısa ve resmî denilebilecek düzeydeki benzer ziyaretleriyle geçti. Fazlasıyla sıkıcıydı. Drogo dışında sadece Adeline ile görüşmüş ve odadan dışarı hiç çıkmamıştım. Üçüncü gün bir doktor gelmiş ve yaramı kontrol ederek pansuman yapmıştı. Yaramın kapanmaya başladığını ve artık istediğim gibi hareket edebileceğimi söylemişti.

Onun söylemesine gerek kalmadan ben de farkındaydım... Sadece bana çizilen kurallara uyum sağlamaya çabalıyordum.

Üç gün boyunca Drogo ile olan sohbetlerimiz çok sınırlıydı. Bana ne soğuk ne de aşırı ilgili davranmıştı. Olması gerektiği gibi centilmenlik ve profesyonel mesafesini koruyarak...

Üçüncü günden sonra beni ön bahçedeki verandaya davet etti. Hava kararmıştı. Bahçe sessizdi. Etraftaki korumalar kendilerini saklamaya çalışırcasına görevlerini yerine getiriyorlardı.

Küçük kare cam bir masada karşılıklı oturuyorduk. İkimizin de yüzü bahçeye doğru dönüktü. Doldurduğu şarap kadehini, "İyileşmenin şerefine," diyerek kaldırdı. Hareketleri daha samimiydi.

Kadeh tokuşturarak eşlik ettim. Ama kadehimde sade maden suyu vardı. Doktorun talimatıyla şimdilik kanı sulandırma ihtimali olan her şeyden uzak durmalıymışım. Etraftaki korumalardan redirgin olmuş bir kadın imajımla, az ilerideki bir korumayı işaret ederek devam ettim.

"Sıkı korunuyorsunuz anlaşıla..."

Lafımı keserek araya girdi: "Artık sence de sizli bizli konuşmayı bıraksak mı?" Samimi bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. "Evimdeki misafirlerle bu kadar resmî takılmaktan hoşlanmam."

Sadece gülümseyerek karşılık verdim.

"Evet. Özellikle geçenki olaydan sonra!" diyerek devam etti.

"Kimmiş o kadın? Yani seni neden öldürmek istedi?"

Bu amatör sorumla yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Yaptığım bazı işlerden dolayı diyelim."

Drogo'nun açılışından sonra üzerime düşeni yaptım.

"Onlarca silahlı korumandan sıradan bir iş adamı olmadığını anladım," diyerek karşılık verdim.

“O zaman tahmin edeceğin üzere düşmanım çok. O kadın da düşmanlarımdan biri için çalışıyordu.”

Kadının kim olduğunu çok merak ediyordum. Fakat detaylı sorulara girmem pek uygun kaçmayacaktı.

“Umarım düşmanlarına gereken yanıt vermişsindir,” diyerek gü-lümsedim. “Her zaman böylesine şanslı olmayabilirsin.”

“Her zaman seni koruyamam diyorsun yani,” diyerek güldü. “Sen de dikkatli ol. Sen benden daha şanslıydın.”

Drogo üstü örtük bir gönderme mi yapmıştı yoksa tamamen do-ğal olarak mı söylemişti, kestirememiştim. Henüz yeni tanımaya baş-lıyordum. “Evet, ben daha şanslıydım,” diye teyit ederek geçiştirdim.

Konuşmamızın devamında Drogo kendi işleri hakkında sorular sormama hiç fırsat tanımamıştı. Konuyu bir anda açacağım sergiye getirmişti. Sanat konusundaki bilgi birikimi beni şaşırtmıştı. Yine yüzeysel denebilecek kısa bir sohbetten sonra odama çekildim.

Sonraki gün ise öğlen saatlerinde artık üzerime düşeni yapmam gerekiyordu. Adelina’dan bana ufak bir çanta ayarlamasını rica ettim. Şaşkın ve masum gözlerle bana bakarken *haydi* manasında kafamı sola doğru savurdum. Normalde kendisine aşırı kibar davrandığım için bu hareketim garibine gitmişti ancak söylediklerimi sorgulama-dan itaatkâr bir şekilde yerine getirdi.

Adelina’nın getirdiği valiz görünümlü siyah bez çantaya, vuruldu-ğum gece üzerimde olan eşyalarımı, ayakkabılarımı ve yanımdaki di-ğer çanta ile ufak tefek kişisel eşyalarımı tıktım. Çantayı yatağın üze-rine fırlattım. Dolapta benim için hazır bekletilen onlarca kıyafetten birini alıp üzerime geçirdim. Alt üst kırmızı bir takım, gündelik ama fazlasıyla şık. Adelina ise panikle eğilmiş, kıyafete uygun bir ayakkabı bulmaya çalışıyordu dolabın derinliklerinde. Drogo gelmeden hazır-lanmalı ve kartlarımı doğru oynamalıydım.

Aynanın karşısında geçip saçlarımı düzeltirken kapı çaldı. Bekleni-len saatte beklenen kişi gelmişti. Drogo beni o şekilde görünce önce afalladı. Sonra ellerini iki yandan pantolonunun cebine sokarak kapıya yaslandı. Göz göze geldik. Birkaç saniye bakiştık. Drogo gözlerini be-nimkilerden ayırmadan Adelina’ya seslendi: “Sen çıkabilirsin!”

Adelina başıyla onaylayıp Drogo'nun yanından geçerek odadan ayrıldı.

"Evet," dedi. Ama bu daha çok soru niteliğindeydi.

"Evime gidiyorum," diye karşılık verdim. "Sonuçta misafirinim, değil mi? İstedğim zaman ziyaretimi sonlandırabilirim diye düşünüyorum."

Drogo ölçülü bir kahkaha attı ellerini cebinden çıkarmadan. Sola doğru kaykıldı kapının önünden çekilmek istercesine. Kapının üzerindeki kirişle kafası arasında sadece bir karış mesafe vardı.

Yatağın üzerindeki çantaya uzanırken, "Sanırım buradan merkeze gitmek için bir taksi çağırmam imkânsız," diyerek gülümsedim.

"Tabii ki bizimkiler seni bırakırlar, istediğin zaman, istediğin yere gidebilirsin."

"O zaman her şey için teşekkür ediyorum. Tanışmamız biraz garip oldu, hatta tam olarak tanışmış bile sayılmayız, değil mi?" elimi uzattım. Karşılığında sağ elini cebinden çıkarıp elimi sıktı. "Ben Edna, tanıştığımıza memnun oldum ve hoşça kal!"

Elimi geri çekecektim ama o bırakmadı. Kaşlarını kaldırarak tepkimi belli ettim. Beni hafifçe kendisine doğru çekerek yatağa doğru çevirdi. "Lütfen. Biraz oturur musun?" Aşırı sakın tavırları beni germiştii.

"Bu gece..." Çok yavaş konuşuyordu, âdeta beni sinirlendirmek için programlanmış gibiydi. Belki de o da benim tavırlarıma şaşırmıştı. "Senin için bir yemek organize ediyorum, hatta ettim bile. Bu gece olacak. Bir gece daha kal, senden tek istediğim bu."

"Yemek mi? Ama neden?" diye sordum.

"Karnoviclerin, oğullarını kurtaran kadına teşekkür etmeyeceğini de nereden çıkardın."

"Buna hiç gerek yoktu," diye karşılık verdim. "Şans eseri doğru zamanda doğru yerdeydim sadece." Elim hâlâ bırakmamıştı.

"Doğru zamanda doğru yerde değildin," dedi gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadan. "Olması gereken zamanda olması gereken yerdeydin."

Onu kasıtlı olarak kurtardığıma dair bir mesaj mı vermeye çalışıyordu yoksa içten içe hayranlık duyduğu için gönülçelen bir söylem mi sunuyordu, kestiremedim. Karşılık vermeden öylece bekledim.

Hızlıca ayağa kalkarak son vuruş cümlesini yaptı. “Bu gece!” Kapıya doğru yönelmişti. “Sonra ne istiyorsan yaparsın...”

Adelina benim için özel bir kıyafet hazırlamıştı ama hayır! Onu giymeyecektim. Dolaptan hafif omuz dekoltesi olan başka bir elbise seçtim. Böylece omzumdaki bandajın bir kısmı da gözükecekti. Basit ama etkili bir numara. Herkese neden burada olduğumu hatırlatacak cinsten... Yaptığım doğal makyajla yaralı bir kadın da değildim artık. Bana özel verilen yemeğe layık, bakımlı ve sağlıklı bir kadındım.

Adelina'nın yönlendirmesiyle bahçeye indim. Hava hâlâ aydınlık sayılırdı. Aşağısı biraz kalabalıktı. Bahçe alanına serpiştirilmiş ufak masaların etraflarında toplanmış insanlar ve ortada ellerinde tepsilerle ordövr servisi yapan beyaz eldivenli garsonlar. Aile ufak bir kokteyl veriyor olmalıydı. Hızlı bir çevre kontrolü yaptım. Bahçede onlarca insan vardı. İçlerindeki bazı kişiler ev sahibi olarak kendilerini belli ediyorlardı. Diğerleri ise misafirdi. Drogo beni görünce gülümseyerek yanıma geldi.

“Bu kalabalık gözünü korkutmasın,” diye mırıldandı. “Babam ufak bir davet organize etmiş ama herkes ayrılıyor, merak etme. Birazdan yemeğe geçeceğiz.”

Bahçedekiler yavaş yavaş çıkış kapısının yolunu tutarken Drogo beni birkaç kişiyle tanıştırdı. Hiçbiri aile üyelerinden değildi. Yakın bir arkadaşı, uzaktan akrabası olan birkaç kişi ve bir aile dostları. Ben orta yaşlarda bir çift ile el sıkışırken yan masadaki büyük şapkalı genç bir kadın dikkatimi çekti. Geniş kenarlı beyaz bir Gainsborough¹ şapkası takmıştı. Komik görünüyordu ama zarif ve şık bir kadın olduğu belliydi. Porselen gibi bembeyaz ve pürüzsüz bir teni vardı. İtinayla şekil verilmiş dalgalı kumral saçları şapkasının altından beline kadar uzanıyordu. Biraz önce elini sıkıttığım aile üyelerinden biri olduğu belliydi ama yanıma gelmemişti. Yüzünü bize dönmese de kulaklarının bizde olduğu kesindi.

Drogo'nun yanındaki adam purosunu ağzına götürmeden önce, “Tebrik ederim, Drogo yaptıklarınızdan kısaca bahsetti. Kurtarmışsınız bizim çocuğu,” dedi. Tok bir kahkaha attı. Hiç komik değildi. Samimiyetsiz bir gülümseme sundum.

1 Gainsborough: Sanatçı Thomas Gainsborough tarafından popülerleştirilen ve üstündeki süslemelerle bilinen devasa şapkalar.

"Edna'ya teşekkürler o zaman!" Drogo elindeki viski kadehini benim şerefime havaya kaldırırken diğer eliyle de omzumdan tutarak bana sarıldı. Şaşırmıştım. Aramıza hep bir adım mesafe koyan Drogo ilk defa fiziksel denebilecek bir temasta bulunmuştu.

Yan masadaki kadının rahatsız tavırları Drogo'nun bana sarılmasıyla anında kendini belli etti. Kafasını kaldırarak, olduğu yerde hafifçe kıpırdadı. Adamın yanında duran, karısı olduğunu varsaydığım kadın ise, "Bize müsaade, ayrılacak iyi olacak," diyerek gülümsedi.

"Syrah, hazır mısın tatlım?" Yan masada duran genç kadına seslendi.

Kadın mecburi adımlarla yanımıza yaklaştı. "Merhaba," dedi nazik ses tonuyla. Drogo ile göz göze gelmekten kaçınıyordu. Aralarındaki soğuk rüzgârlar bir metre öteden yüzümüze çarpıyordu.

"Syrah! Şarap gibi mi yani?"² diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. Ayrıca Drogo'nun nasıl tepki vereceğini de merak ediyordum.

"Aynen öyle," diye yanıtladı genç kadın yapmacık bir ifadeyle.

Drogo, "Evet, ertesi gün insanda baş ağrısı yaratacak cinsten!" diye fısıldadı.

Adam duymamıştı ancak ben, annesi ve Syrah, Drogo'nun ağzından çıkanları çok net işitmiştik. Aile, Drogo ile vedalaşıp arabalarına yönelerek uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra herkes dağılmıştı. Drogo ile yemeğe geçmek için yemek masasının olduğu yöne doğru yürümeye koyulduk.

Dudaklarımdan ince kıkırtılar dökülmeye başladı. "Şarabı fazla kaçırınca başın derde giriyor sanırım, değil mi?"

Söylediklerim komik gelmiş olacaktı ki Drogo da bir kahkaha patlattı. "Zaten oldum olası sevemedim kırmızı şarabı."

Yemek masası yine aynı yerde, ön bahçede kurulmuştu. Ben indiğimde Drogo'nun tüm aile fertleri masada hazırlardı. Kaç gündür bu evde olmama rağmen onları ilk defa görüyordum.

Drogo'nun babası Boris, tıpkı Drogo gibi centilmence karşılamıştı beni. Masaya yaklaştığımızda hemen ayağa kalkmış ve elini uzatmıştı. Uzaktan gördüğümde sert ve ciddi mizaçlıydı ancak bana

2 Syrah (Shiraz): Şarap üretimi için kullanılan koyu kabuklu üzüm çeşidi. *Soylu*, *prenses* anlamına gelen bir kadın ismi.

içtenlikle gülümsemişti. Griye çalan siyah saçlarını geriye taramıştı. Şakaklarındaki beyaz teller loş ışıktaki gümüş gibi görünüyordu.

Drogo'nun annesi Marta da benzer bir tebessümle selamlamıştı beni. Yaşını gösteren, ancak asaletinden hiçbir şey kaybetmemiş bir kadındı. Zarif giyinmiş ve saçlarını özenle toplamıştı. "Sizi tanıdığımızı çok memnun oldum Edna Hanım," diye kızlarına işaret etmişti.

Drogo'nun üç kız kardeşi vardı. Ancak yemekte iki kardeşi hazır-
dı. Büyük kız kardeşi Elena ve ortanca kız kadeşi Olga. Elena ve Olga malikânede aile ile birlikte yaşıyorlardı. En küçük kardeşleri Dragana ise aileden uzakta bir yaşam sürüyordu.

Elena ve Olga da beni olması gereken sıcaklıkta karşıladılar. İkisi de şık giyinmişlerdi. Onlarla da selamlaşmamızın ardından Drogo'nun sandalyemi çekmesi ve Boris'in işaretiyle herkes masadaki yerini almıştı.

Boris, "Çok geçmiş olsun Edna Hanım," diyerek servis öncesi doğrudan konuya girdi. Teşekkürlerimi iletmemin ardından Elena, "Drogo'nun o an sizinle tanışmış olması gerçekten büyük şans!" diye devam etti.

Kısa bir süre olay hakkında konuştuktan sonra servis başladı. Drogo'nun atlattığı suikastın konusu bir daha açılmamıştı. Konu yine bana gelmişti. Nerede dünyaya geldiğim, ailemin ne işle meşgul olduğu, resim sergim... Aile fertleriyle yüzeysel bir sohbet eşliğinde yemeğimizi yemiştik.

Boris çok konuşmamış, sadece aralarda birkaç kez soru sormuştu. Sorularına verdiğim yanıtlar karşısında ise hiçbir yorum yapmamıştı. Ne düşündüğünü hiç ama hiç belli etmeyen bir yüz ifadesi vardı. Marta'nın da eşinden kalır yanı yoktu. Ona göre daha çok soru sormuş ve sohbet etmişti fakat aldığı yanıtlar karşısında memnuniyet göstergesini hiç sunmamıştı.

Elena ve Olga ikilisi ise birbirlerine tamamen zıt şekilde bir tavırdalardı. Elena benimle konuşurken gülümseyip, beni ilgiyle dinlerken; Olga hiç soru sormamış ve benimle göz temasına bile girmemişti. Ya kendisinin ya da benim orada olmamdan rahatsız olduğunu her hâlimden belli etmişti.

Tatlı servisinden önce tüm aile üyeleri kendi içlerinde bir muhabbete dönmüşlerdi. Ellerimi çenemin altında kavuşturup onları izlemeye başladım. Aile için kurulan sofralar, kız kardeşlerin arasındaki kıkırdamalar, arada bir Drogo'ya sataşmaları, anne ve babanın derin sohbetleri... *Asla sahip olamadığım ve asla sahip olamayacağım bir aile.* Kendimi yabancı gibi hissediyordum. *Zaten bir yabancıydım.* Ben kendi huzursuzluğum içinde boğuşurken yanımda oturan Drogo sıkılmış olduğumu fark etmiş olacak ki nahif bir şekilde elimi üstüne dokundu. Bir anda irkildim.

Kulağıma doğru eğilip, "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Fazlasıyla," diye yanıt verdim. Yalan söylemiştim. Bir anlığına onları kuskandığımı itiraf edemedim.

Uzun uzun bana baktı. Muhtemelen uzun değildi. Sadece bana öyle gelmişti. Dudaklarım gülümsüyordu ama gözlerim... Gözlerim aynısını söylemiyordu. Belki de içimdeki hüznü hissetmişti. Arkasında duran garsona eliyle işaret etti. Yanına gelen adama, "Hanımefendiye bir kadeh kırmızı şarap getirir misin?" diye rica etti. "Mahzende olanlardan, benim koleksiyonumdan..." diye ekledi.

"Pardon," diyerek garsonu durdurdum. "Syrah olsun lütfen!"

"Bak sen!" bana dönüp mırıldanırken keyifle geriye yaslandı. Benden tarafta olmayan ayağını dizine attı ve rahat bir oturuşa geçti. Beklemekte olan garsona, "Hanımefendiye ne istiyorsa verin lütfen," diyerek beni onayladı.

Drogo bu gece siyah saçlarını geriye doğru yatırarak sabitlemişti. Üzerinde kollarını dirseklerine kadar sıyırdığı beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin açık olan düğmelerinden göğüs ve kol kısmını kaplayan dövmelelerinin bir kısmı göz kırpyordu.

"Doktor beyden izin çıktı demek," diye sataştım.

"Onun iznine ihtiyacım yok, sadece daha iyi olmanı istiyorum." Bunu söylerken kulağıma doğru iyice yaklaşmıştı. Nefesini boynumda hissedince ürperdim.

"Jan'le tanışmış mıydın?" diye sorarak tekrar sandalyesine yaslandı.

"Merhaba," diyerek elimi uzattım. O da elini uzatıp beni selamladı ama sesinde samimiyet yoktu.

Drogo'nun hem sağkolu hem de en yakın arkadaşı olan sarışın adamdı bu. O gece silahını ilk ateşleyen ve aslen İngiliz olan Jan...

Jan yemek boyunca sadece dinlemeyi seçmiş, tanışma faslımız dışında hiç konuşmamıştı. Tüm gece diğer aile fertleriyle olan sohbetim esnasında da gözünü benden bir dakika ayırmamıştı. Jestlerimi, mimiklerimi ve hareketlerimi gözlem altında tutuyor; bu durumu belli etmekten hiç gocunmuyordu.

Yemekten sonra herkes anlaşılmış gibi hızla ayrılmıştı. Beni Drogo ile baş başa bırakmışlardı. Onun hayatını kurtarmış bir kadına teşekkür yemeğinden ziyade onun hayatına girecek bir kadınla tanışmış gibi... *Ya da en azından öyle olmasını umuyordum!*

Baş başa kaldığımızda kahve servisleri yapıldı. Drogo ile bir süre muhabbet ettik. Kahvelerimizin son yudumunu da hüpllettikten sonra malikânenin bahçesinde biraz yürüyüşe çıktık. Evin arka tarafına doğru ilerlerken kıvrımlı bir yola girdik. Yolun üst tarafı demirlerle çevrilmiş, bir köprü hissiyatı yaratılmıştı, etrafı ise birbirinden güzel çiçeklerle donatılmıştı. Yolun bitiminde bir başka havuz vardı, yan tarafında da şezlonglar.

İki tanesini çekip karşılıklı oturduk. Ben ayaklarımı uzatıp kafamı gökyüzüne doğru çevirdim.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu. "Bu evi o yüzden seviyorum."

"Evet," dedim. "Yıldızlar da güzel, yıldızların suyun yüzeyine vuruşu da... Deniz olsa daha keyifli olurdu ama bununla da idare edeceğiz artık."

"Bak sen!" Bu lafı ne kadar çok kullanıyordu. "Bir şey de beğendi-remiyoruz hanımefendiye!" Gülüştük. "Yemek iyi geçmiştir umarım senin için. Sonlara doğru biraz sıkıldığını hissettim," diye devam etti.

"Sıkılmadım, sadece..." Duraksadım. "Hiç böyle bir ailem olmadı benim." *Niye böyle bir detayı paylaşıyorsun aptal kadın!* Kendi kendime kızmıştım ama ağzımdan çıkıvermişti.

"Üzgünüm," dedi, gerçekten de üzgündü. Sesinin tonundan, gözlemindeki parlaklıktan, dudaklarını hareket ettirme şeklinden... Hepsinden belli oluyordu içten olduğu. "Gerçekten bu zevki tatmanı isterdim."

"Peki..." dedim ayağa kalkarak. "Sence soğuk mudur su?" Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Belki de ona içini dökmeye çalışan bir

kadın olarak yaklaşmanı aramızdaki iletişim açısından iyi olmuştu. Bunu zaman gösterecekti...

"Soğuk olduğunu biliyorum, ama ne kadar soğuk olduğunu ölçmek için girmek lazım."

"Bu bir davet miydi?" Havuza doğru bir adım atıp üzerimdeki elbiseyi omuzlarımdan aşağı indirip yere bıraktım. Neyse ki elbisenin içinde vücudumun üst kısmından bacaklarıma kadar uzanan siyah bir korse vardı. Bu gecelik mayo görevi görebilirdi.

"Bu, tek kişilik bir davet." Sesindeki neşeyi hissedebiliyordum. "Yani ben katılamayacağım, soğuktan pek hoşlanmam. Hele ki soğuk sulardan hiç hoşlanmam..."

"O zaman yaşamak için çok yanlış bir ülke seçmişsin." Suyun içine girmiştim bile. Su tahmin ettiğim kadar soğuk değildi. Ve ben de yüzmeyi çok özlemiştim.

"Belki bir gün," dedi, sesinde ince bir hüznün, ufak bir iç geçirme vardı, "güney tarafına giderim. Ve belki deniz, kum ve güneş haricinde hiçbir şeyle ilgilenmek zorunda kalmam."

"Belki ben de seninle gelirim." Havuzun dibine dalmadan önce son noktayı koymuştum.

Sudan çıktığımda, havuzun kenarına kadar gelmiş, elleri cebinde tepemde dikiliyordu.

"Biliyorsun ki omzunda bir yara var! Bu kadar su yeter."

"Hemen iyileşeyim de gideyim istiyorsun yani?" Havuzun kenarından tutunmuş ona bakıyordum.

"Edna," dedi kafasını eğerek. "Öyle bir şey istemediğime emin olabilirsin!"

Arka taraftaki müstemilata doğru eliyle bir işaret yaptı. Bu, *havlu getirin* demekti. Görevli elinde büyük bir beyaz havluyla bize doğru ilerlerken Drogo çömeldi. Çenemden tutup, "Kafamda o geceyle ilgili tam oturmayan şeyler var Edna," diye fısıldadı. Başparmağını çenemin yanındaki minik gamzeye dokundurdu ve devam etti...

Tek yaptığımsa dinlemek, son ricasını kırmamak ve kabul etmek olmuştu.

Son ricası ise, düşmanlarından intikam alana kadar benim güvenliğimi bahane ederek bir süre daha kalmamı istemekti.

4. Bölüm

O gece her şey bir anda değişmişti...

Odama girip yatağa uzandım ve Drogo'nun ne demek istediğini düşündüm. *"Kafamda o geceyle ilgili tam oturmayan şeyler..."*

Ne demek istemişti?

Neyi ya da kimi kastetmişti?

Kafasında oturmayan şeylerle benim kalmamı istemesinin bir alakası var mıydı?

Ona suikast düzenlemek isteyen kadınla bir bağlantım olduğunu mu düşünüyordu?

Ve hepsinden önemlisi, bu işin sonu acaba nereye varacaktı?

Ertesi sabah Drogo'nun kapımı tıklamasıyla uyanmıştım.

"Karnovicler erken kalkar, şimdilik sen de bu kurala tabisin," diye gülümseyerek odama girmişti. Yüzünde önceki günlerden bariz farklı bir mutluluk belirtisi vardı. Ayrıca ilk defa Adelina olmadan böylesine rahat içeri giriyordu.

"Günaydın..." diye karşılık verdikten sonra, "Saat kaç oldu?" diye sordum.

"Dokuza geliyor. Kahvaltı aşağıda hazır. Ama öncesinde sana bir sürprizim var," dedikten sonra yatağımın ucuna kadar geldi ve üzerimdeki pikeyi çekti. "Hadi artık."

Mecburen kalktım. "Sabah sabah ne sürprizi?" diye sordum.

Elimden tuttu ve hâlen açık duran kapıya doğru yürüdü. Peşinden devam ettim. Koridora çıkmamızın ardından hemen yandaki kapıya yöneldi. Kapının kulpunu çevirir çevirmez eliyle ittirdi ve eşikte durarak içeri girmemi işaret etti.

Odaya girdiğimde sürprizinin ne olduğunu anlamıştım. Bu odayı benim çalışmam için bir resim atölyesine çevirtmişti. Boy boy şövaleler, çizilmeyi bekleyen boş tablolar, çeşit çeşit yağlı boyalar ve kocaman bir fırça seti... Belli ki dünden hazırlanmamıştı. Sabahın köründe bir anda derlenebilecek malzemeler değildi.

"Burasını benim için mi hazırlattın?"

"Evet. Çalışmaya giderken yorulma diye hemen yan odanı."

Burası aslında bağlantılı bir odaydı, yani hem koridordan hem de şu anki odanın içinden bir girişi bulunuyordu. Bu da dışarı hiç çıkmadan iki odayı da kullanabileceğim anlamına geliyordu.

Drogo'nun bu sürprizi gerçekten hoşuma gitmişti. Fakat ötesinde bir mutluluk tepkileri vererek fırçalara doğru adımladım ve parmaklarımla dokundum.

"Markalarını da en iyilerinden seçmişsin."

"Sergine hazırlanmaya burada rahatlıkla devam edebilirsin Edna..."

"Buna gerçekten sevindim Drogo! Çok teşekkürler." Ağzım istemsizce kulaklarıma varmıştı.

"Ayrıca asistanım, ev sahibin Zoltán Bey ile görüştü. Sergin için daha önce yaptığın tabloları da buraya istettim."

Drogo peşimden gelip tıpkı benim gibi fırçalara dokundu. Ardından, "Hemen çalışmaya başlamazsın umarım," dedi. "Önce kahvaltımızı yapalım."

Birlikte kahvaltımızı yaptık. Kahvaltının sonuna doğru Elena da gelmişti. Kahve içerken Elena da bize eşlik etti. Akşamdan kalan sohbetimize Elena ile orada devam ettik.

Öğlene doğru Drogo işlerinin olduğunu belirterek ayrıldı. Ben de artık yeni sanat mabedim olacak olan atölyeme geçtim. Bu malikânedeki ilk tablomu çizmeye başlarken, Karnoviclerle yaptığım

sohbetleri zihnimden yeniden geçirdim. Söyledikleri her cümleyi, sordukları her soruyu... Ve tabii ki bundan sonra nasıl bir davranış sergileyeceğimi de...

İlk haftam birbirinin kopyası günlerle geçmişti. Drogo ile geçirdiğimiz vakitler hep keyifli oluyordu. Bana vakit ayırma konusunda gerçekten başarılıydı. İşlerini hep ayrı kulvarda tutuyor, aile geleneklerinin bir devamı olarak özel hayatını asla ihmal etmiyordu.

Drogosuz geçirdiğim vakitlerin büyük bir kısmında ise sanat atölyesinde oluyordum. Sergim için sürekli çalışıyor, tablolarımın karşısında saatlerimi harcıyordum. Hatta zaman zaman Drogo da yanıma geliyor ve ben tablolarımla uğraşırken, o da kendine bir kadeh viski alıp sessizce beni izliyordu. Yapmış olduğum tüm tabloları detaylıca inceliyor, sorular soruyor ve sanatımı anlamaya çalışıyordu. Tablolar hakkındaki tüm soruları ise yanıtsız kalıyordu. Çünkü resim çizmek benim kusurumdu. Tüm çıplaklığım, tüm gerçekliğimle ruhumu yansıtıyordum oraya. Elimde olmadan, istemsizce... Çizdiğim tabloların her birinin bir hikâyesi vardı. Kimsenin, özellikle de Drogo'nun bilemeyeceği ve bilmemesi gereken hikâyeler...

Sabah kahvaltılarımız ve akşam birlikte yediğimiz yemekler rutinimiz olmuştu.

İlk haftamı güzelleştiren bir başka durumsa, yine malikânede yaşayan küçük bir çocukla tanışmamdı. Evin kıdemli hizmetçileri Pavel ve Polina çiftinin evlatlıkları Matias... Bahçede gezinirken tanıştığım yedi sekiz yaşlarındaki erkek çocuğu. Matias ile güzel bir diyalog yakalamıştık. Sarı saçları, masmavi gözleri ve sıcak bakışlarıyla çok sevimli bir çocuktü. Hatta bir iki kez resim atölyeme gelmiş, kendisine resim yapmayı öğretmemi istemişti.

İkinci haftadan itibaren, Drago işiyle ilgili perdeleri kaldırmaya başlamıştı. Bunda kademeli ve özenli olarak sorduğum soruların etkisi çok büyüktü. İlk başlarda üstü kapalı anlattığı işlerinden giderek daha açık bahsediyordu. Yapmış olduğu her işi ise sıradan bir ticaret

olarak nitelendiriyordu. Tüm bunlar olurken benimle yakınlaşma çabasından da asla ödün vermiyordu. Ona karşı zaman zaman mesafemi korumakta zorlanıyordum. Ama her zaman temkinli davranan ben oluyordum.

İkimizin baş başa yediği bir akşam yemeğinden sonra, uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ardından yanağıma dokunarak parmaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Kafamı yana doğru çevirerek ellerini uzaklaştırdım.

"Bilerek yapıyorsun, değil mi?" dedi.

"Neyi bilerek mi yapıyorum?"

"Tam olarak bunu... Yakın davranıp uzak kalmayı..."

Evet, gerçekten bilerek yapıyordum.

"Hayır. Neden bilerek yapayım ki..."

Sinirlenmişti. "Erkekleri böyle mi elinde tuttun şimdiye kadar?"

Kaşlarını çatarak, "Elimde tutmam gereken bir erkek mi var?" diye cevap verdim.

"Hah!" dedi ukala bir tavırla.

"Sen peki? Kadınları hep böyle evinde misafir ederek mi elde edeceğini düşündün?"

Verdiğim karşılığa çok daha sinirlenmişti. Bu gereksiz sinir harbinde, içtiği beşinci kadeh viskinin etkisi de vardı. Öfkeyle ayağa kalkıp arkasını döndü. Birkaç adım ilerledikten sonra durdu ve yeniden bana döndü. Kendini zorla sakinleştirerek, "Tamam, özür dilerim," dedi. "O şekilde konuşmamalıydım. Ve Edna... İnanmayacaksın belki ama bu evde misafir ettiğim ilk kadın sensin," diye açıkladı.

"Nedense doğru söyleyip söylemediğini merak bile etmiyorum," diyerek alaycı bir tonda devam ettim. "Buna inanmamı sahiden beklemiyorsun, değil mi?"

Hâlbuki doğru söylediğini çok iyi biliyordum. Elena ile yaptığımız sohbetlerde Drogo dedikodusundan geri kalmamıştık. Elena, abisinin ilk defa malikânede bir kadını misafir ettiğinin altını defalarca çizmiş ve aramızın nasıl olduğunu sormuştu.

Ayrıca Drogo'nun ağzından çıkanlarla beni incittiğini fark edebilmesi ve özür dilemesi hoşuma gitmişti. Bu tip ailelerin egosantrik

çocuklarında çok sık rastlanılan bir şey değildi. Onu az çok tanımıştım. Ben aramıza mesafe koydukça hırs yapıyor ve bana daha çok bağlanıyordu. Tam olarak istediğim de buydu...

O gece yanımdan sinirle ayrılan Drogo ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi soluğu ilk benim yanımda almıştı. Bu tutumu, doğru yolda olduğumu anlamama yetmişti. Sabah beni ailesiyle kahvaltıya davet etmişti. Bu, *dün gece çıkarttığım kriz için özür dilerim* demekti.

Bahçede açık havada yapılan kahvaltı sıradan ve keyifli geçmişti. Marta da Boris de daha önce olduğu gibi benim yanımda özel şeyler konuşmama tavırlarından asla taviz vermemişlerdi.

Kızlarda da bir değişiklik yoktu. Biri samimi davranırken diğeri her zamanki gibi somurtuyordu. Üçüncü kız kardeşi Dragana ile tanışmamız ise kahvaltı yaptığımız günün gecesinde, bir hayli şaşırtıcı şekilde olmuştu. Uyumak için yatağıma girdiğim, göz kapaklarımın ağırlaştığı bir esnada yatak odamın kapısı pat diye açılmıştı. Ben henüz kapı açılma sesini algılamaya çalışırken kucağıma birisini atladı.

"Abimin hayatını kurtardığın için sana minnettarım!"

Bu cümlesiyle gelen kişinin Dragana olduğunu anlamıştım. Ailenin sıra dışı karakteri... Sıra dışı yönünü bana da göstermekten geri duramadı ve bir anda dudaklarını yanaklarıma yapıştırıp beni öpmeye başladı.

"Pardon..." diyerek Dragana'ya ittirdim.

"Ah asıl benden pardon. Kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Dragana..."

Yatağımanın ucuna oturup suikast girişiminin gecesinde olup bitenleri benim ağzımdan duymak istemişti. Yaşadıklarımızı hızlıca özetledim. Heyecanla dinledikten sonra hiçbir yorum yapmadan iyi geceler dileyip odadan çıktı.

İlerleyen birkaç günde, Drogo iş için şehir dışına gitmişti. Ben de kendimi odama kapatıp tablolarıma odaklandım.

Her biri bir başka anıyı, her biri bir başka hikâyeyi anlatan tablolarıma...

Üçüncü haftaya geldiğimizde artık Drogo'yu ve ailesini az çok çözmeyi başarmıştım. Tabii bunda Elena ile geliştirdiğim özel diyalogun etkisi çok büyüktü.

Drogo Karnovic...

Meşhur Karnovic ailesinin genç lideri...

Karnovic ailesi, Romanya'nın en köklü ve güçlü soyları olan Karanovic soyundan geliyormuş. Fakat bu aile, soyun diğer ailelerinden farklı olarak suç dünyasının içine girip tam bir mafya ailesine dönüşünce bir çeşit aforoza uğramışlar. Hâl böyle olunca da Karanovic soy ismini kullanmaları soyun diğer kolları tarafından yasaklanmış. Sadece bir harflik bir revizeyle yollarına Karnovicler olarak devam etmişler.

Karnovicler üç kuşaktır Romanya'daki yeraltı dünyasının en güçlü ailelerinin başını çekiyor. Başta silah ticareti olmak üzere birçok alanda etkin ve söz sahibiler. Silah ticareti konusunda ise Balkanlar ve Doğu Bloku ülkelerini domine edecek bir güce sahipler. Uzun yıllardır kuşaktan kuşağa biriktirdikleri tecrübe, otorite ve parayla gerçekten inanılmaz güçlüler.

Drogo, genç yaşına ve aile büyüklerinin hayatta olmasına rağmen erkenden ailenin liderliğine geçmiş. Babası onu tamamen bu işlere yönelik yetiştirmiş. Ama sadece ailenin gelecekteki lideri olarak değil, aynı zamanda iyi bir elit ve entelektüel olmasını sağlamış. Böylelikle Drogo köklerine saygılı kalarak geleneklerini ve modernliği bir arada yürütmeyi başarmış. Özellikle İngiltere'de üniversiteyi bitirip Romanya'ya dönmesiyle birlikte işlerin başına geçmiş ve kısa sürede ailesinin şanına yakışır şekilde varlıklarını devam ettirmiş.

Drogo'nun en büyük gücü, aile geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olması ve alacağı tüm önemli kararlar öncesinde onların fikirlerini almasıydı. Böylelikle kendini çok daha güçlü hissediyor ve aldığı kararlardan asla taviz vermeden yoluna devam edebiliyordu.

Karnovic ailesinin yakın zamandaki en büyük gündemleriyse üç hafta önce gerçekleşen Drogo'ya yönelik suikast girişimiydi. Suikast girişimi benim sayemde engellenmişti. Sonradan öğrendiğimse Jan ve Drogo'nun yakın korumasının, kadını anında öldürmüş olma-

rıydı. Bu nedenle kadının gerçekte kim olduğu ve suikastın kimin tarafından planlandığını tespit edememişlerdi. Drogo'nun adamları üç haftadır, ölen kadının bağlantılarını çözmeye çalışmış fakat yine de bir mesafe katedememişlerdi.

Drogo ve ailenin diğer bireylerine göreyse öldürülme emrini veren kişiler belliydi: Uzun yıllardır rekabet hâlinde oldukları ve Romanya'nın bir başka köklü mafya ailesi olan Valestri Karteli... Fakat yine de tam olarak emin olamadıkları için henüz bir savaş başlatamamışlardı. Üç hafta boyunca, öldürülen kadın ve Valestri Karteli arasında bir bağlantı bulamamaları ise kendi içlerinde bir fiyasko olarak değerlendiriliyor, ancak kimse bunu henüz dillendiremiyordu.

Geçen haftalar boyunca değişmeyen tek durumsa Drogo'nun sağkolu Jan'ın bana olan bakışlarıydı. Benimle çok az diyaloga geçiyor, hepsinde de cümlelerini özenle seçerek temkinli konuşuyordu. Konuşmadığı zamanlarda beni hep şüpheyle inceliyor, gözlem altında tutuyordu. Drogo'nun bana olan ilgisinden duyduğu rahatsızlığını neredeyse her davranışında belli ediyordu.

Aile içinde çözemediğim tek isim Jan olmuştu. Teknik olarak aileden sayılmazdı ama uzun yıllardır onlarla birlikteydi. Etle tırnak hâline gelmişlerdi. Kiminle konuşsam bana yalan söylediklerini ya da eksik bilgi verdiklerini biliyordum. Herkesin bakışında, perdenin arkasında bir şeyler sakladığını anlayabiliyordum. Bakışlar her şeyi ele veriyordu. Fakat bunun tek istisnası Jan'dı. Onun bakışlarında, gözlerinin arkasında hiçbir şey yoktu. Âdeta bakışlarını kendi karanlığına hapsedmişti. Ne düşündüğü hakkında onun izin verdiği ölçüler dışında bir ipucu yakalamak imkânsızdı.

Jan hakkında sadece birkaç bilgi edinebilmiştim. Drogo'nun üniversite yıllarında yedikleri içtikleri ayrı gitmemiş İngiliz arkadaşıydı. Üniversiteden yeni mezun oldukları dönemde Jan bir suça bulaşmış ve kazara bir cinayet işlemişti. İngiltere'den kaçmak zorunda kalmıştı. En yakın arkadaşı olarak onu kaçırmak ve saklamak görevini ise Drogo üstlenmişti. Birlikte Romanya'ya gelmişlerdi. Jan, Drogo'nun ayarladığı sahte kimlik ve pasaport sayesinde kırmızı bültenlere ya-

kalanmadan hayatına devam etmişti. O günden sonraysa ailenin bir parçası, Drogo'nun âdeta kardeşi olmuştu.

Jan'ın paranoyakça, her hareketimden bir bit yeniği aramasından fena hâlde rahatsız olmuştum. Onu başımdan savmanın bir yolunu bulmalıydım. Bunun çözümünü ise Drogo'da bulmuştum. Drogo ile bahçede espressolarımızı yudumladığımız keyifli bir akşamın ardından pat diye konuya girdim.

"Bulamadınız değil mi hâlen sana saldıramaya çalışan kadının kim olduğunu?"

Drogo şaşırmıştı. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Nereden olacak? Jan'ın bakışlarından..."

Bir anlığına sustu. Konunun devamını getirmemi bekledi. Aslında sadece Jan için değil, kendi merakım için de sormuştum. Drogo'yu hedef alan ismi en az onlar kadar ben de merak ediyordum.

"Jan'ın içi rahat olsun. O kadın ile benim aramda hiçbir bağlantı yok. Hayatımda ilk defa o gece gördüm. Onda da olanları biliyorsun zaten!"

Drogo beni ilk defa böylesine sinirli görüyordu. Yutması için ortaya bir yem atmıştım.

"Jan ile aranızda bir tartışma mı yaşandı? Sana herhangi bir imalı soru mu sordu?"

"Sormasına gerek yok! Her bakışında yeterince imada bulunuyor zaten!"

Drogo'ya gösterdiğim diş işe yaramıştı. Yemi yutmuştu ve istediğim kıvama yavaş yavaş geliyordu.

"Edna... Jan'ın tavırlarını sakın kişisel algılama. O herkese karşı öyledir. Mesafeli ve soğuk. Tipik bir İngiliz işte."

Drogo'nun açıklama çabası işime geliyordu. Birden konuyu değiştirdim ve damarına daha çok bastım: "O zaman Jan'e öyle davranmasını sen söyledin. Senin emirlerini yerine getiriyor!"

"Ne demek benim emirlerimi yerine getiriyor?"

"Tabii ya. En başından anlamalıydım. Ne kadar da salağım!" diyerek sesimi daha çok yükselttim ve ayağa kalktım. Son kozumu oynadım. "Beni bu evde misafir etme çaban boşa değil. Benimle o kadın

arasında bir bağlantı olmasından şüpheleniyorsun. Kadını deşifre edemediğiniz için de beni elinin altında tutuyorsun. Bana ilgi duyduğun falan yok. Jan ile anlaşmalı olarak biriniz iyi polisi diğeriniz kötü polisi oynuyor. Hepsi de senin planın!”

Olması gerektiği ölçüde, olması gerektiği amatörlükte çıkışmam işe yaramıştı. Drogo panikle arkamdan yaklaştı.

“Saçmalıyorsun Edna. Eğer senden şüphe duysaydım başına neler gelirdi, az çok tahmin ederdin!”

“Ne yapardın? Beni de öldürür müydün?”

Dalga geçercesine gülümsedi. “Öldürmek hafif kalırdı, inan...”

Her şey istediğim gibi ilerlemişti. Sıradan bir kadın olarak Jan’ın şüpheli bakışlarından duyduğum rahatsızlığı Drogo’ya göre saçmalayarak dile getirmiştım. Böylelikle sessizliğimden şüphe duyulma ihtimalini de ortadan kaldırmıştım.

Bu tepkim Drogo’nun hoşuna gitmişti. Sanırım benden beklediği tepki buydu. Belki de beklemediği tepki... En başından beri benden şüphe duyuyor ve beni elinin altında tutmak istiyordu. Fakat son karşılığımınla şaşırmış ve mutlu olmuştu. Evet, kesinlikle buydu. Yüzünde az önceki yılışık gülümsemesi devam ediyordu. Doğru zamanda doğru hamleyi yapmıştım. Bir taşla iki kuş. Artık hem Jan’ın paranoyak kontrolünden kurtulacak hem de Drogo’nun güvenini daha çok kazanacaktım.

“Ne diye öyle gülmeye devam ediyorsun?”

“Hiç...”

Hâlâ gülümserken, konuşmaya devam etti. Üçüncü ve en büyük kuşu ise o zaman vurduğumu anladım. “Madem öyle düşünüyorsun, senin içini rahat ettirmek de benim görevim. Yarın akşam özel aile toplantımız var. Sadece aile üyeleri ile olan bir toplantı. Bu toplantıda düşmanlarımıza karşı alacağımız tedbirleri kararlaştıracacağız.” Duraksadı. “Yani intikamı! Senin de aramızda olmanı istiyorum.”

5. Bölüm

Drogo'dan aldığım bu teklife ben bile şaşırmışım. Karnoviclerin çeşitli aralıklarla gerçekleştirdiği ve bir gelenek hâline gelen özel toplantılarından birine katılacaktım.

En mahrem, en özel toplantıya...

Yemekten önce ailenin geleneklerine uygun bir kıyafet denedim. Payetli siyah bir elbise. Uzun kolluydu ama sırtında tatlı bir dekolte vardı. Kıyafeti Adelina seçmişti ve ben de ona güvenmişim. Aile geleneklerini daha iyi bildiğini varsayarak. Hafif bir makyaj, çok belirgin olmayan takılar ve yürürken ses çıkarmayacak ayakkabılarla Drogo'nun yanına yakışır bir hâle büründüm. İş konuşacakları geleneksel bir aile yemeğine, aile dışından biri olarak ilk defa dâhil olacaktım.

Güneş battıktan sonra Drogo yatak odasına geldi. Siyah bir takım elbise giymişti. Sanki yine özel bir davete katılacakmışçasına şıktı. Ailesine olan saygısını kıyafetleriyle de göstermeye çabalıyordu.

Hiçbir şey söylemeden yanıma doğru geldi ve beni elimden tutarak kendi etrafımda bir tur döndürdü. "Woav!" diyerek ufak bir ıslık çaldı.

"Umarım sizinkilere karşı mahcup olmam..." diye yanıt verdim bu sevimli tepkisine.

“Üstesinden geleceğinden eminim. Rahat ol.” Gözleriyle beni baştan aşağı süzmeyi de ihmal etmedi. “Bu kıyafetle üstesinden glemeyeceğin hiçbir şey yok zaten!” Güldü. Beyaz dişleri parlıyordu. Dalga geçiyordu benimle, telaşlı hâlim hoşuna gitmişti belli ki.

“İlk defa bu kadar özelinizin içinde olacağım. Nasıl rahat olacağımı bilmiyorum...”

“Ama istersen kıyafetini de çıkartabilirsin...” Gülmeye devam etti. Söylediklerimi dinlemiyordu. Tek odak noktası bendim. “O geceki gibi... Ha? Ne dersin?” Gülmeye devam ediyordu. “Belki yine yemekten sonra elbiseni çıkartıp havuza atlamak istersin. Bu sefer ben de katılırım...”

Flörtöz tavırları hoşuma gitmişti. Yaptığı şakalarla beni rahatlatmaya çalışıyordu. Farkındaydım. Ama tutumumu bozmak niyetinde de değildim. Kızıyormuş gibi yaparak, “Biraz ciddi mi olsak acaba?” diye yanıtladım.

Kulağıma eğilip, “Peki şimdi çıkarmak ister misin?” diye sordu. Sanki boşa konuşuyordum. Akıllanmaya hiç niyeti olmayan, muzır bir çocuğu andırıyordu.

Her ne kadar ortamdaki gerginliği azaltsa da böyle ciddi anlarda yaptığı gereksiz şakaları her zamanki gibi duymazlıktan geldim ve kapıya doğru birkaç adım atıp, elimi tuttuğu elinden onu da çekiştirerek ilerledim.

Yemek için malikânenin özel yemek odası hazırlanmıştı. Drogo'nun koluna girdim ve yemek odasına doğru birlikte yürümeye başladık.

Malikânenin ana koridorundan yemek odasına bağlanan özel bir koridor vardı. Bu uzun koridorun iki duvarı da dönem tabloları ile donatılmıştı. Her biri bir servet değerinde olduğunu tahmin ettiğim tablolar... İzin verilen birkaç kişi dışında geri kalan tüm çalışanların o koridordan içeriye girmesi yasaklanmıştı. Çalışanlar ve korumalar ana koridorun kapısında bekliyorlardı. Kapının arkası artık bir sırdu. Karnoviclerin özel konuşmalarını yapacakları bir sır...

Yemek odasına giden koridor yaklaşık yirmi metre uzunluğundaydı. Attığım adım sayısından rahatlıkla uzunluğunu hesaplaya-

bilmiştim. Buraya ilk defa girmiştım. Koridorun sonunda bir başka kapıyla yemek odası açılıyordu.

Drogo kapıyı aralayıp benim geçmem için eliyle işaret etti. İçerisi tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Sıradan bir yemek odasından ziyade, kocaman bir balo salonunu andırıyordu.

Gözüme ilk çarpan yemek odasındaki ışıklardı. Hiçbir şekilde yapay ışık kullanılmamış, odanın her tarafı mumlarla aydınlatılmıştı. Sanki bir anda yüzyıllar öncesine geçiş yapmıştık. Yüksek tavanlı odanın tam ortasında kocaman bir ceviz ağacından yapılma yuvarlak yemek masası bulunuyordu. Masanın pencereye doğru uzanan kısmında el yapımı koltuklar ve sehpa yer alıyordu. Sol taraftaki şömine hava sıcak olmasına rağmen yakılmış, alevlerden saçılan ışıklar ayrı bir ambiyans yaratmıştı. Duvarlar zarif oymalar ve yağlı boya tablolarla süslenmişti.

Yemek masasının tam ortasına gümüş bir şamdan seti konumlandırılmıştı. Uzun ve beyaz mumlar hafifçe erimiş, nostaljik bir hava yaratmıştı. Şamdan setinin etrafı lavanta ve yasemin çiçekleriyle donatılmıştı. Masanın geri kalanı ise porselen tabaklar ve kristal kadehlerle doluydu. İnce dilimlenmiş kuru etler, minik lahana sarmaları, közlenmiş patlıcan salatası gibi mezeler iştah kabartıcıydı.

Karnovic ailesinin diğer üyeleri koltuklarda ve pencerenin önünde sohbet hâlindeydiler. Drogo'nun içeriye girmesiyle birlikte hepsi birden ayaklandılar ve yemek masasına yaklaştılar. Herkes olabildiğince şık ve asildi.

Masanın etrafında toplanmalarının ardından ilk olarak Drogo'nun babası Boris, annesi Marta'nın sandalyesini çekti. Marta'nın oturmasının ardından kendisi de oturdu ve iki elini yana açarak diğer aile fertlerinin oturmasına müsaade etti. Boris'in işaretiyle herkes sandalyelerini çekip masadaki yerlerini aldı.

Masada sadece Drogo'nun çekirdek ailesi yoktu. Karnovicler geniş bir aileydi ve tek bir vücut hâlinde hareket etme konusunda maharetliydi. Bunun en çarpıcı göstergesi ise Drogo'nun amcaları ve onların çocuklarıydı.

Yemek servisi başlamadan önce Boris herkese sırasıyla nasıl olduklarını sordu. Sanırım bu giriş, toplantıların bir ritüeliydi. Oturma

düzenine göre sırasıyla herkes aynı şekilde yanıt veriyordu. Kısa, net ve tok bir ses tonuyla. Bana da sıra geldiğinde âdeti bozmadım ve “İyiym, teşekkür ederim,” cümlesini ben de tekrarladım.

İlk giriş anında dikkatimi çeken, kimsenin benim orada olmamı yadırgamamasıydı. Ya da hepsi çok iyi rol yapıyordu. Toplantıya benim de katılacağım belli ki aile içinde daha önce konuşulmuştu.

Hâl hatır faslından sonra Boris, “Gündemimiz belli,” diyerek asıl girişi yaptı. “Geçtiğimiz haftalarda Drogo’ya yönelik gerçekleşen suikast girişimi. Herkesin görüşünü merak ediyorum.”

İlk söz alan, en küçük kız kardeş Dragana olmuştu. Beni öpmeye çalıştığı gecedен sonra ilk defa görüyordum onu. Sanırım sırf bu toplantı için yeniden gelmişti. Âdeta ismi gibi Drogo’nun bir kopyasıydı. Drogo’ya çok benziyordu. Öfkeli olduğu her hâlden belliydi.

“Her şeyden önce şunu belirtmeliyim ki, saldırının üzerinden üç hafta geçmesine rağmen hiçbir şey yapmamamız benim onuruma dokunuyor. İlk defa karşılık vermekte bu kadar geç kaldık!”

Dragana, farkında olmadan masadaki öfkeli herkesin fitilini ateşlemişti. Ona ilk destek Drogo’nun küçük amcası Vlad’dan geldi. Karnoviclerin gölgedeki askerî komutanı. İşleri şimdilik oğullarına bırakmış görünse de perde arkasında takibini asla bırakmayan kişiydi. Ailenin tüm silahlı güçlerini yöneten, koruma işlerini üstlenen ve her türlü saldırıda en önde saf tutan isim.

“Dragana çok haklı. Bu kadar sessiz kalmamıza ve hâlen hamle yapmamamıza şaşkınlık doğrusu!”

Vlad, cümlesini tamamladıktan sonra ellerini kısa saçlarına doğru götürmüş ve gerginliğini bastırmak için ensesini ovalamıştı.

Vlad’dan sonra benzer homurdanmalar Anton ve Dima’dan geldi. Vlad’ın, tıpkı kendisi gibi yetiştirdiği iki oğlu. Drogo’nun kuzenleri. Babaları Vlad’ın askerî geleneklerini devam ettiren genç ve hırçın iki kardeş. Babaları gibi saçlarını kısa kestirmişlerdi. Biri takım elbise giymiş, diğeri daha sportif giyinmişti. Gerek genel olarak Karnoviclere gerekse özel olarak Drogo’ya sadakatle bağlıydılar.

“Saldırmak ve intikam almak kolay iş. Önemli olan doğru zamanda doğru adrese mesaj vermek. Yıllardır insanların bize saygı duyma-

larını ve bizden korkmalarını sağlayan en önemli özelliğimiz bu. Eğer doğru hedefe gitmezsek herkese rezil oluruz.”

İlk muhalif ses, Drogo’nun büyük amcası Bodgan Karnovic’den gelmişti. Masada Boris’ten sonra en fazla ağırlığı olan kişi belli ki oydu. Boris’in bir küçüğü... Sert bir yüz ifadesi ve omuzlarına çökmüş ama asla zayıf düşmemiş bedeniyle dinç bir görünüme sahipti. Bıyıkları muntazam kesilmişti. Attığı her adımı, kurduğu her cümleyi düşünen, kontrolcü bir yapısı vardı. Karnoviclerin bürokrasi, iş dünyası, siyaset ve sivil toplum örgütleriyle temasını yürüten kişiydi. Bir çeşit, ailenin legal yüzü. Özellikle medya organları ve sanat dünyasındaki etkinliği ile Karnoviclerin tüm mecralarda hatırlarının sayılmasını sağlayan kişiydi.

Vlad, “Doğru adresi aramamıza gerek mi var?” diyerek itiraz etti. “Bu suikast girişimi en büyük düşmanımızın tipik bir özelliği.”

Olga, “En büyük düşmanımızın özelliği olabilir,” diyerek araya girdi. “Ama tek düşmanımız onlar değil. Sana onlarca aile sayabilirim! Mesela Kurmaylar Çetesi, Demir Pençeler ve Dragomirler de bize zarar vermek için pusuda yatanlar. Üstelik uzun zamandır sesleri solukları çıkmamıştı. Neden bunlardan hiç şüphelenmiyoruz?”

Bodgan, “Olga haklı. Ben intikam almayalım demiyorum. Yeter ki yapacağımız hamle doğru olsun,” diyerek devam etti. “Boşu boşuna bir savaş başlatmak istemeyiz.”

Masadaki konuşmalar bu andan itibaren benzer şekilde devam etti. Aile üyeleri resmen ikiye bölünmüşlerdi. Bir grup hemen intikam almayı isterken, diğer grup kime saldıracaklarına emin olmadan hareket etmeme taraftarıydı.

Yemek servisi başlayana kadar benzer tartışmalar devam etti. Masaya gelen Pekin ördekleri, suların o anlık biraz durulmasına neden olmuştu. Masa ortasında ise birbirinden leziz aperatifler ve başlangıçlar vardı. İsteyenlerin yanındaki ufak tabaklara aşçı tarafından servis ediliyordu.

Karnovic ailesi sadece masadaki kişilerden oluşmuyordu. Yemek odasında bulunan diğer kişiler de ailesinin artık bir üyesi, bir sırdaşı sayılıyorlardı. Bunların en başında gelen kişiler Pavel ve Polina çiftiydi. Pavel, Boris’in özel hizmetçisiyken, Polina da Marta’nın özel

işlerini yerine getiriyordu. Aynı zamanda ailenin güvenilir aşçısıydı. Yaşlı çift uzun yıllardır aileyle birlikteydi ve âdeta malikâne içinde özel dokunulmazlıkları vardı. Masanın etrafında hazır bekliyorlar, yemek servislerini takip ediyorlardı. Konuşulan her şeyi duyuyorlar fakat sanki hiçbir şey duymamış gibi tepkisiz kalarak sadece işlerine odaklanıyorlardı.

Drogo'nun özel hizmetçisi Igor da aynı ekiptendi. Drogo'nun gençliğinden beri ona eşlik ediyor, tüm özel işlerini yerine getiriyordu. Tutumu, davranışı ve hareketleriyle Pavel ve Polina çiftinden hiçbir geri kalır yanı yoktu.

Ve Jan... Masada oturmuyordu ancak toplantının sekreteryasını tutarcasına Drogo'nun hemen arkasında hazır bekliyordu. Konuşulan her bir cümleyi her zamanki gibi dikkatle dinliyordu.

Masada olup o ana kadar konuşmayan üç kişi kalmıştı. Bunlardan ilki Dobra'ydı. Boris'in ve amcaların büyük ablası. Aynı zamanda masanın en yaşlısı... Normalde bu konulara girmek istemediği her hâlden belliydi. Fakat aile geleneklerini devam ettirmek adına masada bulunmaktan dolayı gururluydu. Diğer iki isimse Drogo ve bendim. Drogo, bir saygı gösterisi sunarcasına herkesi dinliyordu. Bense ne konuşacağımı bilmeden Drogo'nun sessizliğine eşlik ediyordum.

Yemek servislerinin tamamlanmasının ardından ailenin dışarıya bakan yüzü Bodgan, "Hiçbir kurumda bu kadına ait bir bilgi yok. Muhtemelen başka bir ülkeden özel olarak getirtilmiş," diyerek konuyu yeniden suikast gecesine getirdi.

Bodgan'a karşılık anında Vlad'dan geldi. "Bunu Romanya sınırları içerisinde bizim dışımızda gerçekleştirebilecek tek bir güç var," dedi. "Kim olduklarını hepimiz biliyoruz!" Bir an önce savaşı başlatmak istiyordu.

Boris, "Tüm okların aynı yeri işaret ettiği konusunda hemfikirim," diye karşılık verdi. "Fakat üç haftadır çok sessizler. Üç haftadır hiçbir yerde karşımıza çıkmadılar. Bu sessizlik beni düşündürüyor."

Vlad'ın kendi gibi yetiştirdiği oğlu Anton, "Sessiz kalmalarının nedeni çok açık, bizden hamle bekliyorlar," dedi. "Ve biz gün geçtikçe bu hamleyi geciktiriyoruz. Üstelik sadece onlar değil, tüm Roman-

ya bizden hareket bekliyor! Eğer biraz daha geç kalırsak, psikolojik üstünlüğümüzü kaybedeceğiz.”

Bodgan, tutumunda değişikliğe gitmeden aynı noktanın altını çizdi. Üstelik bu kez çok daha sert bir tutumla. “Onlar üç haftadır çok sessizler ama bizim üç haftadır onlardan kalır yanımız var mı? Kaç gündür o kadını araştırıyoruz, hakkında herhangi bir bilgiye ulaşabildik mi? Hayır! Kimlerle bağlantılı olduğunu tespit edebildik mi? Hayır! Emri kimden aldığını netleştirebildik mi? Hayır! Hadi hepsini geçtim, kullandığı tabancayı kimden ve nasıl tedarik ettiğini bulabildik mi? Hayır! Ülkenin ve hatta Doğu Avrupa’nın en büyük silah ticaretini yapan bizler, sıradan bir suikast tabancasının menşei bile çözmeden hareket edersek, tüm karizmamız yerle bir olur!”

Bodgan’ın fırça atarcasına yaptığı konuşma masadaki herkesi derinden etkilemişti. Özellikle Vlad ve oğulları suçluluk duyarcasına başlarını önlerine eğmişlerdi. Geri kalan diğerleri de derin bir suskunluğa bürünmüştü.

Masaya oturduğumdan beri aradığım fırsat sonunda ayağımın ucuna kadar gelmişti. Hazır herkes sessizce beklerken, tüm Karnovic ailesinin güvenini kazanacak hamlemi yaptım: “Bir kadın daha vardı.”

6. Bölüm

“Suikast girişimini yapan kadına yardımcı olan bir kadın.”

Vermiş olduğum bilgiyle masadaki herkesin bakışları bir anda bana dönmüştü. Herkes büyük bir ciddiyetle bakıyordu. Devamını getirmemi istercesine... Elim ayağıma dolanmış gibi afallamışçasına konuşmayı sürdürdüm. “Salonu erkenden terk etti. Yani sanırım beraberlerdi. Fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı.”

İkinci kadını fark etmemeleri büyük bir handikaptı. Düğüm o kadında çözülecekti. Bu bilgiyi onlardan saklayabilir ve kadını kendi başıma araştırabilirdim. Fakat suikastçı kadınla benim bir alakamın olmadığını tüm aileye bu şekilde, bilgiyi paylaşarak ispatlayabilirdim.

“Salonu terk eden kadınla saldıran kadın arasında kesinlikle bir ilişki olduğuna inanıyorum,” diyerek açıklamamı devam ettirdim.

Bodgan, “Bakın, daha ikinci kadını bile tespit edememişiz!” diye araya girerek kendi düşüncesini destekledi. “Ayrıca ilk kadını öldürmeyip canlı ele geçirseydik bunları tartışmamıza hiç gerek kalmayacaktı. Bence çok acemice!”

Bodgan'ın krizi yükselten karşılığı ortamı biraz germiştir.

Vlad öfkeyle, “Jan!” diye seslendi. “Bu kadından neden haberimiz yok! Sen de salondaydın.”

Vlad'ın öfkesi benim işime gelmişti. Tüm bakışlar bu kez Jan'e çevrilmişken göz ucuyla Drogo'ya baktım. Diğerlerinin aksine yüzünde muzip tebessüm oluşmuştu. Benim böyle bir bilgiyi ailesiyle paylaşmamdan memnundu. Okların Jan'e çevrilmesini ise belli ki manidar bulmuştu.

"Saldırıyı bertaraf etmek için ilk kadını öldürmekten başka çaremiz yoktu. Salon çok kalabalıktı. Kamera kayıtlarından diğer mafya gruplarının hepsinin hareketlerini inceledik. Saldıran kadınla diğer grupların hiç teması yok."

Jan'in panikle yaptığı açıklama kimseye yetmemişti. Bu kez benim yüzüme zevkten tebessüm oturdu.

Vlad, "Diğer çeteleri sormuyoruz, diğer kadını soruyoruz!" diyerek Jan'e yüklenmeye devam etti.

Jan kısa süreliğine bocalayarak yanıt veremedi. Birkaç saniye sonra, "Kameraların açısı onların olduğu tarafı net alamamış. Yeniden üzerine çalışırız, o kadını da araştırırız," diyerek toparlamaya çalıştı. "İkinci kadının görüldüğü bir kayıt da yok!"

Jan'in imdadına anında yetişen Anton oldu. "Saldıran kadının geceye katılan çetelerle teması olmadığına göre, saldırı planı geceye katılmayan çetenin işidir," diyerek düz bir yorum yaptı. "Onların kimler olduğunu da hepimiz biliyoruz!"

Hırçın kız kardeş Dragana da benzer şekilde bir yorumda bulundu: "Diğer kadını bu saatten sonra araştırmanın bir manası yok. İş işten geçmiş. Saldırıyı kimin yaptığına dair şüphe duymak da artık saçma. Anton'a katılıyorum. Bu saatten sonra konuşmamız gereken tek şey nasıl bir intikam alacağımız olmalı. Daha fazla zaman kaybetmeden."

Onlar intikam dürtüsüyle ikinci kadını önemsemezken, ben çoktan kafaya takmıştım. Benimle eş zamanlı hareket eden bir kadın. Aynı hedefe yönelik, başka amaçlarla... Jan bulamazsa, ben bulacaktım.

İntikam kelimesinin geçmesiyle Vlad'ın diğer oğlu Dima'nın gözleri parlamıştı. "Ben tüm ekipleri hazırladım," dedi. "Eksik yerlere takviyeler yaptım. Yüze yakın yeni adam da ayarladım. Bir o kadarı-

nın da şu an eğitimi devam ediyor. Onların kullandığı tüm yerlerin krokilerini ele geçirdim. Adamlarının, mühimmatlarının da bilgisi elimde. Özetle operasyona başlamamız için tüm hazırlıkları tamamladım. Sadece karar verilmesi kaldı geriye!”

Konu bir anda suikast girişimini kimin düzenlediğinden, nasıl bir karşılık verileceğine dönmüştü.

Bodgan yeniden söz aldı: “Neden hemen savaş peşinde koşuyoruz ki? Neden onlar gibi vurkaç taktiği düşünmüyoruz. Madem birçok yerlerinin elimizde bilgisi hazır, düşmanlarımızı onların taktikleriyle vurmamız gerekmez mi? Ayrıca olası bir topyekûn savaşta vereceğimiz zayıatları da hesaba katmamız şart.”

Anton anında itiraz etti: “Vereceğimiz tüm zayıatları hesaba katık, yerine koyabileceğimiz adamları da... Zaten onlarla yıllardır savaşayız. Şu an yapmaya çalıştığımız şey savaş başlatmak değil, savaşı artık tek seferde bitirmek.”

Söz alan herkes tuhaf bir biçimde konuşmasını bitirdikten sonra, önce Boris’e, ardından Drogo’ya bakıyordu. Sanki söylediklerinin arkasından ikisinden de destek bekliyorlardı. Fakat Boris’in yüzünde herhangi bir ifade değişikliği olmuyordu. Drogo’nun da babasından kalır yanı yoktu.

Masadaki tartışma bir süre daha devam etti. Ama esas konu belliydi. Ya büyük bir saldırı yapılacak ve düşmanları tek seferde yok edilecekti ya da tek bir hamleyle tüm üstünlüğü ele geçirecek bir atak planlanacaktı. Ortamda huzursuzluk verici bir kaos hâkimdi.

Drogo da Boris de sessizdi. Sanki baba oğul olarak ikisi de ne yapacakları konusunda arada kalmışlardı. Ya da kimseye belli etmek istemedikleri farklı bir planın peşindeydiler. Masadaki herkes son sözü onların söyleyeceğini biliyordu. Büyük ihtimalle Boris hangi karara yakın olduğunu belli edecek bir açıklama yapacak ve son kararı Drogo’ya bırakacaktı.

Drogo ise ailenin lideri olarak büyük bir sorumluluk alacak ve bundan sonra olacakların seyrini belirleyecekti.

Düşmanları hakkında konuşmalar bir süre daha devam etti. Artık bir karar alınmasının zamanı gelmişti. Vlad, Anton ve Dima

üçlüsü tavırlarından ödün vermeden son kararı açıklamaları için sözü Boris'e verdiler.

Boris, şimdilik tüm güçleri devreye sokarak savaşmak yerine, etkili bir saldırıyla ilerlemenin daha makul olacağını düşündüğünü açıkladı. Açıklamasının ardından bakışlarını Drogo'ya çevirdi.

O ana kadar herkesi dinleyerek sessiz kalan Drogo için karar vakti gelmişti. Nasıl bir karar vereceğini herkes gibi ben de merakla bekliyordum.

Drogo, kadehinden bir yudum daha aldı. Rahat tavırları rahatsız ediciydi. Kararını açıklamadan önce aksırarak boğazını temizledi. Ardından elindeki kadehle kararını açıklamak için ayağa kalktı. Kararını söyleyecek ve alınan bu karar şerefine herkesi kadeh kaldırmaya davet edecekti.

Drogo'nun ayağa kalkmasıyla birlikte hizmetçi Igor seri bir hamle yaptı ve tüm boş kadehleri doldurdu. Drogo, Igor'un işinin bitmesinin ardından konuşmaya başladı.

"Değerli ailem..."

Daha giriş cümlesini kurmuştu ki, dışarıdan, uzak sayılabilecek bir noktadan bir patlama sesi geldi. Ardından silah sesleri gelmeye başladı. Art arda sıkılan kurşunların sesleri...

Anton ve Dima apar topar yerlerinden fırladılar ve cama doğru koştular.

Boris, "Neler oluyor!" diye onlara seslendi.

Perdenin arasından dışarıyı izleyen Anton, "Ormanın içinde çatışma başladı!" dedi.

Anton dışarıdan bilgi vermeye çalışırken Jan de hemen yanlarına koştu.

Yaklaşık bir dakika kadar daha silah sesleri devam etti. Korumaların verdikleri karşılıklarla bir anda taramalı tüfek sesleri kulakları çınlatır seviyeye ulaşmıştı.

Drogo, "Kadınlar bu tarafa doğru yaklaşsın!" diyerek sandalyesini geriye ittirdi. Annesini ve kız kardeşlerini geriye gelmeleri için eliyle uyardı. Beni de bileğimden tutup arkasına çekti.

Boris, “Kim bunlar? Nasıl bir cesaretle buraya gelebilirler!” diye yeniden seslendi.

Boris’e yanıtla kardeşi Vlad’dan geldi: “Buraya kadar saldırı planlayacak tek güç var!”

Silah sesleri giderek yakınlaşıyordu. Birkaç saniye sonra ise Jan, “Herkes masanın altına geçsin!” diye bağıarak pencereden geriye doğru koştu. Anton ve Dima da pencereden uzaklaştılar.

Saniyeler sonraysa dışarıdan bir patlama sesi daha duyuldu. Ancak bu daha yakındı. Patlamanın etkiyle oluşan alev topu pencereden görünmüştü. Salonun camları parçalandı. Kadehler, tabaklar, çatal ve bıçaklar; masada ne varsa sarsıntıyla birbirine girdi.

Ben neler olduğunu anlamaya çalışana kadar Anton, Dima ve Jan yanan perdelerin yanında soluğu almış ve dumanların arasından rastgele dışarıya ateş etmeye başlamışlardı.

Drogo, “Herkes iyi mi?” diye bağırdı. Fakat silah seslerinden dolayı bağırtısı hiç duyulmadı. Bunun üzerine elini bana uzattı. “Edna, iyi misin?”

“İyiyim,” diye yanıtladım. “Neler oluyor? Kim bunlar?”

Drogo hafifçe doğrulup bakışlarını yanan perdelere doğru çevirdi.

“Kim olacak, en büyük düşmanlarımız...” diye mırıldandı. “Vallestri Karteli!”

7. Bölüm

Anton ve Dima kardeşler herkesten önce çıkmış, silahlı adamlarıyla ormanın derinliklerine doğru ilerlemişlerdi. Saldırıyı gerçekleştirenleri bulabilmek için yüzlerce adam bir anda seferber olmuştu.

Drogo, geri kalan herkesin arka koridordan güvenli bir şekilde tahliye olmasını sağlamıştı. Hepimizi malikânenin alt katına indirdi. Buraya ilk defa iniyordum. Karanlık koridordan ilerledikten sonra çelik bir kapının önünde durduk. Drogo kapının sol tarafındaki parmak izi okuyucuya parmağını tuttu. Çelik kapı alttan yukarı doğru açıldı. Drogo, kapı açılır açılmaz hepimizi içeri aldı ve ardından kapının kapanma düğmesine bastı.

Karnovicler olası bir saldırı için devasa bir sığınak yapmışlardı. Duvarlar çelik levhalarla kaplanmıştı. Ön tarafta çeşitli silah ve patlayıcılardan oluşan bir cephanelik, arka tarafta ise birbirinden farklı arazi taşıtları yer alıyordu.

Jan, "Hemen çıkış hazırlığı yapıyor muyuz?" diye sordu.

Drogo ne yanıt vereceğini düşünürken karşılık amcası Vlad'dan geldi: "Henüz değil. Sığınak çıkışının güvenli olup olmadığını bilmiyoruz."

Bunun üzerine Drogo ilk yardım setinin bulunduğu dolaba koştu. Dolaptan ilk yardım malzemelerini getirip sığınığın ortasındaki masaya yerleştirdi.

“Herkes iyi mi?”

Ormanın içinden sızarak gelen gruplar, ormandaki korumaları aşmış ve yemek odasına yaklaşmaya çalışmışlardı. Büyük bir ihtimalle tüm Karnovic ailesi bir aradayken saldırmak istemişlerdi. Hatta belli bir mesafeye kadar yaklaşmayı da başararak pencereye doğru el bombası atmışlardı. Şansımız yaver gitmiş ve el bombasından kimse etkilenmemişti. Malikânedeki diğer korumalar ise tam zamanında yetişmiş ve saldıran grupların içeriye girmesine fırsat bırakmayarak hepsini öldürmeyi başarmışlardı. Evdeki herkesin sağlık durumu iyiydi. Sadece cama yakın duran Vlad ile iki oğlunun yüzlerinde, parçalanmış cam kırıklarından dolayı minik kesikler oluşmuştu.

Drogo, soğukkanlılığını kaybetmeden amcasının yüzündeki yaraları hızla temizledi.

Sığınaktakilerin çoğunluğu sanki böyle bir saldırıyı bekliyormuşçasına sakindiler. Veyahut bu tarz saldırılarla sıkça karşılaştıkları için. Fakat Bodgan, Olga ve Elena için aynı şeyleri söylemek pek mümkün değildi. Olga ve Elena panik hâlindeydi. İkisi de sinirden ağlıyordu. Bodgan ise âdeta şoka girmişti. Hiç konuşmuyor ve etrafına boş gözlerle bakıyordu.

Drogo’nun en küçük kız kardeşi Dragana herkesin tam tersine tavır sergilemiş ve çoktan cephanenin yolunu tutmuştu. Jan ile cephaneden silah seçiyor ve beline taktığı teçhizat kemerine el bombalarından tutuşturuyordu.

Jan ve Drogo’yu olası bir çatışmaya hazırlanırken görünce ben de bir an onlara dâhil olmak istedim. Askıdaki uzun namlulu silahlara baktım. İki tane tüfek ve bir tane de tabancayı gözüme kestirdim. Almak için yeltenecekken bir anda henüz erken olduğunu düşünerek vazgeçtim.

Vlad, pansumanını tamamlar tamamlamaz cephaneliğe koştu. Seçmek için hiç uğraşmadan bir uzun namluluyu askudan çekip aldı. Kayışını omzuna geçirdikten sonra cephaneliğin tam karşısındaki

duvara doğru yürüdü. Dikkatle gittiği yöndeki duvarda bir kapı olduğunu fark ettim. Kapıdaki şifre anahtarının tuşlarına bastı ve tık sesiyle kapı aralandı. Kapı aralanır aralanmaz Vlad içeriye girdi.

Vlad'ın peşi sıra Jan de aynı odaya koştu. Açımı biraz değiştirip yarı açık duran kapıdan içeriye bakındım. İçerideki duvarda beş altı tane ekran asılıydı. Ormanın içinden, bahçeden ve farklı noktalardan görüntüler ekranlara yansıtılmıştı. Ekranların hemen altındaki masada kontrol panelleri ve telsiz üniteleri bulunuyordu. Jan kontrol panelinden ormandaki görüntüleri ayarlamaya çalışırken, Vlad telsizle eğilmiş ve oğullarını anons ediyordu.

Birkaç saniye sonra ekranlara ormanın içinden görüntüler yansdı. Jan kontrol panelinden değişiklikler yaparak Anton ve Dima'nın olduğu bölgeleri açtı. Çeşitli noktalara doğru ekranı yakınlaştırdı. O an gördüğüm tabloya şaşıp kaldım. Drogo'nun adamları, Anton ve Dima'nın öncülüğünde âdeta insan avına çıkmış gibiydiler. Bazıları ağaçların görünmeyen kısımlarına rastgele ateş ediyor, bazılarıysa mermilerden bir kalkan oluşturmak istercesine önlerine doğru ateş ederek yürüyorlardı. Saldırıyı yapanlardan birilerinin ormanda kalıp kalmadığını anlamak çok zordu.

Drogo da kısa süre sonra onların yanına girdi. Üç kişi ekranların başında bir süre bekleyip kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Sessiz adımlarla kapıya doğru yaklaştım. Ne konuştuklarını merak ediyordum. Duyabileceğim bir mesafeye gelince sırtımı duvara yaslayıp sakinleşmeye çalışıyor gibi yaparak yere çöktüm.

Drogo, ekranlara bakarken yanındaki amcasına, "Başka bir seçenek yok, değil mi?" diye sordu.

Vlad, "Hayır, yok!" diye yanıt verdi. "Anton az önce ölü ele geçirilenlerin tüfeklerini kontrol etti. Hepsi de Beretta ARX 160. Bu tüfeği onlar dışında bu ülkeye sokabilecek kimse yok!"

Jan, "Daha önce de bu tüfeklerden kullanmışlardı," diyerek Vlad'a destek çıktı.

Üçü de aynı konuda hemfikirdiler. Saldırıyı gerçekleştirenler kesinlikle en büyük düşmanları Valestri Karteli'ydi.

Valestri Karteli... Romanya'nın en az Karnovicler kadar ün salmış köklü mafya ailesi... Hatta acımasızlıkları ve yapmış oldukları eylemlerle Karnoviclerden bile fazla bir nama sahiptiler. Üstelik bağlantıları ve aile üyeleri Karnovicler gibi sadece Romanya sınırları içerisinde değildi. Orta Avrupa ve Amerika'da tahmin edilenin çok ötesinde bir güce sahiptiler.

Valestri Karteli'nin kökleri 19. yüzyılın sonlarına kadar dayanıyordu. İtalya'nın Palermo şehrinde küçük bir aile örgütü olarak kurulmuşlardı. 1930'lara gelindiğinde Sicilya mafyası içindeki çatışmalardan kurtulmak için adadan uzaklaşmış ve Romanya'ya yerleşmişlerdi. Romanya'ya yerleşmelerinin hemen ardındansa tüm ülkede kök salmaya başlamışlardı. İlk yıllarda basit haraç toplama ve alkol kaçakçılığı ile girdikleri yeni suç dünyalarında kısa sürede büyük mesafe katetmişler ve özellikle Amerika bağlantıları sayesinde silah ve uyuşturucu ticaretinin en önemli isimleri olmuşlardı. Tüm bunların yanı sıra zaman içinde güvenlik bürokrasisi ve istihbarat birimlerinin çeşitli suikast operasyonlarını da bizzat üstlenmişlerdi. Böylece ülkenin her kademesinde söz sahibi olmuşlardı.

Kartelin başında aile geleneklerine sıkı sıkıya bağlı Dante Valestri bulunuyordu. Kartel içinde mutlak söz sahibiydi ve verdiği emirleri kimsenin sorgulama hakkı yoktu. Acımasız, gözü kara ve otoriter bir yapısı vardı. Diğer mafya ailelerinden farklı olarak tamamen hiyerarşik bir yapı kurmuştu ve herkesin yetkilerinin sınırlarını net bir şekilde çizmişti. Tek istisnası ise Dante'nin hem kardeşi hem de sağkolu olan meşhur *The Ghost* (Hayalet) lakaplı Enzo Valestri'ydi. Bir tek Enzo'nun Dante'den bağımsız kararlar alma ve anında uygulama hakkı bulunuyordu. Zaten Dante de en büyük gücünü buradan alıyordu. Kartel olarak Amerika, Orta Avrupa ve İtalya olmak üzere üç koldan faaliyet gösterirken, bu bölgelerin üçünden de bağımsız olan ve "Gölgeler" diye bilinen gizli ekiplerinin başında Enzo vardı. Enzo'ya bağlı ekipler klasik mafya yapılanmasının çok ötesinde, âdeta bir istihbarat servisi gibi hareket ediyorlardı. Gizliliğe aşırı derecede dikkat ediyorlar ve tüm işlerini sessizce hallediyorlardı. Karnovicler

dâhil birçok mafya grubu Gölgele'den haberdarlardılar ancak Enzo dışında bir tek kişiyi dahi henüz tespit edememişlerdi.

Üç haftadır Drogo'yu ilk defa böylesine çaresiz görmüştüm. Bizzat kendisine yönelik suikast girişiminden sonra bile yüzünde herhangi bir korku ifadesi fark etmemiştim. Ama şimdi Valestri Karteli hakkında konuşurken sesindeki çekinceli tavır kendini çok belli ediyordu.

Yaklaşık bir saat sığınakta kaldık. Vlad telsiz üzerinden sürekli olarak dışarıyla bağlantı kurdu. Anton ve Dima kardeşler, ormanda kimseyi bulamamış ve sığınağa gelmişlerdi. Şimdilik çıkışlar güvenliydi ve ekstra güvenlik önlemleri alınmıştı.

Kendi aralarındaki kısa toplantının ardından Drogo sığınağa seslendi: "Herkes arabalara geçsin. Çıkıyoruz."

Aile üyeleri arabalara yönelirken Drogo'nun yanına sokuldum.

"Neler oluyor Drogo? Nereye gidiyoruz? Ayrıca eşya falan almayacak mıyız?"

"Eşya almaya gerek yok. Daha güvende olacağımız bir yere gidiyoruz."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Gittiğimizde göreceksin Edna! Hadi, hemen çıkmamız gerek."

Drogo'nun sert tutumundan dolayı üzerine gitmedim. Sözüne uyarak, Elena'nın bindiği arabaya yöneldim ve onun yanındaki boş koltuğa oturdum.

Kısa sürede herkes araçlarda hazırды. Jan ve Anton'un bulundukları pikap tarzı araç önden çıkış yaptı. Birkaç dakika sonra da arkasından bizim bulunduğumuz jip tarzındaki arabalar ilerlerdi.

Sığınaktan çıkış için bir tünele girdik. Tünelden geçip orman içindeki yollardan birine çıkacağımızı düşünüyordum. Fakat bizzat tünelin kendisi bir kaçış yoluydu. Tahmin ettiğimden çok uzundu. Yaklaşık yirmi dakika kadar tünelde ilerledikten sonra malikâne ve orman ile hiçbir alakası olmayan dağlık bir araziye çıktık. Kayalıkların arasından devam eden ince yoldan ilerledik ve başka bir tali yola bağlandık.

Ailenin özel yemeğine oturduğum günün gecesinde, ailenin gizli kaçış yolunu da öğrenmiş olmuştum. Sadece arabaların farlarının vurduğu karanlık yolda uzun bir süre ilerledik. Muhtemelen Karno-

viclerin riskli günler için hazırda tuttuğu gizli bir eve geçiyorduk. Böylece yeni bir sırlarına daha ortak olacaktım.

Bizim bulunduğumuz arabayı Dima kullanıyordu. Drogo ve ailenin diğer üyeleri önümüzdeki ve arkamızdaki arabalardaydılar. Arka arkaya hızla ilerleyen üç arabaya ise Jan ve Anton'un bulunduğu silahlı pikap eskortluk yapıyordu.

Yaklaşık iki saat boyunca hiç durmadan ilerledik. Muhtemelen başka bir şehrin sınırlarına çoktan girmiştik. Saklanacağımız yere ne zaman varacağımızı merak ederken, Drogo'nun bulunduğu önümüzdeki araba önce birkaç saniye dörtlü yaktı, hemen ardından da tüm ışıklarını kapatarak yavaşladı. Bunu gören Dima da aynısını yaptı ve önce yavaşladı, birkaç saniye sonra ise tamamen durdu.

Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken Drogo öndeki arabadan indi. Panikle koşarak bizim olduğumuz arabaya doğru geldi. Dima camı indirip kafasını Drogo'ya doğru uzattı. Drogo'nun yüzünde birkaç saat öncekinden beter bir ifade vardı.

"Saldırı! İleride yine saldırı olmuş. Jan ve Anton zor kurtuldular."

Bunu duyan Dima direksiyon konsolunun üzerine koyduğu tabancasına uzanıp kapıyı açmaya yeltendi. Fakat Drogo kapıyı açmasına engel oldu.

"Şimdi zamanı değil Dima, farları yakmadan güvenli bir alan bulana kadar geri döneceğiz!"

Drogo'nun öncülüğünde birkaç kilometre geri döndük. Ormanlık bir alanda yeniden durduk. Ağaçların arasına arabalarla girip karanlığın içine kamufle olarak saklandık.

Drogo ve Dima ormanlık alan ile yolun kesiştiği patikada hazır beklediler. Geri kalanlar olarak hepimiz ağaçların arasında beklemeye devam ettik. Kısa bir süre sonra Jan ve Anton'un bulunduğu araç yolda görüldü. Drogo'nun işaretiyle bizi fark ettiler ve yanımıza kadar geldiler.

Araba dibimize kadar girince, her tarafının delik deşik olduğunu gördüm. Jan'ın durumu iyiydi. Anton ise omzundan yara almıştı.

Hepimiz ne olduğunu merak ediyorduk. Drogo ikisini de hızlıca kontrol ettikten sonra, "Nasıl oldu?" diye sordu.

Jan, büyük bir öfkeyle, “Tuzak!” diye yanıtladı. “Tuzak kurmuşlar. Bir anda taramaya başladılar.”

Vlad, “Şu an neredeler? Ne tarafa gittiklerini görebildiniz mi?” diye araya girdi.

Anton omzunu tutarak, “Her yerde olabilirler baba! Büyük ihtimalle rotamız hakkında bilgileri vardı!” diye karşılık verdi.

Bunları duyan Drogo elini çenesine yerleştirip arkasını döndü. Derin düşüncelerle birkaç adım ilerlerdi. Sonra aniden tekrar dönerek hızlı adımlarla yaklaştı. “Hepimizin bir arada olduğu anı kolladılar. Amaçları toplu hâlde saldırmak!” Derin derin birkaç nefes aldıktan sonra devam etti: “Şu andan itibaren bir süre dağılıcağız. Ve hiç kimse Romanya’da olmayacak! Ben güvenli ortamı yaratana kadar kimse dönmeyecek!”

Drogo’nun bu kararına ilk itiraz babası Boris’ten geldi: “Ne yani? Kaçacak mıyız? Kaçıp saklanacak mıyız? Bunu mu istiyorsun?”

Vlad, “Ben bir yere gitmem. Hele de Romanya dışına asla! Kalıp savaşağım!” diyerek Boris’e destek çıktı.

Anton ve Dima’dan da benzer tepkiler gelmek üzereydi ki Drogo tüm ailesine karşı net tavrını koydu:

“Valestrilerin istedikleri de tam olarak bu! Belli ki Enzo’nun planı! Belli ki içimizden haber alıyorlar! İlk saldırı bizi harekete geçirmek içindi. Bizi malikânedен çıkarmak ve diğer eve geçirmek için. Az önceki saldırı ise bir yemdi. Bizim bir tuzak olarak görmemizi istedikleri bir yem... Hemen saldırıya geçmemiz ise gerçek bir tuzak olacak. Tahmin edemeyeceğimiz büyük bir tuzak!”

Drogo’nun bu çıkışmasının ardından kimse karşılık veremedi. Drogo haklıydı. Parçaları doğru birleştirmiş ve gerçek tuzağı öngörmüştü.

“İşte bu yüzden dağılıcağız. Benden haber gelene kadar herkes başka bir yerde olacak. Anton ve ben kalacağız sadece. Ve hiç kimse diğerlerinin yerini asla bilmeyecek!”

8. Bölüm

Birkaç saat sonra Drogo'nun özel jetinin içindeydim. Kalkış için son anlardı. Drogo, herkesi farklı yerlere göndermiş, bana da tanıştığımız şehri, Budapeşte'yi layık görmüştü. Budapeşte'ye gidecek ve ondan haber gelene kadar dönmeyecektim. Üstelik bu saklanma sürecinde tek başıma olmayacaktım. En yakınındaki ismi, Jan'i de benim yanıma vermişti. Jan, benim güvenliğimi sağlayacaktı.

Drogo'nun son kararı herkes için beklenmedik bir hamle olmuştu. Karnovicler için de Valestriler için de.

Ama en çok da benim için beklenmeyen bir hamleydi. Üstelik her şey planladığım gibi, istediğim gibi ilerlerken. Hatta Karnoviclerin yaşadığı krizi lehime çevirmeyi başarmış ve ailenin sırlarına vâkıf olmaya başlamışken...

Drogo, tek hamlede her türlü tehlikeyi bertaraf etmişti...

Jan ile çapraz koltuklarda oturuyorduk. Yanımdaki ya da önümdeki koltuğa oturmayı tercih etmemiş, diğer cam kenarındaki koltuğa yayılmıştı. Benimle muhatap olmak istemiyor, belki yüzümü görmeye tahammül bile edemiyordu. Belli ki toplantıda benim verdiğim bilgiden sonra kendisine yüklenilmesinden dolayı duyduğu öfke hâlen yatışmamıştı.

Uçağın havalanmasının ardından, saçları yukarıdan sıkıca toplanıp topuz yapılmış iki hostes ne içeceğimizi sordu. Portakal suyu istedim. *Portakal suyundan nefret etmeme rağmen*. Hazır yalnız başımayken bundan sonra ne yapabileceğimi düşündüm. Yeni bir krizle karşı karşıya kalmıştım. Sağlıklı düşünmeli ve bu krizi de bir şekilde lehime çevirmeliydim.

Yolculuğun sonuna kadar aklıma gelen alternatif fikirleri değerlendirdim. En mantıklısı benim için bir süre kuluçkaya yatmaktı. Drogo'dan haber gelene kadar Budapeşte sürecini böylelikle verimli hâle dönüştürebilirdim.

Jan, alçalışa geçtiğimiz esnada bir kadeh daha viski doldurmuş ve Budapeşte'nin ışıklarını izlemeye koyulmuştu. Birlikte iki kez saldırı atlatmamıza rağmen soğuk tavırlarından ödün vermemeye devam ediyordu. Aklıma gelen fikri uygulamaya geçmek için ilk adımlarımı atmaya başladım.

"Nerede saklanacağız?" diye seslendim arkasından.

Kafasını çevirip yüzüme bakarak viskisinden bir yudum daha aldı.

"Ne önemi var? Güvende olacağımız bir yerde..."

Belki de tam zamanıydı. Benden şüphelenirken ona gerçekten şüpheleneceği bir şey vermek!

"Gerçekten ikinci kadını görmedin mi?"

Hamlemi yapmıştım. Beklemiyordu. Laflarım, üzerinde soğuk düş etkisi yapmıştı. Yutkunmasından, kaşlarını kaldırışından, burun deliklerindeki ani büyümeden... Ne hissettiğini çok iyi anlayabiliyordum.

"Belki o kadar da profesyonel değilsin ha, ne dersin?" diye devam ettim. "Ya da belki... Sen ne demek istediğimi anladın sanırım!" Elindeki viski kadehini sıkıyordu. Parmaklarındaki kan çekilmiş, parmak uçları beyazlaşmaya başlamıştı.

Vücudunu bana doğru çevirdi. "Hımm, demek öyle diyorsun! Peki ya sen, Edna!" *Edna*'yı vurgulayarak söylemişti. "Tabii gerçek ismin buysa..."

Varan bir!

Sadece gülümseyerek karşılık verdim. Cevap vermemiştim ama ikimiz de biliyorduk ki bazen hiç cevap vermemek aslında en büyük cevaptı.

“Ortamda ikinci bir kadın olduğunu iddia ettin ve ortalığı karıştırdın. Peki bu gerçek miydi?”

Varan iki!

Hızını alamamıştı. “Ya da belki sen...” Burnundan soluyordu. “...her şeyi önceden planladın ve araya girip kurşunu kendin yedin. Ailenin içine sızabilmek için. Drogo’ya yakın olabilmek için. Tarihteki en eski numaradır. Edna!”

Varan üç!

İstediğim her şeyi anında vermişti. Tüm şüphelerini, içindeki her şeyi dökmüştü. Gözlerimi devirerek gülümsedim ve öfleyerek onun gözündeki şımarık hâlime büründüm.

“Tüm olan bitenlerden çok sıkıldım. Biraz kafa dağıtmak istiyorum. Lütfen alışveriş merkezlerine ya da kıyafet mağazalarına yakın bir yerde kalalım.”

Ona sadece *bir dakikalığına* gerçek yüzümü göstermiştim. O ise vermek istediğim mesajı çok iyi almıştı: *Benimle uğraşırsan, ben de seninle uğraşırım. İşime burnunu sokarsan, işine burnumu sokarım.*

“Siz kadınlar... Birkaç parça kıyafet satın aldığınızda tüm ruh hâliniz nasıl değişiyor böyle?” Biraz önceki gergin konuşma hiç yaşanmamış gibiydi. Rol yapmaya çalışıyordu. Belki de *az önce olanlar gerçek miydi* diye kendi içinde sorguluyordu. Ona bu gece kafasını meşgul edecek cümleler vermiştim. Ve karşılığında şunu almıştım: Jan duygularıyla hareket eden biriydi ve bahsedildiği kadar profesyonel değildi.

Jan’ın son sözcükleri işime geliyordu.

“Siz erkekler... Asla kadınların ruhundan anlayamayacaksınız...”

Uçak piste inene kadar benzer şekilde konuşmalar geçti aramızda. Jan, tam istediğim kıvama gelmişti. *Neden bu kadının yanındayım?* diye içten içe kendini sorgulamaya başlamıştı.

İndikten sonra özel bir araç bizi apronda karşıladı. Karnoviclerin eli kolu gerçekten uzundu. Havaalanı içerisinde de söz sahibiydiler. Hiçbir pasaport veya kimlik kontrolüne girmeden VIP kapısından havaalanından çıktık. Yarım saatlik bir yolculuğun ardından lüks bir otelin önünde durduk.

Araçtan inerken yüksek binanın son katlarına doğru kafamı çevirdim. Bu gösterişli yapıya ilgiyle baktım. Olması gereken rolle, lüks ve güce hayran olan bir kadın olarak...

Jan'ın gözünden kaçmamıştı bu bakışım.

"Son katta kumarhane var. Bol bol para harcayıp eğlenebilirsin."

Herhangi bir karşılık vermedim. Kırmızı karşılama halısının üzerinden umursamaz tavırlarla lobiye yöneldim.

Jan, otelin bir katını bizim için ayırtmıştı. Kata çıktığımızda koridorlardaki gizli korumaları fark etmem uzun sürmedi. Otel çalışanı kılığına girmiş özel korumalar... Toplam altı kişi. İki kadın, dört erkek. Hepsi de silahlı ve profesyonel. Muhtemelen vardiyalı üç ekip olacaklar. Her vardiyada altı kişi, aynı maskelemelerle... Jan hiçbirine selam vermeden ilerlediğine göre benim korumaları bilmemi istemiyor. O zaman sadece bu kattakilerle sınırlı değildirler. Üst katta ve alt katta da ekstra korumalar vardır. Otelde konaklayan misafir süsüyle. Ve olmazsa olmaz, lobidekiler. Son olarak valelerden de bir tanesi. Bizi karşılayan ve kapımızı açan değil, hemen birkaç metre gerisindeki üçgen güvenlik alanı oluşturan...

Drogo ve Jan koruma konusunda tahmin ettiğimden çok daha detaycıydılar. Ayrıca tıpkı Enzo gibi gizli adamları yönetme konusunda da maharetliydi. Ama yine de benim gözümünden kaçmamıştı.

Jan ile odalarımız yan yanaydı. Kalacağım odanın kapısını bana işaret ettikten sonra hiçbir şey demeden kendi odasına girdi.

Odaya girdikten sonra kendimi yatağa attım. Yorgun ve dehşetli anlar yaşamış bir kadın olarak. Yatağa uzanmamla birlikte kendi özüme dönüp plan yapmaya başladım. Otelden gizlice çıkmak için bir plan...

Kısa bir süre düşündükten sonra hemen keşfe başladım. Odanın balkonuna çıktım. Balkondan diğer odalara geçiş imkânsızdı. Odanın içini kontrol ettim. Gardıropta özenle seçilmiş kıyafetler hazır. Çoğunluğu günlük giyim için uygunken birkaç tanesi özel bir gecede giyilecek cinstendi.

Odada çok sayıda tablo, biblo ve ayna bulunuyordu. Gizli kamera yerleştirmek için ideal noktalar. Otelde bu kadar söz sahibi olan Jan'ın,

benim için hazırlanan odaya kamera yerleştirmemesi için bir neden yoktu. Odada olmasa bile koridorlarda hiçbir kör noktanın kalmadığına emindim. Ayrıca koridorları çok sayıda korumayla kontrol altında tutuyordu. Alt kat ve üst kattaki adamlarını da hesaba katıyordum, Jan'ın radarına düşmeden otelden çıkmak zor görünüyordu.

Bir diğer ihtimalse kumarhane katıydı. Jan oraya boşa vurgu yapmamıştı. Beni kontrol altında tutabileceği en iyi yer kumarhane katı olacaktı. Müşteri kılığındaki adamlarıyla dolu olduğundan hiçbir şüphem yoktu.

Ellerimi dolaptaki elbiselerde gezdirerek kumarhane katını düşünürken aklıma bir fikir geldi. Evet, buradan tek çıkış yolu buydu.

Odada kamera bulunma ihtimalini göz önünde bulundurarak kıyafetlerden birkaç tanesi çıkartıp boy aynasının karşısında üzerime tuttum. İçlerinden bir tanesini seçip yatağın üzerine serdim. Televizyon kumandasına uzanıp, müzik kanallarından birini açtım ve sesi sonuna kadar yükselttim. Önce her zamanki gibi parmağımla banyodaki aynanın çift taraflı olup olmadığını kontrol ettim. Ardından duşa girip hazırlanmaya koyuldum. Duş aldıktan sonra banyodaki kozmetik ürünlerini hızlıca kontrol ettim. Gözüme bir parfüm çarptı. İşimi görürdü. Kâğıt peçetelerden birkaç tanesini avucumda sıkıştırıp üzerine bol miktarda parfüm sıktım. Islanan peçeteler avucumda iyice sıkıştı ve küçüldü. İşimi görmeye yeterdi.

Kısa bir süre sonra, şık makyajım ve elbisemle kumarhaneye çıkmak için hazırdım.

Müzik son ses devam ederken odadan çıktım. Koridorun sonundaki temizlik odasının kapısı açıktı. İçerideki görevli uzaktan beni fark eder etmez ayaklandı ve temiz havluları katlama rolüne büründü. Bir başkası asansörün önünden geçti ve servis asansörüne doğru yürüdü. Her şey Jan'ın istediği gibiydi. Bana düşen de onun istediğini vermektir. Koridorda salına salına yürüdükten sonra asansörlerin önünde durdum. Kapı açılınca bindim ve kumarhane katının düğmesine bastım.

Kumarhane katında kapı açıldığında korumalar beni karşıladılar. Bunlar sıradan kumarhane korumalarıydı. Ama hemen girişteki

vestiyerde duran bir başkası beni fark edince hareketlendi. Başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Benim kumarhaneden içeri girmemle birlikte önündeki dâhilî telefona uzandı. Jan artık kumarhanede olduğumdan haberdardı.

Otelin son katı tamamen kumarhane olarak tasarlanmıştı. Sol tarafta lüks bir bar, ortada kollu makineler, sağ tarafta ise rulet ve poker masaları konumlandırılmıştı. Çoğunluğu elli yaş üzeri kişilerle tahmin ettiğimden daha kalabalıktı. Kumarhanenin son arka kısmı ise estetik koltuklar ve saksı ağaçlarıyla teras olarak ayrılmıştı.

Makinelerin arasında dolaşırken beni meraklı bakışlarla takip eden gözleri çözmeye çalıştım. İki müşteri, açılarını değiştirmeden bana bakıyordu. Biri kadın, diğeri erkek. Bunlar da Jan'ın adamları. Bir başkası da bana ilgiyle bakmıştı. Altmış yaşlarında. Normal bir müşteri. Terasın yakınlarından geçerken ise terastaki purolu başka bir adam gözlerini üzerime kilitlemişti. Yine normal bir müşteri.

İlk turu tamamladıktan sonra avımı seçtim. Terastaki adam. O da beni gözüne kestirmişti. Özellikle yan yana sıralanmış dörtlü makinelerden birine oturmamdan sonra, tek başıma olduğumu anlamış ve büyük bir hevesle terastan içeri girerek birkaç makine uzağıma kurulmuştu.

İlk oyunlarımız bitmeye yakın göz göze geldik. Gülümseyerek viski kadehini bana kaldırdı. Selamına karşılık vermemin ardından yerinden kalktı ve yanımdaki makineye oturdu. Garsona bir viski daha getirmesini işaret etti. Garsonun getirdiği viskiyi alıp bana uzattı.

Rastgele bir tanışma merasiminin ardından adamla yarı sohbet hâlinde oyunlarımıza devam ettik. Bir süre sonra adam az önce söndürdüğü purosunu yeniden ağzına götürdü ve özel puro çakmağı ile yaktı. Göz ucuyla çakmağı takip ettim. Aramızdaki sehpanın üzerine, kül tablasının yanına bıraktı. Sonunda aradığım fırsatı bulmuştum.

Oyun devam ederken adamdan bir puro da bana vermesini istedim. Zevkle puro kutusunu araladı ve içinden bir tane çıkardı. Ondan önce davranarak, kenara bıraktığı puro çakmağını elime aldım ve verdiği puroyu yaktım. Adamın yeniden oyuna döndüğü esnada, purodan boğazım yanmış gibi aksırmaya başladım ve yeni yaktığım

puroyu adamın bacaklarının arasına fırlattım. Adam bir anda bağıarak ayaklandı. Eliyle puroyu vurduğu gibi geriye birkaç adım attı ve üzerini kontrol etti. Bu esnada puro yere düştü.

Bir anda herkesin dikkati adama çevrilmişken, yanımda getirdiğim parfümlü peçeteyi çakmakla hemen tutuşturdum ve yerdeki puronun yanına bıraktım. Saniyeler içinde yerdeki halı alev aldı. Herkes adama odaklandığı esnada, "Yangın var!" diye çığlık attım ve panikle kalkıyormuş gibi yaparak schpayı komple devirdim.

Anlık gelişen arbede, adamın da *yangın var* diye bağırması ve koşmasıyla sonuçlandı. Herkes yangının purodan çıktığını düşünüyordu. Görevliler yanan yere doğru koşarken ben de hızla ayrıldım. Diğer müşterilerin de ayaklanmasıyla aradığım fırsatı bulmuştum. İçerideki herkes yangın korkusuyla girişe yöneldi. Girişteki kalabalığın arasına karışarak önce yangın butonunu buldum. Butona basmamla birlikte alarm öttü. Hemen sonra yangın merdivenlerine yöneldim ve merdivenlerin kapısını aralayarak, "Buradan, buradan!" diye seslendim. Alarm sesinin duyulmasıyla herkes daha da panikleyip, işaret ettiğim merdivenlere koştu. Anında aralarına karıştım ve gözden kayboldum.

Gerisi çok daha kolay olmuştu. Panik hâlindeki kalabalıkla lobiye kadar inmiştim. Lobidekiler de alarmla ayaklanmış ve dışarı çıkmışlardı. Kargaşa devam ederken dışarı çıktım ve Jan'ın adamlarına fark ettirmeden otelden uzaklaştım.

Otelden birkaç sokak uzaklaştıktan sonra arkamı kontrol ettim. Kimse yoktu. İlk sokaktan sola girdim ve yaya trafiğinin çok olduğu ilerideki bir caddeye hızla dönüş yaptım. Caddede ışıltılı mağazalar yan yana sıralanmıştı. Arkamı yeniden kontrol ettim. Yine kimse yoktu.

Mağazalardan birine girerek, üzerime uygun spor kıyafetler seçtim. Ödemeyi nakit olarak yaptım. Sonra deneme kabininde kıyafetlerimi değiştirdim ve mağazadan çıktım.

Artık kuluçkaya geçebilirdim. Caddede, insanların arasından bir süre daha ilerken, sanki birileri beni takip ediyormuş gibi hissettim. Mağazaların vitrinlerine bakma süsüyle etrafımı kontrol ettim. Gözüme çarpan kimse olmamıştı. Birkaç kez aynı hareketi tekrarladık-

tan sonra birden asfalt yola doğru arkamı döndüm ve ilk gelen taksiyi
çeyindim. Taksiye bindikten sonra devam etmesini söyledim ve arka-
ma uzledim. Kimseyi görememişim. Fakat yine de risk alamadım.
Dörtç; kilometre ilerledikten sonra takside indim ve yolun karşı ye-
ridine geçip başka bir taksiye atladım. O taksiyle ters yönde ilerlerken
iki katlı bir turist otobüsünün yanından geçtik. Az ilerideki otobüs
durduğunda inip bu kez de turist otobüsüne bindim ve etrafımı dikkatle
kontrol ederek testlerimi tamamladım.

Ever, arcam tamamen temizdi.

Arak, air olağum yere gidebilindim.

THE PLAZA

The P.L.A.Z.A.

Primary Legion of Assassins and Zenith Agents
(Birincil Suikast Lejyonu ve Zirve Ajanları)

Welcome to The PLAZA

Lütfen kimliğinizi ve rezervasyon numaranızı hazırlayın!

Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Sokaklar tenhalaşmış ve karanlığa teslim olmuştu. Etrafta kimsecikler yoktu. Bense kafamı kaldırmış, hemen önümdeki yüksek katlı binanın tepesine bakıyordum.

Plaza Otel.

Yani The Plaza.

Günahların yükseldiği bir gökdelen.

Birincil Suikast Lejyonu ve Zirve Ajanları'nın muhteşem korunaklı üssü...

Dünyanın birçok ülkesinde ve şehrinde bulunan, en gizli bina...

Bina, dışarıdan bakınca diğer gökdelenlerden farksızdı. Pırl pırl camlarla kaplı, kusursuz simetrisiyle tam bir mimari harikaydı. Tepeye doğru sivriliyordu çünkü en üstte kalanlar üst düzeydi, özeldi ve sadece bir avuç kişiydi. Oraya ulaşabilmek ayrıcalık gerektiriyordu. Birçok ajana göre imkânsıza yakındı. Kendi içinde kusursuz işleyen bir mekanizmaydı The Plaza. Ama bu binanın gerçek yüzünü görebilmek için içeride kimlerin yaşadığını bilmek gerekirdi.

The Plaza, asla sıradan bir bina değildi. Benim de bağlı olduğum en büyük ajanlar topluluğunun, dünyanın çeşitli şehirlerinde inşa ettiği özel yapılardan biriydi. Ajanların konaklaması, iletişim kurması ve acil durumlarda işlerini koordine edebilmesi için tasarlanmıştı. Benim kuluçka yuvam...

Binanın alt katları yönetim ofisleri, arşiv ve kayıt odaları, bilişim destek üniteleri ve istihbarat koordinasyon merkezleri gibi lojistik ve operasyonel birimlerden oluşuyordu. Operasyon birimlerinden sonraki üst katlar ise ajanların hiyerarşik statülerine göre tasarlanmıştı ve konaklamaları için kullanılıyordu.

Her kat ajan seviyesine göre dekore edilmişti. Alt katlarda konaklayanlar birbirlerini görebilir ve hatta konuşup sohbet edebilirlerdi. Ancak üst katlara doğru çıkıldıkça espionaj kurallarına göre hücrelere ayrılır ve sadece özel kişilerin kendi aralarında bağlantı kurmalarına izin verilirdi. Ne kadar yükselirsen, o kadar görünmez olurdun...

En tepedekiler gölgelerin bile gölgesi gibiydiler. Onları görmek, onlarla konuşmak ya da herhangi bir temasa geçmek neredeyse imkânsızdı. Onlarla temasa geçme statüsüne ulaşanlar büyük ayrıcalıklı kişilerdi.

Dışarıdan bakıldığında bu bina, ücretini kolay kolay kimsenin ödeyemeyeceği lüks bir gökdelen otel görünümündeydi. Sadece özel müşterilere hizmet veren, rastgele birinin kapısından bile giremeyeceği lüks bir otel... Fakat gerçekte ise soğukkanlı suikastçıların, istihbarat ajanlarının ve hatta üst düzey kaçakların bir merkeziydi. Şehirlerin tam ortalarında, insanlarınsa gerçek anlamda gözlerinin tam önünde. Herkesin gördüğü, herkesin bildiği ancak içeride neler döndüğünü kimsenin anlayamadığı bir bina...

Plazalar, ajanların görev esnasında kullandıkları birer sığınaktı. Hatta bazıları için, içeride yükselmeyi hayal ettikleri birer tapınak... Buraya gelenler sahte rezervasyonlarla, farklı isimlerle, erişilebilir güvenlik kameralarına düşmeden binayı kullanabilirlerdi. Fakat

içeride her şey kayıt altına alınır, her yer izlenir ve bu kayıtlara sadece üst kademedeki kişiler ulaşabilirdi.

“The Plaza Giriş”

Plaza'nın ana giriş kapısından geçtim ve etrafıma bakındım. Her şey inanılmaz derecede alışıldık ve olağan görünüyordu. Giriş katı, herkesin kim olduğunu belli etmeden dolaşabildiği tek alandı. Lobide klasik müzik çalıyordu, şık kıyafetli çalışanlar resepsiyonun arkasında mükemmel bir düzen içinde hareket ediyordu. Ama buradaki herkes aslında sadece birer izleyiciydi.

Bugün de aynen o şekildeydi. Geniş ve boş bir alan karşıladı beni girişte. Sağ tarafta ufak bir kafe vardı. İçerideki insanlar gayet sıradan bir şekilde kahvelerini içip sohbet ediyorlardı. Dışardan kimse onların kanlı katiller ya da bu katillere yardım eden ajanlar olduğunu tahmin edemezdi.

Sol taraf ise lobi alanıydı. Arka tarafta pastel renklerde dizayn edilmiş ufak bir bar alanı, onun önünde bar sandalyeleri vardı, girişe yakın olan yerler ise bolca koltuk ve tekli sandalyelerle donatılmıştı.

Beyaz ve gri tonlarla harmanlanmış orta kısımdaki resepsiyon masası oldukça büyüktü ve arkasında üç çalışan bulunuyordu. Hepsi siyah takım elbiselerin içinde çok şıktı. Sağ taraftaki kızın panik hâllerinden yeni başlayan bir acemi olduğu anlaşılıyordu. Diğer ikisi daha kıdemliydi. Ellerindeki evraklardan önlerindeki laptoplara rapor olduğunu tahmin ettiğim bazı veriler giriyorlardı.

Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tiz ses beyaz mermer zemin üzerinde yankılanırken resepsiyonun sağ tarafına doğru yaklaşıp, "Merhaba," dedim. Budapeşte'deki The Plaza'ya ilk defa gelmişim. Normalde bu otelleri kullanmayı da pek tercih etmiyordum. İşlerimi daha sıradan küçük otellerde ya da misafir olarak ağırlandığım yerlerde yapmayı tercih ederdim.

Ancak bugün bu şehre sürpriz bir şekilde gelmişim, yanımda laptopum da dâhil olmak üzere hiçbir elektronik alet yoktu ve görüşmem gereken kişiler, sunmam gereken raporlar vardı. Bir de sonuca bağlamam gereken acil bir operasyon: Karnovic ailesi.

Kapalı bir kutu. Ketum aile üyeleri. Ser verip sır vermeyen, çözemediğim bir işleyiş.

Resepsiyondaki sarışın sevimli kız kafasını kaldırıp gök mavisi gözleriyle bana gülümsedi.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir oda rica edecektim," dedim, aynı şekilde gülümseyerek.

"Tabii ki. Rezervasyonunuz var mıydı?"

Bu soru, normal insanlar ile Plaza'yı kullananları ayıran ön soruydu.

"Tabii ki Nadia." Kızın isimliğinin üzerindeki ismi okudum.

"Rezervasyon numaranızı alabilir miyim?"

"061-103-212-501."

Aslında bu sadece resepsiyondan geçebilmek için bir anahtar şifresiydi. Her ajanın bir geçiş anahtarı vardı ve bu anahtar tek kullanımlıktı. Bir sonraki şifreyi belirleyen algoritma ise sadece o ajan tarafından biliniyordu.

Nadia vermiş olduğum kodu önündeki bilgisayara girince birden heyecanlandı. Eli ayağına dolaşmış gibi panikledi.

"Apex Ajan mı?!" diye haykırdı. Sesini kontrol edememiş, istemsizce birden yükselmişti.

Yükselen sesi resepsiyonda yankılanmış, ilerideki kafeye kadar ulaşmıştı. Kız elleriyle ağzını kapadı. Aynı anda lobi alanı da dâhil olmak üzere tüm kat sessizliğe bü-

rundu. Kimseden ses çıkmıyordu. Bir çıt bile... Sanki bir simülasyonun içinde gibiydik. Kafamı hareket ettirmeden gözlerimi sağa sola kaydırarak etrafı kolaçan ettim. Dört saniyelik ölümcül bir sessizlikten sonra herkes tekrar konuşmaya başladı. Uğultular etrafı dolduruyor, meraklı gözler üzerimde geziyordu.

AA seviye bir ajan olduğuma şaşırان tek kişi Nadia değildi. Anlaşılan tüm misafirler birkaç saniyeliğine aynı şaşkınlığı yaşamış, sonrasında da çaktırmadan günlük hayatlarına devam etmişlerdi. Akıllarının ve gözlerinin benim üzerimde olduğu gerçeğiyle...

Bir Apex Ajan'la karşılaşmak onlar için hayatlarında belki de bir kere yaşayabilecekleri bir deneyimdi.

Nadia'nın davranışı aslında kabul edilemezdi, yaptığı bu hareket kimlik ifşasına giriyordu, bir çalışan olarak en büyük suçlardan biriydi. Onu rapor edip işine son verdirtebilir, hatta daha ileriye de gidebilirdim ve eminim birçok ajan da bunu yaptırırdı. Ama bizi birbirimizden ayıran en önemli nokta da belki buydu. Kişiliklerimiz ve içimizde kalan

ufak bir parça insanlık. Kızın Plaza'da işe yeni başladığı ve toy olduğu belliydi, bu yüzden sadece gülümseyerek geçiştirdim. Nadia'nın bağırışlarını doğal olarak yanındaki diğer görevliler de duymuştu. Emin olmak için de yerlerinden kalkıp bilgisayar ekranına bakmaya geldiler. İkili-
linin kendi aralarında fısıldaşmaları bir süre sürdü. Belli ki ilk defa AA seviyesinde bir ajana denk gelmişlerdi. Şaşkınlıkları yüzlerinden belli oluyordu. *Onlar için istisna, benim içinse alışıldık bir andı.*

Diğer görevlilerin de devreye girmesiyle Nadia işlemleri zor hızlandırebildi. En sonunda çekmecedен çıkardığı kartı dijital ekrana okuttu. Ardından bana uzattı.

"Buyurun," dedi hayranlıkla. "Odanız 21. katta efendim. Zaten biliyorsunuzdur siz."

"Teşekkür ederim," diyerek kartı teslim aldım. Bu kart sıradan otel odalarının kapılarını açan kartlardan değildi. Benim tüm yetkilerimin kriptolu olarak aktarıldığı geçici bir özel karttı. Sadece binanın diğer kısmına geçmemi sağlayacak, gerçek Plaza'nın kapılarını aralayacaktı.

THE PLAZA'YA GEÇİŞ

Diğer tarafa geçişler her Plaza'da aynıydı. Asansörün içinden gizli bir geçiş...

Kartı aldıktan sonra vakit kaybetmeden asansöre bindim. Asansörün kapısının kapanmasının ardından düğmelerin bulunduğu ekrana döndüm. Kartı ekrana okuttum. Ekranda "Lütfen rezervasyon kodunuzu giriniz!" yazısı çıktı. Asansör kat düğmelerini kullanarak kodu girdim. Ardından şifremi sordu. Şifremi de benzer şekilde girmemden sonra asansör çalıştı ve Plaza'ya geçiş katına doğru hareket etti.

Yaklaşık otuz saniye sonra asansörün kapıları açıldı. Asansörden çıktığımda uzun bir koridor beni karşıladı. Bu koridor, buz dağının görünmeyen ilk kısmıydı. Plaza öncesi güvenlik kontrollerinin başlangıcıydı. Ancak bir o kadar da tehlikeli bir koridordur. Herhangi yetkisiz birisinin buraya girmesi, yetkisinin olmadığınin anlaşılması hâlinde o kişinin sonu demektir. Bir daha bu koridordan çıkması ve geri dönmesi imkânsızdır.

Asansör kapanıp ayrıldıktan sonra koridordaki sensörler devreye girdi. Bu sensörler güvenlik kameralarından farklı olarak vücut ısını ölçüyordu. Burayı kul-

lanabilecek herkesin soğukkanlı olması şarttı. Aksi takdirde sensörler vücut ısısının arttığını fark ediyor ve koruma görevlilerine haber veriyordu. Koruma görevlileri ise anında koridora gelerek ısı artan kişiyi sorgulamak üzere yakalıyorlardı. Kalın çelikten yapılmış koridordan herhangi bir yöntemle kaçabilmek mümkün değildi. Bu koridor âdeta bir insan kapıydı.

Koridor boyunca sakinliğimi korudum ve ilk geçiş kapısına geldim. Bu kapının güvenliği tipik bir parmak izi ve retina okuyucu ile planlanmıştı. Önce parmak izimi verdim. Ardından gözümlü cihaza okuttum. Doğrulama sonrası kapı açıldı ve koridorun diğer kısmına geçmiş yaptım.

Phantom Pass & Blood Code

Yaklaşık on metre sonra asıl geçiş kapısı beni karşıladı. Buradan geçebilmek özel bir kimlik sistemiyle mümkündü. Plaza'yı kullanmak isteyen her ajanın kendisine ait benzersiz bir erişim aracı vardı. Buna ***Phantom Pass***, yani "Hayalet Kart" deniyordu. Çıplak gözle görünmesi neredeyse imkânsız olan, ultra şeffaf ve sadece özel bir ışık frekansında açığa çıkan dijital bir karttı. Bu kart, her ajanın kendi kanından özel ola-

rak üretilmiş bir kod barındırıyordu. Bir çeşit DNA kodu... Kartın aktive olması için okuyucuya uzatıldığında, kartın gerçek sahibinin eliyle uzatılması gerekiyordu. Aksi takdirde Phantom Pass aktive olmuyordu. Böylece kart kaybolursa ya da çalınsa dahi bir başkası tarafından kullanılması engelleniyordu.

Phantom Pass'ı ajanların sürekli yanında taşıması temel prensipti. Zaten bu yüzden şeffaf ve saklanması kolay bir biçimde tasarlanmıştı. Fakat özel görevler veya acil durumlar söz konusu olduğunda kart olmadan da geçiş yapılabilirdi.

Bu ise ancak Blood Code ile mümkündü.

Yanımda kartım bulunmadığı için mecburen Blood Code kullana-

caktım. Kapının önündeki terminale yanaştım ve Blood Code için ayrılmış kısma üç parmağımı uzattım. Üç parmağımı da bastırdığım yer önce parmak izimi okudu. Hemen ardından minik iğnelerini parmağıma batırdı. Üç parmağımdan da aynı anda birer damla kan örneğimi aldı. Bizzat kendi kan örneğimi analiz eden biyometrik analiz sistemi devreye girdi ve kısa bir sürede DNA eşleşmemi doğrulayan yazı ekranda belirdi.

"Ajan AA 2002. Kimliğiniz doğrulandı."

Hidrolik sistemin ısıtılmasıyla son geçiş kapısı da açıldı ve Plaza'dan içeri ilk adımımı attım.

Artık tamamen güvende ve özgürdüm...

THE PLAZA

Üst düzey ajanların, istihbaratçıların, suikastçıların ve herhangi bir konuda eşi benzeri bulunmayan yetenekli kişilerin barındığı özel merkez...

The Plaza, sadece bir istihbarat birimi ya da ajan teşkilatı tarafından kurulmamıştı. Birbirleriyle koordine olabilen, birbirlerine yardımcı olabilen birçok kurum ve birim tarafından ortak bir anlaşmayla kurulmuş, statüler üstü bir merkezdi. Sadece ajanlar veya istihbaratçılar için değil, aynı zamanda üstün yetenekli kişilerinin de kullanımına sunulmuştu. İster çok iyi bir suikastçı ol, ister muhteşem bir hacker; diğer birimlere ihtiyaç hâlinde yardımcı olabilecek bir özelliğin olması bu kapıları sana sonuna kadar arayabiliyordu.

Plaza'nın birimler üstü kurallar zinciri vardı. Bu kurallardan herhangi birinin ihlal edilmesi, ihlal eden kişinin ölümüyle sonuçlanırdı. Tavizsiz kurallar sayesinde içerideki

herkes hem özgür hem de eli kolu bağlı bir durumdaydı.

Altın kural, Plaza içerisinde asla cinayet işlenemezdi. Kim olursa olsun, içerideki hiç kimse bir başkasına asla zarar veremezdi. Plaza, tüm ajanlar için tarafsız bir bölgeydi. Bu binanın sınırları içerisinde hiç kimse kişisel, politik ya da ideolojik düşmanlıklarını gösteremez, kimseye bunu hissettiremezdi. Gerçek isimler pek kullanılmaz, kimseye ismi sorulmazdı. Kuralların yanı sıra özgürlükleri de sonuna kadar yaşatabiliyordu. Ajanlar kendi aralarında istedikleri gibi sohbet edebiliyorlar, suikastçılarla görüşebiliyorlar, pazarlıklar veya iş birlikleri yapabiliyorlardı. Takip ettikleri veya yürüttükleri operasyonlar için birbirlerinden destek alabiliyorlardı. Ayrıca binanın idari kısmında bulunan birimleri kullanabiliyor ve her türlü tehlike anında buraya sığınabiliyorlardı.

THE PLAZA YAPISI

Plaza toplamda yirmi bir kattan oluşuyordu. İlk giriş katında lobi kafe, resepsiyon ve Plaza'ya geçiş koridoru vardı. Koridorun açıldığı asansörün diğer tarafındaki Plaza girişi ise sosyal alan gibi inşa edilmişti. Toplantı ve görüşme odaları, kafeterya, restoran gibi alanlardan oluşuyordu.

Yerin altına doğru uzanan dört kat, idari ve destek birimlerine aitti.

B1 katı, lojistik ve malzeme deposuydu. Ajanların ihtiyaçları olabilecek her türlü mühimmat, silah, ekipman burada yer alıyordu. Ajanlar diledikleri zaman bu kayıt dışı ekipmanları kullanabiliyordu. Tabii ki kayıtlara eklemek kaydıyla.

B2 katı, stratejik istihbarat merkeziydi. Yetkisi olan kişiler bu kata girebiliyor, büyük operasyonlar ve suikastlar öncesi karar alımında yer alabiliyorlardı. Ayrıca başka ülkelerdeki rütbelilerle telefonda, görüntülü veya holografik olarak görüşmeler ve toplantılar da burada yapılıyordu.

B3 katı, gizli kütüphane ve arşivdi. Topluluğun en büyük sırlarının saklandığı yer burasıydı. İçerisi hücre hücre bölünmüştü ve herkes yetkisine göre ilgili hücreyi kullanabiliyor, ilgili belgeleri görebiliyordu.

B4 katı dijital arşiv merkeziydi. Dünya çapında milyonlarca kişiye ait kimlik ve adres verileri,

banka kayıtları, istihbarat raporları ve benzer espionaj verileri burada saklanıyordu. Ajanlar operasyonlar öncesi veya esnasında yetkileri ölçüsünde bu birimde araştırma yapabiliyorlardı. İnternetin en gizli köşelerine, hatta Dark Web'e bile erişim sağlamak mümkündü.

Üst taraftaki on altı kat ise Plaza kullanıcılarının rütbelerine göre konaklamak için kullanılıyordu. Kat yükseldikçe rütbe yükseliyor ve derinlik artıyordu. Yirmi birinci katın üzerindeki, yarım kat gibi duran özel teras bara The Abbyss deniyordu ve çok az kişi buraya girebiliyordu.

THE PLAZA LOBİ

Plaza'dan içeri girer girmez kafe kısmına yöneldim. İşbaşı yapmadan önce canım bir şeyler içmek istemişti. Bar taburelerinden birine oturup kendime özel bir şampanya söyledim. Ardından tanıdık bir sima var mı diye etrafa bakındım. Bar kısmındaki masalar yarı yarıya boştu. Köşedeki büyük masada bir ajan grubu toplanmış, biralarını tokuşturarak eğleniyorlardı. Diğer masalarda ise ikili ve üçlü gruplar bulunuyordu. Birkaç kişi ise tek başına oturmuş, kimisi bilgisayarını açmışken kimisi de gazete ve dergi karıştırıyordu.

sohbetlerine kulak misafiri oldum. Özlemiştim Plaza'da geçen bu sohbetleri... Kimisi komik bir anısını anlatıyor, kimisi yakın zamanlardaki keşiflerinden örnekler sunuyordu. Bol kahkahalı, içten ve kimsenin kendisini saklamak zorunda kalmadığı samimi bir ortam... Sestra ve brat hitapları sıklıkla duyuluyordu. Belli ki birbirlerini tanımayan ve burada denk gelen kişilerden oluşan bir gruptu. Plaza'da birbirini tanımayanlar birbirlerine böyle hitap ederlerdi. Sestra veya brat ya da sister veya brother... Rusça veya İngilizce

Şampanyanın önüne gelmesiy-
le yanımda birisi bitti.

"Anastasia Hanım, sizi burada
görmek ne hoş!"

Kafamı çevirdiğimde gördüğüm
yüz tanıdıktı. Ama nereden tanı-
dığımı ilk başta çıkaramadım.

"Minsk'te tanışmıştık, yıllar önce.
Banka soygunu desem hatırlarsı-
nız sanırım!"

Adamın açıklamasının ardından
hatırlamıştım. Yıllar önce acemilik
günlerimde Belarus'taki bir banka
soygununu araştırmak için görev-
lendirilmiştim. Bankadaki özel ka-
salarından üst düzey isimlerin çeşitli
belgeleri de çalınmıştı. Gazeteci
kılığında araştırma yaparken bu
adamla tanışmıştık. Kendisini si-
gorta firması çalışanı olarak mas-
kelemişti. Kısa sürede birbirimizin
ajan olduğunu çözmüş, ancak hiç
dile getirmemiştik. Hatta bazı bil-
gileri benimle paylaşmış ve işimi
kolaylaştırmıştı.

"İlyas? Sigorta firmasından..." Gü-
lüştük. İkimiz de birbirimize sun-
duğumuz sahte mesleklerimizin
yalan olduğunu biliyorduk.

"Evet, tam isabetli Oturabilir mi-
yim?"

İlyas neşeli biriydi. Ama yıllar için-
de çok yaşlanmıştı. Hatırladığım
zamanlarda daha fit bir görünü-
me sahipti ve saçları henüz dö-
külmemişti.

"Ne zamandır Budapeşte'desin?
Hiç görmedim seni buralarda."

"İlk defa geliyorum. Kısa süreliği-
ne buradayım. Geçici."

"Kısa olduğuna göre vurkaç işler
peşindesin!" dedikten sonra de-
vamında hiçbir şey sormadan ka-
dehini tokuşturdu. Sonrasında ise
günlük şeylerden bahsettik. Buda-
peşte'nin yemeklerinden, müzele-
rinden ve tarihî yapılarından...

Burası böyle bir yerdi işte... Her-
kes birbirinin özel görevler için
geldiğini bilir ancak asla detay
sormazdı.

İlyas ile sohbet etmek bana iyi
gelmişti. Belli ki uzun zamandır
Budapeşte'deydi ve o da sıkıl-
mıştı. Plaza'yı, işlerinden çok sos-
yalleşebilmek için kullanıyordu.

Sohbetimiz bittikten sonra mü-
saade istedim. Bir an önce işe
koyulmam gerekiyordu. Fakat
çok yorulmuştum. Odama çıkıp
birkaç saat uyumak önceliğim
hâline gelmişti. Sonrasında B4
katındaki işlerimi halledecek ve
B3'e geçecektim.

Sosyal alandan çıkıp asansör-
lere yürüdüm. Asansörün içinde
herhangi bir düğme yoktu; retina
kontrolüyle, gideceği kata oto-
matik çıkıyordu. Gözümü retina
cihazına okutmamın ardından
kapılar kapandı ve asansör ha-
reket etti.

Konaklama katlarını çıkarken
geçmiş günlerim aklıma geldi.
Henüz akademide öğrenciyken
Plazalardan birine geldiğim ilk
günler, kullandığım katlar ve aş-
ma aşama üst kata geçişlerim...
Bir gün bu katların en üstüne çı-
kabileceğimi hiç düşünmemiştim.

THE PLAZA KADEMELER

Tıpkı binadaki katlar gibi ajanların arasında da on altı farklı kademe vardı. Herkes kademesine uygun katta konaklayabiliyordu.

Newbie: Yeniyetmeler. Birinci kademe yolun henüz başıydı. Öğrenci ve yeni mezunlardan oluşan Z-Y-X-N kodundaki kişilerdi. Z, eğitime yeni başlayan en düşük seviyedeki ajanlar, X eğitiminin ikinci yılında bulunanlar, Y eğitiminin üçüncü yılına geçenlerdi. N ise Newbie'ler yani "Yeni Mezunlar" olarak adlandırılıyordu ve üçüncü yılını tamamlayıp dördüncü yılına geçen her ajan Newbie olarak tanımlanıyordu. Sıradan bir eğitim aşaması gibi görünse de her kademedeki eğitimleri tamamlamak, sınavları geçmek ve verilen görevleri bitirmek çok zordu. Hele de üç kademeyi tamamlayamayacağınız kesinleşirse; bu, infaz demektir.

WWW olarak nitelenen ikinci kademe ise birbirine bağlı çalışan ajanlardan oluşuyordu. Warden, Warder ve Watcher sabbayları. Yani Gözetmen, Gözcü ve Gardiyan...

Warden (Gözetmen) → Kişisel korumalardır. Hedeflerinin yanında bulunur ve onları her türlü beladan korurlar.

Warder (Gardiyan) → Hem iç hem dış mekânlarda görev yaparlar. Gerekliğinde müdahale ederler.

Watcher (Gözcü) → Sadece gözlem yapar, takip eder ve raporlama yaparlar. Asla müdaha-

Ücret karşılığı koruma olarak da tutulabilirler. Kısa dönem, uzun dönem ya da ömür boyu gibi seçenekleri vardır.

Sadece koruma değil, suikastçı olarak da kiralanabilirler. Cınayeti her zaman ve her koşulda Gözetmen işler, Gardiyan gerekli durumlarda müdahale ederken, Gözcüler asla olaya karışmaz, sadece gözlem ve yönlendirme yaparlar. Başarısız olma ihtimalleri sıfıra yakındır. Başarısızlıkla sonuçlanan, bilinen hiçbir vaka yoktur. O yüzden kiralama ücretleri koruma olarak da suikastçı olarak da çok yüksektir.

Örgüt içindeki kimliği açık tek kişiler Gözetmenlerdir. Gardiyanlar gerekli durumlarda müdahale eder ancak son ana kadar yine kimliklerini gizlerler. Gözcüler ise asla ifşa olmazlar. Üç kişi her zaman tek bir ruh ve tek bir beden olarak çalışır. Aylarca hatta senelerce görüşmeler bile birbirlerinden asla kopmazlar. İşleri bittiği anda en yakındaki güvenli evde bir araya gelirler ve kaldıkları yerden akademide devam ederler.

Cipherers: Şifre Çözücüler ve Kriptologlar. Topluluk içindeki en özendiğim bölüm sanırım burasıydı.

Kavga ve gürültüden uzak, sadece bilgisayar başında çalışan kişilerdi. Cipherer ajanları, ödeti matematik dehalarıydı. Şifre kırmak, kod

onları bakıyorlardı. İhtiyaç halinde ajan akademisinde okumadan, dışarıdan kişiler de bu birimler için seçilebiliyorlardı.

V

Vultures: İz Siliciler... Bir suikastın en önemli basamağı her zaman sonrasındır. Suikast sonrası iz bırakmamak en kritik aşamadır. Vulture ajanları ise geriye kalan izleri ortadan kaldıran profesyonellerdir. Gerekliğinde cesetleri bile yok etmek, kayıtları silmek, delilleri ortadan kaldırmak onların işidir. Eğer bir Vulture ajanı arkanızı temizlediye o olay hiç yaşanmamış gibi görünür. Âdeti dijital bir hayalet gibidirler. Ayrıca Hacker Departmanı ile dirsek dirseğe çalıştıkları da bilinir.

T

Tacticians: Stratejik Beyin Takımı... Savaşları kazananlar silahları tutanlar değil; savaşın nerede, ne zaman ve nasıl olacağını belirleyenlerdir. Tactician ajanları ise zekâlarını ölümcül silahlara çevirebilen profesyonellerdir. Hangi hedefin ne zaman ve nasıl ortadan kaldırılacağını en iyi onlar analiz eder ve diğer ajanlara destek sunarlar. Bence gereksiz bir departman ama Vasilko'nun aklını okumak zor.

D

Duelists: Yakın Dövüş Ustaları... Bu kademedekiler yakın dövüş sanatlarında ustalaşmış özel suikastçılardır. Bıçak, tel, çıplak eller; onlar için hiç fark etmez.

Sessiz bir ölüm onların işidir. Benim gibi A ve AA kademesindeki her ajan aynı zamanda bir Duelist ajanıdır. Eğitimleri, yıllarca süren fiziksel ve zihinsel disiplin içerir. Acıya dayanıklılık, refleks hızı ve öldürücü vuruşlar konusunda mutlak ustalaşma gerektirir. Bir Duelist, birkaç saniye içinde bir odayı tamamen sessizliğe gömebilir.

J

Jugglers: Psikolojik Manipülatörler... Manipülasyon konusunda o kadar uzmanlardır ki, bir Juggler'in etkisi altına girip girmediğinizi anlamanız imkânsızdır. Bence örgüt içindeki en dandik bölüm. Vasilko böyle söylediğimi duyar sa eminim çok sinirlenir. Bir insanı manipüle etmek için koca bir departmanı niye kurarsın ki?

I

Infiltrators: Sızma ve Taklit ustaları... Bir siyasi gruba, bir mafya ailesine, bir istihbarat servisine sızmak ve asla şüphe çekmemek bu kademedekilerin işidir. İstedığınız her yere bir Infiltrator sokabilirsiniz. Öyle bir sızarlar ki, zaman içinde hangi tarafa çalıştığını çözmek zorlaşır. AA kademesindeki herkes aynı zamanda bu konuda uzmandır.

M

Molecules: Biyolojik Saldırı Uzmanları... Hedefleri yok etmek ve görünmez kalmak için yetiştirilmiş, kimya, biyoloji ve genetik uzmanlarından oluşur. Her türlü kimyasal ve biyolojik suikast onların işidir.

Hackers: Siber Savaşçılar... Bir tuşla banka sistemini çökertmekten, bir istihbarat servisini

felç etmeye; bir ülkenin kritik verilerini çalmaktan her türlü dijital manipülasyonu yapmaya kadar, bu kademedekilerin işidir. O kadar iyilerdir ki dışarıdan birçok kurum onlarla çalışabilmek için sıraya girerler. Hatta söylentilere göre, bazı ülkelerin güvenlik birimlerini bizzat bu kademedekiler yönlendirmektedir.

Red Camellia: Kırmızı Kamelyalar... Kırmızı Kamelya dünyanın en nadir çiçeklerinden biri. Bir grup fahişe için sanırım daha masum bir isim seçilemezdi. Red Camellia ajanları güzelliklerini ve cazibelerini birer silah olarak kullanırlar. Bir erkeğin ve hatta bir kadının zihnini baştan çıkarabilen özel kadınlardan oluşur. En zengin milyarderler, politikacılar, bürokratlar; hiç ummadıkları yerlerde hiç ummadıkları şekilde bu kademedekilerin ağına düşebilirler. Eğitimleri akademi içinde olmayan tek departman RC'dir. Kendileri için ayrı bir akademi kurulmuştur. Nerede olduğu ve nasıl eğitimlerden geçtikleri ise pek az kişi tarafından bilinir.

Spectres: Hayalet Suikastçılar. Namıdğer ninjalar... Bir he-def onları gördüyse,

artık çok geçtir. Çünkü gerçek bir hayalet asla görünmez. SP ajanları iz bırakmadan öldürmek için

yetiştirilmiştir. Sessizlik, gölgelere karışmak, duvarların içinde yaşamak onların en büyük silahlarıdır. Varlıklarını ancak son nefesinizi verirken fark edebilirsiniz, tabii onlar isterse... Eğitimlerinin son birkaç senesini örgüt dışındaki gizli bir kurumda ya da bölgede sürdürdükleri söylenir. Usta katiller, sessiz suikastçılardır. Karda yürüyüp izlerini belli etmezler. Daha varlıklarını anlamadan işlerini bitirip ortamı terk ederler.

ShapeShifters: Kılık Seğiştirme Ustaları... Her ajan bir kimlikle doğar ama kaç kimlikle öleceğini kimse hesaplayamaz. SS ajanları istedikleri herhangi biri olabilirler. Yaş, cinsiyet istisnai durumlar dışında ırk fark etmeksizin yeni bir kişiliğe bürünmek, onlar için ikinci bir doğa hâline gelmiştir.

AA seviyedeki ajanların yine ağır eğitimlere maruz bırakıldığı lanet departman. Örgütte oldukça önemli bir yerleri vardır. Sadece olay anında değil, yeni bir kimlik veya pasaport ihtiyacı durumunda da her türlü yardımda bulunabilirler. Ortadan kaybolması gereken biri ya da sahte pasaport ihtiyacı durumunda Vasilko'nun emriyle dışarıdan da kiralanabilir, ihtiyaç sahiplerinin dertlerine çözüm sunabilirler. Tabii ki çok çok yüksek ücretler karşılığında. Ayrıca herhangi bir acil durumda online ya da yüz yüze destek sağlamak için de eğitilirler. Sevecenlikleri ve yardımseverlikleri ile ünlüdürler, ki bu bizim örgütte zor bulunan bir şeydir.

Annihilators: Yok Ediciler... Topluluk içindeki korktuğum tek ajanlar bu kademedekiler olabilir.

Sadece benim değil, diğer tüm ajanların da... Bir Annihilator net olarak öldürmek için doğmuştur. Emir aldıktan sonra asla sorgulamadan yerine getirirler ve hedefi infaz etmekle kalmayıp tamamen yok ederler. Topluluk içinde daha çok dış hedefler yerine iç hedefler, yani sızma ya da başka birimlerle gizli iş birliği gerçekleştiren ajanları yok etmek için kullanılırlar.

Oracles: Kâhinler... Varlığından emin olmadığım, topluluk içinde dilden dile yayılan

ve efsaneleşmiş kâhinler. Duru görü yetenekleri, spiritüel ve metafizik çalışmalarıyla bir çeşit dünya dışı destek unsurlarıdır. Geleceği görebildiklerine, hatta reenkarne olduklarına dair rivayetler vardır. Benim içinse bir saçmalıktan ibaret. Yıllardır hiçbir kâhine rastlamadım. Ama Vasilko'nun onları çok iyi pazarladığı kesin. Hollywood yıldızlarının, ünlü CEO'ların ve politikacıların milyon dolarlar harcayarak bu kâhinlerden destek aldıkları biliniyor. Örgüt içindeki konumları da oldukça yüksektir ve neredeyse bir AA ajanla eş değer pozisyonadadır.

Ve AA. Apex Agents. Yani en üst kademe ajanlar. Örgütün zirvesindeki efsanelerdir.

Bu kademe hakkında söylenenlerin neredeyse hiçbiri doğru değildir. Kolay kolay kimsenin erişemediği, erişenlerin ise asla konuşmadığı kademe... AA ajanları topluluk içerisinde en üst düzeydeki VIP kişilerdir. Muhteşem görev algıları, en zorlu görevleri atlatarak bu seviyeye ulaşmaları ve vazgeçme gibi bir dürtülerinin asla olmamasıyla meşhurlardır. Hiç kimse AA ajanı olduğunu dile getirmez, sadece çeşitli anlarda statüleri ortaya çıkar. Örgütteki pek çok kişi onların lanetli olduklarına inanır. Çünkü bir AA ajanıyla karşılaştıysanız, büyük ihtimalle dünya üzerinde göreceğiniz son insan da o olacaktır.

Öyle söylerler... öyle derler... Evet ama onlara katılmıyorum.

Bugün kaç kişiyle karşılaştım, bir sayalım...

Örgütün ajan kadrosunda yer almak hiçbir zaman kolay bir süreç olmuyordu. Akademinin Newbie kategorisinde bulunanların tamamlamak ve geçmek zorunda olduğu birçok zorlu eğitimler vardı. Bu eğitimler de kendi içinde çeşitli kademelerden oluşuyor ve her bir kademenin sınavı canlı tatbikatlarla gerçekleştiriliyordu. Sınavları geçmek için hayatta kalmak, hatta yeri gelirse öldürmek şarttı...

EĞİTİMLER

1. AŞAMA:

Zihin Silme ve Kimlik Kodlama

Akademiye yeni giren her öğrencinin ilk geçtiği eğitim süreci bu aşamadır. Öğrencilerin geçmişleri ile bağlarının silinmesi ve mevcut kimliklerini unutarak yeni bir kimlik inşa etmeleri şarttır. İlk andan itibaren öğrencilere kod isimler atanır ve o aşamadan sonra artık eski isimleri asla kullanılmaz. Yeni isimleri ise sadece sayı ve harf birleşimlerinden meydana gelir. Uyku düzeninin kaldırılması, gece gündüz kavramının yok olması, günlük alışkanlıklarının iptali, huy değişimleri, geçmiş anılarından gelecek beklentilerine kadar değişim; bir ajan adayının yeni karakteri için ne gerekiyorsa bu eğitimlerle çizilir.

Ajan adayının akademiye alışmaya başlamasıyla beraber yabancı dil, başlangıç seviye çeşitli bilgisayar ve siber, şifre kırma, manipülasyon, kılık değiştirme gibi eğitimler de verilir. Ama herkes için temel olan ve herkese verilen iki tane eğitim vardır: Uygulamalı dövüş teknikleri ile silah ve kılıç eğitimi.

2. AŞAMA:

Fiziksel Dönüşüm ve Temel Dövüş Teknikleri

Bu aşamada ajan adaylarına yoğun bir yakın savunma ve dövüş teknikleri eğitimleri verilir. Özellikle ikinci yıldan başlanarak, uzun bir süre boyunca, günde en az altı saat olmak üzere verilen eğitimlerle, ajanların düşünmelerine zaman ayırmadan kas hafızalarıyla dövüş refleksleri göstermeleri sağlanır.

Krav Maga: Hızlı Etkisizleştirme

Systema: Vücut Akışı ve Nefesle Savunma

Jiu-Jitsu: Yakın Temas Kontrolü

Silat: Ölümcül Bıçak Savunması

Muay Thai: Sekiz Uzun Sanatı

Her bir teknik, ajan adaylarına ezberletilir ve günlerce uygulamaları yapılır.

3. AŞAMA:

Silah ve Kılıç Eğitimi, Sessiz Infaz Teknikleri

Ajan adaylarının eğitimlerinde en çok zaman ayrılan kısımların başında silah ve kılıç eğitimleri ile sessiz infaz teknikleri gelir.

Ama bu eğitim, çoğunun sandığı gibi yalnızca tetik çekmekten ibaret değildir. Bu eğitim... önce bir çocuğun ruhunu öldürmekle başlar. Silahlar, yalnızca bir savaş aracı değil; sadakatin, korkunun, kontrolün sembolüdür. Eğitim salonları, sınıftan çok morga benzer. Küçük çocuklar, masumiyetlerini yeni öğrenmişken ellerine ilk kez bir silah tutuşturulur.

Önce koku öğretilir onlara. Barutun kokusu. Yağlanmış çeliğin, ölümle ısınmış metalin kokusu. Küçük eller, soğuk namlulara uzanır. Parmakları daha kalem tutmamışken, nasıl tetik çekildiği ezberletilir. Silahların ve diğer aletlerin anatomisi ezberletilir: Hangi parça ne zaman bozulur, nasıl sökülür, ne zaman seni hayatta tutar. Çünkü karanlıkta kaybolan bir tetik sesi, bazen yalnızca saniyelere karşı savaş verir. Ve saniyeler, bu dünyada ölüm ya da terfi demektir.

Ateşli silahlar yalnızca ilk basamaktır. Uzun ve kısa namlular, susturucular, dürbünlü silahlar ve el yapımı sistemler... Hepsi tek tek ellerine verilir. Katana, kukri, gladius, karambit, boğma teli. Hepsinin eğitimleri de tatbikatları da ayrıdır. Hepsi zordur ve can acıtır. Ama asıl ölümcül olanlar, susturulamayanlardır. Sapan telleri, bıçaklar, kırık şemsiyeler, kurşun geçirmez kalemler. Silah olmayan silahlar.

Ve hepsi... sessizliği öğütler. Çünkü burada ölüm bile gürültü yapamaz.

- Katana • Wakizashi • Kukri • Gladius
- Karambit • Boğma teli • Susturuculu tabanca

Eğitimler boyunca birbirinden ölümcül ve sessiz infaz silahlarının her birinin kullanımı uygulamalı olarak gösterilir.

- * Gölge aralığı; hedefe en az üç farklı açıdan yaklaşıp infaz etme,
- * Sessiz darbe; tek vuruşta ölüm,
- * Karanlık mesafe; üç metreden daha yakında ses duymadan müdahale etme

Eğitimler bu aşamada verilir. Sınavlar, öğrencilere hiç acımadan gerçekleştirilir ve bu eğitimlerin sınavlarından geçemeyenlere büyük cezalar verilir.

4. AŞAMA:

Uzmanlık Disiplini

Genelde her bir ajan adayı eğitime ve yeteneklerine göre bir alanda uzmanlaşır. Daha usta olanlar ise birden fazla alanda da ilerleyebilir. Benim gibi... Bu uzman ayrıştırması, Newbie dönemi geçtikten sonra yapılır. Bu dönemden sonra öğrenciler teknik olarak artık ajan kategorisinde anılmaya başlanır. Kimisi kriptolog olur, kimisi şekil değiştirme ustası, kimisi hacker, kimisi biyolojik silah uzmanı... Bazıları başka bir bölgeye kırmızı kamelya eğitimine yollanır. Bazı arkadaşlarımızdan ise bir daha asla haber alınmaz... İlk dört seneden sonra eğitimler kişiye ve kademeye göre farklılıklar gösterir. Bir siber saldırı uzmanı artık silah eğitimine devam etmez ya da şifre çözücüler infaz teknikleri üzerine dersler almaz.

Ateşli Silahlar ve Katana. Benim asıl uzmanlık alanım.

Ateşli silahların her türlü, tabancalar, pistollar ve revolverler. Sniper da dâhil tüfekler. Av tüfekleri. Makineli tüfekler. Daha ağır sınıflar...

Ve Katana'm. Benim Kara Çiçeğim, *Kurohana*'m.³

Katana felsefesine göre her ajan Katana'sına bir isim verir. Benim bebeğimin adı Kurohana (黒花). Bu gelenek, Katana'yı bir nesne değil, *ruhsal yoldaş* hâline getirir. Ancak eğitim sırasında bir ince detay daha vardır ki Katana'ya kan değdirilmeden isim verilmez. Hatta akademiden mezun olduktan sonra Japonya'daki bir görev esnasında bir süreliğine Japonya'daki bir köyde kalmıştım ve bu konuda uzman, emekli bir Shihan'dan⁴ özel eğitim almıştım. Hayatımın en güzel dönemiydi.

Akademi eğitimlerinde Katana artık bir silah değil, bir ritüel olarak kabul edilir. Özel Japon kılıçları ile ayrı salonlarda Katana ustalarınca verilen eğitimler için önce bir yemin töreni düzenlenir. Katana eğitimlerinin dersleri ise asla taviz verilmeden aşama aşama ilerler.

- **Zanshin Uygulamaları:** Vuruş sonrası mutlak hareketsizlik
- **Maai Disiplini:** Mesafe yönetimi, içeri süzülme ve çıkış

3 *Jp.* Kurohana (黒花): Kara çiçek.

4 *Jp.* Shihan (師範): Başhoca. Birçok dövüş sanatında uzman, yüksek seviye öğretmen.

- **Shizuka-Giri:** Keserken nefesi bile duyulmayan teknik
- **Sōkei Sınavı:** Öğrenciye tek bir darbe hakkı verilir ya hedef yok olacaktır ya da öğrencinin kendisi

Katana Disiplini'nin ilk temel eğitimleri tamamlandıktan sonra, Katana ustalarının akademisi için geliştirdikleri diğer özel eğitimlere geçilir.

A- Kage-giri (Gölgede Kesim)

Yalnızca ilk darbeyi görürsün. Gerisi sessizliktir.

Sessiz yaklaşma + tek hamlede öldürme eğitimi

Genellikle geceleri, loş ışıktaki yapılar

Katana, kılıfından tamamen çıkmadan öldürücü darbeyi vurur

Eğitim: refleks, sessizlik, denge, göz teması yok

B- Seishin no Shōhi (Zihin Tüketimi)

Kılıcı değil, gözlerini kullanırsın.

- Rakibin zihnini okumaya odaklı "bekleme ve baskı" tekniği
- Hareket etmeden önce rakibi çökertme
- Bir bakışla bile "ölüm tehdidi" hissi oluşturulur
- Özellikle yüksek seviye suikastçılara öğretilir (örneğin SS ya da AA ajanlarına)

C- Tsukikage (Ayın Gölgesi)

Ay ışığında en saf ölümler gerçekleşir.

- Akademi içi gece eğitimlerinde kullanılır
- Katana ile "görülmeden yaklaş - yansımadan uzak dur" prensibi
- Su yüzeyinde, cam önünde, parlak metallere uzak pozisyon almayı öğretir

D- Ichibun no Todome (Yüzde Bir Ölüm Darbesi)

Sadece %1 açık verirken, %100 ölüm sağlarsın.

- Katana kullanırken tek, kesin ve hızlı ölüm tekniği
- Gereksiz hareket yasak: 1 adım, 1 salise, 1 çizgi
- Suikastçı kılıcı tek hamlede çıkarır ve kılıç, kınından yeniden çıkarılmaz

5. AŞAMA:

Zihin-Kas Hafızası Eğitimi

Bu aşamadaki eğitimlerde ajanların içsel dünyası ile dış dünyadaki davranışlarının denge-lenmesi ve uyumu planlanır. Birbirinden farklı teknikler uygulamalı olarak öğrencilere aktarılır. Bunlardan bazıları şöyledir:

- Karanlık Kodlama: Acı, stres, korku altında refleks ezberleme
- Sinyal Tetikleme: Göz kırpması, parmak sesi, nefes değişimiyle saldırı başlatma
- Simülasyonlar: Gece saldırısı, esir alınma, canlı gömülme

6. AŞAMA:

Sızma, Taklit ve İkna Sanatı

Bildiğimiz kadarıyla bu aşamadaki eğitimler sadece I – Infiltrator, J – Juggler, RC – Red Camellia ve SS - Shapeshifters adayları için uygulanır. Ancak eğitimlerden bazılarını ben de aldığım için kısmen aşinayım. Eğitimlerdeki temel amaç öğrencilerin farklı kimliklerle farklı sosyal sınıflara entegre edilmesidir. Entegre için gereken bütün teknikler bu aşamadaki öğrencilere aktarılır. Gerçek hayat içinde sahte kimliklerle görevler verilir ve görevlerin takipleri yapılır. Kadın ajanlar için *çekici manipülasyon*, erkek ajanlar için *doğal itici güç kontrolü* eğitimleri verilir. Temel motto ise bellidir: Kurban gibi yaklaş, cellat gibi uzaklaş...

7. AŞAMA:

Ölümlle Yüzleşme ve AA Seviye Testi

Eğitimlerin en acımasız ve en ölümcül aşaması bu aşamadır. Öğrencilerin farklı farklı senaryolarda en ağır ve sorgulanabilir görevleri yerine getirip getiremeyecekleri test edilir. Testlerden önce öğrenciler yetmiş iki saat boyunca yalnız bırakılırlar. Ses, ışık, yemek; tüm yaşamsal fonksiyonlardan uzaklaştırılırlar. Hemen sonrasında gözetim altına alınarak, travma oluşturabilecek görevler verilir ve tepkileri test edilir. Mesela hamile bir kadını, yaşlı bir adamı, masum bir çocuğu koruyacak mı yoksa zarar mı verecek?

Ve bu tatbikatlar belirli aralıklarla ajanın performansına göre tekrarlanır.

Benzer senaryo ve gözetimlerden geçen ajanlardan herhangi bir şekilde duygu belirtisi gösterenler asla son aşamaya geçemezler... Başarılı olanlarsa en üst kademelerde yer almaya hak kazanır.

AA ajanları diğerlerinden ayıran en önemli nokta aslında kendileri için özel tasarlanmış bir eğitimin olmayışdır. Örgütteki tüm kademeler kendi sınıflarına ait eğitimler görürken, özel bir şekilde seçilen bazı kişiler daha farklı eğitim gruplarına dâhil edilir. Her şeyden bir parça... bazı konularda ise usta...

Ben de onlardan biriydim. Farklı zamanlarda, farklı sınıflarda ve farklı konularda eğitimler aldım. En ölümcül tatbikatlara katıldım. Ve her zaman Vasilko tarafından yakın olarak izlendim.

Asansörün son kata gelmesiyle koridora çıktım. Bu katta benim dışımda kimse yoktu. Özel olarak hazırlanmış lüks odama geçtim. Kıyafetlerimi çıkarıp hemen yatağa uzandım ve dinlenmeye koyuldum.

Aradan birkaç saat geçmişti. Saatimi kontrol ettim. Görüşme yapacağım kişiyle aramızdaki saat farkını hesaba kattıktan sonra alt kata inmek için hazırlandım.

Tüm bu organizasyonun kurucusu ve direkt bağlı olduğum kişiyle, Albay Vasilko ile özel bir toplantı gerçekleştirecektim.

9. Bölüm

Üzerime rahat kıyafetler aldıktan sonra asansöre bindim. B4 katına indim.

B4 katı, milyonlarca kişiye ait verilerin bulunduğu ve araştırma yapmak için kullandığımız kattı. İçerideki en sakın odayı seçtim. Bilgisayarı açtım. Kullanıcı adımı ve şifremi girerek sisteme giriş yaptım.

Hedefimdeki grup belliydi: Valestri Karteli... Valestri ailesi hakkında ne kadar çok bilgi sahibi olursam, Drogo'nun yanında bulunduğum süreçte o kadar etkili olabilecektim.

İlk olarak açık kaynakları taradım. İnternette "Valestri Ailesi" ve "Valestri Karteli" anahtar kelimeleriyle araştırmaya koyuldum. Karşıma çeşitli haberler çıktı. Bunlardan ilkinde İtalya'da milyoner bir iş adamının gözaltına alındığı ve Valestri Karteli ile irtibatlı olduğu yazılıydı. İş adamının davasını takip eden savcı, dosyanın sağlam delillerle oluşturulduğunu ve adamın kartelin parasını aklamaya yardımcı olduğunu halka duyurmuştu. Ama ne hikmetse, mahkeme delil yetersizliğinden iş adamını serbest bırakmıştı ve o günden sonra kendisinden haber alınamamıştı.

Bir başka haber ise tuhaf bir şekilde Enzo Valestri hakkındaydı. Haber metninde, yeraltı dünyasında bir efsane olarak bilinen En-

zo'nun Paris'te bir kameraya takıldığı söyleniyordu. Yine işin ilginç tarafı ise aynı gün bir Fransız senatörün öldürülmesiydi. Fakat cinayetle Valestri ailesi arasında bir bağlantı kurulamamıştı. Enzo'ya ait olduğu iddia edilen fotoğraf gazetede yayınlanmıştı. Fotoğraf berbat bir çözünürlüğe sahipti ve bir silüetten ibaretti.

Benzer bir iki haber ve bir forum sitesindeki içi boş yanıtlar dışında Valestri ailesi hakkında internette neredeyse hiçbir bilgi yoktu. Romanya ve Avrupa'da bu denli güçlü olan bir aile hakkında çok az haber bulunması ilginçti.

İnternetteki araştırmadan sonra kendi sistemimizdeki kayıtlara girdim. Bu kayıtların bir kısmı bizzat topluluk içindeki ajanların raporlarından oluşurken, bir kısmı da Interpol gibi birimlerin verilerinin hacklenmesi sonucu elde edilmişti. Burada ise birbirinden farklı bilgiler yer alıyordu:

Interpol - Sınıflandırılmamış Dosya No: VA-773

- *Konu: Valestri Ailesi Uyuşturucu Hattı*
- *Güney Amerika'dan çıkan kokainin, Libya üzerinden İtalya'ya, oradan da kara yoluyla Romanya ve Almanya'ya ulaştığı belgelenmiştir.*
- *Şifreli iletişim sistemleri: "VCode – GhostNet" adıyla anılan, tespit edilemeyen özel mesajlaşma ağı kullanılıyor.*
- *Enzo Valestri, hiçbir dijital sistemde kayıtlı değil. Kimlik bilgilerinin hiç izi yok. Bazı ajanlar onun gerçek bir kişi değil, bir takma ad olduğunu düşünüyor.*

Interpol taramasında kartel hakkında daha birçok bilgi vardı. Fakat bunların çoğunluğu birbirini tekrar eden silah ticareti, uyuşturucu kaçakçılığı ve istisna olarak göçmen kaçakçılığı hakkındaki notlardı. Kartelin kendi iç yapısı hakkında detaylı bilgiler yoktu.

Dark Web Forum Kaydı

- *Dante Valestri ve adamları "Kara Akşam" adını verdikleri bir operasyon için Bükreş'e geldiler. 6 saat sonra üç ayrı iş adamı ortadan kayboldu. Kimse konuşmuyor.*

- *Enzo'yu görenler, onun yüzünü tarif edemiyor. Sanki her seferinde farklı bir kimliğe bürünüyor.*

Ajan Raporu: Kod Adı: Vector - Konum: Bükreş

Gözlem:

Valestri ailesinin Balkanlardaki kolu, diplomatik pasaport taşıyan bir kişi aracılığıyla Bükreş'e haftalık nakit girişi sağlıyor. Yasal kılıfı: kültürel yardım fonu.

- *Gözlem sırasında şu kod cümle kullanıldı: Siyah zeytin erken olgunlaştı.*
- *Bu ifadenin ardından dört kişi bir minibüse bindi, bir daha geri dönmediler.*

Araştırmalarımın devam ederken, sisteme düşülen özel bir notla da karşılaştım. Sistemi kullananlar, raporlar dışındaki kendi yorumlarını sistem notu olarak ekliyorlardı.

Kritik Not:

"Valestri ailesi hakkında bilgi toplamak sahada ajan kaybetme riskini artırıyor. 2017 yılından sonra dosya üzerine çalışan dört saba ajanımız peş peşe öldürüldü. O dönem araştırmanın merkezinde bir isim vardı: Enzo Valestri.

Ne görüntüsü ne sesi ne de imzası var. Ama adı duyulduğunda bile içeriden bilgi akışı kesiliyor. Ona ulaşmanın tek yolu, bilgi sızdırabilecek bir iç halkaya ulaşmak. Temas çalışması yapıldı ancak sonuç alınamadı.

Valestri Karteli bizimkiler tarafından boş geçilmemişti ancak yeterli bir deşifre de sağlanamamıştı. Özellikle de yakın zamandaki faaliyetleri ve suikast yapan kadın hakkında hiçbir bilgi yoktu.

Plaza'nın arşiv birimine bildirim talebinde bulundum ve suikast gecesini bildirim içerisinde özetledim. Hemen arkasından suikast esnasında ölen kadın ile ikinci kadının araştırılmasını ve elde edilen

bilgilerin bana ulaştırılmasını talep ettim. İkinci kadınla ilgili ulaşabileceğim her türlü bilgi, kendi operasyonum için kritik bir değere sahip olacaktı. Bunu asla es geçemezdim.

Elde ettiğim verilerde dikkatimi çeken iki nokta bulunuyordu. Birincisi kartelin iş adamlarıyla olan temasları ve suikastları. İkincisi ise Dante'den çok Enzo'nun kartel ile anılması. Sanki kartelin başı Dante değil de Enzo gibi...

Gözden kaçırılmaması gerekense Valestri Karteli'nin kendi içinde kullanmak için kriptolu bir mesajlaşma sistemi geliştirmesiydi.

Araştırmalarım devam ederken bilgisayarın çevrim içi mesajlaşma sisteminden yeni bir bildirim geldi.

"AA 2002 - Nedra Semyonova, Albay Vasilko on dakika sonra görüşmek için hazır. Lütfen görüşme odasına geçiniz."

Mesaj Albay Vasilko'nun sağkolu olan Sergei'den gelmişti. Vasilko dışında gerçek ismimi bilen tek kişi oydu. Yıllardır Vasilko'ya hizmet eden ve ona inanılmaz büyük bir sadakatle bağlı olan eski bir askerdi.

"Tamam. Geçiyorum."

B4 katından çıkıp B2 katına geçtim. Buradaki holografik görünümü toplantı odalarından birine girdim. Masanın üzerindeki düğmeye bastım ve camlardaki kalın metal perdeler odanın dışarıyla olan bağlantısını tamamen kapattı. Demir bir tabutun içinde gibiydim. Görüşme için beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra o an gelmişti. Albay Vasilko tam karşımdaydı...

"Nasılsın Nedra?" Kendi sesi değildi, kriptolu bir ses kullanıyordu.

"İyiyim efendim, teşekkür ederim."

"Karnoviclerin operasyonu nasıl gidiyor?"

Seri cümlelerle suikast girişiminden başlayıp ailenin içine sızma kadar aktardım. Sonrasında da Valestri Karteli'nin yapmış olduğu saldırıyı anlattım.

"Haberim var saldırıdan. Bir kez daha deneyecekler."

“Efendim, Valestrilerin planladığı sıradaki saldırı hakkında bilginiz varsa benimle paylaşır mısınız? Böylelikle aile içinde avantajlı bir konuma yükselebilirim.”

Vasilko, bu ricamdan sonra kahkaha attı. “Nedra... Hiç değişmeyeceksin, değil mi!”

Vasilko ile tanışıklığımız yıllar öncesine dayanıyordu. Neredeyse benim çocukluk günlerime... Mağdurlar Okulu'na...

Annemi ve babamı zar zor hatırlıyorum. Yaşadığımız bölgedeki bir çatışmada ikisi de ölmüştü. Teyzem, uzun bir süre annemin ve babamın ölümünü benden saklamaya çalışsa da sokaktaki arkadaşlarımdan defalarca dinlemiştim nasıl öldürüldüklerini...

Evimizi yakarak.

Hiç acımadan.

Komşularımız yangını söndürmeye çalışmışlardı fakat başarılı olamamışlardı. Sadece beni kurtarabilmişlerdi. Annem, babam ve o zaman henüz kundakta sayılacak kız kardeşim yangında ölmüşlerdi.

Yangından sonra teyzem beni yanına almıştı. Küçük bir kasabada, kendi hâlinde çiftçilik yapıyorlardı. Geçirdikleri zorlu kış şartları, Sovyetler sonrası meydana gelen yoksulluk ve hâlihazırda teyzemin kendi üç çocuğunun da bulunması geçimlerini zorlaştırıyordu.

Bir akşam teyzemin eşi Boris beni yanıma çağırması ve bir yatılı okuldan bahsetmişti. Bu okulda okuyanların tüm ihtiyaçlarının karşılandığından, okula sadece annesi veya babası ölmüş kişilerin kabul edildiğinden ve benim geleceğim için bu okulun faydalı olabileceğinden... İsmi de belliydi: Mağdurlar Okulu. Boris, beni oraya kaydettirmek istiyordu ve benim rızam olup olmadığını sormuştu. Rıza gösterecek bir yaşta olmamama rağmen.

Bir hafta sonra Mağdurlar Okulu'na kaydım yapılmıştı ve artık o okulda yaşamaya başlamıştım. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir yetimhane gibi görünen bu okul, aslında bambaşka amaçlara hizmet ediyordu. Vasilko'nun üst düzey planlarına...

Sovyetler'in dağılmasının ardından Rus İstihbarat Teşkilatı'ndaki görevinden ihraç edilen Albay Vasilko, kendi ajanlarını yetiştirmek için kurmuştu bu okulu. Belarus ile Rusya'nın sınır hattındaki bir

belde olan Chocimsk bölgesinde. Sessiz, sakin ve Rusya'nın kontrol etmekte zorlandığı bir bölgeydi. Vasilko'nun stratejik planlarına en uygun yer.

Mağdurlar Okulu, *tabii ki ismi Mağdurlar Okulu değildi ama ben öyle demeyi tercih ediyordum*, çatışmalar sonrası ailesiz kalan çocukların eğitimleri için açılmış bir hayır girişimi olarak yapılandırılmıştı. Sadece küçük yaşlardaki çocukları kabul eden iki farklı okuldan oluşuyordu. Kız çocukları bir okulda, erkek çocukları farklı bir bölgedeki başka bir okulda... Gelen öğrenciler çeşitli sınavlara tabii tutuluyor, sınavı geçemeyenler başka okullara ya da akrabalarına geri yollanıyordu.

Sınavı geçenler içinse artık geri dönüşü olmayan bir yol başlıyordu. Henüz altı yedi yaşlarındayken başlayan ajanlık yolu... Henüz çocuk yaşta başlayan, Vasilko'ya ve diğer ajan adaylarına sıkı sıkıya bağlar kurulan uzun bir yol. Tüm öğrencilere o günden itibaren birbirlerinin kardeşleri oldukları empoze ediliyordu. Sestrallar ve Bratlar... Herkesin artık tek bir babası vardı. Vasilko. Bu yolda herkes artık Vasilko'nun bir çocuğuydu. Zorunlu bir çocuk...

Kızların ve erkeklerin eğitimi birbirinden tamamen farklı olsa da elbette benzer yanlar da vardı. Özellikle martial arts, çeşitli dövüş sanatları, genel olarak kılıç ve bıçak kullanımı gibi eğitimlerden bazılarına ortak eğitmenler girerdi. Ancak biz, erkekleri bilmez ve görmezdik, onlar da bizi... Herkesi bilen ve tanıyan bir kişi vardı. Vasilko! Sadece birkaç senede bir düzenlenen özel etkinliklerde ve tatbikatlarda bratlarla karşılaşırdık. Akademiden mezun olana kadar onlarla konuşmamız veya herhangi bir şekilde iletişimde bulunmamız yasaktı.

Vasilko'nun yıllar önce Mağdur Okulu ile temellerini attığı ajanlık sistemi, zaman içerisinde inanılmaz güçlenmiş ve büyümüştü. Bunda elbette kendisinin kurnaz zekâsının ve acımasızlığının etkisi çok büyüktü. Kurmuş olduğu yapı kısa sürede çoğu devletin istihbarat birimlerini geride bırakarak, uluslararası düzeyde bilgi akışının döndüğü bir teşkilat hâline gelmişti. Özellikle elde ettiği birçok sırrı para karşılığında pazarlaması, maddi yönden gelişmesini de sağlamıştı.

Vasilko çok zekiydi. Kazandığı tüm parayı bir istihbarat yatırımı yaparcasına yeni ajanlar yetiştirmeye harcamıştı. Ne kadar çok ajan, o kadar çok bilgi demektir. Ne kadar çok bilgi ise o kadar güç demektir. Vasilko güçlendikçe dokunulmazlığını da artırmıştı. Hiçbir devlete, hiçbir kuruma bağlı olmadan, hiçbir hukukla sınırlanmamış dokunulmaz bir güç...

Vasilko için müşterisinin kim olduğunun hiçbir önemi yoktu. Devletler, uluslararası istihbarat teşkilatları, iş adamları, mafyalar ve her türlü suç örgütleri... Elinde pazarlanabilir bir bilgi olması yeterliydi. Üstelik yapmış olduğu her anlaşma ve satmış olduğu her bilgi onun çok daha güçlenmesiyle sonuçlanıyordu. Öyle ki, özellikle resmî birimlerle ve devletlerle yapmış olduğu anlaşmaları kendi özel yöntemleriyle kayıt altına alıyor ve sonrasında bunu bir şantaj malzemesi olarak kullanıyordu. Hukuk dışı bir yapılanma ile masaya oturan her resmî teşkilat zaman içerisinde bu şantajlara boyun eğiyor ve Vasilko'nun gücüne güç katıyordu.

Sadece bilgi satışıyla değil, gün geçtikçe aldığı siparişlerle de çift yönlü büyümeyi başarmıştı. Her türlü suikast, gizli operasyon, hedef odaklı bilgi sızdırılması gibi işler için de bir çeşit taşeronluk görevini üstlenmişti. Özellikle zayıf mafyalar ve iş insanları ile uluslararası denetime tabi soğuk savaş ülkeleri Vasilko'nun gözde müşterileri olmuşlardı. Çünkü Vasilko için herhangi bir kural veya sınır yoktu. Siparişler karşılığı verdiği hizmetlerden edindiği bilgiler, büyümesinde bir katalizör etkisi yapıyor ve Vasilko'yu artık devrilemez bir güç hâline dönüştürüyordu.

Vasilko kısa sürede o denli büyümeyi başarmıştı ki, emrinde çalışan binlerce ajan, güdümünde tuttuğu yüzlerce suç örgütü ve sürekli temas hâlinde olarak şantajlarla söz sahibi olduğu resmî istihbarat birimleriyle, devletler ve kurumlar üstü bir yapının lideriydi artık. Ona dokunanın onun kölesi olduğu, ortadan kaldırmaya çalışınsa anında ortadan kalktığı acımasız bir lider... Ve en önemlisi ise, gerçek gücünün yüzlerce katına erişmiş bir psikolojik güç. Herkesin ona karşı inancı tekleşmişti: Vasilko asla yenilmez bir adamdı ve herkesin atacağı her adımdan mutlaka haberdar olardı. Onun her yerde bir

ajanı, her yerde bir gözü ve öldürmeye hazır bir silahı vardı. Vasilko, istihbarat dünyasının ulaşılmaz ve engellenemez bir çeşit tanrısıydı artık... Nerede yaşadığını ise bilen hiç kimse yoktu.

Bense onunla doğrudan görüşebilen, ilk yetiştirdiği ajanlardan biriydim. En azından sağ kalanlardan. Ona sadakatle bağlı, en becerikli ve tıpkı onun gibi en acımasız olanlardan...

Nedra Semyonova...

Onunla tanıştıktan sonra yüzlerce isme, yüzlerce kılığa, yüzlerce kimliğe bürünmüş; ancak kim olduğunu asla unutmamış olan Nedra Semyonova... Hatta kimilerine göre onun kızı, kimilerine göreyse kızı gibi değer verdiği ajanı...

"Efendim, ailenin içerisine sızmayı başardım ancak kalıcı bir sızma olmadı bu. Özellikle de Valestri Karteli ile savaşa başlayacakları bu dönem, operasyon için riskli bir dönem. Kalıcı olmak ve operasyonu başarıyla tamamlamak için sormuştum."

"Unutma Nedra, böylesine kriz anları hedefe ulaşmak için en avantajlı dönemler. Sen sadece hedefine odaklan yeter. Başaracağına inandığım için seni görevlendirdim. Öncekileri başardığın gibi bunu da başaracaksın."

"Peki efendim."

"Unutma Nedra, bu görev çok önemli. O belgeler de... Fazla uzatmadan gereğini yap!"

10. Bölüm

2 Sene kadar önce...

Bundan yaklaşık iki yıl kadar önceydi. Yine başarıyla tamamladığım bir görev sonrasında Vasilko ile görüşmüştüm. Öncelikle gerçekleştirdiğim operasyondan dolayı beni tebrik etmiş, ardından yeni bir görev vermişti.

Yeni görevimse diğerlerine göre çok daha karmaşık, çok zor ve çok daha uzun bir görevdi. Vasilko bizzat operasyonu anlatmadan önce bu hususların altını çizmiş ve bunu sadece benim başarabileceğime inandığını ekleyerek görevimi açıklamıştı.

Vasilko'nun dünya çapında en etkin olduğu iş alanlarından biri de organ ve silah ticaretiydi. Öyle ki, kurmuş olduğu ağ ve yapmış olduğu iş birlikleri sayesinde dünyanın herhangi bir noktasındaki iş birliklerinden mutlaka haberdar olur ve kesin suretle payını alırdı.

Tabii bu süreç onun için kolay olmamıştı. Özellikle büyümeye çalıştığı dönemlerde hem kendisini dokunulmaz kılmak hem de çeşitli ticaretlerden payını alabilmek adına çeşitli örgütler ve ailelerle iş birliğine gitmişti. Benzer işler yapan ya da bu ticaretlere başlamak isteyen ailelerle... İlk iş olarak rakiplerini ortadan kaldırmış ve tüm ticareti kendi ortaklarının yürütmesini sağlamıştı.

O dönemde örgütler ve aileler arası iş birliği yapmak, bir suç ağı ve güven ortamı oluşturmak asla kolay bir süreç değildi. Hele de herkesin bir diğerini yok etmeye çalıştığı bir süreçte.... Bu nedenle iş birlikleri iki tarafın da hayati bir taviz vermesiyle sağlanıyor ve karşılıklı güven böyle tesis ediliyordu.

Tavizler, her iki taraf için de hayati önem taşıyan gizli belgelerin takası ile sağlanıyordu. Her aile kendisi için sır dolu bir belgeyi Vasilko'ya teslim ederken, Vasilko da yine kendisi için önemli bir belgeyi onlara veriyordu. "Teminat Belgesi" diğer bir adıyla *The Oathbound*. Birbirlerinin derin sırlarına belgelerle tanık oluyorlar ve bir ömür boyunca karşılıklı olarak dokunulmaz hâle geliyorlardı. Belgeler kapalı bir zarf içinde Vasilko'ya ait özel bir mühürle damgalanmış olarak gelirdi. İlgili aile ya da iş insanı belgeyi açıp okuduktan sonra yine kendi soyuna ait özel bir mühürle zarfı kapatır ve anlaşma bozulana kadar saklardı. Bazı belgeler ise aile ile birlikte yok olurdu.

Bu belgelerde genellikle ailevi sırlar yer alırdı. Aile üyelerine ait bilgiler. Eşler, çocuklar, banka hesapları, mal varlıkları, yapılan gizli anlaşmalar, köstebekler, yetkili birimler ile kurulan iş birlikleri, devlet büyüklerine dair belgeler vb... Bilgiler okunduktan sonra karşılıklı teyit edilir ve işleyiş o şekilde başlardı.

Ancak Vasilko işleyişi değiştirmeye karar vermişti ve dünya genelinde bazı iş ortaklarıyla artık çalışmak istemiyordu. Yaşlanıyordu. Güç kaybetmeye başlaması yakındı. Hâkimiyetin daha çok tek elde olduğu yeni bir hiyerarşik düzen kuracaktı. Bu nedenle bazı örgütlerle ve ailelerle iş birliklerini sonlandırması gerekiyordu. Ancak onları ortadan kaldırması yeterli değildi. Onlar yok olsa bile kasalarında ya da özel mahzenlerinde sakladıkları bu belgeler Vasilko'nun başına dert açabilirdi. Ailelerden önce onların bulunması ve yok edilmesi gerekiyordu. Geri kalanları öldürmek ise en kolayıydı...

Mağdurlar Okulu içinden alenen herhangi bir ajana da bu görevleri veremezdi, aynı şekilde belgeler güvenmediği insanların elinde

yeni bir tehdit unsuruna dönüşebilirdi. Bu nedenle en iyi, en kalifiye ve en güvenilir ajanlarını göndermek zorundaydı.

Bunlardan biri de bendim! Vasilko'nun dünya genelinde silah kaçakçılığı ve organ ticareti üzerine onlarca aile ile ortaklığı olduğunu varsayarsak, sanırım AA seviyesinde başka ajanlara da ihtiyacı olacaktı. Tanıdığım başka bir AA ajan hiç olmamıştı.

Gerekli açıklamalar yapıldıktan sonra görev listem bana şahsen Vasilko tarafından tebliğ edilmişti:

1. Polonya - Kowalczyk Çetesi
2. Macaristan - Kara Krallık Ailesi
3. Ukrayna - Malinovski Konsorsiyumu
4. Çekya - Dvorak Mafyası
5. Hırvatistan - Zoric Grubu
6. Bulgaristan - Velinovlar
7. Sırbistan - Dragovic Hanedanı
8. Kosova - Shkodra Klanı
9. Romanya - Karnovic Ailesi
10. Türkiye – Beyefendi

Yaklaşık iki yıldır liste üzerinde çalışıyordum. Listedeki sekiz yapılanmanın da sırasıyla üstesinden gelmiştim. Bazılarının bizzat içine sızarak, çalışan olarak, görevli olarak, hizmetçi veya koruma olarak ya da bir arkadaş olarak... Bazılarına ise dışarıdan müdahale ederek... İstisnasız hepsini de ortadan kaldırmayı başarmıştım.

Sırada ise Karnovicler vardı. Karnovicler de Vasilko'nun iş birliği sağladığı ailelerden biriydi.

Toplantıdan sonra gecenin ilerleyen saatlerine kadar arşiv odasında çalıştım. Valestri Karteli ve Karnovicler hakkında ne kadar bilgi toplayabilirsem topladım. Hepsini satır satır okuyup zihnime kazıdım. Karnoviclerin Valestri Karteli ile sıcak bir çatışma içine girecek olması işime geliyordu. İki taraf da birbirine odaklanmışken ve birbirini yemeye hazırlanırken, ben dikkat çekmeden kendi görevime odaklanabilirdim.

Şüphelendiğimi iki durum vardı. Vasilko, Valestrilerin saldıracağını biliyordu. Valestri Karteli ile bir iş birliği mi vardı yoksa belgelerin başka birilerinin eline geçmesinden mi çekiniyordu? Benim Karnoviclere operasyon başlattığım bir dönemde bu savaşın çıkması normal miydi?

İkinci şüphemse Drogo'ya yapılan suikast ile Vasilko'nun bir ilgisinin bulunup bulunmadığıydı. İkinci kadın, Vasilko için çalışıyor olabilir miydi?

Ve hepsinden önemlisi, Vasilko tüm bunları benden neden saklıyordu? Bu operasyon içinde benimle alakalı başka planları mı söz konusuydu?

Sabaha karşı otele yeniden döndüm. Artık Jan'i hesaba katarak hareket etmeliydim. Her adımım, her konuşmamdan işkillenmeye devam edecekti. Otelden curcuna çıkararak kaybolmam zaten Jan'i çileden çıkartmış olmalıydı. Budapeşte'nin tüm sokaklarında beni aramaya koyulduğunu tahmin etmek zor değildi.

Otelde doğrudan kendi odama yöneldim. Daha koridoru bitirmemiştik ki Jan'in odasının kapısı açıldı. Otele girdiğimin haberini anında almıştı.

"Neredeydin?"

Her zamanki umursamaz tavrımla karşılık verdim. Gece boyunca içmiş, eğlenmiş ve yorgun düşmüş şımarık bir kadın rolüyle...

"Seni ilgilendirmez."

Yüzüne bakmadan kendi odama yöneldim. Arkamdan gelmedi.

Ertesi gün erken saatlerde otelden çıktım. Jan'in adamlarının peşime takılacağından emin olarak... Öncelikle bir alışveriş merkezine gittim. Maskelememe uygun olacak şekilde çeşitli kıyafetler, çantalar ve makyaj malzemeleri satın aldım. Hemen ardından elimde alışveriş çantalarıyla Jan'in ilk tahmin edeceği yerin, Budapeşte'deki kiraladığım dairenin yolunu tuttum.

Sokağa girmeden önce etrafı kolaçan ettim. Hemen sokağın caddeyle kesiştiği köşede siyah bir araba bulunuyordu. Yönü hem sokağı

hem de caddeyi görecek şekilde ayarlanmıştı. İçinde üç kişi vardı. Belli ki sokağı gözlüyorlardı. Jan'ın adamları. Kendimi onlara göstererek sokaktan girdim ve evin yolunu tuttum.

Anahtarlarım yanımda değildi. Mecburen Zoltán'ın ziline bastım. Birkaç saniye sonra Zoltán üst kattaki dairesinin küçük penceresinden kafasını uzattı. Beni görünce heyecanlandı.

“Edna! Döndün demek!”

Hemen ardından kapıyı otomatik düğme ile açmak yerine inerek açmayı tercih etti.

“Seni yeniden görmek ne kadar güzel Edna! İyisin, değil mi?”

“İyiyim iyiyim. Çok iyiyim hem de Zoltán. Kusura bakma, o gece anahtarlarımı kaybetmişim.”

“Hiç önemli değil, ben de yedek anahtar var. Hadi bana çıkalım, yeni kahve demlemiştim.”

Zoltán'ın teklifini reddetmedim. Zaten onun ağzını aramalı ve Jan'ın adamlarının eve girip girmediklerini öğrenmeliydim. Eve girdikten sonra elimdeki çantaları bir kenara bıraktım ve salondaki özel işlemeli sofaya kuruldum.

Zoltán elinde iki fincan kahveyle geldi.

“Aklım hep sendeydi Edna. Bir daha hiç dönmeyeceksin sanmıştım.”

“Aslında tam olarak döndüğüm söylenemez. Kısa bir süreliğine...”

Kahvelerimizden ilk yudumları aldıktan sonra Zoltán birden ciddileşti. Bir baba gibi.

“Edna. O adamların kim olduklarını biliyorsundur umarım.”

“Bilmiyordum. Ama biraz öğrendim.”

“Tehlikeli adamlar bunlar. İlk başta şirin görünürler ancak işleri bitince hiç acımazlar.”

“Farkındayım Zoltán.”

“Ne istiyorlar senden? Neden apar topar alıp götürdüler seni?”

“Yaralandığım için yardımcı olmak istediler. Bir de başları olan o kişinin hayatını kurtarmışım farkında olmadan.”

“Evet. Yaralandığın gece buraya da geldiler. Seni sordular. Evine girdiler zorla. Çok dağıtmadılar ama evini aradılar. Senin güvende olduğunu ve kimseye bir şey söylemememi tembihlediler. Ben de sana bir şey olur korkusuyla polise bile haber veremedim.” Bir yandan her zamanki gibi piposunu tüttürmeyi de ihmal etmiyordu.

Beni araştırdıklarını biliyordum ancak evime kadar girdiklerinden habersizdim. Jan daha ilk günden açık kapı bırakmak istememişti anlaşılan...

“Sonradan onlardan biri aradı. Diğerlerinin aksine o çok kibardı. Başlarındaki adamın asistanıymış. Seni bir süre misafir edeceklerini ve sergin için bazı tabloları alacaklarını söylediler.” Kahvesinden bir yudum aldı. “İşin içine sanat girince *tamam* dedim ben de.”

“Peki dün gece gelen oldu mu Zoltán? Ya da bugün?”

“Hayır. Kimseyi görmedim. Kapımı çalan da olmadı. Neden sordun?”

Jan, evin ışıkları yanmadığı için pusuya yatmayı tercih etmişti demek ki gece. Eve girmemişti. Şimdi ise buraya geldiğimden haberdardı. Eğer şimdi evime damlamazsa bir süre daha beni takip ettirecek ve ne haltlar karıştırdığımı çözmeye çalışacaktı.

“Hiç. Merak ettim sadece.”

Zoltán ile kahve bitene kadar sohbet ettik. Ardından yedek anahtarları isteyip kendi evime indim.

Üç haftadır buraya gelmemiştim. Bazı yerler tozlanmıştı. Bazı yerlerdeyse Drogo'nun adamlarının evimde yaptığı aramanın izleri vardı. Çekmeceler, dolaplar, boyalarımın bulunduğu kutular... Her yeri didik didik aramışlardı. Bu benim ve görevim için iyiye işaretti. Şüphe duyacak bir şeyler bulamadıkları için Drogo kalmam konusunda ısrarcı olmuştu.

Şimdi ise sırada Jan'ın kafasındaki şüphelerle oynamak vardı. Beni araştırmaktan kolay kolay vazgeçmeyecekti. Şu ana kadar yanıma gelmediğine göre beni bir süre daha izletecekti. Beni izlemesi, ona istediği şeyleri vermem ve hakkımda kontrollü bilgi sızdırmam için müthiş bir fırsattı.

Akşama kadar evde vakit geçirdim. Ortılığı toparlayıp temizlik yaptım. Günler sonra kendi evine dönmüş ve evini özlemiş bir kadın gibi... Akşam karanlık çökerken evden çıktım. Sokağın diğer yönünü tercih ederek yürümeye koyuldum. Jan'ın burada da adamları vardı. Biraz uzaklaşmamın ardından peşime düştüler.

Ancak şunu da unutmamak gerekliydi ki Jan her şeyi Drogo'nun talimatları ve kontrolü dâhilinde gerçekleştiriyordu. Benim asıl hedefim ise oydu, Jan değil.

Caddede biraz daha yürüyerek ilerledim. Jan'ın adamları hâlen peşimdeydiler. İşte aradığım fırsat...

İlk olarak bir gece kulübünün yolunu tuttum. Daha önce keşfini yaptığım bir kulübe girdim. Önden biraz içiyormuş gibi rol yaptıktan sonra son ses müzik ve hareketli ışıkların altında bir süre eğlendim. Sonrasında bardaki barmen ve barmaidlerle bol kahkahalı sohbetler ettim.

Jan'ın adamları da kulübün içinde bir yerlerden beni izliyorlardı. Yeteri kadar içeride vakit harcadıktan sonra dışarı çıktım. Çok içmiş gibi bir süre sallana sallana yürüdükten sonra ilk gördüğüm taksiyi çevirdim ve evime döndüm.

Şimdilik bunlar Jan için yeterliydi.

Jan'e bir süre tatmin olacağı malzemeyi de verdiğime göre, artık operasyonuma kaldığım yerden devam edebilirdim.

11. Bölüm

İki günü daha benzer sahnelerle geçirdim. Üçüncü günün akşamında kendi evim yerine yeniden otele döndüm. Jan beni yine öfkelenmiş bir hâlde karşıladı.

“Ortalık bu kadar karışıkken yine nerelere kayboldun?” Sinirli olduğu belliydi. “Hem de bu şehirde bir suikast girişimi olmuşken...”

Tek parça hâlinde döndüğüm için rahatlamış gibi görünüyordu. Zaten her adımımı izletmişti. Beni serbest bırakması talimatını Drogo’dan almıştı belli ki.

Benzer diyaloglar, benzer tutumlar... Çizgimden taviz vermedim. Sorduğu soruların hiçbirini yanıtlamadım.

Jan göstermesi gerektiği kadar öfkesini gösterdi. Rol yaparak... İyiye işaret. Yemlerimi yutmuştu. Bense sözde gizli saklı yediğim haltları ondan gizlemeye devam ettim. Asıl istediğini ona vererek. Son yem...

Odama girmemin ardından arkamdan geldi. Kapıyı araladıktan sonra, “Sabaha karşı Romanya’ya dönüyoruz,” dedi. “Drogo seni bekliyor. Artık hesabını ona verirsin!”

Yine umursamaz tavırlarla kapıya yöneldim. Yanından geçip koridora çıkarken, “Ben kimseye hesap vermem!” diye karşılık verdim.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi bu kez.

“Yukarıya, kumarhaneye. Madem yarın dönüyoruz, son gecemi biraz daha renklendirmem gerek.”

Kumarhanede bir süre takıldıktan sonra odama döndüm. Hazırlıklarımı tamamladıktan sonra uyudum.

Sabah gün doğmadan Jan’ın kapıya vurmasıyla uyandım. Ortalıkta kimsecikler yokken otelden çıktık. Etrafımızda bir koruma ordusuyla havaalanına geçtik. Yine aynı uçakla Romanya’ya döndük.

Aklım Drogo’daydı. Üç gündür neler yaptığını merak ediyordum. Valestrilere bir karşılık verip vermediğini de...

Romanya’ya döndükten sonra doğrudan malikâneye gittik. Son saldırının gerçekleştiği yere... Ama bu kez çok büyük bir fark vardı. Eve daha beş altı kilometre kala, ormanın dört bir yanında korumalar sıralanmıştı. Anton ve Dima bu kez işi şansa bırakmak istememişlerdi.

Malikâneye döndükten sonra doğrudan odama gittim. Kısa bir süre sonra Drogo yanımda bitti.

“Nereye kayboldun sen!” Kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki yerinde, kapının yanında dikiliyordu.

“Jan anında yetiştirmiş anlaşılan,” diyerek aynı tınıda devam ettim.

“Edna, içinde bulunduğumuz durumun farkında değil misin? Dışarı tek başına dolaşman için artık çok tehlikeli!”

“Sanki burası çok mu güvenli. Adamlar yemek yediğimiz odaya kadar gireceklerdi neredeyse!” Ben de onun gibi kollarımı önümde birleştirdim. “Ayrıca beni böyle mi karşılıyorsun?”

Drogo stresliydi. Son karşılığımın sonra ofladı. İçinden bana bağırıp çağırmak gelmişti ama yapamamıştı. Bunun üzerine yanına sakın adımlarla yaklaştım.

“Çok sıkılmıştım Drogo. Birkaç gün takılmak ve kendi evimde kafamı dinlemek istedim sadece... Seni kızdırmak istemedim.”

Ne kadar öfkeli olursa olsun, ona geri döndüğüm için hoşnuttu. Sadece belli etmemeye çalışıyordu.

“Artık güvenlik sorununu çözdük sayılır. Bundan sonra kafan rahat edebilir.”

Acaba neler olmuştu?

“Nasıl çözdün? Adamlar nereye gittiğimizi bile biliyorlardı. Yolda saldırarak işimizi bitireceklerdi.”

“İçimizdeki adamlarını buldum. Bir kişi değil üstelik, üç kişi.”

Üç kişi mi? Drogo’nun verdiği bu bilgi şaşırtıcıydı.

“Ne yani, sizin ailenize üç kişi mi sızdırmış Valestri Karteli?”

“Ailemize değil, adamlarımızın arasına. Sızdırmak değil, satın almak...”

Sormam gereken onca soru daha vardı. Ama hiçbirini soramazdım. Mecburen, yapmam gereken tek yorumu yaptım:

“Üçünü de öldürdün tabii...”

Bu yorumuma yanıt vereceğini ummuyordum. Üç günlük yokluğumun özlemi mi yoksa artık beni gerçekten aile içinde gördüğünden mi bilinmez, karşılık verdi. Hem de ilginç bir bilgiyle.

“Henüz değil. Bizimkilerin toplanmasını bekliyorum.”

“Neden?”

“Son kez babamlarla birlikte sorgulayacağım. O sorgulamadan sonra gereğini yaparım.”

Valestri Karteli’ne çalışan üç kişi. Meşhur Enzo hiç boş durmamış ve bir değil üç kişiyi satın almıştı. Belki de daha fazla...

Yanıt verip vermeyeceğini bilmiyordum ama yine de sormak istedim: “Senin sorgulamanda suçlarını itiraf ettiler mi?”

“Hayır.”

“Peki nasıl onlara çalıştıklarına emin olabiliyorsun. Hatta öldüreceksin de.”

“Biz adamlarımızın tüm malvarlıklarını, gelirlerini, harcamalarını biliriz. Rutin dışı bir hareket şüphedir. Şüphe ise affedilmeyecek bir dürtüdür. Bu üç kişinin aileleri son altı ayda çeşitli ev ve arazi satın almışlar. Paranın kaynağı belli değil. Bu da demek oluyor ki...”

Drogo ilginç bir yerden yakalamıştı Valestrilere çalışanları. İlk duyduğumda kulağa saçma gelse de haklıydı. Hele de paranın kaynağını açıklayamıyorlarsa...

“Değişik işlermiş. Ama çok heyecanlı, polisiye film gibi.”

Drogo bu yorumuma da gülümsedi.

"Filmlerdeki gibi sahte silahlar ve dublörler yok ama. Hepsi gerçek." Biraz daha yanıma yanaşıp klasik hareketini yaptı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Tahmin edebiliyorum..." diye devam ettim onun gözlerinin içine bakarak.

"Ayrıca özledim seni..." Saçlarımla oynamaya devam ediyordu. "Sensiz buraların tadı yok."

"Şimdi yalan söylüyorsun işte!" diye karşılık verdim kendimi bir adım geri çekip çantamı boşaltmaya yeltenerek.

Adamların son sorgulamalarını merak etmiştim. Belki de benim işime yarayacak bilgiler de çıkacaktı. Ama benim sorguya katılmam imkânsızdı. Sorgu ile ilgili soru sormamsa sakıncalıydı.

O an aklıma başka bir fikir geldi.

"Akşama işin var mı?" diye sordum. "Eğer yoksa verandada şarap içelim mi?"

Bu teklifim Drogo'nun hoşuna gitmişti. Sanki özel bir mekânda şarap ısmarlayacaktım. Altı üstü kendi evinde, kendi bahçesinde olacaktık.

"Şarabı bıraktığımı söylememiş miydim?" diyerek güldü.

"Kırmızı şaraptan hoşlanmadığını söyledin, belki beyaz içeriz ya da rose?" Heyecanla, vereceği cevabı bekliyordum.

"Söz veremiyorum. Bahsettiğim işi bu akşam bitireceğiz. Bizimkiler de bir iki saate gelirler. Ne kadar sürer bilmiyorum."

Bir iki saat sonra sorgu başlayacaktı. Acaba nerede?

"Peki. Artık zamanımız bol. Ne zaman müsait olursan," diyerek uslu kız imajıma geçiş yaptım.

Drogo, "Sen bak keyfine," dedi. "İşim bitince yanına uğrarım. Eğer uyumamış olursan takılırız." Hemen ardından da odadan çıktı.

O odadan çıkarken, benim aklımdaki tek şey ne yapıp edip o soruyu dinlemektir.

12. Bölüm

Aradan birkaç saat geçmişti. Drogo'nun aile bireyleri peyderpey eve toplanmışlardı. Elena'nın beni ziyaret gelmesiyle herkesin malikâneye geri döndüğünü öğrenmiş oldum.

Elena bana çok güveniyordu. Beni abisinin sevgilisi olarak görüyor ve aile içinden biri olarak tanımlıyordu. Onun bu tavrı elbette ki işime geliyordu. Birçok konuyu rahatlıkla anlatıyordu.

"Ee, ben Budapeşte'deydim. Siz nerede saklandınız?"

"Senin kadar uzaklaşmadık biz. Aile yadigârı dağ evindeydik. Bu mevsimde pek güzel değildi gerçi."

"Hepiniz mi oradaydınız. Yani tüm aile?"

"Yok hayır. Annem, babam, Olga ve ben. Zaten büyük bir ev değil, anca sığıyoruz."

Dağ evi. Aile yadigârı. Belgeleri arayacağım bir yer olarak listeme eklendi bile...

"Sen ne yaptın peki? Sıkıldın mı?"

"Hayır, hiç sıkılmadım. Bolca alışveriş yaptım."

Elena ile odamda sohbetimiz uzayacak gibiydi. Fırsatını bulduğum ilk anda, "Ben yan odaya geçeceğim. Biraz çalışacağım. Bana eşlik etmek ister misin?" diye sordum.

“Yok, sen rahatça yap resmini. Ben odama çekiliyorum,” diye karşılık verdi. Ardından hiç uzatmadan çıktı.

Elena gittikten sonra yan taraftaki atölyeme geçerken Adelina’ya seslendim. Hemen kapının önünde bitti.

“Buyurun Edna Hanım.”

“Ben biraz çalışacağım. Kimse beni rahatsız etmesin lütfen. Kaç gündür uzak kaldım atölyeden, Drogo gelecek olursa sen kapıya vur yeter.”

“Meraklanmayın Edna Hanım.”

Atölyeye girdikten sonra kapıyı kapattım ve Adelina’nın ayak seslerini dinledim. Bir süre koridorda oyalandıktan sonra uzaklaştı.

Saatimi kontrol ettim. Akşam sekizi çoktan geçmişti. Elena ve Boris aynı yerde saklanmışlardı. Elena geldiğine göre Boris de kesinlikle gelmişti. Boris geldiğine göreyse sorgu ya başlamıştı ya da başlamak üzereydi.

Hızlıca malikânenin krokisini zihnimden geçirdim. Ev yatay bir şekilde uzuyordu. Aile toplantısının yapıldığı yemek salonu evin diğer yakasındaydı, aile üyelerinin odaları da. Saldırı olduğu gün orta koridora kadar koşmuş, bodrum kata inerek sığınağa geçmiştik. Sığınağa yine evin bodrum katında, yemek salonunun alt hizasına denk geliyordu.

Malikânenin üst katlarına hiç çıkmamıştım. Üst kat bulduğumuz kat kadar geniş değildi, hemen hemen yarısı kadardı. Adelina’dan hatırladığım kadarıyla misafir odaları o katta tahsis edilmişti. Sorgulama esnasında işkence yapacaklarını hesaba katarsam, üst katta sorgulama yapmaları pek mantıklı değildi.

Geriye iki seçenek kalmıştı. Ya sığınağın da bulunduğu bodrum katta ya da malikânenin dışındaki ek binalarda yapılacaktı.

Hızlıca ek binaları düşündüm. Evin tam arkasında, arkadaki girişe paralel olan tek katlı barakada malikânenin emektar hizmetçisi Pavel ve Polina yaşıyorlardı. Barakanın hemen yanında onlara özel, etrafı separatörlerle çevrili minik bir bahçeleri de vardı. O barakanın sağ tarafında küçük bir kulübe yer alıyordu. Bahçıvanların malzemelerini koydukları küçük bir kulübeydi. Oraya asla sığmazlardı. Onun

yaklaşık yirmi metre ilerisinde ise geniş bir hangar bulunuyordu. Bir arabanın bakımını orada yaptıklarını görmüştüm. Genişti. Orası böyle bir sorgu için elverişli olabilirdi.

Malikânenin uzak kısımlarını düşünmeye başladım. Geçen akşam saldırının olduğu ormana açılan bölgeye yakın iki katlı bir yapı vardı. Üst katı kış bahçesi gibi görünüyordu, dışı boydan boya camdı. Alt katın ne olduğunu bilmiyordum. Orası da şüpheli bir yerdi.

Tahmin yürütebileceğim son yer ise, malikânenin kuzey yönüne düşen, hiç kimsenin girip çıktığını görmediğim iki katlı bir başka evdi. Elena'nın dediğine göre malikâne buraya kurulmadan önce o ev kurulmuştu. Boris için o evin değeri büyüktü ve Boris dışında kimse orayı kullanmıyordu. Ev iki katlıydı. Bodrum katıyla birlikte üç... O evin bodrum katı da böyle bir sorgu için ideal olabilirdi.

En önceliğim elbette ki malikânenin bodrum katı olacaktı. Öncelikle atölyedeki müzik çaların düğmesine bastım. Klasik müzik çalmaya başlayınca sesi dışarıdan duyulacak seviyede yükselttim. Ardından atölyenin kapısını aralayıp koridoru kontrol ettim. Benim odalarımın bulunduğu koridorda kimse yoktu. Hemen çıkıp yatak odama geçtim. Ses çıkartmayacak, tabanı yumuşak spor ayakkabılarımı giydim. Üzerime de yine spor görünümüne uygun olacak bir eşofman üzeri attım. Cep telefonumu sessize alıp eşofmanın cebine attım, kulak üstü büyük kulaklığı da boynuma geçirdikten sonra odamdan çıktım.

Malikânenin tek güzel yanı, izin verilen birkaç koruma dışında tüm korumaların içeri girmesinin yasak olmasıydı. Koca malikâne ıssız ve tenhaydı. Aileden birisine denk gelme ihtimalini düşünerek, ormana yürüyüşe çıkacakmış gibi bir imajla koridorda ilerledim. Ana koridora geçtim. Ana koridorda da kimse yoktu. Aynı öz güvenli adımlarla ortadaki merdivenlere kadar yürüdüm.

Ortadaki merdivenlere geldiğimde heyecanım biraz yükselmişti. Artık sakıncalı bölgedeydim ve bu andan itibaren açıklama yapmam zorlaşacaktı. Merdivenlerin yukarısını ve aşağısını kontrol ettikten sonra, çapraz merdivenlerin ilk yarısını indim. Bu yarıda, Igor'un evine geçiş sağlayan küçük arka kapı bulunuyordu. Herhangi bir olum-

suz duruma karşı arka kapının kulpunu çevirdim ve kapıyı birkaç santimetre kadar araladım.

Kapıyı hallettikten sonra merdivenlerin geri kalanını indim. Bodrum katın karanlığına gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Bir elimi duvara yaslayıp sığınağın aksi yönünde yavaş adımlarla ilerledim. Tamamen karanlığın başladığı bölgede bir süre bekledim ve etrafta bir ses var mı diye duymaya çalıştım.

Yaklaşık bir dakikalık sessizliğin ardından koridorun sonundan bir patırtı sesi geldi. Kapalı bir kapının arkasından geldiği belliydi. Bakışlarımı o tarafa dikkatle çevirdiğimdeyse, kapının altından yayılan ışık hüzmelerini fark ettim.

Evet, orasıydı.

Oradaydılar.

Son kez arkamı kontrol ettikten sonra duvarla aramda yarım metre olacak şekilde koridor boyunca ilerledim. İlerledikçe seslerin şiddeti artmaya başladı. Belli ki sorgulama başlamıştı ve adamları koşturmak için hırpalıyorlardı.

Bir süre daha ilerledim ve kapıya birkaç metre kala durdum. Seslerin şiddeti daha da belirginleşmişti. Henüz bir konuşma duyulmuyordu fakat acı çeken adamların böğürtüleri yayılıyordu.

Evet, kesinlikle doğru yerdeydim.

Birkaç saniye sonra bağırışlar kesildi. Hemen ardından da konuşma sesleri duyuldu.

“Biz yapmadık. Gerçekten biz yapmadık!”

Sorgulanan adamların sesleri...

Hemen ardından bir kadın sesi duyuldu.

“Zaten öleceksiniz! İtiraf ederseniz acı çekmeden hemen ölürsünüz!”

Dragana... Belli ki sorguya o da katılmıştı.

Adamlardan aynı yanıt geldi:

“Biz yapmadık. Yemin ederim!”

“Üçünüz birden papağan gibi aynı cümleyi mi ezberlediniz!”

Bu, Anton’du...

Hemen ardından gelen arbede sesleri ve adamların bağırması...

Anton'un konuşmasından sonra bir sandalye sürümesine benzer ses yayıldı. Bu sesle birlikte tüm sesler kesildi. Ne olduğunu anlamaya çalıştığım esnada başka birisi konuştu.

"Bakın, şu an hâlen ailelerinizi kurtarma şansınız var. Bize Enzo'nun adamları hakkında bilgi verin. Nasıl haberleştiğinizi anlatın. Eğer anlatırsanız ailelerine dokunmayız."

Bu da Boris'ti...

Drogo'nun sesini hiç duymamıştım. Boris'in bu konuşmasından sonra adamlardan birinden ilginç bir karşılık geldi.

"Lütfen, lütfen aileme zarar vermeyin. Sekiz dokuz ay önceydi. Beni bir adam buldu. Hastanede. Annemi ameliyat ettireceğim sırada..."

Adam tam konuşmaya başlamıştı ki, Boris tuhaf bir şekilde adamın sözünü kesti.

"Siz çıkın. Sadece Drogo ve Vlad kalsın."

Bunu duyar duymaz panikledim. Boris konuşan adamla tek başına görüşmek istemişti ve odadaki diğer herkesi dışarı çıkartıyordu.

Anında arkamı döndüm ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Bu esnada odadan duble atış silah sesi geldi. Belli ki adamlardan birini öldürmüşlerdi. Belki diğerini de. Bunun üzerine koşmaya başlamıştım ki, bir çift silah sesi daha geldi. Silah sesinden hemen sonraysa kapı açılma sesi...

Koridorun sonuna kadar ulaşmış ancak kendimi karşı merdivenlere atamamıştım. Üstelik bulunduğum yer merdivenlerden yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Yakalanmam an meselesiydi.

Hemen sırtımı duvara yaslayıp kollarımı iki yana açtım. Kafamı geriye doğru çektim ve olabildiğince hedef küçülttüm. Koridorun sonundaki kapının açılmasıyla orası da aydınlanmıştı. Yüzlerini seçemedim ama içerdekiler dışarı çıkıyorlardı.

Beynimde arka arkaya düşünceler döndü.

Kapının önü aydınlık.

Birkaç saniye sonra ise kapı yeniden kapanacak.

Gürültü çıkacak.

Gürültü sonrası kapının önü karanlık.

Orası karanlık olunca bulunduğum yer oradan görünür olacak.

Pürdikkat koridorun sonunu dinledim ve kapının kapandığını belli eden ilk gıcırtyla karşı merdivenlere atıldım. Atılır atılmaz birkaç basamak çıktım ve bekledim.

“Birisi mi geçti oradan!”

Fark etmişlerdi beni. Kafamı yukarı kaldırıp kimsenin olmadığını emin olduktan sonra geri kalan basamakları ikişer üçer zıpladım. Merdivenlerin yarısına geldiğimde aralık bıraktığım kapıyı ittirdim. Hemen dışarı çıkıp kapıyı kapattım.

Acilen bir yere saklanmalı ve kimseye görünmeden yürüyüş moduna geçmeliydim. Sol tarafta korumalar devriye atıyordu. Sağ tarafta ise silahlı iki koruma ormanın içine bakıyorlardı. İki taraf da riskliydi. Önümde Igor’un evi, çaprazımdan bahçıvan kulübesi. Kulübenin kapısı kilitliyse kilidi kırmak için zamanım yoktu. Karşımda Igor’un evi. Evin bahçesi. En uygun yer.

“Şimdilik burası iş görür,” diye mırıldanarak eve doğru yönelmemle önüme birden Zeus ve Hera çıktı. Neyse ki bana alışıklardı ama karşılaşmamız pek iyi bir zaman diliminde olmamıştı. Elimde köpekleri oyalayacak ödül maması gibi bir şey yoktu. Onları yok sayıp kaçmak en iyisi olacaktı.

Köpekler bana doğru heyecanla yaklaşırlarken, uzaklaşmak için ilk adımlarımı atmıştım ki evin bahçesinde birden karşıma başka biri çıktı.

Panikleterek durdum.

Göz göze geldik.

Bu...

Bu Matias’tı.

13. Bölüm

Malikânedeki gerçek ve küçük dostum Matias'ı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Matias, köpeklerin arkasından uzaklaşmaları için seslendi. Köpekler Matias'ın talimatını anında yerine getirdiler ve koşarak gözden kayboldular.

Beni köpeklerden kurtarmasının ardından sevinçle Matias'ın yanına koştum.

“Nasılsın Matias?”

“Teşekkür ederim Edna, sen nasılsın?”

Dima, Anton veya Jan'ın arkamdan gelme ve kapıdan geçerek beni fark etme ihtimallerini düşündüm. Her an yakalanabilirdim. Matias'ın koluna girdim ve barakalarının bahçesine yürüdüm.

“Pavel ve Polina yoklar mı?”

“Malikânenin içindeler. Henüz gelmediler.”

“O zaman seninle oyun oynayalım mı?”

“Olur. Çok sevinirim,” dedi ve bahçelerindeki basketbol potasını işaret etti. “Basketbol oynayalım mı?”

Matias ile bahçelerine girdikten sonra kendime sütire olabilecek bir yer bakındım. Separatörlerin içerisinde boşluklar vardı. Bahçenin içi net olmasa da ışıklandırmalardan ötürü görünüyordu.

“Evinizin kapısı açık mı?”

“Evet.”

“Tamam. Ben çok susadım. Hemen sizin evde su içip geliyorum. Ben gelene kadar basket topunu sektirmeye başlayabilirsin. Gelince birlikte oynarız.”

Zamanlamam tam yerinde olmuştu. Merdivenlerin önündeki kapı aralanırken kendimi Pavel ve Polina çiftinin evine atabilmişim. Matias ise basket topunu sektirmeye başlamıştı.

Eve girer girmez ilk pencereye yanaşım. Perdenin arkasından kapının olduğu yere baktım. Tahmin ettiğim gibiydi. Jan anında kapıda bitmiş, etrafı kolaçan ediyordu. Bir süre sonra gözünü Matias’a dikti. Matias’ın kendi hâlinde oynadığını gördükten sonra içeri geri girdi ve kapıyı kapattı.

Tehlikeyi atlatmışım...

Pavel’in evi bir hayli mütevazıydı. Girişteki kapı doğrudan salona açılıyordu. Sol tarafta bir Amerikan mutfak bulunuyordu. Mutfağın diğer yakasında, girişe göre sağ tarafta ise yemek masası. Yemek masasının arka kısmında sıradan bir koltuk takımı ile televizyon ünitesi yer alıyordu. Evin diğer kısmındaysa Matias’ın odası ve yatak odası... Sade, şatafattan uzak ve ucuz eşyalar. Böylesine lüks bir malikânenin emektarının böylesine sakin bir hayat yaşaması tuhafıma gitmişti.

Eve göz gezdirirken, mutfak ile karşısındaki banyo kapısının arasındaki boşlukta câmekânlı bir kutu gözüme çarptı. Tavana yakın bir noktaya asılmıştı. Uzaktan bakıldığında ilk yardım kutusunu andırıyordu.

Yaklaşıp baktığımda kutunun içerisinde çeşitli anahtarların asılı olduğunu fark ettim. Yan yana sıralanmış onlarca anahtar... Barakanın sadece bir girişi vardı ve bir anahtar yeterliydi. Asılı anahtarların malikânedeki başka yerlere ait olma ihtimali çok yüksekti.

Lazım olabilir diye bu yeni keşfimi aklıma not ettikten sonra barakadan çıktım. Bahçedeki Matias’ın yanına geçtim. Bir süre onunla potaya rastgele atışlar yaparak vakit geçirdik.

Matias çok zeki bir çocuktu. Bir o kadar da sevimli... Anladığım kadarıyla Pavel’in uzaktan bir akrabasının çocuğuydu. Annesiz ve babasız kalınca, Pavel onu yanına almıştı.

Matias'ta kendi çocukluğumu görmüştüm. Ben erken yaşta ajanlık yoluna girerken, o da erken yaşta farkında olmadan bir mafya ailesinin içine düşmüştü. İlk gençlik zamanına geldiğinde, yatılı bir okul kazanıp buradan uzaklaşamazsa geleceği az çok belliydi. Karnoviclerin silahlı adamlarından biri olmaktan başka çaresi yoktu.

Tabii ben operasyonumu başarıyla tamamlayamazsam...

Bir süre barakanın bahçesinde vakit geçirdikten sonra Matias ile vedalaşıp ayrıldım. Muhtemelen bodrum kattaki sorgu devam ediyordu. Arka kapıyı kullanmamak için barakanın sağ tarafından yürümeye devam ettim. Bahçıvan kulübesi, hangar ve Boris'in eski evinin önünden geçerek ağaçların arasına doğru yürüdüm.

Beni fark eden korumalar ilk başta tedirgince tepkiler veriyorlardı. Tüfek doldurma sesi ve atış pozisyonu... Ben olduğumu anladıktan sonra ise hiç konuşmadan kafalarını önlerine eğiyor ve uzaklaşıyorlardı.

Müzik dinleyerek yürüyüş yaptıktan sonra ön bahçeye geçtim. Oradan havuz kenarına çıktım ve malikâneye giriş yaptım. Kimseye görünmeden kendi odamın koridoruna kadar devam ettim.

Koridorda kendi odama yöneleceğim sırada bu kez Adelina ile karşılaştım. Resim atölyesindeki müzik son ses çalmaya devam ediyordu. Adelina beni görünce şaşkınlıkla, "Ben sizi hâlen içeride sanıyordum," dedi.

"Müziği açık unutmuşum," diye karşılık verdim. "Resim çizmekten sıkıldım, biraz yürüyüş yaptım."

"Dilerseniz ben kapatırım," diyerek atölyeye doğru yöneldi.

"Gerek yok, çalmaya devam etsin," dedim. "Bu arada Drogo geldi mi?"

"Hayır efendim, kimse gelmedi."

İşler şimdilik yolundaydı.

"Teşekkür ederim."

Adelina ayrıldıktan sonra odama geçtim. Üzerimdekileri çıkarıp günlük kıyafetler giydim ve Drogo'yu beklemeye koyuldum.

Artık Drogo'yu da test etmenin zamanı gelmişti. Şu ana kadar bana yalan söylediğine şahit olmamıştım. Konuşmaması gereken bir

konu açıldığında bunu cümleleriyle net bir şekilde ifade ediyordu. Şimdi ise elinde Drogo'yu test edebileceğim bir bilgi vardı. Sorgulanan adamlardan birinin suçunu itiraf etmesi...

Eğer bu bilgiyi doğru kullanabilirsem Drogo'nun bana karşı tutumunu netleştirebilir ve böylece bundan sonraki hamlelerimi dizayn edebilirdim.

Aradan yaklaşık iki saat geçmişti. Ne Drogo ne de bir başkası henüz yanıma gelmemişti. Drogo yanıma uğramadan gecesini asla sonlandırmıyordu. Sorgulamanın bu saate kadar uzaması bana hiç mantıklı gelmemişti.

Drogo'yu beklerken pencereme yanaştım ve ön bahçeye baktım. Verandadaki masada Drogo tek başına oturuyordu. Elinde viski kadehiyle... Düşünceli ve gergin bir hâli vardı.

Tam zamanı...

Odamdan çıktım ve ön bahçenin yolunu tuttum. Drogo, yanına sokulana kadar beni fark etmemişti. Düşünceli düşünceli oturmaya devam ediyordu.

"Sen gelmeyince ben gelmek istedim. Rahatsız ediyorsam gidebilirim."

Drogo beni görünce mutlu oldu. "Birazdan yanına gelecektim ben de."

Yanındaki sandalyeyi çekip aynı yöne bakacak şekilde oturdum. "Yıldızları mı seyrediyorsun?"

Kafasını yukarı kaldırdı ve gökyüzüne baktı. "Güzel görünüyor. Onu tercih ederdim."

Lafı hiç uzatmaya niyetim yoktu. Gözlemlediğimi pat diye yüzüne söyledim: "Seni ilk defa bu kadar düşünceli görüyorum Drogo. Her şey yolunda mı?"

Bu sorunun ardından derin bir iç geçirdi. "Bilmiyorum Edna... Umarım yolundadır."

"İşlerle mi alakalı? Yani şu bahsettiğin adamlar... Eğer rahatsız oluyorsan sormayabilirim."

"Evet," dedikten sonra sol tarafındaki sehpaye doğru eğildi. Sehpanın üzerinde duran puro kutusundan ince bir puro çıkardı. Yakmasını ve ilk dumanı üflemesini bekledim.

İlk defa Drogo'yu böylesine çaresiz görmüştüm. İki, hatta üç kez saldırı atlatmasına rağmen... Her zaman güçlü duran o adamdan eser yoktu sanki. Bu hâli daha çok dikkatimi çekti.

"Konuşmak istersen bana anlatabilirsin. Belki bir faydam dokunur. Boş boş beklemekten kendimi işe yaramaz hissetmeye başladım."

İkinci dumanı üflerken, "Nasıl bir faydan olacak ki?" diye karşılık verdi. Yine çaresizlik dolu bir tınıda.

"Bilmem, belki beyin fırtınası yapmana yardımcı olurum, belki çözüm üretmene."

Karşılık vermedi. Karanlık ormana doğru bakışlarını sabitledi ve öylece durdu.

Üzerine mi gitmeliydim yoksa geri adım mı atmalıyım, bilemedim.

"Adamlar konuştular mı? Yani suçlarını itiraf ettiler mi?"

"Evet. Sadece bir tanesi ama. Diğer ikisi sonuna kadar direndiler."

Şaşırtıcıydı. Bu bilgiyi benimle rahatlıkla paylaşmıştı.

"Ee, süper o zaman. Valestriler hakkında birçok şey öğrenmiş olabilirsiniz."

"Sorun burada zaten. Adamı konuşturduk ama çok az şey biliyordu."

İşte benim için kritik an... Devamını sorsam şüphe çekebilirdim, devamını öğrenmezsem ise hiç mesafe katedemezdim.

Sorup sormamak arasında yaşadığım ikilem devam ederken şansım yaver gitti ve Drogo kendiliğinden anlatmaya başladı:

"Adamlarımızdan bir tanesi ile hastanede temasa geçmişler. Annesini tedavi ettirirken. Çok büyük paralar teklif etmişler. Son saldırıdan sonra malikânenen kaçışımızı ve diğer yere geçişimizi o ispiyonlamış. Hepsi bu kadar."

Bildiğim teyitli bilginin üzerine ek bilmediğim bilgiler...

Drogo bana karşı dürüst davranıyordu. Üstelik dilinin kilidi yavaş yavaş açılıyordu.

"Nasıl etmişler? Temas edenler kimlermiş? Onlar üzerinden başkalarına ulaşamaz mısınız?"

Drogo'ya bu soruyu sormamla birlikte beynimin diğer tarafında fikir yürütmeye başlamıştım bile... Hastanede temas ettiklerine göre,

o adamın hastaneye gideceğini önceden haber almışlardı. Önceden haber aldıklarına göre, Drogo'nun korumalarına yönelik geniş bir istihbarat çalışmaları vardı.

"Bilmiyorum. Sırada beklediği esnada bir adam yanaşmış buna. Konuşmak istediğini söylemiş. Adamı koruyan ve uzaktan yüzleri belli olmayan birkaç kişi daha. Tabii hepsi de silahlı. Yaşlı bir adammış. Fötr şapkalı, uzun pardösülü ve klasik giyimli. Dıştan görünüşü emekli bir memur gibi. Tek belirgin olan, yüzünün sol tarafında büyük bir ben olduğu."

Ve detaylı bilgiler... Eğer Drogo'nun anlattıkları doğruysa bana güveni tamdı. Şu ana kadarsa yalan olduğuna dair içimde hiçbir his uyanmamıştı.

Anlattıklarını dinledikten sonra olabilecek en makul yorumu yaptım ve aklımdan geçenleri söyledim: "İki ihtimal var. Ya adamın hastaneye gideceğini önden biliyorlardı ya da gittikleri hastanede Valestrilerin bir muhbiri var. Yanlış düşünmüyorum, değil mi?" Sevinmiş gibi yaparak iki elimi birbirine çarptım.

Bu yorumumun ardından mırıldanarak güldü. Dalga mı geçiyordu yoksa hoşuna mı gitmişti, anlayamadım.

"Ne? Neden gülüyorsun? Fikir yürütmeye çalışıyorum."

"Tam olarak aynı şeyi düşündüğüm anda söyledin. Ona gülüyorum."

"O zaman doğru yoldayız," diyerek daha ilerisini sorabilmenin kapılarını araladım.

"Bütün mesele de burası zaten Edna. Valestrilerin ikinci adamı var. Enzo. Bu adam..."

"Ne olmuş bu adama?"

"Bu adam çok güçlü bir adam. Gücünü ise tam olarak buradan alıyor işte: Her an bizim hakkımızda bilgi sızdırabilmesinden. Üstelik adam hayalet gibi. Herkes ondan korkuyor ama hiç kimse onu tanımıyor. Tek bildiğimiz, Dante'nin yani kartelin liderinin kardeşi olduğu."

Drogo'nun neden düşünceli olduğunu şimdi anlamıştım. Enzo, Drogo'nun gözünü fena hâlde korkutmuştu. Ona hiçbir şekilde ulaşamaları da bu korkuyu körüklemişti.

“Valestrilere saldırmaktan bundan dolayı çekiniyorsun, değil mi?”

Bu sorumdan sonra bakışlarını bana çevirdi. Yanına oturduğumdan beri ilk defa.

“Çok mu belli oluyor?”

Konuşmadan gülümseyerek karşılık verdim.

“Bir tuzağa düşmekten ve aileme zarar gelmesinden korkuyorum. Ailem benim için çok değerli, anlıyor musun?”

Drogo bu cümlelerinden sonra kafasını yeniden karşıya çevirdi ve aynı düşünceli hâline büründü.

Onu biraz daha çözmeliydim. Hazır birçok konuyu benimle konuşmaya başlamışken, sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi deşmeye başladım.

“Valestriler... Yıllardır hep düşmanınız mıydı? Yani yıllardır böyle savaş hâlindeyseniz, bu zamana kadar ailecek hayatta kalmayı iyi başarmışsınız. Tabii onlar da.”

“Aslında değildik. Hatta benden önceki kuşakta bazı işlerde ortaklıklar da varmış. İki aile de çok büyüyünce bu ortaklıklar zamanla azalmış. Gün geçtikçe de rekabete dönüşmüş. Özellikle yakın zamanda aynı kulvarlardaki işlerde biz onların önüne geçince, işin rengi değişti.”

“Aynı kulvarlardaki işler...” diyerek kendi kendime mırıldandım. Drogo detay vermemişti ama biliyordum. Elbette ki silah ticareti...

“Ortaklık mı? Ne ortaklığı?”

Bu sorumla suratındaki ifade değişti. Rahatsız oldu. “Boş ver. Eski meseleler.”

Saklamaya çalıştığı ortaklık da belliydi.

Bir süre sessizce düşündüm. Drogo’nun bu hâli aradığım fırsatı ayağıma getirmiş olabilirdi. İyi değerlendirmeliydim.

Kısa bir süre daha düşündüm ve yapacağım hamleyi planladım. Artık risk almanın zamanı gelmişti.

“Drogo, bir fikrim var...”

14. Bölüm

Drogo meraklı bakışlarla yüzüme baktı.

“Nasıl bir fikir?”

“Enzo ile mücadele etmek için bir fikir.”

Ne olduğunu merak ediyordu. Bir an önce açıklamam için yüzüme bakmaya devam etti. Aynı zamanda ona yardım ediyormuş gibi gözüken acemi ve heyecanlı tavrım hoşuna gitmişti.

“Enzo ile klasik yöntemlerle mücadele edemeyeceğin ortada. Bu nedenle onunla başa çıkmak için onun yöntemlerini kullanmalısın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim çok açık Drogo. Ailendeki herkesin beklediği gibi bir saldırı düzenlemek şu an kolay iş. Ama Enzo'ya bilgi sızmayacağını ve buna yönelik tedbir almayacağını garantisiz. Enzo'ya onun yöntemleriyle yaklaşmalısın, onların içerisine sızmaya çalışarak.”

Drogo'nun gözleri bir anda parlamıştı. Vermiş olduğum fikri beğendiği belliydi.

“Onun tuzaklarına karşı bir tuzak mı?”

“Evet. Ona istediğini veriyormuş gibi yapacaksın. Sıradan tipik bir Karnovicler saldırısı. Ama öte yandan gizlice ona yaklaşmanın

bir yolunu bulacaksın. O seni amatör zannederken, sen onun işini bitireceksin.”

“Bu dediğini yapmak için özel kişilere ihtiyaç var. Enzo ailemdeki herkes hakkında bilgi sahibi. Ayrıca adamlarımızın içinde de hâlen kendi adamları olabilir.”

Drogo tam olarak istediğim kıvama gelmişti. Artık çekingen davranmamın bir manası yoktu.

“Demek istediğim de bu zaten. Onun tanımadığı yeni kişilerle perde arkasında üzerine gideceksin. Bu kişileri ise senin dışında kimse bilmeyecek, ailen bile...”

Çok fenasın dercesine gülümsedi. Viskisinden bir yudum aldı.

“Sözde dediğin kolay ama bunu hayata geçirmek zor iş. Hadi hayata geçirdik diyelim, Enzo’nun izini nereden bulacağız?”

“Onun sizi bulduğu yerlerden. Az önce konuştuğumuz gibi. Madem adamların hakkında bilgi toplayabiliyor, demek ki sizin sisteminizde bir açık var. Eğer sistemdeki açığı bulursan, ona bilgi akışının sağlandığı noktayı yakalayabilir ve tersine çevirebilirsin.”

Son açıklamamdan sonra kafası allak bullak olmuştu. İşin daha güzel yanıysa, artık tamamen etkim altına girmişti.

“Sistemdeki açık... Nasıl olacak bu?”

“Sen dememiş miydin, biz adamlarımız hakkındaki her şeyi biliriz, mal varlıklarını bile... Demek ki Enzo da buna benzer bir yol bulmuş. O yol ne olabilir? Sadece buna odaklan.”

Purosundan derin bir nefes daha çekti. Dumanı üflemeden düşündü.

“Adamlarımız çok sınırlı bir alanda yaşarlar. Genellikle civar köylerden seçeriz. Kontrolümüz kolay olsun diye. İş dışında bizim izin verdiğimiz bölgelere çıkabilirler, bizim izin verdiğimiz mekânlara gidebilirler. Buraların hepsi de bizim yerlerimiz sayılır.”

Drogo’nun verdiği bu bilgi aslında çözümü de içinde barındırıyordu.

“Sizin izin verdiğiniz mekânlar nereler?”

“On kilometre çapımızdaki birkaç tane bar. Adamlarımız eğlenmeye sadece buralara gidebilirler.”

Kafamı aşağı yukarı sallayarak düşündüm.

“Peki bu barlara dışarıdan kişiler de girebiliyor mu?”

“Elbette. Ama çok sınırlı. Gelenlerse çoğunlukla civarda yaşayan kişiler.”

Arkama yaslanıp bir süre düşündüm. Karnoviclerin silahlı korumaları hakkında istihbarat toplamak için en iyi yer bu barlardı. Bara girip çıkanların çoğunluğu bu korumalardan oluşuyordu. Enzo gibi istihbarat dehasının bu barları boş geçmesine bence imkân yoktu.

“Her şey gün gibi ortada Drogo... Enzo’nun bu barlardan birinde ya da hepsinde adamı var. Sizin korumalarınız hakkındaki bilgileri kesinlikle buralardan topluyorlar. Daha sonra da zaafı olan kişilerle temasa geçip onları satın alıyorlar. Aslında siz tedbir alırken çok büyük bir açık vermişsiniz. Korumalarınızın düzenli girip çıktıkları yerler hakkında bir açık. Enzo için büyük bir nimet...”

Şaşkınlığını gizleyememişti Drogo... Önce, “Çok doğru...” diye kendi kendine söylendi. Hemen ardından bana dönüp, “Haklısın. Aslında aklıma gelmişti ama üzerine pek eğilemedik. Sen nasıl hemen çözdün bunu?” diye sordu.

“Ailenin dışından birisi olduğum için. Sizden farklı bir gözle baktım sadece. Gördüğün gibi çok da zor olmadı çözmek. Tabii benimki varsayım, ama güçlü bir varsayım.”

Ben ne kadar varsayım olarak nitelendirip analizimi yumuşatmaya çalışsam da Drogo çoktan ikna olmuştu... Daha önce aklına gelen ancak ihmal ettiği bir gerçektir sonuçta. Bir başkasından bu eksikliğini duymak ikna eğilimini artırmıştı. Çaresiz kalmış bir adamın ilk çıkış yolu olarak. İlk çıkış yolları her zaman ilk tutunacak dal demektir. Drogo da aynısını seçmişti.

“Şimdi diyorsun ki, bu barlardan birinden Enzo’ya çalışan adamı bulursak, o adam üzerinden tersine bir hareket yapabiliriz.”

“Kesinlikle öyle. Denemeye değmez mi?”

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi bu kez... “Değer... Elbette değer...” dedikten sonra yeniden kendi kendine mırıldandı: “İhmal ettiğim gerçekler...”

Elini elime doğru uzattı. Daha sonra kendine doğru çekip parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu.

“Aydınlanmamı sağladın bu gece Edna. Teşekkür ederim.”

Herhangi bir yanıt vermedim. Sadece gülümsedim.

“Geriye yeni bir ekip kurmak kaldı desene,” diye devam etti. “Enzo’nun henüz tanımadığı, ailenin dışından birileri.”

Tarif elbette ki bana uyuyordu. Ama doğrudan kendimi öne atmak istemedim.

“En azından ilk etapta barları inceleyecek bir üçüncü göz fena olmaz. Bu süreçte de sen özel bir ekip kurabilirsin.” Gözlerinin içine bakıp gülümseyerek devam ettim: “Kimsenin tanımadığı, sizin aile-nizle alakası olmayan birisi mesela.”

Son cümlemlerle her şey ortadaydı artık.

“Dolaylı yoldan kendini tarif ediyorsun Edna, fark etmedim sanma,” diyerek gülümsedi. “Sen dedektifçilik mi oynamak istiyorsun yoksa?”

“Barları ziyaret etmek gibi bir görevi bana vereceksen seve seve kabul edebilirim,” diye muzipleşerek karşılık verdim. Eli hâlen elimdeydi.

“Seni tehlikeye atacak kadar aptal olduğumu sanıyorsan beni hiç tanımamışsın,” diye çıkıştı. “Evimdeki en nadide misafiri...” Ufak bir kahkaha patlattı. Fikir hoşuna gitmişti ama yemi yutmadı.

Sinirlenmiş gibi yaparak elimi çektim. “Hayatımda ilk defa bara gitmeyeceğim Drogo,” diye mızırdandım. “Üstelik sizin kontrolünüzdeki yerler. O barlarda birileri bana zarar verebilir mi sence?”

Gerçekten beni koruma içgüdüsü mü yoksa peşime adam takma hevesi miydi, belirsiz; kendi şartını koyarak teklifimi kabul etti.

“Tamam. Senin gitmende sakınca yok. Ama sana bir koruma vermem gerek. Hatta Budapeşte’de yaptıklarını hesaba katarsak belki de birden fazla...” Beni iğnelemekten geri durmadı. Uzanarak tekrar elimi tuttu. “Ve elini ben bırakmadan bir daha çekme!”

“Yes, sir!” dedim gülerek. Elini sıkarak karşılık verdim. “Anlaştık o zaman!”

“Ev içindeki çalışanlardan bazıları seni tanıyor olabilir, o yüzden gideceğin yerleri özel olarak belirleyeceğim.”

“Koruma olsun... Ama barlara girerken ya da çeşitli zamanlarda tek başıma olmak isterim.” Son hamlemi yaptım: “Peki, sana suikast düzenleyen o kadın. Onunla ilgili bir gelişme var mı? Valestri Karteliyle bağlantısı ortaya çıktı mı?”

Bir anda yüzü düştü. Soruma cevap vermedi.

Cevap gelmeyince üsteledim: “O konuyla ilgili kafam karışık demişti...”

“Haydi yeter bu kadar iş konuşmak!” diyerek lafımı yarıda kesti. “Biraz da başka şeylerden bahsedelim.”

Elimi yukarıya doğru çekerek beni ayağa kaldırdı. Bir yandan gülüyor bir yandan da beni olduğu yöne doğru sürüklüyordu. Mecburen birkaç adım atıp tam önüne geldim. Tekrar elimden çekti ve beni kucağına oturttu. Olabilecek en nazik şekilde...

“İş konuşmaya böyle mi devam etmek istersin?” diye sordum. Fiziksel olarak Drogo ile ilk defa bu kadar yakınlaşmıştık. İçtiği puronun kokusu, odunsu parfümüne karışmış, etrafa lezzetli bir aroma saçıyordu.

“İş konuşmayacağımızı söylemiştim.”

“Ne konuşmak istersin?”

“Senden konuşalım Edna. Seni pek tanımıyoruz, değil mi? Misafirimin hakkında daha çok şey bilmek isterim.”

“Tanımadığına emin misin?” diye sordum şüpheli bir tavırla. “Budapeşte’deki ev sahibim pek öyle söylemiyor ama...”

“Temiz çalışmamışlar demek ki.” Viskisinden bir yudum daha aldı. “Oysaki gayet net bir talimat vermiştim.”

“Adamlarının dağıttığı evi toparlamaya çalışırken belim koptu. Tüm gün uğraştım temizlemek için. Çamurlu ayakkabılarıyla basmışlar her tarafa!”

“Ne kadar da hamaratsın, gözlerim yaşardı.” Kahkahayı patlattı.

“Benim sizin gibi hizmetçilerim yok Drogo Bey!” Kızgın tavrımı sürdürmeye karar vermiştim.

“Kızdığında çok daha güzel gözüktüğünü söylemiş miydim?” Birden konuyu değiştirdi. İstemsizce kıkırdadım.

“Hoşuna gitti demek?” diyerek yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı. Nefesindeki viski aromasını da hissedebiliyordum artık. “Sana güzel olduğunu daha sık hatırlatmalıyım belki de... Gördüğüm en güzel kadınlardan biri olduğunu hatta...” Gözümün önüne düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. *Yine...*

Tekrarlanan iltifatlar hoşuna gitmişti. Neden hoşuma gittiğini de bilmiyordum. Belki de bu laflar arada bir bana kadın olduğumu hatırlatıyordu. Hatta bir insan olduğumu... Senelerdir sadece verilen görevleri yerine getiren bir robottan ziyade...

“Geç oldu,” dedim ve hızlıca ayağa kalktım. “Görevler bizi bekler kumandanım. Sen de elini çabuk tut ve özel bir ekip kur.” Elimi başıma götürüp asker selamı veriyormuş gibi yaptım.

“Tamam, öyle olsun bakalım,” diye karşılık verdi Drogo hayal kırıklığına uğramış bir vaziyette.

Sonunda da kadehini havaya kaldırarak zafer kazanmışçasına gülümsedi.

Ben ise içimden gülümsedim... Çifte zaferle.

Artık Valestri Karteli ile olan mücadelesinde işin içine girmeyi başarmıştım.

Asıl başarımsa, bizzat Drogo’nun bilgisi dâhilinde şüphe çekmeden dilediğim zaman malikânen çıkabilme rahatlığına kavuşmuş olmamdı.

15. Bölüm

Drogo'nun bu kadar çabuk ikna olması biraz garibime gitmiş olsa da hızlı bir şekilde işe koyuldum. Ertesi akşam oyalanmadan ilk keşfimi yapmak için hazırlandım.

Drogo ile makul bir anlaşma yapmıştık. Benim yürüteceğim bu çalışmadan Jan dâhil kimsenin haberi olmayacaktı. Malikâneye giriş çıkış saatlerime ise karışmayacaktı. Ben sadece ona gerçekleri söyleyecek, onun dışında kimseyle muhatap olmayacaktım. Onun şartıysa belliydi. Yanımda sürekli bir koruma yer alacaktı. Tabii o öyle sanacaktı...

Koruma olarak, güvendiği bir adamını vermişti bana. Henüz diğer korumaların bilmediği, işe yeni aldıklarından birisi. Eduard. Sessiz ve görev odaklı bir yapısı vardı. Biraz zaman geçirdikten sonra onu çözmem kolay olacaktı.

Eduard ile birlikte malikâneden çıktık. İlk durağımız kasaba ile köy arasında bir yoğunlukta olan Comarnic isimli beldeydi. Daha çok turistik bir havası bulunan Comarnic'te birçok farklı markanın mağazaları da yer alıyordu. Sosyal hayat için elverişli bir beldeydi. Yedi sekiz tane kafe ve bar beldenin çeşitli yerlerinde işliyordu.

Murmur isimli bar, Drogo'nun bilgisini verdiği mekânlardan biriydi. Eduard arabayı tam Murmur'un önünde durduracakken, "Devam et lütfen," dedim. "Birkaç sokak ileriye park et."

Eduard itiraz etmedi. Yavaşça ilerlerdi ve müsait bir yere park etti.

"Biliyorum, Drogo sana yanımdan ayrılmamanı tembihlemiştir. Ama aynı anda içeri girmemiz olmaz. Benden sonra gir ve benimle asla temasa geçme."

Eduard yine itiraz etmedi.

Arabadan indikten sonra sakın adımlarla Murmur'un yolunu tuttum. Çift yönlü açılan ışıltılı bir kapısı vardı. Dış camlar filmlerle kaplanmıştı. Dışarıdan içerisi görünmüyordu.

Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde, tahmin ettiğimden çok daha büyük bir alanla karşılaştım. Arkaya doğru uzanan geniş bir bardı. Bar ve tabureler ortaya konumlandırılmıştı. Taburelerin üzerindeki ekranlarda futbol maçları dönüyordu. Sol tarafta dört tane bilardo masası, sağ tarafta normal masalar yer alıyordu. Arka kısımlar, gruplar için loca tarzında koltuklarla tasarlanmıştı. Loş, keyifli bir mekân algısını daha ilk girişte veriyordu.

Barın her tarafında insanlar vardı, büyük bir kısmıysa tabii ki erkekti... Bilardo oynayanların tiplerine ve kendi aralarındaki şakalaşmalarına bakılınca, Karnoviclere çalışan korumalardan oldukları belli oluyordu. Diğer masalardakiler ise farklı farklı tiplerden oluşuyordu. Farklı yaş ve meslek gruplarından belde halkı...

Ortadaki bara doğru ilerledim ve yüksek taburelerden birine oturdum. Barın iç kısımda bir barmaid iki de barmen vardı. Barmaid otuzlu yaşlarda, bakımlı bir kadındı. Barmenlerden biri genç, diğeri yaşlıydı. Yaşlı olan aynı zamanda kasayla da meşguldü.

Dikkatimi tabii ki ilk olarak barmaid çekmişti. Tipi Slavları andırıyordu. Saçlarını yukarıdan bağlamıştı. Yüzünde yoğun bir makyaj vardı. Göğüs dekoltesi fazlasıyla cesurdu. Beni fark ettiği andaki dik dik bakışları, şüphelenmem için yeterliydi.

Anında yanımda bitmişti. "Ne alırdınız?"

"Bira lütfen. Mümkünse buzlu bardakta."

Ters yöndeki fiçidan birayı doldururken gözü hâlen benim üzerimdeydi. Sadece onun değil, yaşlı barmenin de... Genç barmen ise henüz bana hiç bakmamıştı.

Kadın birayı servis ederken, "Sizi ilk defa görüyorum," dedi. "Ziyarete mi geldiniz?"

"Sayılır. Bir süreliğine Sinaia'ya yerleştim. İşlerim var."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

Kadının bu sorgulayıcı tavrı hoşuma gitmemişti. Soğuk bakışları hâlen üzerimde dolanıyordu. İki ihtimal vardı. Ya barın Karnovicler için işletilmesinin bilinciyle hareket ediyordu ya da Enzo'ya çalışıyordu. Fakat Enzo'ya çalışan birinin böylesine tavırlara girmesi zayıf bir ihtimaldi.

"Ressamım. Budapeşte'de bir sanat galerim var."

"Ne güzel... Ne kadar daha Sinaia'da olacaksınız?"

"Henüz bir plan yapmadım. Bu arada Edna ben," diyerek elimi uzattım.

"Alondra ben de, memnun oldum. Buralarda bir ihtiyacınız olursa yardımcı olmak isterim."

Evet, kesinlikle Karnovicler adına bir sorgulama... Şimdiden el atmıştı bana.

"Teşekkür ederim, ihtiyacım olursa size danışırım."

Alondra yanımdan ayrıldıktan sonra bulaşıklara yöneldi. O esnada yaşlı barmen kasadan kalktı ve ona yardım ediyormuşçasına yanında bitti. Fısıltı hâlindeki konuşmalardan benim hakkımdaki bilgileri aldığı aşikârdı.

Biramdan yudumlamaya başladığım anda ikisinin de bakışları birden kapıya yöneldi. Büyük bir dikkatle. Ve yine kendi aralarında fısıltılar... Gelen Eduard'dı ve onu da ilk defa gördükleri her hâllerinden belliydi.

İkisinin de korumacı refleksini algılamıştım. Genç barmen ise daha rahat takılan biriydi. Umursamaz görünüyordu. Sırf aile baskısından kurtulmak için çalışan tipler gibi...

Onu gözlemlerken, birden heyecanla kapıya baktığını fark ettim. Bakışlarımı çaktırmadan kapıya çevirdiğimde, orta yaşlarda bir kadı-

nın içeri girdiğini gördüm. Kadın doğrudan bara yöneldi ve üç tabure soluma oturdu.

“Selam Ervin.”

“Hoş geldin Sima.”

Genç barmen Ervin. Gelen kadın Sima. Ervin’in Sima’yı görünce heyecanlanması ve hemen servis açması, ondan hoşlandığına işaret. Ervin, Sima’dan olgun görünmesine rağmen...

Sima tabureye oturduktan sonra etrafına göz gezdirdi. Bilardo masalarına doğru bakarken, selam karşılarcasına gülümseyerek el kaldırdı.

Bilardo oynayanlardan birilerini tanıyordu. Karnoviclerin korumalarından...

O anda itibaren tüm dikkatimi Sima’ya verdim. Çaktırmadan o da bana baktı. Uzun uzun süzdü. Bu esnada Ervin onun önüne bir kokteyl bıraktı. Kadın kokteyle uzanırken gizlice Ervin’in parmaklarına dokundu.

İki işaret.

İlki, parmağını çapkınca Ervin’e değdirmesi.

İkincisi ise Ervin’in, kadının ne içeceğini sormadan içkişini hazırlaması.

Bu durumu fark eder etmez bakışlarımı bu kez Alondra’ya çevirdim. Alondra da güler yüzle *hoş geldin* dercesine el salladı. Yaşlı barmen de tebessüm etti ve kasaya yöneldi.

Belli ki onların kontrolünden geçmiş birisi...

“Selam. Ne içtiğinizi merak ettim.”

Şaşkınlıkla bana baktı.

“Ah, ismini bilmiyorum. Ervin’in özel karışımı. Limon yoğunluklu.”

Onaylarcasına kafamı salladım. Fakat karşılık vermedim. Konuşmayı devam ettirip ettirmeyeceği benim için önemliydi.

“Tadına bakmak isterseniz bir yudum alabilirsiniz. Ben kolay kolay tiksiniyorum.”

Cüretkâr bir teklif.

“Merak ettim doğrusu,” dedim ve yerimden kalkıp hemen yanındaki tabureye oturdum. Bunu gören Ervin ve Alondra suratlarını asırlar. Benden hoşnut değillerdi.

Sima kadehini bana doğru uzattı. Yavaşça bir yudum alırken, kadehin içinden ona baktım. Kadehin yüzümde olmasını fırsat bilerek, hızlıca ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi kontrol etti. Normal bir hareket değildi bu...

“Gerçekten çok lezzetliymiş,” diye karşılık verdim ve Ervin’e seslendim: “Biram bitince ben de bundan rica edebilir miyim?”

Ervin kafasını sallayarak onaylarken Sima bana elini uzattı.

“Sima ben.”

“Edna ben de. Memnun oldum.”

“Sizi ilk defa gördüm.”

“İlk defa geliyorum da ondan. Siz? Buranın müdavimisiniz anlaşılan.”

“Yedi sekiz aydır sık sık geliyorum. Yakında gelemeyeceğim için üzgünüm.”

Kokteyl üzerinden başlayan sohbetle ağızdan alabildiğim kadarıyla laf aldım. Banka müfettişiydi ve denetim için bu bölgede görevlendirilmişti. Üç farklı şubenin denetimini bitirmiş, son şubenin denetimine devam ediyordu. Geçici olarak bir pansiyonda konaklıyordu.

Gerçekse çok doğal, yalansa çok profesyonelce.

Benim ağızımdan laf almaya pek girişmemişti.

Doğalsa çok yerinde, değilse çok profesyonelce.

Sima’yı tam olarak şüpheliler listeme almamıştım. Herhangi bir açık vermemişti.

“Pardon, tuvaletler ne tarafta acaba?”

Tuvalete gitme bahanesiyle yerimden kalktım ve masaların arasından ilerledim. Tuvaletlerin bölmesinden geçtikten sonra durdum ve gizlice Sima’ya baktım.

Ben ayrıldıktan sonra etrafına dikkatle bakınmıştı. Masalardaki herkesi tek tek süzüyordu. Fakat gözü bir masada takılıp kaldı. Bütün dikkatini o masaya çevirmişti.

Baktığı yöne gözlerimi çevirince nereye baktığını fark ettim.

Benim gibi ilk defa bara gelen Eduard’a bakıyordu.

16. Bölüm

İlk gün için güzel mesafe katetmiştim. Sima'nın bakışlarını kilitleyip Eduard'ı dikkatle süzmesi şüphelenmem için yeterli olmuştu. Elim artık boş değildi.

İkinci günkü keşif noktam Povestea isimli bar olmuştu. Murmur kadar büyük bir yer değildi fakat çok işlek bir mekândı. Drogo'nun adamları dışında bara girip çıkan çok sayıda insan vardı. Çoğunluğu elit görünümlü ve düzgün giyimliydi.

Povestea'da da barmenler korumacı bir tavır içindeydiler. Bir önceki gün gibi tepeden tırnağa süzmeler, kim olduğumu çözmeye çalışmalar... Povestea'nın temel farkı ise sıradan insanların düzenli geldikleri ve ailecek vakit geçirdikleri bir yer olmasıydı. Hatta ben geldiğimde gündüz kutlanmış bir doğum günü partisinin kalıntıları duruyordu. Süslemeler, balonlar, konfeti artıkları...

Buradaki gözlemlerimden ise iki kişiyi şüpheli listeme almıştım. Birincisi bizzat mekânın işletmecisi olan beyaz saçlı bir adamdı. Paralara dokunurken fark ettiğim yüz ifadesindeki değişim, paraya düşkün bir adam olduğunun net bir göstergesiydi. Sık sık kasayı kontrol etmesi, insanların ne içtiklerini detaylıca takip etmesi ve para üstü

verirken eski banknotları seçmesi nedense bende şüphe uyandırmıştı. Para için her şeyi yapabilecek bir potansiyel görünümündeydi.

İkincisi ise müşterilerden biriydi. Tıpkı işletmeci gibi yaşlı bir adamdı ve soğuk bakışları vardı. Müdavim olduğu her hâlden belliydi ancak her içkiden sonra bol miktarda bahşiş vermesi bir müdavim davranışı değildi. Özellikle de birçok kişiyle selamlaşması, masalardan masalara dolaşması ve o kalabalık içinde beni fark edip tanışmak yerine uzaktan izlemesi şüphe ağlarımın takılmasını sağlamıştı.

Üçüncü gün ise sıradaki mekân Suflet Cafe'ydı. İlk iki mekândan çok daha küçük, çok daha butik bir bar... Amerikan filmlerindeki otoban üzerinde motel kenarında bulunan kapsül barları andırıyordu. Barın etrafındaki tabureler ve hemen arkasında tek sıra hâlindeki masalar... Karnoviclerin korumalarının sayısı da ilk iki mekâna göre daha azdı. Fakat en büyük fark, korumaların burada aşırı rahat davranmalarıydı. Hatta benim olduğum anda bile kendi aralarında iş konuşmuşlar ve seslerinin duyulduğunu umursamamışlardı. Tabanca modelleri, şarjör kapasiteleri ve gerçekleştirdikleri atış talimleri... Vurdukları hedeflerle boş boş övünen sığ karakterler. Burası Karnovicler hakkında bilgi toplamak için en elverişli yerdi. Herhangi biri birkaç gün üst üste geldiğinde rahatlıkla çeşitli bilgiler edinebilirdi.

Suflet Cafe'de herhangi birinden şüphelenmeme gerek yoktu. Enzo'nun yerinde olsam rastgele gönderilecek müşterilerle önemli derecede bilgi akışı sağlayabilirdim. Buradaki her müşteri potansiyel birer şüpheliydi.

Keşif sürecim devam ederken, Drogo neler yaptığımı soruyordu her akşam merakla. Bense önce çantamdan pembe kapaklı not defterimi çıkarıyor, aldığım notları, yaptığım gözlemleri heyecanlı heyecanlı ona anlatıyor ve çaylak bir ajan gibi rollere bürünüyordum. Özellikle not almama ve not defterime çok gülmüştü. Bu yeni yetme casus tavırlarım hoşuna gidiyordu.

Drogo'ya acilen bir hedef lazımdı. Suflet Cafe'yi ona ayırmıştım. Gördüğüm aksaklıkları ve korumaların rahatlıklarını köpürte köpürte aktardım. Diğer üç şüpheli ismi ise kendime saklamıştım.

Drogo da bu süreçte boş durmamış ve iki farklı kulvarda ilerlemişti. İlki, konuştuğumuz üzere kurduğu özel ekipti. Daha önce malikânede ya da başka bir yerde çalışmamış, isimleri ve yüzleri tanınmayan on kişilik bir ekip kurmuştu. Ekibin en büyük özelliği, aileden kimsenin detayları bilmemesiydi.

İkinci kulvardaki çalışmalarını ise ailecek yürütmüştü. Valestrilerin beklediği saldırıyı gerçekleştirmek için. Anton, Dima ve Jan üçlüsü ile yoğun bir plan trafiğine girmiş ve saldırı hedeflerini belirlemişti. Valestrilerin üç hassas noktasına baskın düzenleyeceklerdi.

Bunlardan ilki Valestrilerin de bekledikleri bir lokasyon olan Toscana Şarap Evi'ydi. Tüm Romanya halkınca bilinen, turistik bir değer taşıyan ve İtalyan şarapları ile çeşit çeşit peynirlerin sunulduğu özel bir restoran... Başkent Bükreş'te Dambovit Nehri'nin kıyısında yer alan bu şarap evi Valestrilerin bir çeşit sembolüydü. Üst düzey kişilerin ve zengin turistlerin girebildikleri, geniş duvarlarla korunan üç katlı tarihî bir binası vardı.

Drogo'nun ilk sıraya burayı koymasının nedeni çok açıktı. Böylesine halka açık ve sembolleşmiş bir yere saldırabilecek tek güç Karnovicler olabilirdi. Bırakın bir baskını, önünden geçerken bir taş atmaya bile başka kimse cesaret edemezdi. Drogo, tüm Romanya'ya bir mesaj vermek istiyordu. Psikolojik üstünlüğü ele geçirdiğini ve Valestrilere karşı savaş açtığını gösteren bir mesaj... Elbette ki iç dengeleri de gözetmeyi ihmal etmemişti. Özellikle Vlad ve iki oğlunun tam desteğini devam ettirebilmek adına şarap evi bir sus payıydı.

İkincisi, Bükreş'e yaklaşık otuz kilometre mesafede bulunan ve Valestilerin üssü olarak bilinen çiftlik eviydi. Binlerce metrekaarelik alana Valestriler dışında kimse giremiyordu. Bu çiftlik evi, Valestrilerin herkesçe kabul edilmiş bir başkentiydi. Aile üyelerinin büyük bir kısmı burada yaşıyordu. Drogo'nun ikinci saldırı noktası olarak burayı seçmesi ise bir çeşit misilleme ve gövde gösterisiydi. Malikâne saldırısının intikamı ve Valestrilerin kalesine saldırmaktan çekinmediğinin bir göstergesi...

Üçüncü yer ise dâhiyane bir seçimdi. Sinaia'ya en yakın şehir olan Braşov'daki bir iş merkezi... Drogo'nun Braşov'daki seçimi, Valestri-

lerin kara para aklamak için kurduğu paravan şirketlerin binasıydı. Sıradan bir iş merkezi görünümlü beş katlı binada yaklaşık on beş farklı şirketin ofisi yer alıyordu. İstisnasız hepsi de Valestrilerindi. Drogo'nun burayı seçmesindeki nedenler ise iç içeydi. İlki, Braşov'un iki aile için de önem taşıması ve Karnoviclerin bu şehirde çok daha güçlü olmasıydı. Bir çeşit, Karnoviclere ait bir şehirdi. İkincisi, iş merkezindeki tüm şirketlerin yeni kurulmuş olması ve Valestrilerin buradaki faaliyetlerini gizlilikle yürütmesiydi. Üçüncü nedense para trafiklerine büyük bir darbe indirmektir. Drogo'dan doğrudan Valestrilere üç özel mesaj... *Braşov bizim mesajı, gizliliğinizi biliyoruz mesajı ve para akışınızı bozabiliriz mesajı...*

Birkaç gün öncesinde çaresizce bekleyen Drogo'nun eylem planına hayranlık duymuştum.

Malikânede âdeta savaş çanları çalıyordu. Tüm aile çok heyecanlıydı. Herkeste bir savaş aşkı vardı. Bir kişi hariç: Drogo...

Drogo herhangi bir karar alırken her zaman bir adım geride duruyordu. İlk günden beri acele karar vermemiş, saldırı planlamamış, kendi suikast girişimi için bile tutarlı bir adım atmamıştı. Ünlü Karnovic ailesinin tek veliahdı tahminimden çok daha temkinli davranmıştı. Geçmiş gözlemlerime de dayanarak bu tarz aileler için bu davranışlar aslında pek normal kabul edilmezdi. Ama Drogo farklıydı ve onda henüz çözemediğim bir şeyler vardı...

Anton ve Dima saldırıyı düzenleyecek ekiplerle arkadaki hangarda toplantılar yapıyor, toplantıların sonuna doğru Drogo da onlara katılıyordu. Hangar, komuta merkezi hâline dönüşmüştü. Toplantılar esnasında hiç içeri girememiştim. Sadece bir kez toplantı dağılırken hangarın önünden geçerek içeriye bakabilmişim. Seyyar bir tahta, hangarın ortasına getirilmişti. Tahtada saldırılacak binaların ve etrafındaki sokakların planları asılıydı.

Drogo işini şansa bırakmak istemiyordu.

Birkaç gün böyle hazırlıklarla geçmişti. Ben de bu süreçte rahatça Eduard ile çıkmış ve araştırmalarımın devam etmişim. Bir sonraki akşam döndüğümde Drogo beni odamda bekliyordu. Yüzünde stresli bir ifade vardı.

“Nasılsın Edna?”

“İyiyim. Biraz ortalığı kurcalayıp geldim. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim.” Bunu pek içtenlikle söylememiştir.

“Pek iyi görünmüyorsun. Hatta stresli görünüyorsun.”

“Yarın... Yarın büyük gün.”

Heyecanlı bir şekilde karşılık verdim: “Yarın başlıyor musunuz?”

“Evet.”

“Saat kaçta? Yani gündüz ışığında mı yoksa gece karanlığında mı?”

“Akşam dokuzdan sonra.”

Doğrudan saat bilgisini bile bana vermesi tuhafıma gitmişti. Büyük ihtimalle onca güvenine rağmen beni de test etmek istiyordu.

“Ne güzel işte. Sonunda gereken mesajı vereceksin herkese. Neden stres yapıyorsun?”

“Bunun karşılığı hızlı gelir de ondan. Yarından itibaren bir hafta sıkıntılı geçecek.”

Düşünceli bir hâl aldığımı belli ederek susmuştum.

Bir haftalık kaos. İşime gelirdi.

“Bir hafta boyunca dikkatli olmanı istiyorum. Belki ben sık sık dışarı çıkmak zorunda kalabilirim.”

“Meraklanma. Aklın bende kalmasın. Ben başımın çaresine bakarım,” dedikten sonra hemen konuyu değiştirdim: “Peki sen? Yarın saldırılara katılmayacaksın, değil mi?”

“Katılacağım.”

Paniklemiş gibi yaptım. “Ama Drogo, sen kendin söylemiştin tuzaklar olabilir diye. Bizzat senin katılman çok tehlikeli değil mi?”

Bu çıkışmamdan memnun kalmıştı. Gülümseyerek yanıma doğru yaklaştı.

“Meraklanma. Katılacağım ama içinde olmayacağım. Braşov’da uzaktan izleyeceğim.”

“Uzaktan izleyeceksin demek...” diye mırıldandım ve ekledim: “Madem öyle beni de götür. Ben de seninle birlikte izlemek istiyorum.”

17. Bölüm

Drogo, eşlik etme isteğimi ilk başta reddetmişti. Ama bir süre sonra ısrarına yenik düşmüş ve kabul etmişti. Braşov'a beni de götürecekti.

Ertesi gün malikânenin bahçesi tam bir savaş meydanı gibiydi. Öğleden sonra yüzlerce silahlı adam sıraya girmiş, içtima yaparcasına hazır bekliyorlardı. Anton, Dima ve Jan adamların teçhizatlarını son kez kontrol ediyorlardı. Vlad ise verandanın ön kısmındaki balkon korkuluklarına yaslanmış, gururlu bir komutan edasıyla askerlerine bakıyordu.

Uzunca bir süre Boris ve Drogo ortalıkta görünmemişti. Bükreş'e doğru yola çıkacak ilk iki ekip çıkış için artık hazırды. Şarap evi ve çiftlik evine baskına gidecek iki ekip... Araçlara binmeden önce Boris ve Drogo bahçeye geldiler. Vlad'ın yanına yerleşip son hazırlıkları tepeden izlediler.

Bense hepsini kendi odamdan izliyordum. Büyük bir merak içerisinde...

Adamların çok büyük kısmı çiftlik evi için planlanmıştı. Valestrierin kalesi için... Uzun bir çatışma olacağını ve zayıf vereceklerini

biliyorlardı. Şarap evi içinse tam tersiydi. Daha az kişiyle, hızlı bir vurkaç... Sembolik bir yere sembolik bir saldırı.

Drogo'ya dikkat kesilmiştim. Yüzünde gururlu bir ifade bulunuyordu.

Gözümün önünde o an yıllar önceki bir sahne canlandı. Mağdur-lar Okulu'nu bitirip Ajanlık Akademisi'nde okuduğum zamanlar... Albay Vasilko, ajanlık okulunda katı bir askerî eğitim de verdirmişti. Özellikle benim gibi özel kişilerin, askerî operasyonları yönetme kabiliyetine büyük bir önem veriyordu. Rus özel kuvvetlerinden atılmış askerlerden aldığımız ilk yılki eğitimin sonunda büyük bir tatbikat yaptıracaktı. Bu tatbikat, aynı zamanda bir çeşit sınavdı da. Geçemeyenlerin okuldan atılacağı, hatta belki de ölecekleri bir sınav...

Tatbikat öncesi Albay Vasilko tıpkı Drogo gibi yüksek bir yere çıkmış, hiç konuşmadan son hazırlıklarımızı izlemişti. Purosunu yakıp zevkle bize bakıyordu. Bize onar kişilik mangalar ve birer hedef verilmişti. Yakınlardaki bir köye baskın düzenleyecektik. Her manga bir eve saldıracaktı. Evlerde Vasilko'nun eski askerleri çatışma için hazır bekliyorlardı. Onlarla aramızda büyük bir fark vardı. Bizim kullandığımız mermiler eğitim fişekleriyken, evlerde bekleyenlerinkiler gerçek mermiler olacaktı. Çelik yeleklerimiz ve kasklarımız takılıydı. Ancak vücutlarımızın geri kalan yerlerinde hiçbir koruyucu teçhizat bulunmuyordu. Ve hepimiz de emindik ki, Vasilko evlerde bekleyen askerlerine bacaklarımıza nişan alması için talimat vermişti.

Manga komutanları içerisinde tek kadın ben seçilmiştim. On kişilik ekibimdeyse yedi kadın vardı. Tatbikat öncesi diğer mangaların en çok zayıyatı bizim alacağımıza dair bahse girdikleri bir manga...

Vasilko'nun havaya ateşiyle tatbikat sireni çalmıştı. Kamyonetlerle köye baskına gitmiştik. Bahçeli, iki katlı bir ev benim sorumluluğumdaydı. Mangamla evin etrafını kuşattıktan sonra bahçeden içeri sızmıştık. İlk canlı hedef burada karşımıza çıkmıştı. Bize ateş etmesine fırsat tanımadan hedefi vurmuştuk. Evin kapısına vardığımızda ikincisini. Koridorda üç ve dört... İçeride kaç kişi olduğunu bilmiyorduk. Merdivenlerden üst kata çıkarken pusuya düştük. Kurşun yağmuruna tutulmuştuk. Ben kolumdan isabet almıştım. Basit

bir sıyrık. Mangamdan üç kişi göğsünden isabet aldı. Bir kişi bacağından... Üç zayıf, bir yaralı. Göğsünden isabet alanlar tatbikat kuralları gereği ölü numarası yaparak yüzüstü yatıyorlardı. Bacağından yaralı olansa gerçek bir acıyla kıvranıyordu. Onu, merdivenlerin hemen altından diğer bacağından tutarak bir kolonun arkasına çektişirdim. Acıyla kıvranmaya devam ederken ellerini kaskına doğru götürdü. "Hayır, sakın kaskını çıkarma!" dememe kalmadan kaskını çıkarması ile merdivenlerden yeni bir saldırı yememiz bir olmuştu. Panikle diğer kolonun arkasına geçip saldırıyı bertaraf ettikten sonra ise, kaskını çıkaran arkadaşımızın cansız bedeniyle karşılaşmıştım. Vasilko'nun askerleri tatbikat olmasına rağmen hiç acımadan kafasına ateş etmişlerdi. Gencecik kadın oracıkta can vermişti.

Sonrası mı?

Sonrası gözüme inen bir perdeydi. Askerlerden birinin gerçek mermiler olan tüfeğini kapmamla tüm hıncımı geride kalan askerlere boşaltmıştım.

Beş gerçek kayıp...

Vasilko ise olan bitenleri hiç umursamamıştı. Ne beni ne de o askerleri cezalandırmış; tam tersine, bir tatbikattan çıkan gerçek ölümlerden zevk almıştı.

Şimdi ise Drogo tıpkı onun gibi duruyordu. Fakat onun kadar acımasız bakmıyordu adamlarına... Yüzünde her türlü ifadenin bir karışımı vardı sanki. Korku, cesaret, endişe. Belki de en sonunda bir şeye karar verebilmiş olmanın haklı gururu...

Kendi aralarında konuştuktan sonra Vlad eliyle işaret yaptı. Bunun üzerine Anton ve Dima adamlarını araçlara doldurup yola çıktı. Onların arkasından çok geçmeden Jan, Drogo'nun işaretiyle harekete geçti.

Yaklaşık iki saat sonra Adelina kapımı tıklattı. "Drogo sizi aşağıya çağırıyor."

Bahçeye indiğimde Drogo eliyle merdivenleri işaret etti. "Hadi çıkıyoruz."

Drogo bizim için özel bir VIP minibüs ayarlamıştı. Siyah filmli camlarla çevrili minibüsün ön koltuklarında silahlı iki koruma bulu-

nuyordu. Biz daha hareket etmeden, Braşov saldırısını düzenleyecek ekip önden yola koyuldu. Onlardan on dakika kadar sonra iki koruma eskortuyla biz de harekete geçtik.

Minibüsün hareket etmesinin ardından tepeden mekanik bir ses geldi. Sesle birlikte Drogo sol tarafındaki bölmeden bir tablet çıkardı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken, tavandan üç farklı küçük monitör bize doğru açılmıştı. Birkaç saniye sonra ise ekrana üç farklı saldırı yerinden görüntüler akmaya başladı.

Drogo, saldırılara gerçekten iyi hazırlanmıştı. Kurduğu düzenekle üç farklı yeri de canlı olarak izliyordu.

Şaşkınlığımı gizlemeye gerek görmeden, "Vay be, böyle bir an beklemiyordum," dedim.

Drogo elindeki tablettten ayarlar yaparken, "Güvenli bir alanda olacağımı söylemiştim," diye karşılık verdi.

Yaklaşık yarım saat sonra Braşov sokaklarında dolaşmaya başlamıştık. Hava kararmış, saldırı için sayılı dakikalar kalmıştı. Drogo koltukların alt tarafından kurşun geçirmez yelekler çıkarttı. Bir tanesini bana uzattı. Heyecanla sırtıma geçirmek için bir hamle yapmıştım ki anında duraksadım.

"Ne bu?" diye sordum bilmiyormuş gibi bir tavır takınarak. Daha önce yüzlerce kez farklı farklı yüzlerce model giymiştim oysaki...

Elindeki tableti yanındaki koltuğa bıraktı. Ufak bir adım atarak önümde diz çöker pozisyona geldi. "Kurşun geçirmez yelek. Sadece bir önlem, merak etme."

O esnada yeleği giymiştim. Siyah gözlerimiz birbiriyle kesiştiği anda, "Sakin ol" diye fısıldadı.

Önce yüzüme düşen siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra omuzlardan ve yanlardan gelen velcro bantları sıkılaştırarak yeleğin üzerindeki yerine yerleştirdi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım aynı sıcaklıkla.

Drogo yerine oturup yeniden tabletini eline aldıktan sonra iş merkezini uzaktan gören bir köşede durduk. Binada çeşitli katlarda bazı ışıklar hâlen yanıyordu. Drogo tablettten yaptığı ayarlamalarla ekranlara Anton ve Dima'nın görüntülerini yansıttı. İkisi de kameralara

bakıyor ve zevkle el sallıyorlardı. Teknolojiyi tahmin ettiğimden çok daha iyi kullanıyorlardı. Drogo'nun sadece Anton ve Dima'ya değil, operasyondaki tüm adamlarına taktığı kameralara erişimi vardı.

Jan ise Bükreş'teki başka bir minibüsün içindeydi ve Drogo ile eş zamanlı olarak görüntülere erişim sağlayabiliyordu. Anton ve Dima'ya görüntülerle destek sunacaktı.

Drogo, "Saat 20.50. Herkes konuşlandı mı?" diye sordu.

Anton, "Şarap evi bölgesinde biz hazırız!" diye yanıtladı.

Dima, "Çiftlik evinde biz de hazırız!" diye karşılık verdi.

İş merkezindeki tanımadığım bir başkası, "Biz de hazırız efendim," diyerek araya girdi.

Bunun üzerine Drogo, "Son on dakika," diye mırıldandı. "On dakika sonra..."

Aradan yaklaşık beş dakika geçmişti. Önümdeki ekranlarda soğukkanlılıkla bekleyen Anton ve Dima'nın yüzleri... Hiç korkuları yoktu. Usulca bakışlarımı Drogo'ya çevirdim. Onlardan kalır bir yanı görünmüyordu. Yüzünde tereddütten hiçbir eser yoktu. Kararlı ve cesur...

Drogo'ya bakmaya devam ederken Dima birden panikle seslendi: "Drogo, bizi fark ettiler, saldırıya geçtiler!"

Çiftlik evi... Valestriler hazırlanmışlardı.

Bunun üzerine Drogo, "Başlayın!" diye bağırdı. "Herkes saldırıya geçsin!"

Drogo'nun emir vermesiyle ekranlardaki görüntüler bir anda hareketlendi. Sanki bir bilgisayar oyununda gibiydik. Her yerde patlayan silah sesleri, diğer görüntüde yere yığılan adamlar...

Anton'un işi kolay işi olmuştu. Yaklaşık otuz adamıyla birlikte şarap evini kuşatmıştı. Duvarlardan atladıktan sonra içeride müşterilerin bulunmasını umursamadan binayı taratmaya başlamıştı. Parçalanmış camlar, çığlıklarla binadan kaçmaya çalışanlar...

İş merkezi saldırısı da beklenenden kolay ilerlemişti. Girişteki güvenlik görevlilerini alt etmek saniyeler sürmüştü, Drogo'nun adamları anında binaya girmişlerdi. Önlerine ne çıkarsa otomatik tüfeklerin hedefi yaparak... Uzaktan görüş açımında bulunan binadaki ışıklar

anında sönmüş, dakikalar sonraysa odalardan dışarıya patlayan mermilerin sarımsı ışıkları yayılmaya başlamıştı. Valestriler gerçekten de iş merkezinde gafil avlanmışlardı.

En sancılı yerse elbette ki çiftlik eviydi. Dima, ilk saldırıyı gerçekleştiren adamları öldürmeyi başarmıştı. Hemen ardından yaklaşık elli kişilik küçük ordusuyla çiftlik evinin kapısından sızmıştı. En çetin çatışmalar burada yaşanıyordu.

Drogo bir anlığına bile gözünü ekranlardan ayırmadan izliyordu. Hiç konuşmadan, hiçbir tepki göstermeden... Sadece izliyordu.

Yaklaşık on beş dakika içinde iş merkezi baskını bitmişti. Sıfır zayıatla. Ondan birkaç dakika sonraysa şarap evi baskını da. Yine sıfır zayıatla.

Çiftlik evi baskınıysa hâlen devam ediyordu. Kayıpları takip etmekse imkânsızdı. Dima çatışmalar devam ederken nadiren konuşabiliyor ve bilgi aktarabiliyordu.

Sadece görüntülerle yetinmek zorunda kalmıştık. Drogo'nun adamları bahçeyi tamamen ele geçirdikten sonra evi kuşatmışlardı. Kısa bir süre silah sesleri kesildi. Bunu fırsat bilen Dima, "Drogo, binaya girelim mi?" diye sordu.

Drogo arkasına yaslandı ve kısa bir süre düşündü. "İçerden gelen silah sesleri kesildiyse Dante ve ailesi çoktan tüymüştür," dedi. "Gerek yok. Kontrollü bir şekilde geri çekilelim."

Dima, "Buraya kadar gelmişken içeriye de girebiliriz," diye karşılık verdi. "Biraz fire verdik ama sayımız güçlü."

Drogo, kesin bir tavırla, "Asla!" dedi. "Kesinlikle tuzak kurmuşlardır. Her tarafa ateş ederek geri çekilin. Yaralılarımızdan alabildiğinizi alın yeter!"

Dima, Drogo'nun kararlı tutumu karşısında itiraz edemedi. "Tamam, çekiliyoruz."

Dima'nın yönlendirmesiyle güvenli bir şekilde geri çekiliyorlardı. Drogo, geri çekilme anını da pürdikkat izlemeye devam etti. Bu esnada, "Çok tuhaf..." diye mırıldandı.

Dayanamadım ve "Tuhaf olan nedir?" diye sordum.

“Baskınları bu kadar rahat yapabilmemiz,” dedi. “İstesek az daha evlerine bile girecektik.”

“Bence yüzlerce adamla gelecek bir baskın beklemiyorlardı,” dedim. “Ve dediğin gibi silah seslerini duyar duymaz evlerini terk ettiler. İllaki gizli bir geçitleri vardır.”

Drogo’nun tedirginliği yüzüne de vurmuştu. O ana kadar soğukkanlı olan adamdan eser kalmamıştı. Tüm dikkatini çiftlik evinden gelen görüntülere aktarmıştı.

Dima ve adamları birkaç dakika içinde araçlarına dönmeyi başarmışlardı. Dima herkesin bindiğinden emin olduktan sonra Drogo’ya bilgi verdi: “Operasyon başarıyla tamamlandı. Dönüşe geçiyoruz!”

Drogo rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı. Fakat bu rahatlık sadece birkaç saniye sürdü.

Birkaç saniye sonra Dima bir anda bağırdı: “Tuzak! Ağaçların arasından tarıyorlar bizi. Uçaksavar mermileri kullanıyorlar!”

Drogo, “Kahretsin!” diyerek doğrulmuştu ki, birden pencereden sol tarafa baktı. “Bunlar da kim...” diye mırıldanırken bir anda elini kafama uzatıp bağırdı.

“Edna, eğil!”

Drogo’nun bağırmasıyla bulunduğumuz minibüsün taranmaya başlaması bir olmuştu.

Asıl tuzak, Braşov’da bize kurulmuştu.

18. Bölüm

Beretta ARX 160'lardan saniyede çıkan onlarca mermi...

Parçalanan ve kafamın üzerinde dağılan cam parçaları...

Kulağımdaki uğultu...

Hedef küçülterek minibüsün içerisinde kıvrılmıştım. Ellerimle istem dışı olarak kulaklarımı kapatarak... Sayısını bilmediğim kadar namlu bize çevrilmişti. Drogo zırhlı bir minibüs seçmişti ancak camlar Valestrilerin kurşunlarına dayanamamıştı. Kafamızı kaldırdığımız an ölmemiz an meselesiydi.

Birkaç saniye sonra benim olduğum taraftan yapılan ateşler sekteye uğramıştı. Drogo'nun eskortları o taraftan yetişmişlerdi. Ön koltuktaki korumalardan bir tanesi rastgele yönde ateş açıyordu. Şoförse çoktan mermilerin hedefi olmuş, vücudundan saçılan kanlar arkaya sıçramıştı.

Drogo ilk şoku atlatır atlatmaz ayak ucundaki IMI Uzi'yi çıkardı ve bir kolunu camdan çıkararak rastgele ateş açtı. Diğer eliyle kafasını korumaya almıştı. Drogo'nun taramasının ardından atışlar azaldı. Bu esnada, ölen şoförün sağ elindeki, el freninin boşluğuna sarkan diğer Uzi gözüme çarptı. Sürünerek öne doğru ilerledim. Silaha ulaştıktan sonra ön camdan çapraza doğru ateşlemeyi düşündüm. Bedenim ref-

leks olarak bunu istemişti. Fakat Drogo'nun beni çatışırken görmesi riskliydi. Anında karar değiştirdim ve Uzi'yi alıp Drogo'ya vermeyi düşündüm. Fakat adamın parmağını tetikten çıkarıp silahı almak uzun sürebilirdi. Zamanla yarışıyoruz. O yüzden düğmeye basıp çıkardığım şarjörü, mermisi biten Drogo'ya doğru uzattım.

Drogo biten şarjörü benim uzattığımla değiştirdi. Hemen ardından bir kez daha pencereden dışarıya ateş açtı. İkinci ateşlemeyle birlikte taramalı tüfek sesleri kesilmişti. Saniyeler sonra yanımızda sert fren sesleri duydum. Fren seslerinden hemen sonraysa arka arkaya otomatik tüfek sesleri... Fakat bu kez hedef biz değildik. Seri mermi sesleri devam ederken arkamdaki sürgülü kapı aralandı.

"Efendim, bu taraf güvenli."

Drogo bunu duyar duymaz, "Edna, çık çabuk!" diye bağırdı. Sürünerek dışarı çıktım. Hemen arkamdan Drogo da geldi. Sağ kolu kanlar içindeydi.

"Drogo, yaralısın!"

"Bir şey yok!"

Önümüzdeki korumalar uzun namlularla minibüsün arkasına geçtiler. Seri hareketlerle uzaklaşan iki aracı taramaya devam ettiler. Kısa bir süre sonra ise saldırıyı tamamen püskürtmüşlerdi.

"Efendim, iyi misiniz?"

Silah sesleri kesilince kulağımdaki uğultunun şiddeti artmıştı. Uğultuyla etrafıma bakındım. Binaların pencerelerinden kafalarını uzatan insanlar korku dolu gözlerle bizi izliyorlardı.

"Edna, hemen gitmeliyiz!"

Drogo bileğimden tutup, sonradan gelen araçlardan birine doğru beni sürükledi. Arka koltuklara geçmemizin ardından anında oradan uzaklaştık.

"Kahretsin! Çift taraflı tuzağa düşürüldük!"

Drogo sol eliyle sağ koluna tampon uygularken acıyla kıvranıyordu.

"Telefon, telefon verin bana! Jan, Anton, Dima; birisini arayın ve verin!"

Öndeki korumalardan biri telefonunu çıkardı. Ekranı birkaç kez dokunduktan sonra, "Jan'ın telefonu çalışıyor efendim," diyerek Drogo'ya uzattı.

“Jan, biz de saldırıya uğradık. Durum nedir?”

Sessizce Drogo’yu izliyordum.

“Kahretsin! Anton. Anton adamlarıyla çabuk oraya yetişsin! Dima’yı kurtarmamız gerek!”

Anlaşılan çiftlik evinde işler hiç iyiye gitmiyordu.

Drogo telefonu kapattıktan sonra, “Bükreş’e yola çıkıyoruz!” diye ön tarafa seslendi.

Bunu duyar duymaz araya atıldım: “Drogo! Yaralısın ve çok kan kaybediyorsun. Bu hâlde o kadar yolu gidemezsin!”

“Gitmemiz gerek Edna! Dima’dan haber alınamıyor!”

“Jan ve Anton oradalar. Ne gerekiyorsa yaparlar. Zaten bizim ulaşmamız birkaç saat sürer!” dedikten sonra şoförün omzuna dokundum. “Sinaia’ya dönüyoruz, malikâneye,” dedim. “Ayrıca ilk yardım kitini bana uzatın.”

Diğer koltukta oturan koruma ilk yardım setini uzattı. Drogo’ya kolunu uzatmasını söyledim ve yarasına sıkıca bastırdım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Karnovic ailesindeki herkes malikânenin salonunda toplanmıştı.

Bir kişi hariç.

Dima.

Valestrilerin son anda gerçekleştirdikleri saldırıda ölenler arasında Dima da bulunuyordu.

Vlad ve Anton acılı ve öfkeliydiler. Biri oğlunu, diğeri kardeşini kaybetmişti. Güçlü durmak ve kararlı görünmek adına kendilerini kasıyorlardı fakat acı çektikleri her hâllerinden belli oluyordu. Öfkeleriye patlama noktasındaydı.

Vlad’ın karısı, Marta ve evin kızları bir köşeye çekilmiş ağlıyorlardı. Yas tutmaya erkenden başlamışlardı. Dima’nın fotoğraflarını elden ele dolaştırarak hatırasını şimdiden yaşatmanın gayretine düşmüşlerdi.

Kadınlardan sadece bir kişi ağlamıyordu. Dragana... Sırtını bir vestiyere dayamış, gözlerinde büyük bir nefretle olan bitenleri izliyordu.

Boris düşünceliydi. Dirseğini koltuğun kenarına, yüzünü avuç içine dayamış, bakışlarını yerdeki el dokuması halıya çevirmişti. Akıldan onlarca düşünce geçerken...

Jan sessizdi. Koltukların arkasındaki bir sandalyeye oturmuş, herkesi görebildiği bir açıda suskun ama dingin bir vaziyette bekliyordu.

Drogo ise öfkeliydi. Henüz dile getirmese de Dima'nın ölümünden dolayı suçluluk duyuyor ve acı çekiyordu. Kimseyle göz göze gelmemek için pencerenin önüne kadar yürümüş, perdenin aralığından dışarıdaki karanlığa bakışlarını dikmişti.

İşin tuhaf olan kısmıysa kimsenin olan bitenler hakkında konuşmamasıydı. Derin ve kederli bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Ta ki Bodgan gelene kadar...

Bodgan'ın salondan girmesiyle, "Acele ettik! Çok acele ettik!" diye mızızlanması bir oldu. "Acemice davrandık ve sonuç ortada. Ailemizden birisi artık yok!"

Tüm bakışlar Bodgan'a çevrilmişken, tek uyarı Boris'ten geldi.

"Bodgan! Sadece cenaze töreni hakkında konuşabilirsin. Onun dışında çeneni kapalı tut!"

Boris'in bu uyarısı sadece Bodgan'a değil, salondaki herkeseydi.

Bodgan hıncını alamamıştı. Mecburen konuyu değiştirdi: "Cesedini alabildik mi oradan?"

Herkes sessiz kalınca Jan yanıtlamak zorunda kaldı: "Getirdik. Üst kattaki misafir odasında."

Boris yerinden kalktı ve Vlad'ın yanına doğru yürüdü. Vlad'ın yanındaki Anton hemen amcasına yer verdi.

"Vlad, Valestrilerin boş durmayacağı ortada. Dilersen cenaze töreni için..."

Vlad, Boris'in konuşmasını yarıda kesti. "Herkes toplanmışken şimdi yapalım. Törene gerek yok. Bir daha onlara fırsat vermek istemiyorum."

Sonrası çok hızlı gelişti. Jan'ın yönlendirmesiyle arka bahçede korumalar toplandı. Bazılarının ellerinde yanan meşaleler... Boris ve Vlad en önde, Anton ve Drogo arkalarındaydı. Kadınlarsa onların arkasına sıralandılar. Dima'nın cesedi, hiç dokunulmadan, üstü açık bir tabuta yerleştirildi.

Cenazeyi nereye götüreceklerini merak ediyordum. Taşınması için herhangi bir araba da hazır edilmemişti. Korumalardan oluşan bir ekip tabutu bel hizasında tutmuş, ayakta dikiliyordu. Jan, Boris'in hareket etmesini bekliyordu.

Kısa bir süre sonra Boris onaylarcasına kafasını salladı ve yürümeye başladı. Pavel'in barakasının önünden hangara doğru devam ettiler. Onların arkasından tabut ve korumalar... Hizmetçiler de kalabalığa karışmışlardı ve korumaların arasındaydılar.

Hangarı geçtikten sonra Boris'in eski evinin önüne gelindi. Evin önünden geçtikten sonra sol tarafa döndüler ve doğrudan karanlık ormana doğru devam ettiler. Karanlığın içinde yanan meşaleler ve derin bir sessizlikle duygusal bir atmosfer oluşmuştu.

Ormanın içine girildikten sonra Boris ve Vlad hiç sapmadan ağaçların arasında ilerlediler. Herkes onların arkasından devam etti. Yaklaşık on beş dakika sonra kortej yavaşladı. Yavaşlamayla birlikte benim arkamda bulunan Pavel kalabalığın arasından koşarak çıktı ve Boris ile Vlad'ın önünden hızla devam etti.

Kortejin durmasından sonra Drogo, Anton, Bogdan ve Vlad tabuta yaklaştılar. Tabutu korumalardan alıp yavaşça ilerlemeye başladılar. Onların ilerlemesiyle kadınlar da bu kez harekete geçti ve korumalardaki meşaleleri teslim alarak peşlerinden takip ettiler.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken karanlığın içinden ileriye baktım. Yaklaşık yirmi metre ötemizde çitlerle çevrili bir alan vardı. Burayı ilk defa görüyordum. Kadınların çitlere yaklaşması ve meşalelerin aydınlatmasıyla gizemi çözmüştüm.

Burası Karnoviclerin aile mezarlığıydı. Dikkatli bakınca mezar taşları belli oluyordu...

İlginç olansa aile dışındaki herkesin saygı duruşuna geçmiş gibi kıpırdamadan beklemesiydi. Kimse çitlere doğru yaklaşmıyordu. Bir-

kaç adım atıp Drogo'nun peşinden gideceğim sırada bileğimi bir el yakaladı ve beni durdurdu.

Jan...

"Bizim sınırimız burası. İleriye sadece aile üyeleri gidebilir."

Herkesin neden put gibi beklediğini anlamıştım. Mecburen kurallara riayet ettim ve en ön sırada beklemeye koyuldum.

Pavel herkesten önce çitleri geçip mezarlığa girmişti. Aile dışında mezarlığa girebilen tek kişi... Mezarlığın arka tarafında zar zor görünen, tek katlı ve tamamı mermerden yapılmış bir yapının kapısını anahtarlarından biriyle açtı.

Tabutu o mermer yapının önüne kadar götürdüler. Ardından kayalık benzeri büyük bir taşın üzerine koydular. Tabutun arkasına geçip tek sıra hâlinde bir süre beklediler. Hemen sonraysa Boris açık duran kapıya yöneldi ve kapıdan içeri girdi. Kısa bir süre sonra çıktı ve eski yerine geçti. Boris'ten sonra Vlad hareketlendi ve benzer şekilde içeri girip çıktı. Onun ardından Drogo derken sırasıyla herkes mermer yapıyı ziyaret etmişti.

Ziyaretler bittikten sonraysa Pavel'in yönlendirmesiyle tabutu mezarlığın farklı bir noktasına taşıdılar. Görüş açımdan çıktılar. Yaklaşık yarım saat sonra ise hepsi birden yeniden görüş açımına girdiler. Belli ki Dima'yı defnetmişlerdi. Sakin adımlarla dönüşe geçtiler ve çitleri geçip yanımıza kadar geldiler. Onlar gelene kadar kimseden çıt çıkmamış, kimse kıpırdamamıştı.

Yine Boris'in en öne geçmesiyle geri kalan herkes hareketlendi ve malikâneye doğru yola koyuldu.

Hareketlenme başlayınca sakın adımlarla Drogo'nun yanına kadar sokuldum. Elimi yavaşça eline uzatıp parmaklarımı parmaklarına kenededim. Belli etmemeye çalışıyordu ancak bir hayli üzgündü.

"İyi misin?"

Drogo karşılık vermedi. Sadece parmaklarıyla parmaklarımı sıkıştırdı.

Malikânenin arka kısmına geldiğimizde Boris yine başını sallayarak Jan'e işaret verdi. Bunun üzerine Jan korumalara dönerek, "Teşekkür ederiz," dedi. "Herkes görev alanına dönebilir."

Kalabalık dağılırken aile üyeleri de malikâneye yönelmişlerdi. Bir tek Boris hariç... Boris, Pavel'e arkadaki eski evi işaret etmişti. Pavel bu kez eve doğru koşmuş ve anahtarla kapısını açmıştı. Belli ki Boris geceyi yalnız geçirmek istiyordu.

Göz ucuyla Boris'in eski eve girişini izlerken Drogo bana seslendi:

"Edna, senden bir ricam olacak."

"Tabii ki. Nedir?"

Söylediği cümleyse hiç ummadığım bir ricaydı. Tüm planlarımı altüst edecek bir rica...

"Artık bizimle kalmanı istemiyorum."

19. Bölüm

“Nereden çıktı şimdi bu?”

Benim odama gelmiştik. Odaya gelene kadar aklımdan geçen onlarca soruyla...

Drogo benden şüphe duymaya mı başlamıştı?

Valestrilerin tuzağı ile benim bir bağlantım olduğunu mu düşünüyordu?

Karnovic ailesi benden rahatsız olup baskı mı yapmıştı?

Drogo'ya nasıl bir tavır göstermem gerektiği konusunda arada kalmıştım. Kızmalı mı yoksa sadece meraklı mı olmalıyım? Ya da hiç itiraz etmeden, ne diyorsa yapmalı mıydım?

Drogo bara doğru yaklaştı ve kendine bir viski doldurdu. Viskiye tek atışta midesine indirdi. Ardından bana döndü.

“Savaş başladı. Artık dönüş yok. Ya Valestriler ya da biz tarih olacağız.”

“Savaş sana ilk suikast girişiminde başlamıştı zaten. Şimdi değişen ne oldu?”

“Şimdi değişen, ailemden ilk kaybı yaşamış olmam. Üstelik benim yüzümden.”

Bunu duyunca Drogo'ya doğru yaklaştım. Sesimi yumuşattım: "Senin yüzünden olan bir şey yok. Tüm planları ailecek yaptınız. Tek sorumlu sen değilsin."

Benim yaklaşmamı umursamadan bar tezgâhına yeniden döndü. Bir kadeh daha viski...

"Bak, ortalık çok karışacak. Belki yeniden buraya saldıracaklar. Sevdiklerimin zarar görmesini istemiyorum. Sen bizimle kalmaya devam ettikçe tehlike altında olacaksın. Evet, düne kadar kalmanı isteyen bendim. Ama bugün şartlar çok değişti."

Şartlarda değişen hiçbir şey yoktu aslında. Malikâneye saldırı ise daha önce ben varken de gerçekleşmişti. Drogo o saldırıdan sonra herkesi güvenli yerlere gönderme kararı almıştı ancak şimdi sadece beni göndermeyi planlıyor gibiydi.

"Peki ya ailen? Kardeşlerin? Malikânede kimse kalmayacak mı?"

"Hayır, herkes burada kalmaya devam edecek ve kaderine razı olacak."

İşin rengi şimdi biraz değişmişti. Onlar kalırken benim gitmemi istemesi... Sıradan bir güvenlik hikâyesi artık pek masum durmuyordu. Altında başka bir neden olduğu kesindi. Ayrıca Drogo çok kararlıydı. İtiraz etmemin bir fayda sağlamayacağından emindim.

"Eğer bunu gerçekten istiyorsan giderim. Sen nasıl istersen..."

Karşılık vermedi.

"Budapeşte'ye mi dönmemi istersin?"

Yine karşılık yok.

Bu kez ses tonumu biraz yükselttim: "Drogo, ortaya bir laf attın, şimdi konuşmuyorsun. Söyle, nereye gideyim? Bu gece mi ayrılmamı istersin malikâneden? İstersen hemen şimdi valizimi toplayabilirim!" Paniklemiş bir yaklaşım sergiliyordum ve biraz da paniklemiştim. Sadece ayrılmam gerektiği için değil, hem görevimi aksatacağı hem de gerçek niyetini anlayamadığım için.

İkinci kadehi de bitirdikten sonra derin bir nefes aldı. Nefesini verirken karşılık verdi: "Bilmiyorum. Bir yandan çok uzağımda olmanı istemiyorum, öte yandan da burada tehlike altında olmandan korkuyorum."

Yine benzer açıklama. Ama beni tatmin etmiyordu. Ara bir çözüm bulmalıydim. Hem gerçek niyetini çözebilmeli hem de malikâ-neden çok uzaklaşmamalıydim.

Dima'nın ölümünden sonra ailecek tek odak noktaları bir süre Valestriler olacaktı. Bu periyotta belgeleri arama işine rahatlıkla girişebilirdim. Öte yandan Enzo Valestri'yi araştırma sürecini de hızlandırabilirdim.

Tek eksik parça ise Drogo'nun asıl amacıydı... Planladığı başka bir şey olma ihtimaline karşı mutlaka işe çomak sokmalıydim.

"Madem öyle, Budapeşte'ye dönmüyorum. Braşov ya da Sinaia'da bir yer ayarlayalım. Yakınlarında olmuş olurum. Ara sıra buraya da gelirim."

Teklifimi düşünce süzgecinden geçiriyordu.

"Çok fazla korumaya gerek yok. Hem dikkat çeker. Eduard benim için yeterli. Ortalık sakinleşinceye kadar en iyi formül bu." Drogo'nun daha fazla düşünmesine fırsat vermemeliydim. "Senin için rahat olsun yeter."

Son manipülatif ataklarım işe yaramıştı.

"Pekâlâ," diyerek yaslandığı bar tezgâhından doğruldu. "Yarın detayları konuşuruz."

Ertesi gün malikânedeki matem havası devam ediyordu. Dima'nın ölümü herkesi derinden etkilemişti. Kahvaltıda kimseden çıt çıkmamıştı. Kahvaltının hemen ardındansa Boris, Drogo'ya seslenmişti:

"Birazdan toplanalım."

Drogo ve ailenin erkekleri toplantıya girince ben de odama geçtim. Birkaç gün beni idare edecek kıyafetler seçtim ve küçük bir valize yerleştirdim. Ardından Drogo'yu beklemeye koyuldum.

Yaklaşık bir saat sonra kapım vuruldu. Drogo geldi sanmıştım. Kapı açılınca Jan ile göz göze geldim. Her zamanki itici bakışlarıyla...

"Drogo beni gönderdi. Çıkıyoruz."

Drogo ne diye Jan'i göndermişti ki?

“Nereye çıkıyoruz?”

Yanıt vermedi.

“Nereye gidiyoruz Jan?”

“Gidince görürsün.”

Bu cümleyi o kadar soğukkanlılıkla söylemişti ki, bir anda tüm ihtimalleri göz önünde bulundurmak zorunda kalmıştım.

Drogo'nun benimle ilgili planları... Yoksa?

“Tamam, hazırlanıp iniyorum.”

“Ön bahçede bekliyorum.”

Jan odanın kapısından ayrılır ayrılmaz etrafıma bakındım. Kendimi koruyabilecek bir gereç... Bar tezgâhındaki, tornavidaya benzer ucu sivri buz kıracağı...

Buz kıracağını bileğimin kenarından uzun tişörtümün içine sokuşturdum. Valizimi aldıktan sonra çıktım.

Jan ve Eduard bahçedeki arabanın başında beni bekliyorlardı. Bahçeye çıkmamla Eduard bana yaklaştı ve valizimi aldı. Jan ön kolruğa, ben arka kolruğa geçtim. Eduard valizi bagaja yerleştirdikten sonra direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı.

Malikânenin sınırlarından çıktığımız andan itibaren gözümü Jan'den ayırmadım. Tedbiri elden bırakamazdım. Olası bir infaza karşı kendimi savunmalıyım.

Eduard'ın tabancası belinin sol tarafındaydı. Jan'inki ise sağında. İki tabanca da bana uzaktı. Arabanın ön konsoluna dikkat kesildim. Başka bir tabanca yoktu. Buz kıracağını parmaklarımla hafifçe çekmeye başladım.

Ne yöne ilerleyeceğimiz artık büyük bir önem taşıyordu. Risk alamazdım. Olası bir şüpheli durum için zihnimde senaryomu hazırlamalıyım.

Önce Jan mı Eduard mı?

Eğer bir infaz söz konusuysa henüz Eduard'ın bilgisi olmayabilirdi. Ayrıca direksiyon hareket kabiliyetini de sınırlayacaktı. Sol taraftaki tabancayı çıkartıp bana doğrultması en az üç saniyesini alırdı.

Üç saniye...

Jan'i etkisiz hâle getirebilmek için sadece üç saniyem vardı.

Jan'ın tabancası sağ tarafta. Kapı kenarından buz kıracağını boğazına saplayıp tabancasına uzanabilirdim. Fakat kapı kenarında hızlı bir darbe indirebilmem için kolumu geriye savurabilecek yeterli alan yoktu. Mecburen sol taraftan saplayacaktım. Soldan buz kıracağını saplarken sağ taraftan tabancasına uzanmalıydım.

Arka koltukta ortaya yakın otururken hafifçe kendimi sağa doğru çektim. Jan ile aynı hizaya. Ardından sağ bileğimdeki buz kıracağını sessizce çıkardım ve sol bilek boşluğuma sokuşturdum.

Artık hazırdım.

Yola çıkalı on dakika olmuştu. On dakikadır Jan, Eduard'a hangi yöne gideceğini söylememişti. Eduard malikâneye uzanan tali yoldan sapmadan devam etmişti. Birkaç dakika sonra ilk yol ayrımı gelecekti. Sol taraf Sinaia merkezi, sağ taraf Braşov yönü. İkisinde de infaz için uygun ormanlık alanlar... Braşov yönünde daha fazla.

Sapak.

Jan eliyle sağ tarafı işaret etti.

Braşov yönü.

Artık alarm durumuna geçmiştim. Braşov'a girene kadar Jan'ın herhangi bir şekilde Eduard'a durma işareti yapması son basamak olacaktı. Anında buz kıracağını boğazına saplayacaktım.

Öne doğru hafifçe eğildim ve Jan'ın omuz hizasından ellerini izlemeye koyuldum. Kollarını birbirine geçirmiş hâlde duruyordu.

Yaklaşık yirmi dakika daha kıpırdamadan devam etti. Braşov sınırlarına yaklaşmıştık. Yol üzerinde sadece birkaç köy evi görmüştüm. Henüz başka bir yerleşim birimine denk gelmemiştik ve ağaçlık alanlar devam ediyordu.

Birkaç dakika daha geçti. Jan, kollarını kenetlediği yerlerden çekti. Sağ elini tutamaca uzattı. Sol elini havaya kaldırdı ve işaret parmağı ile sağa kavisli bir yön çizdi. Eduard başıyla onayladıktan sonra frene dokunmaya başladı.

Derin bir nefes aldım.

Eduard yavaşladı, yavaşladı, yavaşladı.

Jan, yeniden dönmesi için işaret verdi.

Her taraf ağaçlar içinde. İzbe ve تنها...

Buz kıracağını parmaklarımla çektiyordim. Birkaç saniye sonra tamamen avucumdaydı. Öne doğru yeniden eğildim ve kıracağı sapından sıkıca kavradım.

Artık daha fazla risk alamazdım.

20. Bölüm

Eduard'ın sağa kırmasıyla içimden üçe kadar saymaya başladım.

Bir...

İki...

Üç...

Tam buz kıracağını Jan'ın boğazına doğru savurmak için elimi arkadan çekmiştim ki döndüğümüz patikada yirmi metre kadar ilerimizde, yolun sol kenarında iki kişi gördüm. Bizim arabaya doğru el sallıyorlardı. Bir kadın bir erkek. İkisi de yaşlıydı.

Jan, "Bizi özlemişler," diyerek arabanın içinde el sallayarak karşılık verdi.

El sallayan yaşlı çiftin hemen arkasında iki katlı bir ev bulunuyordu. Eski ancak bakımlı bir evdi.

Jan, "Evin önüne park et," diyerek Eduard'a sol tarafı işaret etti.

Eduard sola doğru direksiyonu çevirdi ve bizi karşılamak için bekleyen çiftin önünde arabayı durdurdu.

Anında buz kıracağını yeniden bileğime sakladım. Jan'ın arabadan inerek çiftle tokalaşmasını izledim. Tehlikeli bir durum görünmüyordu.

Jan çiftle selamlaştıktan sonra bize inmemiz için işaret etti. Eduard'ı kontrol altında tutarak arabadan indim. Jan'ın yanına kadar yürüdüm.

“Edna, tanıştırayım. Krista ve Luis. Sizi bir süre misafir edecekler.” Ardından çifte döndü. “Bu hanımefendi de Edna, Drogo’nun size bahsettiği özel misafir.”

Krista sevecen tavırlarla beni kucakladı. Luis ise güler yüzle tokalaştı.

“Ben ayrılıyorum. Krista ve Luis size her konuda yardımcı olacaklar.”

Jan’ın son cümlesinden sonra Eduard arabaya koştu. Bagajdan çantalarımızı indirdi. Jan ise direksiyona geçerek hiç oyalanmadan uzaklaştı.

Tehlikeyi atlattım. Drogo, güvenliğini sağlamak için sıradan bir ailenin yanını uygun görmüştü.

Krista’nın yönlendirmesiyle asma ağacına benzer sundurmanın altından geçerek evin kapısına yürüdük. Kapının hemen önünde üst kata çıkan dış merdivenler bulunuyordu. Krista, “Önce bizim eve geçelim, birer kahve içelim,” dedi.

Evin yapısını merak etmiştim.

“Çantaları kalacağım odaya çıkarayım, sonra kahve içeriz,” diyerek karşılık verdim.

Bunun üzerine açtığı kapıdan geçmekten vazgeçerek merdivenlere yöneldi. “Buyurun, çıkalım.”

Üst katta karşılıklı ve birbirinden bağımsız iki daire bulunuyordu. Arka cepheye düşen daire Eduard’a ayrılmıştı. Ön cephedeki ise bana... Küçük bir salon, yatak odası ve banyo. Benim için fazlasıyla yeterliydi.

Çantaları bıraktıktan sonra hep birlikte alt kata indik. Salonlarına geçmemizin ardından Luis bir araba anahtarını getirip Eduard’a uzattı.

“Evin diğer tarafında, açık garajdaki gri Wolkswagen. Şimdilik ihtiyacınızı görür.”

Luis araba anahtarını teslim etmek dışında özel bir konuya girmedi. Belli ki sınırlarını bilen biriydi. Krista’nın da ondan kalır yanı yoktu. Klasik hâl hatır sormak ve yaşadıkları semtin özelliklerinden bahsetmek dışında başka bir konuya bulaşmadı.

Salonda kahvelerimizi içerken açık olan televizyona gözüm takıldı. Haberlerde bir gece önceki saldırılardan görüntüler yer alıyordu. Açık adres verilmemişti fakat çatışmaların yeraltı dünyası arasındaki bir savaş olabileceğinin altı çizilmişti.

Herkes her şeyi biliyor, ancak hiç kimse açıkça konuşmuyordu.

Haberler devam ederken tuhafıma giden bir başka görüntüyle karşılaştım. Bir sonraki haberde Dante Valestri ekran karşısındaydı. İlginç olansa yeni bir iş yeri açılışında boy gösterip gazetecilere demeç vermesiydi. Romanya'nın önemli iş insanlarından biri olarak... Aslında onun hakkında yaptığım araştırmalarda kameralardan uzak bir yaşam tercih ettiğini tespit etmiştim. Şimdi ise hevesle demeç veriyor ve sanki saldırılar ona ve ailesine karşı olmamış gibi etrafına sahte gülücükler saçıyordu. Hatta gazetecilerin, şarap evine yapılan baskın hakkındaki sorularını bile sakince dinlemiş, sıradan bir iş insanı jargonuyla yanıtlar vermişti.

Sadece ben değil, hepimiz birden şaşkınlıkla izlemiştik Dante'yi... Salondan çıt çıkmıyordu. Krista, Luis ve Eduard'ın bakışlarında nefret vardı. Düşmanlarını mutluluk içinde görmenin nefreti...

Kahveden sonra bir süre odama çekildim. Cep telefonundan haritalar uygulamasını açıp konumuma baktım. Bulunduğumuz yer Braşov'un hemen girişinde, yeşilliğin içerisinde küçük bir beldeydi. Ana yoldaki herhangi bir araçla Broşav'a ulaşmak çok basitti. Aynı şekilde Sinaia bölgesine ulaşım için de avantajlı bir konumdaydım.

Ne kadar süre burada kalacağımı bilmiyordum. Bundan sonraki süreçte bazı lojistik ihtiyaçlarım olacaktı. Özellikle de birkaç saat önce arabanın içerisinde yaşadığım gerilimden sonra teçhizat anlamında takviye yapmam şarttı. Bunun içinse yeteri kadar zamanım yoktu. Plaza'dan destek almalıyım.

Cep telefonundan Plaza'nın sistemine giriş yaptım. Şifreler, özel sorular, yüz okuma ve parmak izi okuma derken sistemde online oldum. Acil destek birimine bildirimde bulunup, ihtiyacım olanların listesini yazdım ve teslimat yeri olarak yakınlarda bir konum belirledim.

Yaklaşık üç saat sonra sistemde bildirim oluştu. İhtiyacım olan ne varsa hazırlanmıştı ve bulunduğum yerin bir kilometre ötesindeki bir

roptan marketin otoparkı işaretlenmişti. Benim için tedarik edilen araba ve plakası da...

Acaba ne zaman çıksam diye düşünürken dairemin kapısı tıklattı. Krista, akşam yemeği için bir şeyler hazırladığını söyledi ve benim kapımdan sonra Eduard'ın kapısını tıklattı.

Hep birlikte yenen yemeğin ardında yorgun olduğumu bahane ederek odama çekileceğimi söyledim. Eduard henüz çıkmamıştı. Bir süre onun odasına geçmesini bekledim. Odasına geçip televizyonu açtıyındaysa dışarıya doğru sessiz adımlarla yol aldım ve dış merdivenlerden inerek ağaçların arasında kendimi kaybettirdim.

Ağaçların arasından ana yola paralel olarak ilerleyerek yürüdüm. Yaklaşık yirmi dakika sonra konumda gösterilen toptan marketin önündeydim. Marketin otoparkına girdiğimde benim için hazırlanmış siyah arabayı gördüm. Sağ arka tekere doğru ilerledim ve çamurluğun iç kısmına elimi uzattım. Arabanın anahtarı orada hazırды.

Etrafı kolaçan ettikten sonra bagajı açtım. İçinde iki tane çanta vardı. Spor bir valiz ve bir sırt çantası... Valizin içinde, yazdığım tüm aletler yer alıyordu. Mini gizli kameralar, mikrofonlar, GPS araç takip cihazı, tablet, çilingir seti ve biri büyük diğeri küçük iki farklı tabancayla fişekler. Sırt çantasının içinde ise benim fotoğrafımla hazırlanmış üç farklı pasaport, nakit para ve lazım olacak diğer eşyalar...

İstediklerim ve daha fazlası...

En önemlisi ise küçük bir cam şişe içerisindeki o ilaç...

İlacı görünce tüylerim diken diken olmuştu. Bu ilaç, Vasilko'nun biyologlarının geliştirdiği bir çeşit özel bir iksirdi. Kendi aramızda Smert⁵ ismini koymuştuk, yani ölüm. Bu ilacı içen kişi ölüyordu. Ancak sahte bir ölüm. Tehlikeli ve acil durumlarda, düşmanlarının seni ölmüş zannetmesi için geliştirilmişti. İlaç, içildikten sonra on dakika içinde tesirini gösteriyor ve yaklaşık altı saat boyunca kalp atışı, nabız gibi tüm yaşam fonksiyonlarını ve yaşadığına dair işaretleri fark edilmeyecek derecede minimuma indiriyordu. Kalp atışının gerekli cihazlar olmadan tespit edilebilmesi imkânsızdı. Böylece herkes öldüğünü sanıyordu.

5 Rusça. Smert: Ölüm.

İşin ürkütücü kısmıysa, ilacın herkeste aynı etkiyi göstermemesi idi. Bazılarının bünyesi ilacı kaldırmıyordu ve kalp atışları gerçekten sıfırlanıyordu. Bu durum artık o kişinin sonu demekti. Yan etkisi ölümdü. Bu nedenle kolay kolay kimse ilacı kullanmak istemiyordu.

Geçen sene hayatımda ilk kez Hırvatistan'daki Zoric Grubu operasyonunda kullanmak zorunda kalmıştım. Grubun içine sızmış, grup içindeki ayrışmanın tam ortasında kalmıştım. Diğer tarafta olanlar benim desteklediğim tarafın liderini ve onun yakın çevresini zehirli bir içkiyle öldürmeye girişmişlerdi. Bunu fark ettiğim an zehirli içkiyi içmiş gibi yapmış ve operasyonu devam ettirmek için Smert'i tek seferde mideme indirmiştim. İlk defa orada deneyimlemiştim. Ölüm riskini göze alarak... İğrenç bir tadı vardı. Midemde dayanılması güç bir acı bırakmıştı. Öyle ki, gerçek bir ölümü yeğleyeceğim bir acı... On dakika sonraysa âdeta yoktum. Altı saatin nasıl geçtiğini bilmediğim bir yokluk. Uykuya dalmış, anestezi almış, hatta gerçekten ölmüş gibi... Gözlerimi açtıktan sonra kendime tamamen gelmem ve vücut fonksiyonlarımın eski hâline dönmesi üç günümü almıştı. Üç gün boyunca aynı acıyı yaşayarak...

"Umarım bir daha kullanmak zorunda kalmam," diye mırıldanarak minik şişeyi yerine bıraktım.

Çantanın içinde ayrıca bir de zarf bulunuyordu. Özel not ve bilgilerin konulduğu bordo renkli bir zarf. Merakla zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardım. Kâğıdın üst kısmında bir vesikalık fotoğraf vardı. Bir kadın fotoğrafı. *Bu kadını bir yerden tanıyorum*, diye kendi kendime mırıldanırken anımsamıştım. Drogo'ya yönelik suikast girişimindeki ikinci kadın! Fotoğrafın altında ise bilgiler ve not:

İsim - soy isim: Milena Vuković

Kullandığı kod isimler: Ivana Petrović, Sophie Delaunay, Leyla Karaca, Eliza Nagy

Yaş: 29

Uyruk: Sırbistan

Bildiği diller: İngilizce, Sırpça, Türkçe, Rumence, Macarca ve Boşnakça

Milena Vuković, M16 tarafından Balkanlar ve Orta Avrupa hattında görevlendirilmiş özel saha ajanıdır. Kültür ataşesi rolüyle diplomatik pasaport taşıdığı ve bölgede aktif casusluk faaliyeti yürüttüğü tespit edilmiştir. Özellikle Macaristan, Sırbistan, Hırvatistan ve Türkiye'deki akademik ve siyasi figürlerle kurduğu temaslar, bilgi sızdırma operasyonlarıyla örtüşmektedir.

Son 6 ayda Macaristan'a üç kez giriş yaptığı ve bu ziyaretlerin ikisinde Budapeşte'de, birinde Szeged'de yerel siyasi figürlerle temasa geçtiği doğrulanmıştır.

Belgrad, Novi Sad ve Zagreb hattında geçmişe dönük bağlantıları olduğu ve Balkan çatışmaları sonrası oluşan diaspora çevrelerinde kolaylıkla kimlik değiştirebildiği görülmüştür.

İşte olabilecek en ilginç bilgi...

İkinci kadın bir İngiliz casusuydu. Üstelik diplomatik pasaport sahibi...

Ne yani? Drogo'yu İngiliz İstihbarat Servisi mi öldürmek istemişti?

Şayet öldürmek istemişlerse bile... böylesine amatörce bir suikast girişimiyle mi denemişlerdi?

Saçma. İngilizler birini ortadan kaldırmayı kafaya koyarlarsa, bunu hiçbir silah kullanmadan bile rahatlıkla yapabilirlerdi.

En kuvvetli ihtimal Milena Vuković'in başka isimlere çalışmasıydı.

Peki ya kime?

Dünyanın en büyük istihbarat ağına sahip Vasilko'ya olabilir miydi?

Ya da Valestrilerin hayalet ismi Enzo'ya?

Belki de hiç aklıma gelmeyecek üçüncü bir gruba?

Ve hepsinden bağımsız en önemli soru: Benim operasyonumla bir alakası bulunuyor muydu?

Sonuç ne olursa olsun, ikinci kadının bir casus çıkmasından sonra bu suikast benim için büyük önem kazanmıştı. Perde arkasını çözmem şarttı. Elimdeki imkânlarla perde arkasını araştırabileceğim tek hedef ise değişmemişti: Valestri Karteli...

Artık Valestrileri çözmek benim için bir hayat memmat meselesi olmuştu...

Arabaya binip doğrudan Sinaia'nın yolunu tuttum. İlk durağım yine Murmur olmuştu. İçerisi bir öncekinden daha kalabalıktı. Etrafımı tarayarak içeri girdim. Bardaki taburelerden birine oturdum.

Alondra, Ervin ve diğer barmen yine aynı üçlü grup olarak çalışıyorlardı. Alondra bu kez beni güler yüzle karşılamıştı.

"Hoş geldin Edna. Buzlu bardakta bira mı yine?"

Alondra'nın zihnine kazınmıştım.

"Hoş buldum. Evet, lütfen."

Biram servis edildikten sonra sessizce etrafı izlemeye koyuldum.

Hedefimdeki isim Sima'ydı. Henüz ortalıkta görünmüyordu. Sol taraftaki bilardo masalarının bulunduğu alana bakındım. Önceki sefere göre neredeyse kimse yok gibiydi. Son çatışmalar ve Dima'nın ölümünün etkisi...

Yaklaşık yarım saat sonra Sima yine kapıda görüldü. Onu görmemiş gibi yaparak cep telefonumla ilgilendim. Kısa bir süre sonra fazla sevecen tavırlarla yanımda bitti.

"Merhaba Edna. Nasılsın? Oturabilir miyim?"

Onu gördüğüme mutlu olmuş gibi davranarak yanımdaki tabureyi işaret ettim.

"Tabii, lütfen."

Sima'nın gelmesinin ardından bakışlarımı Ervin'e çevirdim. Bu kez onu gördüğü için heyecanlanmamış, hatta tam tersine somurtmuştu. Üstelik siparişi de Alondra almış ve servis etmişti.

Klasik bir sohbetten sonra, "Seni gördüğüne pek sevinmedi bu kez?" diyerek Ervin'i işaret ettim. Bir önceki sefer aralarındaki kurların farkında olduğumu belli ederek.

"Kaçırmamışsın," diyerek gülümsedi. "Aramız birkaç gündür pek iyi değil."

"Kavga mı ettiniz yoksa?"

"Hayır. Benim bu bölgedeki denetleme işlerim bitti. Bükreş'e döneceğim bu hafta, o yüzden."

"Hımm..." diyerek karşılık verdim. Herhangi bir yorumda bulunmadım. Bunun üzerine Sima devam etti:

“Genç erkeklerle takılmayı seviyorum. Ama tek sorun her şeyi ciddiye almaları. Hemen sevgili olmak istiyorlar. Anlarsın beni...”

Periyodik uzak görevlerde yalnız kalmamak için kendinden küçük erkeklerle gönül eğlendiren kadın profili... Gizli bir görev için güzel bir kılıf.

“Ah seni çok iyi anlıyorum,” diye gülümseyerek karşılık verdim. “Hatta ötesine geçip evlilik hayalleri de kuruyorlar.”

Bam teline dokunmuşum gibi kahkaha atarak karşılık verdi: “Ay evet. Aramızda kalsın, Ervin de aynısını isteyince tepki gösterdim. Neymiş, burada yaşayamaya başlamalıymışım, benimle ciddi düşünüyormuş bilmem ne. Aramızda on iki yaş olmasına rağmen!”

Çok profesyonel...

“Ee, işlerin bitti mi? Yani artık başka bir bölgede mi görevli olacaksın?”

“Evet, bitti sayılır. Son raporları yazıyorum. Merkeze döneceğim. Altı ay merkez görevi, sonra yeniden başka bir bölgeye denetime...”

Karnovicler ve Valestriler arasındaki savaşın başladığı bir zaman diliminde...

Şu ana kadar iyi götürmüştü Sima. Eğer rol yapıyorsa rolünü güzel oynamıştı. Her şey kılıfına uygundu. Mecburen risk alıp tuzak bir soruya çekmekten başka çarem kalmamıştı. Hikâyesini o an uydurduğum bir tuzağa...

“Kaldığım pansiyonda bahsetmişlerdi, iki yıl kadar önce akli dengesi yerinde olmayan birisi bankayı soymaya kalkmış sanırım. Geri zekâlı adam oyuncak tabancayla gelmiş bir de. Güvenlik görevlisi az daha öldürecekmiş, son anda fark etmiş tabancanın oyuncak olduğunu. Raporlarında bundan da bahsettin mi?”

Anlık bocalama... Detay verdiğim ve istisna bir olay olduğu için gerçekliğini düşünme...

Verdiği yanıtı tam istediğim gibi olmuştu:

“Ah evet, duymuştum. Banka personeli bahsetti. Tabii, raporlarında o olaya da değindim ancak kaçırılan bir para olmadığı için pek üzerinde durmadım.”

21. Bölüm

Rolünü iyi oynayacak kadar akıllı, yemi yutacak kadar aptal...

Biramı bitirdikten sonra Sima ile vedalaşıp bardan ayrıldım. Dışarı çıktıktan sonra pusuya yatabilir ve Sima'yı takip edebilirdim. Fakat temas ettiğim kişiyi takip etmek riskliydi. Mecburen bir sonraki günü bekleyecek ve bir açık vermesi için sabırla peşinde olacaktım.

Ertesi gün Eduard ile Braşov'da sıradan bir gün geçirdik. Akşam karanlığı çökmeden eve döndük. Havanın kararmasını beklerken televizyonu açtım ve haberleri taradım.

Gündemdeki isim hâlen aynıydı: Dante Valestri...

İki farklı yerde daha boy göstermişti. Biri, belediye başkanı ziyareti, diğeryse özel bir davet... Yine gazetecilerin karşısına çıkmaktan geri durmamış, aynı öz güvenli tutumla soruları yanıtlamış ve saldırılar hakkında hiç konuşmamıştı.

Dante Valestri'nin uzunca bir süre geri planda kaldıktan sonra arka arkaya böyle pozlar vermesi kesinlikle normal değildi. Başka bir amacının olduğu aşikârdı. Bazı köşe yazılarında, Valestriler ve Karnovicler arasında büyük bir savaşın başladığı da açıkça belirtilir hâle gelmişti. Üstelik çeşitli detaylar verilerek. Bu detaylarsa herhangi bir gazetecinin dedikodularla elde edebileceği ya da polis kaynakların-

dan temin edebileceğinin çok ötesindeki bilgilerdi. Ya Valestriler ya da Karnovicler tarafından sızdırılabilecek bilgiler... Karnoviclerin sessizliği ve Dante Valestri'nin hareketliliğini göz önünde bulundursak, sızdırmalar kesinlikle Valestriler tarafından gerçekleştirilmişti.

Madem öyle, Dante'nin amacı neydi?

Kamuoyuna açık bir mesaj mı vermek istiyordu?

Karnovicler tamamen bitti, artık tüm güç bizim elimizde mi demek istiyordu?

Aynı günün akşamı ve sonraki iki gün birbirinin kopyası gibi geçti. Üç gün boyunca bir yandan Sima'nın peşindeyken diğer yandan haberleri takip ettim.

Sima üç günlük süre zarfında hiç renk vermemişti. İlk akşamki takibimde bardan tek başına çıkmış, kaldığı pansiyona kadar ana yoldan yürümüş ve odasına çekilmişti.

Ertesi gün Ervin ile çıkmışlardı ve el ele tutuşarak pansiyonun yolunu tutmuşlardı. İki saat kadar sonra Ervin pansiyondan tek başına ayrılmış ve evine geçmişti.

Üçüncü gün yine tek başına... Hiç arkasına bakmadan, hiç tedirgin olmadan...

Ama dördüncü gün işin rengi değişti. Sima bardan çıktıktan sonra Ervin koşarak onun arkasından geldi. Barın bulunduğu caddenin köşesinde ayaküstü bir süre konuştular. Ervin'in hareketlerinden konuşmanın pek iç açıcı olmadığı anlaşıyordu. Hemen sonraysa Ervin bara geri döndü, Sima ise her zamanki güzergâhını kullanarak pansiyonun yolunu tuttu.

Pansiyona girmesinin ardından odasının ışığının yanmasını bekledim. Normalde bir iki dakika içinde ışığı yanıyordu. Fakat bu kez yanmamıştı. Beş dakika sonra ise pansiyonun önünde bir taksi durdu. Sima pansiyondan çıkıp taksiye bindi.

Hemen taksinin peşine düşmeliydim. Kendi arabam birkaç yüz metre geride kalmıştı. Yolun karanlık kısmından taksinin gittiği yönü

izleyerek koşar adım arabama ilerlerken, az ileride park hâlindeki bir başka arabanın çalıştığını fark ettim. İçinde iki kişi oturuyordu ve yönü benim de gideceğim yöndü. Adımlarımı yavaşlatıp bir çöp konteynırının arkasında durdum. Sima'nın bindiği taksi o arabanın önünden geçtikten kısa bir süre sonra araba hareket etti ve taksinin peşine takıldı.

Ya Sima takip ediliyordu ya da arkasından takip var mı diye kontrol ediliyordu...

Bir süre kendimi göstermeden bekledim. İki araba da görüş açımdan çıktıktan sonra koşarak arabama bindim. Arabamı çalıştırdım ve farları yakmadan arkalarından devam ettim.

Arada güvenli bir mesafe bırakarak ve sık sık sağa çekip bekleyerek bir süre takip ettim. Taksi uzunca bir süre ilerledikten sonra U dönüşü yaptı. Peşindeki araba ise onun U dönüşü yapacağını biliyormuşçasına diğer şeritte sağa çekip bekledi. Seyir hâlindeki rastgele araçlar yollarında devam ettikten sonra, araba yeniden hareket edip taksinin arkasından devam etti.

Evet, kesinlikle test atıyorlardı. Taksiyi takip eden bir araç olup olmadığına dair bir test...

Kuytu bir yere çekip bir süre daha test atmalarını bekledim. Arabamı yerinden oynatmadım. Taksi pansiyon istikametinden devam ettikten sonra şehrin çıkışındaki bir akaryakıt istasyonuna giriş yaptı. Arkasından diğer araba da aynı istasyona girdi.

Yakın bir noktaya geldikten sonra arabamdan indim. Sırt çantamı ve tabancamı yanıma alıp yaya olarak devam ettim. Akaryakıt istasyonunu görebileceğim bir açıda karşı şeride geçtim. İstasyonun etrafı ormanlıktı. Ağaçların arasına girip karanlığın içinde kendimi göstermeyerek istasyona doğru yaklaştım.

Taksici yakıt alıyordu. Fakat Sima taksinin içinde yoktu. Kesinlikle diğer arabaya geçmişti.

İstasyona biraz daha yaklaştığımdaysa, diğer arabanın tek katlı istasyon binasının arkasına park ettiğini fark ettim. Lastik basınç ünitesinin tam önüne... Dikkatle baktığımdaysa arka koltukta oturan Sima'yı gördüm.

Evet, artık tereddüde yer kalmamıştı. Sima, birilerine bilgi aktarıyordu.

Yanıma aldığım sırt çantamdan gece görüş dürbünümü çıkardım. Dürbünü gözlerime dayadıktan sonra arabanın markasına ve plakasına baktım. Bilgileri hızlıca not aldıktan sonra camlara doğru baktım.

Bu esnada şoför koltuğunda oturan kişi arabadan indi. Bakışlarını hemen ona çevirdim. Uzun boylu, sert bakışlı ve uzun sakallı biriydi. Kafasına ince bir siyah bere geçirmişti. Arabadan indikten sonra istasyon binasının bir köşesine doğru adımladı ve etrafına bakındı.

Evet, gelen giden birisi var mı diye kontrol sağlıyordu.

Gizliliğe dikkat ettikleri bir görüşme olduğu artık kesindi.

Dürbünü yeniden arabaya çevirdim. Bu kez ön koltuktaki adama baktım. Yüzü net görünmüyordu. Kafasını yere doğru çevirmiş, arka koltuktaki Sima ile görüşüyordu. Dürbünü adamın suratına sabitleyerek bir süre beklemeye koyuldum.

Bir dakika geçmemişti ki, adam torpidodan geniş bir zarf çıkardı. Zarfı Sima'ya doğru uzatırken suratı kadrajıma tam olarak girdi.

Bu adam...

Bu adamı kesinlikle bir yerde görmüştüm.

Kadrajıma girdiği anda yeniden sabitledim ve adamı nerede gördüğümü anımsamaya çalıştım.

Drogo'nun etrafında mı?

Hayır.

Budapeşte'deki otelde kumar oynarken mi?

Hayır.

Diğer iki barda mı?

Hayır...

Derken bir anda adamın yüzünü nerede gördüğümü hatırladım.

Evet, kesinlikle oradaydı.

The Plaza'da...

22. Bölüm

Tahmin etmeliydim!

Görüşme öncesi takip edilip edilmediğinin kontrolü, akaryakıt istasyonunda yakıt alırken ayaküstü görüşme...

Bu profesyonellik alelade bir mafya üyesine ait olamazdı.

İş bilen, profesyonel bir ajan davranışı...

Adamı nerede gördüğümü hatırlamamla birlikte filmi hızlıca geriye sarıp fikir yürütmeye başladım. Valestrilerin Plaza'ya hâkim olma ihtimalleri yoktu. Bu adam Plaza'ya girme hakkına sahipse, ya bizzat Vasilko'nun emriyle hareket ediyor ya da Vasilko'nun bilgisi dâhilinde bağımsız ajanlık hizmeti sunuyor olmalıydı.

Vasilko'nun emriyle hareket etmesi demek Valestrilerin bizzat Vasilko'yla anlaşmış olması demektir. Böyle bir anlaşmanın benden saklanarak en büyük düşmanları Karnovicler operasyonu için görevlendirilmem, Vasilko'nun daha büyük işler peşinde olduğu anlamına geliyordu.

Diğer ihtimalse Valestriler için kiralanmış bir özel ajan olmasıydı. Bu ihtimalde de Valestrilere akacak her türlü bilgi öncelikle Vasilko'ya gidecek, onun süzgecinden geçen bilgiler Valestrilere iletilecekti.

Her iki ihtimalde de kendimi kötü hissetmişim. Vasilko tarafından ikinci plana itilmiş, daha karmaşık planlarının sıradan bir figüranı olarak görülmüş gibi... Elbette ki bunu alttan almayacak ve Karnovicler operasyonunu yürütürken Valestrilerin de tüm perde arkasını deşifre edecektim!

Vasilko'ya kinlenmeye şimdilik ara vererek yeniden Valestriler cephesinden bakmaya devam ettim.

Karnoviclere karşı istihbarat yürütürken araya perde koyarcasına özel bir ajandan hizmet almak kesinlikle çok akıllıca bir işti. Bizzat Valestrilerin kendi adamlarından biri olsa, fark edildikleri veya yakalandıkları zaman herhangi bir işkencede konuşabilir ve hiyerarşik olarak bir üstü hakkında bilgiler verebilirdi. Ama araya bağımsız bir tabaka örmek, bir sonraki kişiye ulaşmayı engellemek adına etkili bir duvardı. Birincil bilgi kaynakları yakalansa bile, haklarında bilgi verecekleri kişi sadece bu ajan olacaktı. Bu ajanı ise mafya yapılanmaları içerisinde kimse tanımayacaktı.

Enzo Valestri'den dâhiyane bir hamle daha...

Benim içinse araya örülen duvarın arkasını görebilmek adına muhteşem bir fırsat!

Enzo'nun niyetini çözmemle birlikte aklıma İngiliz casusu çıkan ikinci kadın gelmişti. Acaba onu da sırf bu şekilde bir perde oluşturmak için mi kullanmıştı Enzo?

Peki ne amaçla?

Düşmanlarının malikânesine baskın düzenleyebilen Valestriler neden suikast için bir perde kurmak isteyeceklerdi ki?

Bir yanıtla gelen karmaşık sorular...

Zihnimi daha fazla bulandırmamak için fikir yürütmeyi bırakıp izlemeye devam ettim.

Sima, zarfı aldığı gibi arabadan indi. Üzerindeki ince montun içine zarfı sokuşturduktan sonra gözcülük yapan adamdan işaret bekledi.

Zarfin içinde ne olduğunu anlamak zor değildi. Çalışmaları bitmiş ve kalan ödemesini almıştı.

Gözcünün son kez etrafı kolaçan etmesinin ardından Sima binanın arka tarafından öne doğru geçti ve yakıt alma işi biten taksiye yeniden bindi. Taksi istasyondan çıkıp uzaklaşırken, gözcülük yapan kişi hâlen arkasını kontrol ediyordu.

Göreceklerimi gördükten sonra ağaçların arasından hızla kendi arabama doğru yöneldim. Artık meslektaşımın peşine takılma zamanıydı. Daha dikkatli, daha soğukkanlı ve daha kararlı olmak zorundaydım.

İstasyonda bir süre daha bekledikten sonra ayrıldılar. Bu kez taksinin peşinden gitmediler. Önce Braşov istikametine bir test sürüşü yaptılar, ardındansa U dönüş yaparak Sinaia yönüne yeniden yol aldılar.

Tahminlerim gerçek çıkmıştı. Etrafı kolaçan etmek için dolanacaklarını bildiğim için hiç hareket etmedim. Yakınlarımdan geçerken de direksiyonun altına eğilerek saklandım.

Ajanın yeniden test atması başka bir işaretti. Yeni bir görüşme yapma işareti...

Uzak takibimi koruyarak yeniden peşlerine takıldım. Benzer hareketlerle takibe karşı testler atarak yarım saat boyunca ilerlediler. Tabii ki bir geçtikleri sokaktan birkaç kez daha geçerek... Amatör bir takipçi şimdiye çoktan ağlarına düşebilirdi. Ancak peşlerinde olan bendim.

Yarım saatin sonunda bir sokaktan döndüler. Hislerim, o sokağa girmemem gerektiğini söylüyordu. Karanlık bir köşede arabayı durdurdum ve yaya olarak sokağın köşesine geldim.

Evet, sokağın orta kısımlarında, kepenkleri indirilmiş bir dükkânın önünde farları söndürmüş bekliyorlardı. Bir hayalet gibi...

Gece görüş dürbünümü yeniden çıkarıp, bekledikleri alanı taramaya başladım. Önünde bekledikleri dükkân bir kıyafet mağazasıydı. Hemen yanında bir kuru temizleme ve su dağıtım firması yer alıyordu. Bekleyiş devam ederken su dağıtım firmasının kapısı açıldı ve kafasında şapka bulunan biri dışarı çıktı. Hızlı adımlarla arabaya yöneldi.

Bingo!

Bu kişiyi de tanımıştım.

Povestea Bar'ın işletmecisi olan beyaz saçlı ihtiyar...

Hiç vakit kaybetmeden arabaya bindi. Onun binmesiyle arabanın çalışması bir oldu. Sokağın çıkışına kadar far yakmadan ilerlediler. Sonrasında sola dönüp ana yola çıktılar ve ilerlemeye devam ettiler.

Arabaya binen ikinci kişinin kim olduğunu tespit etmem takip için büyük avantaj sağlamıştı. Belli ki onunla arabanın içinde turlarken görüşeceklerdi. Peşlerine bir kez daha takılarak takibi yakma riskini alamazdım. Fakat *ajanımızın* görüşme sonrasındaki gideceği yeri tespit etmek için de sürekli takipte olmalıydım.

Şansıma güveniyordum. Eğer yaşlı işletmeciyi arabada seyir hâlinde görüşeceklerse, dönüşte onu mutlaka geri bırakacaklardı. İşletmecinin evi büyük ihtimalle diğer sokakta ya da yakınlardaki başka bir yerdeydi. Kimseye görünmemek için su dağıtım firmasının içinde beklemeyi seçmişti. Geri dönüşte de aynı yöntemi kullanacak ve aynı noktada inecekti.

Yüzde elli ihtimal...

Ancak risk almaya gerek yoktu.

Onlar ayrıldıktan sonra arabam için uygun bir nokta seçmeliydim. Yaşlı işletmeciyi bıraktıktan sonra mecburen ana yola çıkacaklardı. Ya başka bir görüşmeye daha uğrayacaklar ya da evlerine döneceklerdi. Temel muhbir çalıştırma prensipleri gereği bir günde birkaç muhbirle görüşmek büyük bir hataydı. Şimdiden iki farklı muhbirle görüşmüştü. Bir üçüncüsünün olacağını pek sanmıyordum. O zaman sonuç, evlerine dağılacaklardı.

Peki ya ajanın evi?

Ajanın yerinde olsam Sinaia civarında bir evde asla kalmazdım. Muhbirlerle tesadüfen bile aynı kareye girme ihtimalini ortadan kaldırırdım. En verimli kalınacak yer ise, buraya yakın en büyük yerleşim birimi olmalıydı.

Tabii ki Braşov...

Arabamı ana yolun Braşov istikametine çevirip, yoldan geçerken görünmeyecek şekilde park ettim. Tekrar inip, sokağı gören bir reklam tabelasını kendime sütre yaparak beklemeye koyuldum.

Beklerken elimdeki verilerle fikir yürütmeye başladım.

Valestrilerin en büyük kozlarından biri kendi gizlilik kurallarıydı. The Plaza'daki arşiv kayıtlarında, Enzo Valestri'nin örgütünün içinde kullandığı kriptolu bir mesajlaşma sisteminden bahsedilmişti. Madem böyle bir yazışma sistemi vardı, bizim ajanımız neden muhbirleriyle yüz yüze görüşme yapıyordu.

Ve yine kapı...

Ajanın Valestrilerle arasında bir perde olması...

Demek oluyor ki bu ajan da yazışma sistemine dâhil değildi. O zaman elde ettiği bilgileri Valestriler için önemli birine götürecekt ve yüz yüze görüşme sağlayacaktı. Enzo Valestri gibi gizlilik takıntılı birinin Karnovicler hakkında bilgi toplamak için alt seviyede bir adam görevlendirmesi ise imkânsızdı.

Sonuç: Ajanının bilgi aktaracağı kişi ya Enzo ya da Enzo'nun bire bir temas hâlinde olduğu birinci halkasından birisi olacaktı. Bu kişininse yazışma programını kullanmaya yetkili biri olması kaçınılmazdı!

Bir basamak... En gizli yere ulaşmama sadece bir basamak kalmıştı.

Sabırlı bekleyişim meyvesini verdi ve yaklaşık yirmi dakika sonra aynı araç sokağa giriş yaptı. Yaşlı işletmeciyi bıraktıktan sonra anında gaza basıp uzaklaştı. İşletmecinin elindeyse upkú Sima'daki gibi kalın bir zarf vardı. Emeklerinin karşılığı...

Arabanın uzaklaşmasıyla birlikte yürüyerek ana yola çıktım. Karanlığın içinde uzaklaştığını görebiliyordum. Etkin bir mesafe oluştuktan sonra arabama atladım ve son kez peşine düştüm.

Her şey tahmin ettiğim gibi ilerledi. Braşov'a kadar hiç durmadan yol aldılar. Braşov sınırları içerisine girdiklerindeyse, katlı bir otoparkın önünde araba durdu.

Ajanımız, yanındaki kişi uzaklaştıktan sonra kendi arabasına binecekti.

Beklediğim gibi de oldu. İlk araba uzaklaştıktan kısa bir süre sonra katlı otoparkın çıkışında bir başka araba belirdi. Şehir merkezi istikametine devam etti.

Uzak takibim en sonunda en büyük meyvesini vermişti. Ajanın kullandığı araba lüks bir otelin önünde durdu. Otomatik plaka ta-

nıma sistemi arabanın plakasını okuduktan sonra bariyerler açıldı ve araba otoparka girdi.

Demek ki bir süredir bu oteli kullanıyordu...

Ajanı noktalamam ve kaldığı yeri tespit etmem bu gece için fazlasıyla yeterliydi. Hiç oyalanmadan dönüşe geçtim. Yaklaşık on dakika sonra kaldığım evde olacaktım.

Yol boyunca elimdeki verileri tekrar gözden geçirdim.

Evet, analizlerim kesinlikle doğruydu. Başka bir ihtimal yoktu. Bu ajan beni Enzo'nun sistemine ulaştıracak tek kişiydi.

Bundan sonraki hedefim belliydi. Otelin önünde çeşitli periyotlarda pusu atacak ve ajanın Valestri halkasıyla temas etmesini bekleyecektim.

Yine büyük bir sabırla...

Arabayı evin yakınlarındaki sote bir yere park ettim. Karanlığın içinden yürüyerek eve döndüm.

Eve döndüğümde alt katın ışıkları sönmüştü. Üst katta Eduard'ın lambası yanmaya devam ediyordu. Sessizce merdivenlerden çıktım ve koridor kapısından geçtim. Eduard'ın odasından film sesleri geliyordu.

Her şey yolunda...

Anahtarlarımı çıkardım. Odamın kapısını açtım ve ses çıkarmadan içeri girdim. İçeri girdikten sonraysa derin bir nefes aldım...

İşte bu kadar...

Kapının önündeki holden salona adımladığımdaysa şaşkınlık yaratacak o görüntüyle karşılaştım.

Drogo salondaki tekli koltuğa kurulmuş, ağzından çıkan puro dumanını bana doğru üfleyerek bekliyordu.

23. Bölüm

“Drogo, bu ne hoş bir sürpriz!” Neşeyle tepki vererek, şaşkınlığı-mı baskılamaya çalıştım.

Suratındaki ciddi ifade bir sürprizden ötesini barındırıyordu.

“Seni gördüğüme çok mutlu oldum,” dedim.

Sarılmak için yanına adımlayacakken dumanı bir kez daha üfle-di. Bu kez yüzümün tam ortasına hedef alarak. Sanki *mesafeni koru* dercesine...

“Bence pek mutlu olmayacaksın!”

Ne demekti şimdi bu?

Şaşırmış gibi duraksadım ve bakışlarıma soru işaretleri ekleyerek devam ettim:

“Ne demek istiyorsun?”

“Neredeydin bu saate kadar? Eduard odandan hiç çıkmadığını söyledi.”

Ne kadar süredir beni bekliyordu?

Neler yaptığımı hakkında bilgisi var mıydı?

Nasıl çıktığımı ya da nasıl döndüğüm hakkında bir tespiti olabilir miydi?

Ava giderken fena avlanmıştım.

Kriz anlarında söylenebilecek ve karşıdakini ikna edebilecek tek bir yalan çeşidi vardır. Gerçekleri barındıran bir yalan...

"Nerede olduğumu sana yarın söyleyecektim. Şimdi bunu sorman hiç iyi olmadı."

"Neden yarın?"

"Çünkü bir sürprizi kalmadı da ondan!"

Şimdi kafa karışıklığı yaşama sırası ondaydı.

"Şu sorgulayıcı tavrından uzaklaşacak mısın yoksa tüm konuşmayı yarına mı saklayım!" diyerek üslubumu sertleştirdim ve elimdeki çantayı diğer koltuğun üzerine doğru fırlattım.

Purosundan bir nefes daha çekti.

"Bence yarın geç olabilir. Şimdi anlat."

Tehdit de gelmişti. Yapacak bir şey kalmamıştı.

Montumun cebine elimi soktum ve birkaç saat önce not aldığım plakanın yazılı olduğu kâğıdı Drogo'ya uzattım.

Tepeden bir bakışla kâğıdı aldı ve abajurun altına tutarak ne yazdığını okudu.

"Ne bu?"

"Tüm heyecanımı bitiren şey!" diyerek son kez somurttum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak mesafeli bir görüntü çizdim.

"Hangi arabanın plakası?"

Kafa karışıklığı sırasından sonra şaşkınlık sırasını da Drogo'ya vermenin zamanı...

"Senin arkandan iş çeviren bir başka muhbirin görüştüğü adamın plakası!"

Gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı.

İyiye işaret, neler yaptığımdan haberdar değildi. Yeniden kontrolü ele alabilirdim.

"Açıkla!" Kafasını notlardan kaldırmamıştı. Emir kipiyle konuşuyordu. Siniri geçmemişti ve bana inanmak için söylediklerimi kanıtlarıyla istiyordu.

"Şu dumanı yüzüme üflemeden vazgeçersen anlatacağım," diyerek karşılık verdim. "Hevesim kursağımda kaldı ama neyse."

Puroyu tamamen indirip puro tablasında söndürdü. Evet, üzerinde hâkimiyet kurmuştum.

“Edna! Düzgünce anlatacak mısın artık?”

Oturduğu televizyon koltuğunun karşısına bir sandalye çektim. Sakin hareketle sandalyenin yönünü ayarladım ve anlatmaya başladım:

“Burada boş boş bekleyecek hâlim yoktu. Kaç gündür bana verdiğin görevin peşindeydim. Bugün şüphelerimde haklı çıkımdı. Sizin mekânlardan birinde şüphelendiğim bir adamı takip ettim. Adam bu markadaki bu plakalı arabaya bindi. Arabada iki kişi daha vardı. Onlarla görüşme yaptı.”

“Ne var görüşmüşse? Bu bizi sattığını ve arkamızdan iş çevirdiğini ispatlamaz.”

Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Ama öyle değildi.

“Görüşme sonrası para dolu bir zarfla ayrılıyorsa da mı ispatlamaz?”

Son cümlemlerle bitirici darbemi yapmıştım.

“Bunu da mı gördün? Yani para aldığını?”

“Kocaman bir zarfta sayfalarca belge olacak hâli yok ya... Çocuk değilim Drogo!”

Plakaya yeniden baktı. Sessizleşti. İnanmıştı. İnanması gerekirdi. Sonuçta verdiğim bilgi gerçektir.

“Kim?”

“Povestea'nın işletmecisi. Yaşlı, beyaz saçlı bir adam. İsmi bilmiyorum.”

“Gabriel...” diye mırıldandı. “Peki ya diğerleri? Diğer adamlar kimdi?”

Çıkışma sırası bana geçmişti.

“Ben nereden bileyim? Onu da sen bul artık. Gabriel mi neyse sorarsın ona. Belki bana inanmaz ve onun yalanlarına inanırsan diye plakayı da veriyorum işte.”

Suratımda bozuk bir ifade...

“Sana inanmayacağımı nereden çıkardın?”

“İçeri girdiğimden beri gösterdiğin tavrından. Ben sana bir ipucu bulduğum için heyecandan ölmek üzereydim, senin bana yaptığın sorgulamaya bak! Neredeydin bu saate kadar! Buradaydım işte!”

Her kadın mutlaka her koşulda üste çıkabilmeliydi. Tavır yapmamın ardından Drogo yumuşadı ya da yumuşamış gibi yaptı ve yerinden kalkıp yanıma yanaştı. Hafifçe eğilip elime uzandı.

Anında elimi çektim.

“Git. Sana dokunmak istemiyorum bu gece.”

“Edna... Niye Eduard’a haber vermiyorsun. Onu boşa vermedim yanına.”

“İki kişiyle çok zor oluyordu, ne yapayım. Ben de tek başıma bir taksiye atlayıp gidip geldim. Buna da inanmıyorsan taksinin plakasını da verebilirim.”

Sima’nın bindiği taksinin plakası hafızamdaydı. Eğer inanmazsa başka bir yem olarak kullanabilirdim.

“Tamam, abartma. İnanıyorum. Ayrıca gerçekten şaşkınım. Gabriel ben bildim bileli bize hizmet eder. Sadıktır.”

Gabriel’i sorgulayacağı aşikârdı. Plakadan şoförü bulacağı da. Her ikisi de görecekları işkenceyle ajanımızdan bahsedeceklerdi. Fakat The Plaza’ya girmeye yetkili bir ajanın, kendisine ulaşabilecek yolları tıkadığından emindim. Drogo için gerçek olan ancak kim olduğu belli olmayan bir adamdan ibaret kalacaktı. Benim içinse hâlen bir av olarak kalmaya devam edecekti.

Mat olmak üzereyken şah çekmek...

“Sadakatini bilemem. Ben sana gördüklerimi anlatıyorum. Sorgular mısın umursamaz mısın, senin elinde.”

Derin bir nefes aldı.

“Yarından tezi yok ilgileneneğim.” Hâlâ burnundan soluyordu. Dediklerime inanmıştı ama kimseye haber vermeden gizlice evden sıvışmış olmam onda belli ki şüphe uyandırmıştı. Ya da var olan şüphelerine şüphe katmıştı.

Banyoya doğru adımladım. Ayağımdaki babetleri odanın öbür ucuna doğru fırlatırken, “Peki!” dedim. “Ben duşa giriyorum, belki çıktığımda normale dönmüş olursun...” Üzerimdeki tişörtü çıkarırken Drogo’ya bakıyordum. O da bana... Banyonun kapısını yavaşça kapatırken gözlerini benden ayırmadı. Ben de ondan...

Duđu açıp usulca altına girdim. Sıcak su sırtıma çarparken avuçlarımı banyodaki soğuk seramiklere yaslayıp biraz soluklandım. Yaptığım işteki en büyük sıkıntı buydu. Her daim yakalanabilecek olmak. Her daim tetikte kalmak. Buna alışmıştım, çünkü başka bir hayat bilmiyordum.

Duđtan çıkıp beni salonda bekleyen kocamın, erkek arkadaşımın ya da arkadaşlarımın yanına gitmek... Dolaptan bir bira alıp tüm gece koltuk tepesine tüneyip film izlemek... Ertesi gün memnun olmadığım sıradan bir işe gidip, akşam heyecanla eve dönmeyi beklemek... Her ay maaş alıp gereksiz harcamalar yapmak, sevenlerimle olmak, ailemle görüşebilmek... Normal bir hayat yaşayabilmek! Asla tadamayacağım hayaller silsilesi. Tatmak isteyip istemediğimden de emin değildim artık. Ben buydum. Buna alışmıştım. Bu şekilde yetiştirilmiştim. Başka bir hayat bilmiyordum!

Duđtan çıkarken bu gece yaşadıklarımı tekrar akıl süzgecinden geçirdim. Öyle ya da böyle bu gece iyi yırtmışım. Drogo beni takip ettirseydi ve kullandığım arabayı görseydi açıklama yapmam çok daha zor olabilirdi.

Duđtan sonra banyodaki havluya sarınıp odamdaki salon kısmına geçtim. Kafamda da bir havlu vardı ve komik gözüktüğüme eminim ama umursamadım. Drogo her zamanki gibi kendisine bir viski doldurmuştu. Camın kenarına geçmiş, bir eli pantolonunun cebinde dışarıyı izliyordu. Beni görünce arkasını döndü, önce baştan aşağı süzdü sonra gülmeye başladı.

“Seni böyle görmeye alışık değilim.”

“Alışmana gerek yok, nasılsa senin evinde kalmıyorum artık.”

“Başladık yine hazır cevaplara.” Gülümsüyordu. “Diğer kızlar gibi değilsin. Biliyorsun, değil mi?”

“Özel olduğumu söylerler, evet.”

Birkaç adımda yanıma yaklaştı. “Öyle mi söylerler? *Hımm...*” Viskisinden bir yudum aldı. Bu esnada kafamdaki havluyu çıkarıp saçlarımı öne doğru savurdum. Saçlarımın ucundaki sular Drogo’nun üzerine saçıldı. Kafamı geri attığımdaysa Drogo tam önümdeydi. Çenemden tutup, “Öyle mi söylerler Edna?” diye sordu tekrar. “Bazen

bunu bilinçli olarak yaptığını düşünüyorum. Bu umursamaz tavırların, çokbilmiş hâllerin, ben her şeyi hallederim tarzın. Bu gerçekten sen misin? Ha! Söyle bana...”

Gerçekten sen misin derken neyi kastediyordu? Alay mı ediyordu, yoksa bir şey mi ima etmeye çalışıyordu?

Ona doğru bir adım da ben attım. Ardından ayakkabılarının üzerine basıp parmak uçlarımda yükseldim. Yanında çok minyon kalıyordum. Boyum bu şekilde bile anca omuzlarına yetişiyordu. Parmaklarıyla çenemi biraz daha yukarı kaldırıp hafifçe üzerime doğru eğildi. Dudaklarımız birbirine değmek üzereydi. Cevap vermek için ağzımı araladım ancak vazgeçtim. Bir anda arkamı dönerek, “İzin verirsen giyinebilir miyim, odamdasın ya hani,” diye yakındım.

“Peki giyin bakalım,” dedi ve cama doğru döndü.

Üzerime odadaki dolapta bulunan saten bir pijama takımı geçirdim. Dolapta benim için bıraktıkları birkaç parça giysi vardı. Pijama pembeydi ve ben pembe rengi hiç sevmezdim. Yine komik gözüktüğüme emindim ve yine umursamadım. Madem umursamaz tavırlarım Drogo’nun hoşuna gidiyordu...

“Gülmeyeceksen arkamı dönebilirsin,” dedim. Ellerimle gözlerimi kapatıyordum. Pijamanın kolları biraz uzundu ve parmaklarımı da aşır aşağı sarkıyordu. Drogo’nun kahkahasıyla ben de gülmeye başladım.

“Daha uzun birini bekliyorlardı sanırım,” diyerek bir kahkaha da ben attım. Ortamdaki gergin hava dağılmıştı. Drogo gerçekten neşeli görünüyordu.

Yatağa oturup arkamı yaslandım. O da yanıma geldi. Elinde viski kadehiyle tabii ki.

Gömleğinin altından taşan kaslarına usulca dokundum ve parmaklarımı bileklerine kadar ilerlettim. “Bu dövmeler...” dedim gözümü ayırmadan. “Hepsinin bir anlamı olduğuna eminim.”

“Ve ben de hepsini tek tek sabaha kadar anlatabilirim.” Benim aksime o, gözlerime kilitlenmişti. “Ama şimdi dövmeleri boş verelim ve senin şu çekici pijamana odaklanalım.”

Gülmeye başladım. "Ne varmış pijamamda, ben senin aksine çok beğendim!"

"Daha önce hiçbir kadını böyle bir pijamayla görmemiştim."

"Kadınları nasıl görüyorsun peki daha çok?"

Kolunu uzatıp saatine baktı. "Genelde bu saatlerde üzerlerinde herhangi bir kıyafet olmadan..."

"Sana bu zevki yaşatamadığım için üzgünüm, bu gece pembe pijamayla idare etmek zorundasın." Gülüştük. Önce tavana baktım, ardından etrafa göz gezdirdim. "Burada yaşadığımızı düşünsene..."

"Bu bir teklif miydi? Değerlendirebilirim, biliyorsun."

Tekrar gülmeye başladık. İkimiz de yaşadığımız gerçekliği hatırlayıp imkânsızlıklara gülmüştük belki de.

"Arka tarafa kocaman bir çiftlik isterim o zaman. Tavuklar, koyunlar, belki birkaç tane de inek," dedi dalga geçer bir vaziyette.

"Sütü ben sağmayacaksam neden olmasın," diye karşılık verdim.

"Ellerin mi kirlenir prenses?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Eskiden teyzemin yanında kalıyordum, yani annem ve babam öldükten sonra..." Bir anda ortamdaki hava ciddileşmişti. Duraksadım.

"Devam et," diye teşvik etti.

"Onların da çiftliği vardı ve ineklerini orada kaldığım süre boyunca hep ben sağdım. Bilmiyorum, sanırım o günlere dair kötü anılarım var."

"Ne gibi kötü anılar?"

"Konuşmak istemediğim kötü anılar." Yutkundum. "Annemi ve babamı özlediğim anılar..."

Tamamen doğru söylüyordum. Hatıralar beni istemediğim bir zamanda istemediğim bir yerden vurmuştu. *Hatıra kırıntıları* demek daha doğru olur muhtemelen. Çünkü ailemle ilgili hatırladıklarım hep paramparçaydı.

Drogo biraz daha yanıma yanaşıp ayakkabılarını çıkarmadan yatağa benim yanıma doğru yaslandı. Kolunu omzuma attı. Yatağın içine gömülmüş, kontrolsüzce kolunun altına yerleşmişim.

“Anlatsana biraz bana çocukluğunu, gençliğini. Seni merak ediyorum.”

Drogo'nun bu ricasıyla, hatırlamak istemesem bile bir anda çocukluk günlerime gidivermiştim. Aramızda oluşan duygusal atmosfer tetiklemişti beni sanırım. Gönül isterdi ki ona her kızın yaşadığı pembe çocukluk ve gençlik anılarından bahsedebileyim. Ama benim hiçbir zaman böyle anılarım olmamıştı. Tam tersine katı eğitimlerle, ölümcül bir disiplinle, sevgiden ve şefkatten uzak yatılı okul hayatımla, hatıralarım hep kapkaranlıktı.

Alışık değildim bir erkek tarafından böyle sarmalanmaya... Hatta içgüdüsel olarak ani bir durumda nasıl kurtulabileceğimi hesaplıyordum farkında olmadan. Çünkü bize böyle öğretilmiş, böyle içselleştirilmişti. On beş yaşından beri herhangi bir adamın kolları benim için kurtulmam gereken engellerdi sadece. Üstelik, ne pahasına olursa olsun...

On beş yaşlarındaydım. Yatakhane de derin bir uykudayken bir el ağzımı kapattı önce. Hemen ardından beni çekti ve üst ranzadan aşağıya düşürdü. Kendimi toparlamama fırsat kalmadan arkadan kollarımı kenetledi ve ağzımı kapatarak sürüklemeye başladı. Bağırarak, yardım istemek istiyordum fakat burnumdan zar zor nefes alabiliyordum. Karanlıkta gözlerimi zar zor araladığımdaysa, tek başıma olmadığımı fark ettim. Tıpkı benim gibi koğuştaki tüm kızlar Vasilko'nun askerleri tarafından kaçırılıyorlardı.

Gecenin kör vaktinde, vahşice bir tatbikat...

Herkesin durumu benim gibiydi. Herkes çığlık atmaya çalışıyor fakat kimseden uğultular ve tepinmeler dışında ses çıkmıyordu. Beni arkamdan tutan iri kıyım asker sürükleyerek merdivenlere götürdü. Hiç acımadan merdivenlerden çekiştirerek indirdi. Bir kat, iki kat, üç kat...

Yatakhanenin ön kapısından bahçeye çıkardı. Buz gibi hava, her yerde kar... Titreyen bedenimin tek tesellisi karın üzerinde kayarak ilerlemektir. Daha az acı çekerek. Diğer kızlar da tıpkı benim gibi.

Sürüklene sürüklene bahçenin arkasındaki hangara götürüldük. Hangarın içinde iki koridor, her koridorda karşılıklı on hücre... Her hücrede ise işkence için bekleyen birer asker daha...

Hücreye sokulduktan sonra paslı bir sandalyeye oturtuldum ve ellerim arkamdan bağlandı. Loş bir ışık ve bana işkence yapmak için bekleyen iki vahşi asker... Gözlerinde birazdan olacakların hevesleriyle.

Soluk soluğa kalmıştım. Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalışırken bir anons yapıldı:

“On dakikanız var. On dakika içinde kurtulamayanlar diskalifiye olur!”

Diskalifiye... Bunun ne demek olduğunu artık herkes biliyordu. Ajanlık okulundan alınıp Vasilko'nun diğer bir okuluna gönderilecektik. Sadece bedenlerin kullanıldığı, seks kölesi hâline dönüştürüleceğimiz okula...

Anonsun bitmesiyle askerlerden ilki suratıma sert bir tokat yaptırdı. Hemen sonra diğeri karın boşluğuma çamurlu botuyla bir tekme indirdi. Nefesim kesilmiş, çektiğim acıyla bedenim titremişti. Kafamı kaldırdığımda duyduğum çığlıklar, diğer hücrelerdeki sınıf arkadaşlarımdan sesleri...

İki asker zevk alarak güldükten sonra tekrar yanaştılar. Bu kez birer tane yumrukla... Burnumdan süzülen kan, dudağımdan fışkıran kanla karışmıştı. Dudaklarımı kırırdattığım anda dişlerimin arasından dilime... Kan tadını almıştım. Kendi kanımın tadını. Kurtulmaktan başka bir seçeneğim kalmamıştı.

Askerler yeniden üzerime gelirlerken dikkatle süzdüm. Birinin belinde tabanca, diğerinin bacağındaki kılıfta bir avcı bıçağı. Kurtuluş reçetemi o anda yazmıştım: Avcı bıçağıyla.

Hangarda işkence çeken kızların çığlıkları devasa bir uğultuya dönüşmüştü. Daha fazla bekleyemezdim. Askerlerden biri kafasını hücrenin kapısındaki pencereye çevirmişken, aniden öne doğru eğildim. Bağlandığım sandalyenin ayakları yerden kesildi. Eğik bir vaziyette arkamı döndüm ve bu kez doksan derece olacak şekilde daha öne eğildim. Sandalyenin ayakları dikleşmişti. Hiç beklemeden geriye doğru var gücümle hamle yaptım. Askerlerden ilkinde sandalyenin ayakları sertçe çapmıştı. Dengesini kaybedip diğerinin üzerine doğru devrildi. Diğeri arkasını dönüp onu tutmaya çalışırken bir hamle daha yaptım.

İkisinin de acı çeken seslerini duyunca doğru yolda olduğumu anladım.

Bir hamle daha...

Yine acı dolu sesler.

Bir hamle daha...

Acı çeken arkadaşlarımla seslerini bastırmak istercesine defalarca geriye doğru gidip geldim. İki asker de kapının önüne yığılmıştı. Biri yüzünden yara almıştı.

İşte tam zamanı!

Yeniden arkamı döndüm ve bu kez onların üzerine kendimi bıraktım. Üçümüz birden debelenirken öndeki askerin bacağındaki bıçağa uzandım. Bıçağı sapından yakaladıktan sonra çekip çıkardım ve hiç acımadan geriye doğru bir hamle daha yaptım.

Bıçak askerin bacağında!

Bu kez asker çığlık atarken, bıçağı çıkarıp toparlandım ve bileğimdeki ipi kesmeye başladım. Arkada kalan asker toparlanıp saldıracağı esnada iplerden kurtuldum ve bir anda sandalyeyi ayağa kalkan askerin kafasına indirdim.

O andan itibaren âdeta robotlaşmıştım. Ne askerlerin ne de arkadaşlarımla çığlıklarını artık duyuyordum. Sadece iki askeri de öldürebilecek bir öfkeyle saldırıyordum. Durduğum an ölebileceğimi düşünerek...

Bıçağı bir kenara fırlatıp dakikalarca sandalyenin ayaklarıyla iki askere vurdum. İkisi de baygınlık geçirmişti. Belki de ölmüşlerdi. O an umurumda bile değildi. Kan içindeki suratları yere temas edene kadar devam ettim. Hiç acımadan, hiç korkmadan. Daha sonra parçalanmış ipi yerden aldım. Hücrenin kapısını araladım. Yere yığılmış iki askeri boyunlarından birbirilerine bağladım ve koşarak hangardan kaçtım.

Dışarı çıktığımda Vasilko ile karşılaşmıştım. Tek başınaydı. İçeriden ilk kimin çıkacağını merak ediyordu. Beni görünce yüzünde haz dolu bir gülümseme belirdi. Önce belindeki avcı bıçağını, sonra da puro kutusundan bir puro çıkardı. Bıçağıyla puronun ucunu kesti.

"Senin şerefine Nedra!" Zevkle purosunu yaktı ve kafasını yukarı kaldırıp buz gibi havaya üfledi. "İlk senin çıkacağını biliyordum."

Hiçbir şey demedim. Yanında öylece kalakalmıştım. Saatini kontrol etti ve "İki dakika kaldı," dedi.

"Herkes içeride. İki dakikada kimse çıkamaz," diye karşılık verdim. "Çıkamazlarsa ne olacaklar?"

"Ne olacağını biliyorsun. Ölenler mezara, kalanlar diğer tarafa." O kadar rahat ve o kadar zevkle kurmuştu ki bu cümleleri... "Sen gidebilirsin."

Yatakhaneye dönmek için karın üzerinde çıplak ayakla birkaç adım atmıştım. Birden durdum. Arkama döndüm ve hangara baktım.

Bir dakika daha vardı.

Aniden koşmaya başladım ve hangara girdim. Kendi hücreme gidip, fırlattığım bıçağı buldum. Hemen sonra ise yan hücrelere dalmaya başladım. Kapıyı açıyor, içerdeki askerlerin baldırlarındaki kılıftan bıçağı çekip bellerine saplıyor, onlar neler olduğunu anlayana kadar arkadaşlarımin iplerini kesiyordum. Kurtulan her arkadaşım askerlerin bıçaklarını verip diğerlerinin yardımına koşmalarını söylüyordum.

Sonunda Vasilko'nun düdüğü öttü. Düdükle birlikte yirminin üzerinde kişi dışarıya fırladı. Ben de...

Az önce zevkle gülen Vasilko'nun gözlerini bu kez öfke bürümüştü. Onca kızın arasından bana öfkeyle bakıyordu.

"Herhangi bir kural koymadınız," dedim. "Sadece kurtulmamızı emrettiniz. İşte kurtulduk." O gece Vasilko benim başına buyruk asi tarafımı keşfetmişti. Asla unutmamasına izin vermeyeceğim tarafımı...

O gece yirmi sekiz kişi kurtulmayı başarmıştık. Ertesi sabahsa dokuz arkadaşımız diğer okula gönderilmek üzere yatakhanedeki eşyalarını toplamıştı.

Üç arkadaşımızsa hücrelerden hiç çıkamamıştı.

Vasilko'nun on iki askeri de...

Drogo, "Anlatmayacak mısın?" diye ısrar etti.

"Boş ver," dedim, "hadi güzel şeylerden bahsedelim." Drogo bu kez üstelemedi. Sesimdeki hüznü hissetmişti belki de. Aynı pozisyon-da biraz daha muhabbet edip gülüştükten sonra uyuyakaldım. Hiç kalmamam gereken bir yerde...

Sabahın ilk ışıkları perdelerin arasından gözüme çarparken uyan-
dım. Drogo gitmişti. Onu biraz tanıdıysam sabırsız davranacağını bi-
liyordum. Sabah ilk iş Gabriel'i aldıracak ve malikâneye getirecekti.

Plakadan diğer adamı bulması için resmî kurumlardaki ilişkilerini
devreye sokması gerekiyordu. Bunun içinse mesai saatlerini beklemek
zorundaydı. Mesai saatlerinin başlamasının ardından bir ya da iki
saat içinde şoför de ortadan kaybolacaktı.

Ajanımızın her ikisinin de ortadan kaybolduğunu fark etmesi ise
en fazla öğleni bulacaktı. Öğlen saatlerinde panikle hareket edecek ve
ilk tedbir olarak kaldığı oteli terk edecekti.

Vaktim çok kısıtlıydı. Otelı terk ettiği an onu takip edemezsem
arkasından bir iz bulmam imkânsızdı.

Kalktıktan sonra ertesi gün için eylem planımı düşündüm. Sabah
saatlerinde Eduard olmadan evden çıkmam zor işti. Mecburen onun
da dâhil olacağı bir plan yapmalıyım.

Ertesi gün Krista ve Luis ile birlikte kahvaltı yaptık. Eduard gece
olup bitenlerden habersizdi. Drogo belli ki benden dolayı onu affet-
mişti.

Kahvaltının ardından Eduard'a, Braşov'a bir alışveriş merkezine
gitmek istediğimi söyledim. Eduard, Luis'in arabasını hazırladı. O
esnada çantama lazım olabilecek malzemelerden ekledim. Hemen ar-
dından yola çıktık.

Öğlen saatleri olmadan Braşov'a vardık. Bir alışveriş merkezine
birlikte girdik. Eduard peşimden ayrılmıyordu. En sonunda bir ma-
ğazaya girerken tepki gösterdim.

"Özel kıyafetler alacağım. Onları da mı göreceksin!"

"Efendim, Jan ve Drogo'nun özel talima..."

"Tamam, buradayım işte. Burada olmazsam yan mağazalarda. Sen
alttaki kafelerden birine geçip beni bekle."

Zaten mağaza gezmekten yeterince sıkılan Eduard tepkimle bir-
likte gönüllü olarak beklemeyi kabul etti.

Eduard'dan kurtulduktan sonra alışveriş merkezinden çıktım ve ilk taksiye atlayarak otelin yolunu tuttum. Lobideki kafeye girip bir kahve sipariş ettim. Masadaki magazin dergilerinden birini alıp yüzümü kapattıktan sonra beklemeye koyuldum.

Ajanımız yarım saat sonra lobide bitti. Lobideki görevliyle konuştuktan sonra cüzdanından para çıkardı ve ödeme yaptı.

Evet, olan bitenden işkillenmiş ve otelden ayrılma kararı almıştı.

Otoparka girip arabasını alacağını düşünüyordum. Fakat daha tedbirli davranarak arabasını otelde bıraktı ve bir taksiye bindi. Etkin bir mesafe bıraktıktan sonra başka bir taksiye atladım ve peşinden devam ettim.

Şehir içindeki caddelerden geçtikten sonra havaalanı tabelasının bulunduğu yola girdi.

İşte bu kötü haber...

Bindiğim taksinin şoförü yol boyunca nereye gideceğimizi sorup durmuştu. Artık oyalamanın ve şüphe çekmenin manası kalmamıştı.

"Havaalanı lütfen," dedim. "Hatta mümkünse çok hızlı."

Şoför söylene söylene trafikten çıktı ve aynı istikamette devam etti. Yola girdikten sonra benim ricamdan ziyade bana sinir olmasından dolayı gazı kökledi. Birkaç dakika sonraysa ajanın bulunduğu taksiyi çoktan sollamıştı.

Geriye tek bir şansım kalmıştı. Ajanımız uçağa binmeden Valest-rilerin esas adamıyla görüşebilirdi.

Peki bu görüşme nerede olacaktı?

Uçağa binmeden hemen önce havaalanında görüşmek ilk akla gelendi. Ancak yüzlerce kameranın bulunduğu bir yerde iki taraf da risk alamazdı. Geriye yol üzerindeki bir akaryakıt istasyonu ya da dinlenme tesisi kalmıştı.

Cep telefonumu çıkarıp harita uygulamasına girdim. Havaalanına giden yolu hızlıca taradım. Yaklaşık sekiz kilometrelik bir yolumuz kalmıştı. Sekiz kilometre boyunca üç tane istasyon... Teker teker istasyonları inceledim. Birinin bünyesinde fastfood restoranları bulunuyordu. Ajanımızın yerinde olsam kesinlikle burayı seçerdim. Diğer ikisi sadece yakıt istasyonuydu.

Tek atımlık kurşunumu restoranlar bulunan istasyondan seçerek kullandım. Dört dakika mesafemizdeydi. Konumumu açıp yol üzerindeki anlık hareketimizi takip ettim. Havaalanına bir kilometre kala, "Tuvalete gitmem lazım. Acil bir istasyona girebilir miyiz?" diye şoföre seslendim.

Şoför sağa sinyal yakıp şerit değiştirmeye başladı. Bir dakika sonraysa istasyona saptı ve pompaları geçtikten sonra durdu.

Taksiden inip istasyonun marketine girdim. Rafların arasında uygun bir yer seçip beklemeye koyuldum. Tek atımlık kurşunumun işe yarayıp yaramadığını anlamam için son birkaç dakikaydı.

O an içimi garip bir heyecan bürüdü. Uzun zamandır yüzlerce görev, onlarca çatışma atlatmıştım. Ama çoğunda alternatif yolum mevcuttu. Karnovic operasyonunda ise ilk defa böylesine bir kader anı yaşıyordum.

İçim sıkılmıştı. Oflayarak rafların arasında beklerken istasyona giren bir taksi gördüm. Bakışlarımı taksiye kilitledim. Taksi istasyonun iç kısmından geçti ve restoranın bulunduğu park alanında durdu. Saniyeler sonra ise arka koltuktan birisi indi.

İşte o!

Marketin arka kapısından çıkıp dikkatli adımlarla restoranlara doğru yaklaştım. Ajanımız indikten sonra etrafına bakındı. Yan yana sıralanmış araçların olduğu alana... Anında bakışlarımı arabalara çevirdim. Siyah, lüks bir aracın şoför kapısı aralandı. İçinden sportif yapıda, kaslı bir adam indi. Bakışlarını ajanımıza doğru dikti ve göz göze geldikleri anda restoranlardan birini işaret etti.

İşte bu!

Önce adam, arkasından da ajan arkalarını kontrol ederek aynı restorana girdiler. Arka arkaya sipariş sırasına geçtiler. Uzaktan görebildiğim kadarıyla hiç konuşmadılar. Siparişleri verdikten sonraysa önce ajanımız ardında da diğer adam aynı anda tuvaletlerin olduğu kısma yöneldiler.

Fırsat bu fırsattı. Bulunduğum yerden hızlı adımlarla çıktım ve diğer adamın arabasına doğru yaklaştım. Plakasını görür görmez hafızama not aldım. Hemen ardından da arabanın yanına doğru gir-

dim. Solundaki diğer arabaya binecekmiş gibi yaparak etrafımı ko-laçan ettim.

İşte aradığım fırsat!

Çantamdaki GPS takip cihazını çıkardım ve hızlıca yere çöktüm. Saniyeler içinde GPS cihazını diğer arabanın görünmeyecek bir nok-tasına yapıştırdım.

Bingo!

Cihazın şarjı bir hafta gidecekti. Bir hafta boyunca aracın yerini respit edebilecektim.

Cihazı taktıktan sonra hemen uzaklaştım ve beni bekleyen taksiye bindim. Taksici yine gaza kökledi ve kısa sürede havaalanına ulaştı.

Havaalanında taksiden inip bir süre bekledim. Hemen sonra baş-ka bir taksiyle alışveriş merkezinin yolunu tuttum.

Üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Bir hafta sürem vardı. Ne yapıp edip bir hafta içinde bu adamın kimliğini deşifre etmeliydim.

Alışveriş merkezine girdikten sonra, gördüğüm ilk mağazadan birkaç parça kıyafet seçip torbaya doldurdum ve hızlıca Eduard'ın yanına indim. "Dönebiliriz. İşlerim bitti."

Birlikte otoparka doğru adımlarken telefonum çaldı. Arayan Dro-go'ydu.

"Neredesin Edna?"

"Eduard ile alışverişe çıkmıştım. Birkaç kıyafet aldım."

"İşiniz bittiyse buraya gelebilir misin? Jan seni almak için yola çıktı."

Sesinde büyük bir ciddiyet vardı. Meraklanmışım.

"Ne oldu? Kötü bir durum mu var?"

Verdiği yanıtısa günün diğer güzel haberi olmuştu:

"Sen haklı çıktın Edna. Gabriel konusunda. Şimdi itiraf etti."

24. Bölüm

Gabriel'den sonrasını bilsen... diye içimden geçirdikten sonra, "Tamam, geliyorum," diye karşılık verdim.

Neden beni çağırdığını bilmiyordum. Belki de yüzleştirmeyi düşünmüştü. Fakat Gabriel itiraf ettiyse yüzleştirecek bir durum da kalmamış demektir. Yine de gitmem gerekiyordu. Malikânenen yeterince uzak kalmıştım. Neler olup bittiğini öğrenmem gerekirdi.

Kaldığımız eve döndüğümüzde Jan arabasını evin önüne çekmiş, kalçalarını kaputa dayamış hâlde bizi bekliyordu. Bir bacağı diğer bacağının üzerindeydi. Öz güvenli bir duruş...

Jan'e karşı her zamanki tutumumu sergileyerek onu hiç umursamadan arabasına yöneldim ve arka koltuğun kapısını açtım.

"İstersen öne binebilirsin," dedi. "Eduard gelmeyecek."

Bunu duyan ve ön kapıya hamle yapmak üzere olan Eduard hiçbir şey söylemeden geri çekildi.

"Gerek yok, arka koltuk daha rahat," diye karşılık verdim ve istifi mi bozmadan arka koltuğa kuruldum.

Jan yol boyunca konuşmamıştı. Fakat konuşmak istediği çok belliydi. Belli ki Gabriel konusunda parmağımın olduğunu da ya bizzat

öğrenmiş ya da hissetmişti. En sonunda dayanamayarak, “Memnun musun hâlimden?” diye sordu. “Yani aşağıda yaşamaktan.”

“Evet, memnunum. Gayet keyifli.”

“Malikâneyi özlemiyor musun?” diye devam etti. Vereceğim yanıtların altında bir yeniğini arayacağını belli ederek.

“Malikâneyi değil, Drogo’yu özlüyorum sadece,” dedim. “Bir de Matias’ı.”

Benim duymayacağımı düşünerek, “*Drogo’yu özölüyorsun demek...*” diye kendi kendine homurdandı. Hazırcevap verdiğim yanıtlardan aradığını bulamadığı için buz gibi gülümsedi. Gülümserken dikiz aynasından gözlerime bakmayı ihmal etmemişti.

“Sen peki? Benim olmamamdan gayet memnun olmalısın?” diyerek laf soktum arkasından.

Yine aynı hareketi yaptı ve soğuk soğuk güldü. Yanıt vermeden...

Malikânenin bahçesinden girdikten sonra ön merdivenleri kullanarak havuzun olduğu kata çıktık. Oradan da verandaya. Drogo, Boris ve Vlad ile görüşme hâlindeydi. Ciddi bir ortam olduğunu düşünerek yanlarına gitmedim. Drogo beni görünce müsaade istedi ve yanıma geldi.

“Hoş geldin.”

“Özel konuşuyorsunuzdur diye gelmek istemedim,” diyerek karşılık verdim.

“Evet, son gelişmeleri aktarıyordum bizimkilere.”

Asıl merak ettiğim şeyi sormanın zamanı gelmişti: “Drogo, bir şey soracağım. Sizinkiler Gabriel’i falan benim ortaya çıkardığımı biliyorlar mı?”

Komiğine gitmişti bu soru. İçten bir gülümsemenin ardından, “Bilseler ne olacak ki?” diye karşılık verdi.

“Saçmalama. Ben utanırım. Ayrıca işlerinize burnumu sokmuşum gibi olur. Zaten beni hâlen istemeyenler var.”

Son cümlemi kurarken bakışlarımı bilerek Vlad ile sohbet etmeye başlayan Jan’e çevirmiştim.

“Meraklanma, kimse bilmiyor. Özel bir ekip kurduğumu ve onların deşifre ettiğini söyledim. Ekibin kimlerden oluştuğunu sorgulamadılar.”

“Sahiden, ne oldu o ekip? Güya yeni adamlar ayarlayacaktın.”

“Açıkçası diğer işlerden henüz fırsat bulamadım,” diye yanıtladı. Hemen ardından gülümseyerek, “Zaten onlara gerek kalmadan sen güzel iş çıkardın,” diye ekleyip göz kırptı.

“Şansım yaver gitti. Her zaman böyle şanslı olabilir miyiz, bilmiyorum.”

Asıl şansım birkaç saat kadar önce akaryakıt istasyonunda yaver gitmişti. GPS cihazından sinyal gelip gelmediğini test edememiştim. Aklım hâlen oradaydı.

Jan, Drogo’nun yarım kalan kadehiyle birlikte bana da yeni bir kadeh getirdi.

“Ben aşağı iniyorum.”

Drogo, “Tamam, biz de geleceğiz birazdan,” dedi. “Babam şimdilik bir şey yapmayın diyor.”

Aşağı... İşkence odası...

Jan uzaklaşır uzaklaşmaz, “Gabriel için mi çağırdın beni?” diye sordum.

“Aslında evet. Ama Gabriel için değil. Diğer şoför için.”

“Ne olmuş ona?”

“O hâlen itiraf etmedi.”

“Gabriel itiraf etmiş işte, yeterli değil mi?”

“Adamı uzaktan senin de görmeni istiyorum. Emin olmak için.”

Bana ne gerek vardı? Aynı adamı Gabriel de görmüştü. Belki de birden çok kez. Üstelik aynı arabada.

“Yüzleştirme mi yapacaksın?” diye tısladım. “Pek tercih etmem açıkçası.” Çekincemi belirten bir tavra bürünmüştüm.

“Yüzleştirme değil de teşhis diyelim. Gabriel adamı tanımadığını ve yüzünü hatırlamadığını söyledi. Açıkçası pek de hatırlayacak durumda değil artık.”

İlginç bir gelişmeydi. Neler döndüğünü tam anlayamadım. Belki de Drogo beni zarflamak istiyordu...

“Olur. Ama ben de çok hatırlamıyorum. Yani tipini tarif etmekte falan zorlanabilirim.”

“Hadi o zaman gidelim,” diye karşılık verdi ve kadehini bitirip yürümeye başladı.

Ben de arkasından devam ettim. Malikânenin içine girdik. Hemen sonra orta merdivenlere. Merdivenlerden de bodruma... Sorgulama yaptıkları odaya doğru döndük.

Drogo beni ilk defa bu kadar mahremlerine sokuyordu. Bu durum da gözden kaçırılmayacak bir gelişmeydi. İyi mi kötü mü belirsiz bir gelişme...

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum, bilmiyormuş gibi yaparak.

“Birazdan görürsün!” diye karşılık verdi.

Kapının önüne geldiğimizde, beklemem için birkaç metre ilerisini işaret etti. “Lütfen ses çıkarma,” dedi. “Jan ve Anton içerideler. Onları köşeye alacağım. Lambaları kapatacağım. Sadece adamın üzerinde ışık olacak. İçeri girmeden kapının eşiğinden hemen bakmanı istiyorum.”

“Tamam.”

Drogo dediğini yaptı. Kapıyı araladıktan sonra ışıklar söndü. Jan ve Anton’a ne dediğini anlamadım. Birkaç kaç saniye sonra kapıya yeniden geldi. Karanlığın içindeki işaretini zar zor görmüştüm.

Kapıya yaklaşıp yönümü içeriye çevirdim. Bahsettiği gibi adamın üzerinde ışık vardı. Ama bu...

Hayır, bu o adam değildi. Sima ile görüşmeleri esnasında arabadan indiğinde yüzüne odaklanmıştım. Çok daha genç ve uzun boy-luydu. Karşımda duransa neredeyse altmışında görünüyordu. Yüzü gözü kanlar içinde...

“Değil,” diye fısıldadım. Bunun üzerine ayrılmam için koluma dokundu. Kapıdan uzaklaşıp koridora doğru yürüdüm. Kapıyı kapattıktan sonra arkamdan geldi.

“Emin misin o olmadığına?”

“Daha genç bir adamdı sanki, Drogo. Yanlış yönlendirmek istemem ama uzaktan öyle görünüyordu.”

Merdivenlere doğru yöneldiğimizde çenesini kaşıdı. “İşin rengi şimdi değişti...” diye mırıldandı.

Gabriel'in neler anlattığını merak ediyordum. Sormak için tam zamanıydı.

"Ne oldu? Yani neler oldu? Gabriel ne anlattı? Özel değilse tabii."

"Sabah bizimkiler evine baskın yaptılar. Şu bahsettiğin zarfı da buldular. Gerçekten içi para doluydu. Zaten Anton'a fazla dayanamadı ve hemen konuştu. Bir adamla tanışmış. Müşteri gibi gelip gitmiş uzun bir süre. Sonra buna temas etmiş. Açık açık para da teklif etmiş tabii."

"Kimmiş o adam peki?"

"Gabriel kim olduğunu bilmiyorum dedi. Ama Valestriler için değil, hükûmet için çalıştığını söylemiş. Devlet görevlisi gibi. Hatta seni her zaman koruyacağız falan deyince Gabriel düşmüş ağına."

Güzel taktik... Takdir etmiştim meslektaşımı...

"Gerçekten öyle olabilir mi peki? Yani gizli polis falan?"

Amatör sorum işe yaramıştı. Drogo kahkaha attı.

"Polislerin cesareti olmaz. Valestilerin işi o. Enzo'nun bir taktiği."

Enzo'nun dolaylı yoldan taktiği diye geçirdim içimden... Meslektaşımın hakkını yiyemezdim.

Merdivenlerin bitiminde, "Gabriel'i öldürecek misin?" diye sordum. "Ama buna ben sebep olmuş olacağım, kendimi kötü hissettim şimdi." Yalan söylemiştim. Ölümü hak etmişti çoktan...

Tedirginliğimi fark edip, "Sen kafanı yorma böyle şeylere," diye fısıldadı. "Bu kez farklı bir planımız var."

Bilerek planlarını sormadım. Tahmin etmek çok basitti. Gabriel'in gözünü korkutup rakibinin üzerine yollamak ve asıl adamı bulmak. Adamın çoktan gerçek anlamda uçtuğunu bilmeden...

Merdivenlerin bitiminde beni uğurlamak istercesine durdu. Birkaç basamak aşağıda durduğu için boylarımız orantılanmıştı. Kollarımdan tuttu.

"Teşekkür ederim Edna. Benim biraz işlerim var."

"Yoğun mu olacaksın peki? Yani biraz seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Maalesef hem yoğun hem de dışarıda olacağım. Belki çok geç saatlerde dönebilirim."

“Ne işin varmış geç saatlerde dışarıda bakayım?” dedim, kuskanmış bir kadın edasıyla.

Hoşuna gitti.

“Çapkınlık değil, iş için. Valestrilerin yeni birkaç yerini tespit ettik. Gözdağı vermeye gideceğiz Anton ve Jan ile.”

Gece ayaklarıma dolanacak kimse olmayacaktı demek... Aklım GPS cihazında olsa da belgeleri araştırmaya koyulmak için ayağıma güzel bir fırsat gelmişti.

“Peki bu gece burada kalabilir miyim? Biraz resim yapmak istiyorum. İşin erken biterse de seninle şarap içmek...”

25. Bölüm

Yaklaşık bir saat sonra ortalık bir anda sessizleşmişti. Drogo, bahsettiği operasyon için Jan ve Anton ile birlikte çıktı. Onlardan yaklaşık bir saat sonra ise Boris ve Vlad, aynı arabaya binerek malikânenen ayrıldılar.

Malikâneye döndükten sonra Elena'nın yanına uğramıştım. Dima'nın kaybının acısını hâlen yaşıyorlardı. Hatta hava karardıktan sonra kadınlar olarak salonda toplanacaklar ve yas tutmaya devam edeceklerdi. Pavel ve Poline çifti de onlara eşlik edecekti.

Malikânedeki tüm şartlar benim lehimeydi...

Odamda bir süre zaman geçirdikten sonra Adelina'ya seslendim. Bana ailenin yas geleneklerine uygun bir kıyafet hazırlamasını istedim. Adelina yarım saat içinde siyah renk ağırlıklı bir kıyafet ayarlamıştı. Ona birazdan yasa katılacağımı ve istirahate çekilebileceğimi söyleyerek odama kapandım.

Geriye sadece ortalık sessizleşmişken gizlice çıkmak ve bakabileceğim her yere bakmak kalmıştı. İlk hedef malikânenin diğer kanadındaki odalardı. Drogo, Boris, Elena; herkesin odası o bölgede sıralanmıştı. İkinci hedef malikânenin üst katı. Henüz oradaki odaları tam olarak dolaşamamıştım. Üçüncü hedef bodrum katı. Orada da çok

sayıda oda vardı. Dördüncü hedef geniş hangar. Herhangi bir şeyi saklamak için önemsiz görünen yer her zaman önemliydi. Beşinci hedefse Boris'in özel evi... Orası sırrını hâlen koruyordu.

Adelina'nın ayarladığı kıyafetleri üzerime geçirdim. Ayağıma ise ses çıkarmayacak, tabanı yumuşak bez bir ayakkabı seçtim. Odamın kapısını araladıktan sonra koridoru kolağan ettim. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Sessizce odamdan ayrıldım ve kapımı kapattım.

Karnovicler kendi mahremiyetlerine önem veren bir aileydi ve ev içinde herhangi bir kamera olmayışı işimi oldukça kolaylaştırmıştı.

Hızlı adımlarla ana koridora çıktım. Kendimden emin bir şekilde koridorun ortasına kadar ilerledim. Orta kısma geldiğimde, karşımdaki büyük koridora girerken adımlarımı sessizleştirdim ve koridorun diğer yakasına dikkat kesildim. Büyük salonun olduğu odadan çeşitli sesler ve bir müzik sesi geliyordu. İçeride gürültü olması benim için avantajdı.

İlk olarak Dima'nın yasının tutulduğu salonun önünden geçtim ve hemen ardından malikânenin diğer kanadına doğru devam ettim. Bu koridor malikânenin en büyük ve geniş koridoruydu. Bu dev evi iki cepheye ayırıyordu. O tarafa henüz hiç geçmemiştim. Geçmem için bir sebep olmamıştı. Ayrıca evde ve odalarda devamlı birileri bulunuyordu. Şu anda ise mutlak sessizlik hâkimdi.

Salondan sonra onlarca oda karşılıklı ve yan yana sıralanmıştı. Ailededeki herkesin odaları buradaydı. Karnoviclerin en mahrem yeri...

Bu koridorda elimi çabuk tutmalıydım. Zamanım çok kısıtlıydı. Salonu geçtikten sonraki ilk gördüğüm kapıya yöneldim. Etrafımı son kez kontrol ettikten sonra içeri girdim.

Burası Boris ve Marta'nın yatak odalarıydı. Asalet barındıran dekorlarla süslenmişti. İki bölüm olarak tasarlanmıştı: yatak bölümü ve salon. Aynı zamanda olabildiğince sadeydi... Odaya girdikten sonra usulca her yere bakınmaya başladım. Gardırop, çekmeceler, yatağın altı... Odanın içinde herhangi bir gizli bölme ya da kasa var mı diye tabloların arkası... Yaptığım aramada gözüme çarpan hiçbir şey çıkmamıştı. Arkamda iz bırakmadan, dokunduğum her yeri düzelttikten sonra çıktım ve hemen bir sonraki odaya girdim.

Elena'nın odası... Nispeten daha küçüktü. Hızlıca bu odayı da aradıktan sonra sırasıyla diğer odalara geçtim. Her odadan çıkarken ana koridoru dinliyor, bir sonraki odaya âdeta ışık hızıyla geçiyordum.

Yaklaşık yarım saat kadar bütün odalara girip çıkmıştım. Son bir oda kalmıştı. Kapıyı aralayıp içeriye girdiğimde bu odanın Drogo'nun odası olduğunu fark ettim. Malikâneye geldiğimden beri asla beni odasına davet etmemişti. Onun özeline bu denli yakın olmak beni heyecanlandırmıştı.

Gözlerimi etrafta temkinle dolaştırdım. Orta kısma dev bir yatak yerleştirilmişti. Komodinler. Oda gibi gözüken büyük bir gömme dolap. Odanın içindeki salon alanında koltuklar ve ceviz bir çalışma masası. Şık ve olabildiğince sadeydi. Her şey muntazam yerleştirilmişti.

Bu odadaki araştırmalarım diğerlerine göre çok yavaş ilerliyordu. Nedeni ise açtığım her çekmece ve dolapta Drogo'ya dair özel eşyalar ve fotoğraflara denk gelmemdi. Merakla eşyaları inceliyor, fotoğraflarına bakıyordum. Çocukluk fotoğrafları, gençlik fotoğrafları, İngiltere yılları...

Drogo ve geçmişine dair izler nedense ilgimi çekmişti. Hepsini kurcalamadan edememiştim. Ancak bu durum gereksiz bir zaman harcamama neden olmuştu. Bir anda durumumu fark ettim ve Drogo'nun odasından çıktım. Aksi takdirde sabaha kadar bu odada vakit geçirebilirdim.

Ailenin odalarının bulunduğu taraftaki koridora yeniden çıktıktan sonra sessizce devam ettim. Salonun önünden geçerken içeriye kulak kabarttım. Aynı koşullar devam ediyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve koridordan orta kısma geçiş yaptım. Son kez etrafıma bakındıktan sonra üst kata çıkan merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin yarısına gelmemin ardından duvarların rengi bir anda değişmişti. Desenle duvar kâğıtlarından oluşan duvarlarda bordomsu bir kadife kaplama yer almıştı. Sanki yarım katta yüzlerce yıllık bir değişim gibi... Tablolar, biblolar, vazolar... Karnoviclerin misafirlerine verdikleri değeri anında hissettiren cinstendi.

Üst katta büyüklü küçüklü birçok oda bulunuyordu. Dört tane büyük oda vardı. Dört odanın kapısı aynı yerde, koridorla merdivenlerin birleştiği noktaya konumlandırılmıştı.

Sağdaki ilk kapının kulpunu yavaşça çevirdim. Hemen ardından içeri girdim. Küçük el fenerinin ışığını yakıp etrafa bakınmaya başladım. Burası tipik bir yatak odasıydı. Tabii ki odadaki tüm detaylarla on dokuzuncu yüzyıl asaletini barındırması dışında... Milimetrik düzenler, hoş bir koku ve pırıl pırıl bir görüntü. Gardırop ve etajerlerde misafirlerin kullanması için hazır pijama takımları, havlular ve kişisel bakım ürünleri... Teknoloji namına ise tek şey yatağın iki yanındaki estetik abajurlardı.

Odada sakince gezindim. Dolapları, çekmeceleri, yatağın altını ve hatta pencereye yakın duran eski talaş sobasını bile kurcaladım. Her şey olağan, her şey sıradandı. Zaman zaman misafirlerinin kaldığını da hesaba katarsak, herhangi bir şey saklamak için pek mantıklı bir yer değildi.

Bakındığım her yeri özenle eski hâline getirdikten sonra karşıdaki odaya geçtim. Bir önceki odanın âdeta fotokopisi çekilmiş gibi simetrik hâliydi. Tek fark duvarlardaki tablolardı. Hızlıca burayı da aradıktan sonra diğer tarafa yöneldim.

Koridorun diğer tarafındaki iki odadan biri de aynı yatak odasıydı. Bir diğeri ise geniş bir oturma odası olarak hazırlanmıştı. Eski ve işlemeli koltuk takımları, oymalı sehpa, vitrin ve küçük bir kitaplık. Kitaplığın altında çekmeceler. Çekmecelerde ise deri kaplamalı defterler ve kalemler... Kitaplıktaki raflardan rastgele kitaplar çektim. Bazılar el yazmasıydı. Müzayedelerden çıkma oldukları belliydi. Diğerleri de en az onlar kadar değerli eserler... Belgeleri ararken üst kattaki tüm estetiğe hayranlık duymaya başlamıştım.

Diğer odalar da tamamen boştu. Çoğunlukla misafirler için tasarlanmıştı ve kullanılmıyordu. Üst kattaki araştırmamı parkelerin alt kısımlarının kontrolleriyle sonlandırdıktan sonra merdivenlere yöneldim. Hızımı hiç azaltmadan bodrum kata indim.

Bodrum katta da yan yana birçok oda vardı. Bunlardan birkaç tanesi erzak odalarıydı. Çeşitli kuru bakliyatlar, konserve kutuları ve

çuvallarla unlar... Bir savaş hâlinde belki de en az bir yıl yetecek kadar yiyecekler.

Erzak odalarının yanındaki kapı daha önce girdiğim sığınaktı. Sığınağa yeniden girdim ve gözden kaçırdığım bir detay var mı diye kontrol ettim. Sağda kamera odasına açılan kapı, solda lavabolar vardı. Sığınığın sonunda ise dışarı kaçtığımız tünelin gizli kapısı...

Sığınakta da dişe dokunur pek bir şeye rastlamadım. Oturma gruplarının altını ve cephanelik olarak bekleyen ahşap silah kutularını kurcaladım. Burada da her şey olması gerektiği gibiydi.

Sığınaktan çıktıktan sonra koridorun diğer yakasına geçtim. İki sağda, iki solda dört kapı. Sağda, ileride olan sorgu ve işkence yaptıkları oda... Geride olanın kapısını aralayıp içeri girdim. Yan yana sıralanmış onlarca büyük vazo, birkaç eski tablo ve tozlanmış birkaç mobilya... Değerli oldukları için atılmamış, sadece beklemeye konulmuş eşyalar.

Bu odadan çıkıp hemen karşısındakine girdim. Pavel ve Polina'nın temizlik odaları... Onlarca temizlik malzemesi, hazır kardanmış nevresim takımları, çamaşır makinesi ve ütü masaları... Deterjan ve nem kokulu odada arkada duran kolileri fark ettim. Bandalarını özenle açarak içlerine bakındım. Hepsi de yedek deterjan ve temizlik malzemesi...

Temizlik odasından çıkıp koridorda hızla adımladım. Bir sonraki odaya girdim. Burası da benzer şekilde eski eşyaların depolandığı bir odaydı. Eşyaların arasında gezindim. Evrakları saklayabilecekleri herhangi bir kutu, çanta ya da özel bir bölme yoktu.

Son olarak sorgu ve işkence odasına girdim. İki kez kapısına geldiğim bu oda gerçekten ürkünçtü. Hemen solda paslanmış demirlerden yapılmış çeşitli işkence aletleri vardı. Zincirler, ucu çivili çekişler, askı aparatları... Hatta soğuk savaş döneminden kalma manyeto ve teller. Duvarlarda hâlen son işkencelerin artıkları, kan lekeleri duruyordu. Karnoviclerin büyüdüğü zaman diliminde kim bilir kaç kişi bizzat bu odada işkence görmüştü...

Sorgu odasından da aranacak başka bir yer kalmamıştı. Ses çıkarmadan odadan çıktım ve koridor boyunca ilerledim. Üst kata uzanan

merdivenlerin ilk basamağında bir süre bekledim. Yukarıdan herhangi bir ses gelmeyince merdivenlerden çıktım ve arka bahçeye çıkan kapıyı aralayarak dışarıya adım attım. Burada kaldığım birkaç hafta boyunca ara ara etrafa göz gezdirmiştim ama ortalık ilk defa bu kadar sessiz olduğu için ben de bu kadar detaylı inceleme fırsatı bulabilmiştim. Aynı tahmin ettiğim gibi. Tüm odalar ve eşyalar kolay erişilebilir ve ulaşılabilir pozisyondaydı. Buralarda gizli belgelerin saklanması mantıksız ve imkânsızdı.

Sırada hangar bulunuyordu. Fakat hangar ve etrafını incelemek malikânenin içi kadar kolay olmayacaktı. Etrafta gezinen devriyeler ve ormanın içinde nöbet tutan silahlı korumalara yakalanabilirdim.

Nasıl bir yöntemle hangara gideceğimi düşünürken Pavel'in evinin penceresinden yayılan hareketli ışıklara gözüm çarptı. Tülün arkasına dikkatle bakınca, karanlıkta televizyon izleyen küçük dostum Matias'ın silüetini fark ettim.

Matias'ı gördükten sonra aklıma bir fikir geldi. Onu böylesine bir iş için kullanmak doğru değildi. Fakat mecburdum. Başka bir seçeneğim kalmamıştı.

Pavel'in barakasına doğru yaklaştım ve cama tıkladım. Bana dönen Matias'ı, el sallayarak dışarı çağırdım.

26. Bölüm

Matias beni görür görmez heyecanla barakadan çıktı. Üzerinde tatlı bir mavi şort salopet vardı. Gözlerinin mavisini daha da belirginleştirmişti. Her zamanki gibi neşeliydi. Koşarak yanıma geldi.

“Çok özledim seni Edna. Geldim yanına ama yoktun.” Bacaklarıma sarıldı.

“Birkaç gündür dışarıdaydım. Ben de özledim. Ne yapıyorsun?” Kısa süreli hasret gidermemizin ardından, “Biraz oyun oynayalım mı, ne dersin?” diye sordum.

“Olur. Ne oynayacağız?”

“Uzak-yakın oynayacağız. Saklambaç gibi. Ama karanlıkta.”

Matias’a küçük toplarından birini alıp gelmesini söyledim. Bu esnada Zeus ve Hera yine bir anda etrafımda birtiller. Birkaç dakika köpeklerle oynadık, sonra yanıımızdan uzaklaştılar. Ardından Matias’la birlikte hangara girip kapıyı kapattım.

“Matias, şimdi gözlerini kapatacaksın. Ben topu saklayacağım. Sonra sen gözlerini açacaksın. Rastgele yerlere gidip, uzak mı yakın mı diye soracaksın? Kim daha az soruda topu bulursa o kazanır. El feneri kullanmak serbest.”

Matias anında kabul etti. İlk olarak topu rastgele bir yere sakladım. Matias gözlerini açtıktan sonra uzak veya yakın diyerek onu yönlendirdim. Matias kısa sürede topu sakladığım yeri buldu. Hemen sonra sıra bana geçmiş oldu ve Matias'ın sakladığı yeri bulmaya çalışır gibi etrafı kurcalamaya başladım.

Oyunumuz sıra sıra devam ederken hangardaki birçok yeri araştırmıştım. Fakat hangardan da umduğumu bulamayacak gibiydim. Oyunun son aşamalarına geldiğimizde kalan birkaç köşeyi arayacaktım.

Kısa bir süre sonra Matias'ı yanıma alma fikrinin ne denli mantıklı olduğunu bizzat yaşayarak gördüm. Hangardaki gürültüyü fark eden korumalar bir anda tüfeklerinin ucundaki lambalarla içeriye baskın düzenlediler. Matias korkudan buz kesilmişti. Bense gayet soğukkanlı davranarak, oyun oynadığımızı söyledim. Korumalar ilk başta anlam veremediler. Daha sonra Matias ile birlikte olduğumu fark edince özür dileyerek uzaklaştılar.

En azından onların gözünde basit ve komik bir durumdu. Üstlerine bilgi verecek önemli bir konu değildi...

Hangardaki son turlarımı tamamladım. Tahmin ettiğim gibi oradan da hiçbir şey çıkmamıştı. Geriye ise en önemli yer, Boris'in özel evi kalmıştı.

Boris'in evine girmek için erken mi acaba diye düşünmekten kendimi alamadım. Bir günde dört farklı yer araştırarak şansımı zorluyordum. Fakat içinde bulunduğum zaman dilimini ve malikânede herkesin meşgul olduğunu hesaba katarsam, bir daha böyle şansı yakalamam çok zor olacaktı. Mecburen risk alacak ve o eve de girmenin bir yolunu bulacaktım.

Hangardan çıktığımız anda aklıma ilk gelen, Pavel'in evindeki anahtar kutusuydu. Boris'in evine ait anahtarların bir kopyası orada asılı duran anahtarlardan biri olabilirdi. Fakat Pavel'in temizlik için sık sık bu eve girdiğini düşününce, anahtarları askıda bekletmek yerine yanında taşıması daha makul bir seçenek olacaktı. Öte yandan kutudaki anahtarları almak için Matias'ı görevlendirmek zorunda kalacaktım. Matias'ın Pavel ve Polina'ya bir şey demesi hâlinde ise kesinlikle çuvalalayacaktım.

Anahtarlarla girme fikrini zihnimde iptal ederek kendi yöntemle-
rimle girme fikrini devreye soktum. Fakat bunun için de yine Matias'a ihtiyacım vardı. Herhangi bir koşulda evin içinde yakalanırsam,
yine Matias ile oyun bahanesini öne sürebilirdim. Aksi hâlde mantıklı hiçbir gerekçe sunamaz ve foyamın meydana çıkmasına neden olabilirdim.

"Matias, oyunumuzu beğendin mi?"

Matias heyecan ve mutlulukla yanıt verdi: "Evet, çok. Üstelik seni yendim."

"Evet, beni yendin. Bu yüzden bir kez daha oynamaya ne dersin?"

"Tamam, kabul. Yine hangarda mı?"

"Hayır. Daha zor bir yer olmalı..." dedikten sonra sanki oyun yeri bakıyormuşçasına etrafımda bir tur döndüm. Boris'in evine bakarak bir süre durdum. Daha sonra hafifçe eğilip, "Şu eve ne dersin?" diye fısıldadım.

Matias, "Orada oynamak çok zevkli olabilir ama bir sorunumuz var," diye karşılık verdi.

"Neymiş o sorunumuz?"

"Benim bir daha o eve girmem yasaklandı. Pavel görürse beni cezalandırır."

Bir daha, dediğine göre eve daha önce girmişti.

"Daha önce girdin mi o eve?"

"Evet. Merak etmiştim içeride neler olduğunu. Ama Pavel öğrenince çok kızdı bana."

Sanırım doğru yoldaydım.

"Peki, sır tutmayı becerebilir misin?"

"Evet. Ne sırrı?"

"Şimdi seninle gizlice bu eve girsek. Oyunumuzu orada oynasak. Ama bu aramızda sır kalsa. Sen ve ben bilsek sadece. Olmaz mı?"

Matias'ı kullanmak zorunda olduğum için o an yine içime bir acı düştü. Ama en azından güvendeydik. Şu anda etrafta kimsecikler yoktu ve içinde bulunduğumuz durum da bir tehlike teşkil etmiyordu.

Matias yaramaz bir gülüş sundu. "Oluuuurrr. Ama söz ver, kimseye söylemeyeceksin."

“Söz,” diyerek karşılık verdim. “Sen de söz ver.”

Matias ile çocuksu bir sözleşmenin ardından, geriye eve nasıl gireceğim sorunu kalmıştı. Ancak bu çıkmazda da küçük dostum pat diye imdadıma yetişti.

“Edna. Ben oraya gizlice nasıl gireceğimizi biliyorum.”

“Nasılmış?”

“Gel benimle!”

Matias önde ben arkada, hangarın önünden ilerledik. Boris’in evinin çitlerine kadar yürüdük. Çitler bel hizamdaydı ve paralel kalaslar arasında rahatlıkla geçebileceğimiz boşluklar vardı. Matias alttaki boşluktan, bense üzerinden atlayarak çitleri geçtik ve evin bahçesine girdik.

Matias, “Gel, bu taraftan,” diyerek bana evin arka kısmını işaret etti. Etrafı gizlice kontrol ederek arkaya doğru yöneldim.

Evin arkasında, bir insan boyundan daha kısa küçük bir kulübe vardı. Evin arka duvarına bitişikti.

“Burası ne?”

“Odunluk. Evin içine buradan küçük bir geçit var.”

Matias odunluğun ahşap kapısını araladı. Önce o, ardından da ben içeri girdim. İçerisi zifiri karanlıktı. El fenerimi yakınca, boyu diz kapaklarıma ancak ulaşan odunların etrafa saçılmış olduğunu gördüm. Az ileride ise evin içine odun alınabilmesi için küçük kare bir boşluk vardı. Normal bir insanın asla geçemeyeceği fakat Matias’ın da benim da sığabileceğimiz bir boşluk...

“İşte, buradan geçeceğiz. Burası evin içine giriyor.”

Matias benden hızlı davranarak bir çırpıda geçti. Hemen arkasından ben dikkatle süzülerek kare delikten geçtim ve diğer tarafa ayak bastım.

Geçtikten sonra el fenerimi açtım. Evin her tarafı doğal ahşaptan yapılmaydı. Bulunduğumuz yer evin hol kısmıydı. Sağımda büyük bir vestiyer, karşımda ana giriş kapısı, solumda ise odalara açılan bir koridor vardı. Koridorun hemen girişinde, sol tarafta ise alt ve üst kata uzanan döner merdivenler bulunuyordu.

“Nerede oynayacağız?”

“Tam olarak burada. Evin tüm odalarını kullanmak serbest. Şimdi kapat gözlerini Matias, ben aç diyene kadar.”

Matias ile oyuna başlar başlamaz ilk gördüğüm odaya girdim. Burası oturma odasıydı. El yapımı işlemeli sofalar, ortada bir sehpa ve kenarda bir kitaplık vardı. Kitaplıkta ağırlıklı olarak tarihi romanlar yer alıyordu.

Oyunun ilk turunu burada yapıyor gibi topu kitaplığa sakladım. Ardından Matias’a el fenerini verdim ve o oynamaya başlarken topuklarımla zemine vurmaya başladım. Çeşitli yerlere sert sert vurarak her tarafına bakındım. Tüm sesler aynıydı ve zeminde hiçbir boşluk yoktu.

Oyun fasıllarını oda oda gezerek devam ettirdim. Giriş katında iki farklı yatağın olduğu bir oda ve bağımsız bir yatak odası daha vardı. Mutfak ise bu iki yatak odasının arasındaki boşluğa derme çatma kurulmuştu.

Evin alt katında tek bir oda yer alıyordu. Zemin geniş bir İran halısıyla kaplanmıştı. Ahşap kaplamalı duvarlarda çeşitli av hatırası hayvan postları asılıydı. Seri hareketlerle tüm duvarları ve zemini vurarak kontrol ettim. Hemen sonra ise postların arkalarını. Gizli bir bölme saklamak için çok ideal olan odada herhangi bir gizli bölmeye rast gelemedim.

Geriye tek seçenek en üst kat kalmıştı. Oyunun akışını üst kata çevirerek döner merdivenlerden üst kata çıktım. Burası da tıpkı bodrum kat gibi tek kattan oluşuyordu. Ortada geniş bir maun masa, masanın arkasında deri bir koltuk, koltuğun sağında ve solunda çekmeceli dolaplar... Boris’in çalışma odası. Masanın ön kısmında iki tane tekli koltuk, koltukların ortasında cam kesme bir kül tablası. Duvarlarda ise siyah beyaz aile fotoğrafları... Boris’in gençlik, Drogo ve kardeşlerininse renkli çocukluk fotoğrafları. Fotoğraflardan bazıları çok eski bir döneme aitti. Muhtemelen Boris’in babası ve hatta dedelerine ait olan aile fotoğrafları.

Boris’in çalışma odasındaki fotoğraflara bakınırken birden asli işimden uzaklaştığımı fark ettim. Yeniden çalışma masasına odaklandım ve etrafını dolaşarak koltuğa oturdum. Masanın üzerinde fil

dişinden yapılma nostaljik kalemler, siyah ciltli eski birkaç defter ve kocaman bir deri sümen bulunuyordu.

Hızla defterleri açtım. Sayfalarda okunması zor el yazısıyla tutulmuş sıra sıra notlar yer alıyordu. Notların karşılarında ise muhtemelen para miktarları ve tarihler. Tarihlerle bakınca defterdeki notların yarım yüzyıldan önceki zamana ait olduğunu fark ettim. Boris, aile yadigârlarına sık sık bakıyor ve nereden geldiğini unutmak istemiyor gibiydi.

Defterlerin sayfalarını hızlıca taradım. Benzer notlar yer alıyordu. Ardından sümenin altını açtım. Kare not kâğıtlarında birkaç el yazısı not ve telefon numaraları... Hemen ardından çekmeceleri kurcalamaya başladım.

Çekmecelerde de eskiye dair birçok benzer eşya yer alıyordu. Not defterleri, fihristler, ajandalar... Sanırım bu defterler Karnoviclerin geçmişteki tüm işlerini kapsıyordu. Başka zaman olsa tek tek fotoğraflarını çekebilir ve tüm şecerelerini deşifre edebilirdim. Fakat o kadar zamanım yoktu.

Sol taraftaki çekmecelerde de benzer bir durum devam ederken, alttaki büyük çekmecenin kilitli olduğunu fark ettim. İleri geri birkaç hamle denesem de açılmadı. Hemen ardından diğer çekmecelerden birindeki bir tükenmez kalem alıp parçaladım. Tükenmez kalemin içindeki ince mürekkep kanalını dişimle ezerek kilide girecek kıvama getirdim. Bir iki hamleden sonra basit kilit döndü ve çekmece açıldı.

Feneri çekmeceye çevirdiğimde diklemesine sıralanmış, kalınlı inceli sarı renkli mukavva dosyalara denk geldim. Çekmece boydan boya onlarca dosya ile tıka basa doluydu.

Dosyaları görür görmez heyecanlanmıştım. Aradığım belgeler burada olabilirdi.

Dosyalardan rastgele bir tanesini çektim. Üzerinde "Moraru" yazılıydı. Dosyayı açıp içindeki belgeleri incelemeye başladığımdaysa, bu dosyanın eski rakiplerinden biri olan Moraru Çetesi'ne ait olduğunu anladım. Dosyanın içinde çete üyelerinin künyeleri, fotoğrafları, banka hesap hareketleri gibi resmî bilgiler ile el yazısıyla tutulmuş notlar yer alıyordu. El yazısı notlarda ise tarih tarih

yaptıkları faaliyetler, ticaretler, anlaşmalar ve öldürdükleri kişilerin isimleri bulunuyordu.

İlk dosyayı yerine bırakıp rastgele bir tane daha çektim. Yine başka bir çete hakkındaki bilgiler. Özellikle son sayfalardaki el yazısı notları okuyunca, Karnoviclerin zaman içindeki yükseliş ve güçlenmelerinin asla tesadüfi olmadığını anladım.

Boris, tüm rakipleri hakkında satır satır notlar almış, fişlemeler ve kişisel yorumlarla notları güçlendirmişti. Asil sessizliğinin altında derin bir bilgi ve tecrübe...

Birkaç dosya daha karıştırınca Boris'in görüldüğünden çok derin bir yapıya sahip olduğunu fark etmem zor olmadı. Yıllar boyu süren, karmaşık olmayan ve doğrudan hedef odaklı özel bir arşiv... Boris, kesinlikle çok zeki ve iş bilen biriydi.

Ve Valestriler...

Valestriler hakkındaki bilgiler tek bir dosyaya sığmamış, dört farklı dosyaya dağıtılmıştı. Uzun bir arşiv... Boris'in kişisel yorumlarına göz gezdirdiğimde, onlarca yıl öncesinden bugünleri okuyabildiğini ve Valestrilerin en büyük rakipleri olacağını sezdiğini fark ettim. Aile albümü gibi herkesin çeşitli fotoğrafları, zaafı, alışkanlıkları ve mal varlıklarını ince ince işlemişti. Özellikle eski bir aile fotoğrafının üzerine kendi el yazısıyla oklar çizmiş ve her oktaki yüzün kime ait olduğunu not almıştı. Dante Valestri'nin henüz ergenlik çağına bile girmemiş hâli... Dante'nin hemen yanında elinden tuttuğu küçük çocuğu ise özellikle işaretlemiş ve okun karşısına "Enzo" yazdıktan sonra kocaman bir soru işareti eklemişti. Sonraki dokümanlarda Dante ve diğer aile üyelerine ait çok sayıda fotoğraf varken, Enzo'nun hiç fotoğrafı yoktu. Enzo için açtığı özel sayfada, parmağının olduğu birçok suikast, saldırı ve istihbarat bilgileri yer alıyordu. En alttaki güncel bilgilerde bilgi sızdıran üç koruma ile Gabriel'in ismi eklenmişti.

Valestrilere yönelik kendi yürüttüğüm çalışmalar için bu dosyalar bir hazine niteliğindeydi. Normal şartlar altında kesinlikle dosyaları çalabilir ya da birer kopyasını temin edebilirdim. Ama şimdilik buna zamanım yoktu.

Arkaya doğru uzanan dosyalardan birini çektiğimde, üzerinde tanıdık bir isim gördüm.

Jan Ashwick. Drogo'nun sağkolu...

Jan'in dosyasını açtığımda, daha Drogo ile yeni tanıştıkları günlere ait bilgilerin yer aldığını fark ettim. Boris, Drogo'nun bile haberi olmadan oğlunun etrafındaki birçok ismi araştırmıştı. Jan'e güven duymaları ve ailenin içine almaları kolay olmamıştı. Yıl yıl, dönem dönem Jan hakkındaki notlar ve yorumlar işlenmişti. Notlardan en sonuncusu ise iki yıl öncesine aitti. İki yıldır Jan hakkında ekstra bir yorum yoktu. Demek ki son iki yıldır Jan, Boris'in tam anlamıyla güvenini kazanmıştı.

Notların hemen altında başka bir küçük dosya yer alıyordu. Çeşitli sayfalardan oluşan dosyanın ikinci sayfasına dikkat kesildiğimde, bunun bir polis raporu olduğunu fark ettim.

Metropolitan Polis Teşkilatı

Cinayet ve Ağır Suçlar Birimi

Olay Rapor No: MPT/0416/AGB-077

Akşam saat 22.40 civarında, Hadley Court Apartmanları'ndan gelen silah sesi ve kavga ihbarı üzerine acil müdahale ekipleri olay yerine sevk edilmiştir. Güvenlik güçleri, Daire 4B'de Michael "Mick" Harrington (29) isimli şahsın cansız bedenini bulmuştur. Harrington'ın göğsünden tek kurşunla vurularak olay yerinde hayatını kaybettiği belirlenmiştir. Sağlık ekipleri, saat 22.54'te ölümünü teyit etmiştir.

Tanık ifadeleri ve olay yeri inceleme sonuçları, olay anında üniversiteden yeni mezun Jan Jonathan Ashwick'in dairede bulunduğunu göstermektedir. Gizli tanıklardan biri, Ashwick'in akşam saatlerinde Harrington'la buluştuğunu, aralarında başarısız bir uyuşturucu alışverişine dair tartışma çıktığını belirtmiştir.

Şüpheli Ashwick'in sabıkası bulunmamakla birlikte, şu anda firari durumdadır. En son bilinen adresi olan Hammersmith'te yapılan aramalarda bulunamamıştır. Güvenlik kameraları, Ashwick'in eşkâline uyan bir şahsın saat 22.46'da binayı yangın merdiveninden terk ettiğini göstermektedir.

Jan'in işlediği cinayetin dosyası...

Boris, gerçekten hiçbir işini şansa bırakmamış ve ailesini koruyabilmek için elinden geleni yapmıştı.

Jan'in dosyası masanın üzerinde dururken arkalarından birkaç tane daha dosya çektim. Yine üzerlerinde çeşitli isimler yazılıydı. Silah ticaretinde, koruma ekiplerinin başında, depolarda olan kişilerin isimleri.

Bir başka dosyada ise iki farklı bankanın müdürlerinin bilgileri. Elde ettikleri kara paranın aklanmasına yardımcı olan, kıyı bankacılığı üzerinden paraları Romanya ve Avrupa bankalarına sokan isimler. Karnoviclerin gizli kasaları...

Karnoviclere ait tüm sırlar bu dosyalarda yer alıyordu.

Hissediyordum. Vasilko'ya ait belgelere ulaşmama ramak kalmıştı.

Heyecanla tüm dosyaları yerinden çıkardım ve tek tek dosya isimlerini inceleyerek sırasını bozmadan yerlerine koymaya başladım.

Rakip çeteler, aileye çalışanlar, gizli kasalar, koruma şefleri... Tüm dosyaları kontrol ettim. En sonda bir dosya kalmıştı. Dosyayı elime alıp üzerindeki yazıyı okuyunca küçük dilimi yutacaktım.

Dosyanın üzerinde benim ismim yazılıydı.

27. Bölüm

Edna Zielinska...

Anında dosyanın kapağını çevirdim. Boris'in benim hakkımda nasıl bilgiler derlediğini merak ediyordum.

İlk sayfada resmî bilgilerim yer alıyordu. İsmim, soy ismim, doğum yerim, doğum tarihim ve çekirdek aile üyelerim... Tabii ki bu operasyon için kullandığım sahte kimlik bilgilerim. Ailemdeki herkes ölü görüldüğü için araştırma yapabilecekleri alanlar çok tıkanık.

Diğer sayfada Zoltán ile yaptığım kira kontratının bir fotokopisi yer alıyordu. Ondan sonraki sayfada ise hakkımda internet sitelerinde çıkan haberler vardı. Elbette ki onlar da düzmece haberlerden ibaretti ve geçmişte sergi açmışım gibi yapay görsellerle süslenmişti.

İnternet haberlerinden sonraki sayfa ise daha özel bilgilerle devam ediyordu. Karnovicler ile tanışmadan önceki son iki aylık telefon görüşmelerimin dökümleri... Öncesi tarihe ait sıfır görüşme. Macaristan'a yerleştikten sonra aldığım hattın bilgileri sadece.

Bu ana kadar her şey aslında benim çizdiğim tablodan ibaretti.

Fakat diğer sayfalarda Drogo'yla tanıştığımız davete gelirken geçtiğim sokaklara ve evden çıkış görüntülerime rastladım. Beni tedirgin etmişti. Acaba çok öncesinde takip mi ediliyordum endişesine kapıl-

dığım anda, görüntülerin sıradan güvenlik kameralarına ait kayıtlardan elde edildiğini fark ettim.

Geçmişime doğru basamak basamak araştırılmıştım. Ta ki Polonya'dan binip Budapeşte'de indiğim ilk uçağa kadar. Uçak biletim ve uçaktaki diğer yolculara ait manifestoyla geçmişim sonlanıyordu. Yolcu listesinde birkaç kişinin isminin altı çizilmişti. Benim tanımadığım, muhtemelen Boris'in şüphelendiği isimler... Gerçek anlamda bir bağlantım olmadığı için rahattım.

Dosyamda dikkate değer diğer bilgilerse Zoltán'a aitti. Zoltán'ın akrabalarından telefon kayıtlarına, güncel ilişkilerinden davet gecesinde kimlerle temas kurduğuna kadar kapsamlı bir araştırma dosyası hazırlanmıştı. Zoltán'ın ilişkilerinden de şüphelendiği bazı isimlerin yanlarına not düşmüştü. O isimler hakkında herhangi bir bilgi mevcut değildi fakat Boris'in onları da araştırmaktan geri durmadığına artık emindim.

Ve en son sayfa...

Boris'in benim hakkımda tuttuğu listeli notlar...

Tarihler ve yanlarında yorumlar...

Hızla yorumları taradım. Davet gecesiyle başlıyor ve benim kendisiyle tanıştığım günlerle devam ediyordu. İlk sıradakiler sıradan bilgilerdi. Dördüncü sıradaki ise radarına yakalandığımın bir işareti:

Hakkında çok az bilgi var!

Beni araştırmaya başlattığı süreçteki ilk notları. Sonrakiler yine rutin akıyordu. Ancak bir yerde yine özel bir not:

Ya çok vurdumduymaz ya da çok soğukkanlı. Valestriler ile bir bağlantısı olduğuna dair hiçbir tespit yok.

Doğru olanı yapmıştı Boris. En büyük düşmanlarının bir elemanı olmamdan şüphelenmişti. Daha büyük düşmanının ajanı olduğumu bilmeden...

Devam eden notlar benzer şekilde ilerliyordu. Toplantı gecesi söylediklerim ve saldırı sonrası Budapeşte'de saklanmam gibi... En son not ise cesur bir kadın olduğum yönündeydi.

Göründüğü kadarıyla Boris'in fişlemelerinden sıyırmıştım.

Kendi dosyamı da detaylıca inceledikten sonra yerine koydum. Masada sadece Jan'ın dosyası bulunuyordu. Jan'ın polis soruşturması dosyasında aklım kalmıştı. Boris'in son iki yıldır dosyaya bakmadığını hesaba katarak, Jan'ın dosyasından soruşturma evraklarını çıkarmıştım ki Matias heyecanla, "Buldum!" diyerek içeri daldı. Elinde biraz önce kitaplığa sakladığım topu tutuyordu. Şaşkın bakışlarını arasında, "Ne yapıyorsun?" diye sordu bana. Hemen ayağa kalktım. "Topu saklayacak daha iyi bir yer arıyorum akıllım," diyerek gülümsedim.

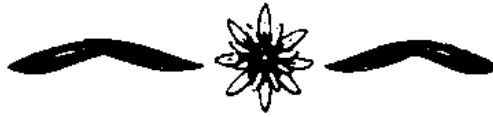
Matias ise o anda duymak isteyeceğim son şeyi söyledi: "Sanırım Polina teyze bahçede, biraz önce dışarıdan sesler duydum."

Dosyanın geri kalanını Matias'a fark ettirmeden çekmecedeki eski yerine yerleştirdim ve çekmeceyi ayağımla ittirerek kapattım. Ancak kilitlemek için zamanım yoktu ve buraya en kısa zamanda tekrardan geri dönmeliydim.

"O zaman yakalanmadan geldiğimiz şekilde hemen çıkalım. Ama çok sessiz olacağız, tamam mı?" diye fısıldadım Matias'a. Sadece kafasını sallamakla yetindi. "Ve aramızdaki sırrı da unutmak yok! Kimseye bir şey söylemeyeceğiz."

"Tamam!" diyerek heyecanla merdivenlere, oradan da eve girdiğimiz gizli bölmeye yöneldi.

Boris'in evinden sessizce çıktık ama ne bu evle ne de odayla işim bitmişti.

Matias'la vedalaştıktan sonra bir solukta malikâneye girip odama doğru yürümeye başladım. Yürürken koridorda Adelina ile karşılaştım. Bana bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu, ben de gece boyunca resim yapacağımı ve rahatsız edilmek istemediğimi söyledim. Adelina haricinde bu akşam benim Matias'la oyun oynadığımı ve yürüyüş yaptığımı gören pek çok koruma olmuştu. O yüzden tekrar normal yollarla odamdan çıkıp Boris'in evine gidemezdim.

Yarım saat kadar camın önünde bekledim. Saat artık geç olmuştu. Evin içindeki kadınlar dağılmış, hizmetliler evlerine çekilmiş, koru-

malar ise nöbet değişimine girmişlerdi. Kısaca herkes kendi hâlindeydi. Bu sefer odamın penceresinden çıkmaya karar verdim. Koridora ve bahçeye inip ikinci kez görülme riskini göze alamazdım.

Önce odamdaki ışıkları söndürdüm ve çalışma odamın olduğu tarafta iki adet mum yakarak klasik müziğin sesini biraz artırdım. Bu hem dışarıdan içerisinin görünmesini engelleyecek hem de çalışıyormuşum izlenimi yaratacaktı. Dolaptan siyah bir bere bulup kafama geçirdim. Rahat hareket edebilmek için siyah bir tayt ile rişört, ayağıma da bordo renkli bir Converse giydim. Bu şekilde Edna görünümünden uzaklaşmış Nedra'ya yaklaşmıştım. Etrafı tekrar kolaçan ettikten sonra usulca camı açtım. Odam ikinci kattaydı ancak önünde ufak bir sundurma olduğu için aşağı inişim çok kolay olacaktı.

Pencereden kafamı çıkarıp odamı görebilecek açıdaki korumaları kontrol ettim. Yakınlarda kimse yoktu. Önce sol ayağımı, ardından gövdeyi, sonra da sağ ayağımı pencereden bir kedi gibi geçirip yana doğru minik adımlarla ilerledim. Sundurmanın iskeletini oluşturan çelik karkasa denk gelince durdum ve bir anda kendimi boşluğa bıraktım. Yaklaşık iki metrelik süzülüşün ardından karkasa ayak bastım ve çömelerek hedef küçülttüm. Etrafa yeniden bakındım. Kimse yoktu. Ayaklarımı verandanın kenarından sarkıtıp aşağı doğru salındım ve tutunduğum iskeletten atladım.

Geri dönüşte rahat tırmanmak için verandadaki bir masayı geri çıkacağım yere kadar sessizce sürükledim. Hemen ardından yoluma devam ettim.

Verandanın bulunduğu katın soldaki korkuluklarına kadar koştum. Göz ucuyla aşağısına bakındım. Temizdi. Bir çırpıda hamle yaparak korkulukların diğer tarafına geçtim ve en alt kısmından tutunarak bacaklarımı aşağıya saldı. Hemen ardından da kendimi tamamen bıraktım.

Bahçeye tamamen iner inmez belimden eğilerek son kez etrafıma göz gezdirdikten sonra vakit kaybetmeden koşmaya başladım.

Yaklaşık bir buçuk dakika sonra Boris'in evinin arkasındaydım. Anında aynı yolu kullanarak içeri girdim ve üst kata çıktım. Çalış-

ma masasının etrafını dolaştıktan sonra çekmeceye eğilmişim ki, bir anda dışarıdan sesler duydum.

Sırtımı duvara yaslayarak perdeyi usulca araladım.

Kahretsin!

Korumalardan yedi sekiz tanesi tüfeklerine dolduruş yaparak evin önünde toplanıyorlardı.

Fark edilmiş olabilir miydin?

İçeri girene kadar kimsecikler yoktu ortada?

Yoksa bir tuzağa mı düşmüştüm?

Perdenin kımıldamasına müsaade etmeden tekrar baktım. Dolduruş yapan korumalar bir anda ikişerli sıraya girmişlerdi. Sanki operasyon yapacakmış gibi.

İşte bu kötü haber!

Açtığım çekmeceyi hemen geri kapatıp kilitledim. Seri adımlarla çalışma odasından çıktım. En azından bu evin içinde yakalanmamalı, kaçmak için kendime şans yaratmalıydım. Alt kata iner inmez eve girdiğim geçitten çıktım ve odunluğun kapısını hafifçe araladım.

Dışarıya baktığımda korumaların hâlen orada olduklarını gördüm. Görüş açım dışında kalan yerlerden de sesler geliyordu. Özellikle hangarın önünden...

Artık iki seçeneğim vardı. Ya ormanın içine doğru olabildiğince koşmak ve malikâneneden tamamen kaçmak ya da henüz yakalanmamışken durumu kotarmaya çalışmak...

Ne yapacağıma karar vermekte zorlanıyordum. Korumaların benim için gelip gelmediklerinden hâlen emin değildim. Yanlış vereceğim bir kararla bir çuval inciri berbat edebilir ve Karnovicler operasyonunu yakarak deşifre olabilirdim.

Derin bir nefes aldıktan sonra yeniden ön tarafa bakındım. Evin önündeki korumalar hangar yönünde ilerliyorlardı.

İşte bu iyi haber!

Benim için gelmemişlerdi.

Bir süre daha bekledim ve evin önü tamamen boşalınca çömelmiş bir vaziyette Boris'in bahçesinde ilerledim. Hangar tarafından gürültüler gelmeye devam ediyordu. Çok kalabalıklaşmıştı. Biraz

kulak kabartınca Anton'un sesini duydum. Korumalara talimatlar yağdırıyordu.

Anton buradaysa Drogo ve Jan de dönmüş olmalıydılar. Kahretsin!

Hareketliliğin nedeni ise ortaya çıkmıştı. Belli ki Valestrilere etkili bir atak gerçekleştirmişlerdi ve onlardan gelebilecek karşılık için üst düzey tedbir alıyorlardı.

Benim için çok kötü bir zamanlama!

Bahçenin içinde biraz daha ilerleyip hangar tarafına doğru bakındım. Otuza yakın koruma yan yana dizilmişti. Hemen ardından sol tarafıma bakındım. Görünürde kimse yoktu. Fakat birkaç dakika sonra her taraf koruma kaynayacaktı.

Birkaç dakikam vardı. Sadece birkaç dakika... Bir an önce odama dönmeliydim.

Bahçeyi gören kameraların açısını az çok biliyordum. Onlara da yakalanmadan bu işi başarmalıydim. Risk almaktan başka seçenek kalmamıştı. Anton korumalara ateşli bir konuşma yaparken bahçenin çitlerinden hemen atladım ve saniyeler içinde karşıya atıldım. Sırtımı duvara vererek malikânenin geldiğim yönünde seri adımlarla ilerledim. İlk köşeyi döndükten sonra verandanın altındaki boşluğa kadar geldim.

İlk aşamayı başarıyla geçmiştim. Geriye sadece veranda katına çıkmak ve oradan da kendi odamın penceresine tırmanmak kalmıştı. Veranda katına çıkmak içinse iki seçeneğim bulunuyordu. Ya ön tarafı dolaşıp havuz katının merdivenlerinden çıkacaktım ya da hemen sol tarafımda bulunan yağmur oluğunu kullanacaktım. Yağmur oluğundan tırmanmamsa uzaktan görülme ihtimalimde beni bitirebilirdi.

Mecburen veranda katının altındaki boşluktan ön tarafa doğru yürüdüm. Az ileride ağaçların başladığı alanda iki koruma vardı. Sırtları bana dönüktü. Yirmi saniye daha arkalarını dönmezlerse ilk merdivenlere yetişebilirdim. Derin bir nefes aldım ve ön köşeyi dönüp merdivenlere doğru koşmaya....

Lanet olsun!

Drogo ve Jan ön bahçedeydi. Arabalarının başında bekliyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Hemen arkalarında da on civarında koruma bulunuyordu.

Gerisin geriye hemen döndüm ve ilk beklediğim noktaya tekrar ulaştım. Hiçbir şey olmamış gibi yanlarına gidebilirdim. Canım sı-kıldığı için yürüyüşe çıkmış gibi bir imaj yaratabilirdim. Drogo buna inanabilirdi fakat Jan'ın kanma ihtimali yoktu. Hele de üzerimdeki bu kıyafetlerle...

Artık diğer seçeneği yerine getirecektim. Yağmur oluğundan tır-manmak...

Kendimi sakinleştirip yeniden ön köşeye kadar yürüdüm. Drogo ve Jan'i tekrar kontrol ettim. Korumalar dağılıyorlardı. Belli ki kısa sürede ikisi de malikâneye gireceklerdi. Drogo ise mutlaka yanıma uğrayacaktı.

Zamanla yarış...

Soluk soluğa geriye adımladım ve birden zıplayarak oluğun tu-tunabildiğim en yüksek noktasından tutundum. Hemen sonra var gücümle tek nefeste tırmanmaya başladım.

Oluğun korkuluklarla olan hizasına kadar tırmanmıştım. Kafamı eğip veranda katına bakındım. Henüz kimse yoktu. Hemen ilerleyip korkulukların üstünden atladım. Az önce kurduğum masaya doğru koştum. Masanın üzerine çıkıp ön bahçeye son kez baktım.

Drogo ve Jan malikânenin ana kapısına yönelmişlerdi. Beklersem geç kalacaktım, hatta verandaya yönelmeleri hâlinde tamamen çuval-layacaktım. Beklemezsem de pencereye tırmanırken görünme riskini alacaktım.

Risk almaktan başka seçeneğim yoktu. Anında masanın üzerin-de doğruldum ve metal gövdeden tutundum. Tek seferde kendimi yukarı çektim. Pencerelelerin pervazlarına doğru zıpladım ve sıkıca tu-tundum. Ayak ucumda yan yana adımlarla ilerledim. Kendi odamın penceresine kadar yürüdüm ve ellerimi içeri sarkıtıp pencerenin iç kısımlarından tutundum. Hemen sonraysa son kalan gücümle bedenimin geri kalanını içeri çektim.

Odama ters açıdan girmiştim. İçeri girmemle dengemi kaybedip yere kapaklanmam bir oldu. Hemen doğruldum ve üzerimdekileri hızla çıkarmaya başladım. Tam da bu esnada koridordan ayak sesle-rini duydum.

Drogo çoktan malikâneye girmiş ve odama doğru gelmişti.

Kafamdaki bereyi çıkardığım gibi yatağın arkasına fırlattım. Hemen sonra tişörtümü kafama çekmişken, Drogo, “İyi geceler!” diyerek içeri girdi.

Birkaç saniyelik duraklamanın ardından gayet sakin bir şekilde tişörtü çıkarma işlemine devam ettim. Altımda crop sporcu sütyeniyle Drogo’ya bakakaldım. “Hoş geldin!”

Drogo beni öyle görünce bir anda duraksadı. Herhangi bir karşılık vermedi. Daha sonra açık duran pencereye doğru şüpheli adımlarla yürüdü. Acaba beni bahçede ya da tırmanırken gördü mü diye içimden geçirirken yatak tarafına doğru adımladım. Camın önünde dikilmiş bana doğru bakıyordu. Gülümsedim. Ama karşılık vermedi. İki eliyle pencereyi kapatırken, “Sence de camları açık bırakmak için hava biraz soğuk değil mi?” diye sordu.

“Biraz hava girsin diye açmak istedim.” Kesin bir şeylerden şüphelenmişti.

Yere doğru bakıp, “Güzel ayakkabılar,” diye mırıldandı. “Hiç bunları giydiğini görmemiştım.”

“Ne kadar da dikkatlisin,” diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım ama Drogo bir açıklama beklercesine suratıma bakmaya devam ediyordu. “Evet bugün sen gittikten sonra dışarıda Matias ile oynadım, sonra da bahçede biraz yürüyüş yaptım.”

“Peki. Nasıl geçti yürüyüşün?”

Garip sorular...

“Güzeldi. Aslında koşu yapmak istiyorum ama burada yer sıkıntısı var, biliyorsun. Dışarıya da çıkmam yasak sayılır.” Güldüm.

Yanıma doğru birkaç adım attı. Bir eli her zamanki gibi pantolonunun cebindeyken diğer eliyle saçlarımın üst tarafını düzeltti. Üzerimdeki tişörtü çıkarırken saçlarım dağılmış olmalıydı. “Saçların da dağılmış...” Cevap vermeme fırsat bırakmadan kafasını kapıya doğru çevirip, “Adelina bize içecek bir şeyler getirir misin?” diye haykırdı. Ardından gözlerini gözlerime dikerek sol taraftaki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Adelina hazırda bekliyormuşçasına bir dakika içinde odaya elinde kocaman bir tepsi ile giriş yaptı. Tepside bir kadeh viski, bir kadeh kırmızı şarap ile biraz çerez ve üzüm olan iki tabak daha vardı. O bir dakikada ise odada büyük bir sessizlik hâkim olmuştu. İkimiz de hiçbir şey yapmadan ve hiçbir şey demeden sadece birbirimize bakmıştık. Ben kafamdaki sorularla... Drogo ise kafasındaki sorunlarla...

Adelina içkileri ve atıştırmalıkları masaya koyup tepsi ile odadan ayrıldı. Normalde çok daha rahat davranan biriymen benim de nutkum tutulmuştu. Drogo'nun ne gördüğünü, hatta ne düşündüğünü öngörmem zordu.

"Buyurun!" Eliyle işaret ederek beni masaya doğru yönlendirdi.

Sandalyeye oturdum ve önümdeki şaraptan kocaman bir yudum aldım. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

"Anlat bakalım," diye giriş yaptı Drogo tam karşıma oturduktan sonra.

Neyi anlatacaktım?

Rahat bir tavır takınarak, "Neyi anlatmamı istersin?" diye sordum siyah üzümlerden birini ağızma atarak.

"Bu gece benimle şarap içmek istediğini söylemiştin. Belki anlatacakların da vardır diye düşündüm."

"Sadece seni görmek istemişim."

"Ben de seni görmek istiyorum Edna. Her dakika!" Uzanıp elimi tuttu. Bu hareketi yapmayı seviyordu. Diğer elimle kadehime uzanıp şarabımdan bir yudum daha aldım. Neyse ki aldığım eğitimlerden ötürü iki elimi de eşit derecede kullanabiliyordum. Ortamdaki bu gergin havayı dağıtmanın yine zamanı gelmişti. İki gün üst üste garip bir durumda yakalanıyor ve çeşitli yalanlarla Drogo'yu ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Pekiii..." dedim, "şu bizim çiftlik evi vardı ya hani taşınmayı düşündüğümüz, o konuda ne yapıyoruz şimdi?"

Drogo bir kahkaha attı. Onun kahkahası beni de güldürmüştü. Biraz çiftlik evinden, çiftlik içindeki hayvanlardan ve gerçekten bunu becerebilsek hayatımızın nasıl olacağından bahsederek eğlendik.

Adelina sık sık odaya geliyor, ikimizin de içkilerini düzenli olarak tazeliyordu.

Drogo, "Peki yine böyle soğuk mu davranacaksın bana 'çiftlik evimize' taşındığımızda?" diye sordu.

"Sana soğuk davranmıyorum Drogo," dedim. "Hiç davranmadım."

"*Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum ama işime gelmiyor, demek istiyorsun yani?*" Viskisinden bir yudum daha aldı. "Peki öyle olsun bakalım." Yüzünde bariz bir hayal kırıklığı belirdi.

Samimi olmaya çalışıyordum ama soğukluk benim içime işlemişti. Ve biliyordum ki hayatımda bu buzları kırabilecek hiç kimse olmayacaktı.

Yerimden kalkıp sandalyemi Drogo'nun olduğu tarafa doğru yanaştırdım ve önüne gelecek bir konumda oturdum. Kollarımı onun boynuna doladım. Yaptığım bu harekete şaşırmıştı ama o da bana sarılarak karşılık verdi.

"Bu sıcaklık iyi mi peki?" diye fısıldadım kulağına doğru.

Ellerini sırtımda gezdiriyordu. Kafasını yukarı kaldırarak önce boynumu kokladı sonra yüzünü yüzüme yanaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek, "Gayet iyi," diye yanıtladı.

Adelina kapıyı tıklatarak üçüncü kez içeri girmişti. Büyü bozuldu. Toparlanarak geri çekildim.

Drogo, "Şimdilik iyiyiz, teşekkürler," diyerek onu geri gönderdi.

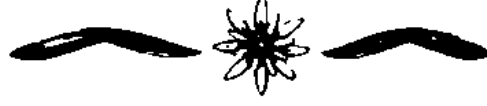
Anında konuyu değiştirerek ona bu gece olup bitenleri sordum. Dedğine göre Valestrilere yine saldırı düzenlemişlerdi. Bu kez tuzağa düşmeden... Bu konuda keyfi yerindeydi. Kısa bir zaman dilimi içerisinde Valestrilerden yanıt geleceğini bildiği hâlde...

Bir süre daha Valestirlerden ve işlerinden konuştuk. Drogo her zamanki gibi bu konularda ketumdu ama sorularımı da cevaplamaktan geri kalmadı. Benim acemi tavırlarım hoşuna gidiyor, sorduğum amatör sorular ise onu güldürüyordu. *Oysaki gerçeği bilse...*

İkinci kadehim de bitince sarhoş taklidi yaparak kendimi yatağa attım ve hâlâ masada oturan Drogo'ya laf attıktan sonra arkamı dönüp uyuma numarası yapmaya başladım. Drogo biraz daha oturdu.

Viskisini bitirip bir süre de telefonuyla oynadıktan sonra odadan ayrıldı. İlginç olansa bu gece her ne kadar paniklemiş olsam da Drogo'nun yanıma uğramasından mutlu olmuştum.

Belki de yine insan olduğumu hatırlamıştım...

Ertesi gün öğlen saatlerinde çıktık. Bu kez Drogo bıraktı beni kaldığım eve. Bir süre daha yanımda durduktan sonra ayrıldı.

Drogo'nun ayrılmasıyla birlikte gecedен beri aklımda olan işe yöneldim: Valestrilerin adamının aracına taktığım GPS cihazına. Tableti açtım ve şifreleri girerek özel arayüze geçiş yaptım. Hemen ardından da konum programına.

Evet, cihaz çalışıyordu. Araç Braşov'un ana caddelerinden birinde ilerlerken sinyal veriyordu. Log kayıtlarında geçtiği sokaklar, duraklamalar ve ulaştığı hızlar yer alıyordu. Batarya durumu ise beklediğimden çok daha yüksekti. En az on gün kadar yetecek şarjı vardı.

Adamın peşine hemen takılabildim. Fakat henüz kim olduğu, nerelere gidip geldiği ve temasları hakkında bilgim yoktu. Bir süre sadece sinyal takibi yapmak ve adamın hareketlerinin frekansını almak daha verimli olacaktı. Log kayıtları bu frekans almam için yeterli verileri sağlıyordu.

İkinci olarak Jan'ın soruşturma dosyasını açtım. Dosyadaki tüm belgeleri tek tek okudum. Jan hakkında İngiltere'de yakalama kararı çıkartılmış ve muhtemel adreslerine baskınlar düzenlenmişti. Fakat Jan'i hiçbir yerde bulamamışlardı. Mahkemesi ise gıyabında görülmüştü. Yaklaşık iki yıl süren mahkemenin sonucunda Jan cinayet suçundan hüküm giymişti. Görüldüğü kadarıyla olağan bir cinayet suçu ve mahkemesi...

Fakat dosyanın devamında dikkatimi çeken birkaç nokta yakalamıştım. Dosyada iki farklı görgü tanığı bulunuyordu. Bunlarken ilki cinayeti gördüğünü ve failin Jan olduğunu söylemişti. Diğeri ise Jan'i binadan kaçarken gördüğünü beyan etmişti. Fakat son duruşmalardan birinde ilk tanığın avukatı mahkemeye dilekçe vererek ek bir

yazılı beyan sunmuştu. Bu beyanda ise tanığın cinayeti tam olarak görmediğini, Jan'ı sadece binadan çıkarken gördüğünü belirtmişti. Demek ki birileri ilk tanığa baskı kurmuş ve ifadesini değiştirtmişti.

İkinci tuhafılık, cinayet mahallindeki biyolojik kalıntı araştırmasıydı. İlk raporlarda Jan'e ait olduğu değerlendirilen bulgulara rastlanıldığına dair ifadeler bulunuyordu. Fakat yine son duruşmalardan önce Jan'e atanan kamu avukatının itirazıyla bulgular yeniden incelenmiş ve son raporda kalıntıların Jan'e ait olmadığı tespit edilmişti.

Üçüncü tuhafılık ise mahkemenin son gelişmeleri âdeta görmezden gelmesi ve Jan'e rahatlıkla hüküm vermesiydi. Son gelişmeler pekâlâ yargılamayı uzatabilir ve yeni raporlar talep edilmesini sağlayabilirdi. Fakat mahkeme hiç umursamadan onun gıyabında cezasını kesmiş ve onu suçlu bulmuştu.

Karnoviclerin İngiltere'de hem tanığa baskı kuracak hem de adli tıp laboratuvarındaki raporlara müdahale edebilecek güçte olup olmadıklarını düşündüm. Evet, güçlüydüler. Fakat güçleri çoğunlukla Balkan devletleri üzerindeydi. İngiltere gibi bir ülkede söz sahibi olmak kolay değildi. Karnoviclerin bunu başarabilmesi pek mantıklı görünmüyordu.

Jan'ın dosyasının akıbetini öğrenmenin tek bir yolu vardı: Plaza'dan destek almak ve İngiltere'deki bağlantılar üzerinden verilere ulaşmaya çalışmak. Cep telefonumdan Plaza'nın özel iletişim ağına bağlandım ve Jan'ın dosya numarasını bildirerek araştırma yapılması talebinde bulundum.

Talep bildirimini göndermenin ardından kendi kendime mırıldandım:

"Hep sen mi benim peşime düşeceksin Jan..."

28. Bölüm

O günden sonra Valestriler ve Karnovicler arasındaki savaş tamamen gün yüzüne çıkmıştı. Arka arkaya geçen günlerde Valestrilerden karşılık gelmiş, o karşılıklardan sonra Drogo yeni saldırılar düzenlemişti.

Saldırıların neredeyse hepsi de benzer yerlere yapıyordu. Birbirlerine ait iş yerlerine, fabrikalara, gece kulüplerine ve depolara... İki taraftan da çok sayıda kayıplar verilmişti. Ancak bu ölümlerin hepsi silahlı adamlardan öteye geçmemişti. Aile içlerinden hiçbir kayıp yaşanmamıştı. Romanya halkı ise artık iki aile arasındaki savaştan tamamen haberdardı. Haberlerde Karnoviclerin ve Valestrilerin isimlerine yer verilmeden "iki büyük yeraltı örgütünün savaşı" diye bahsedilirken, haber yorumlarında insanlar hangi ailenin savaşı kazanacağına dair düşüncelerini bizzat isimleriyle yazıyorlardı. Gazeteciler de kendi aralarında ikiye bölünmüşlerdi. Bir taraf üstü kapalı olarak Karnovicleri desteklerken, diğer taraf her bir satırda Valestrileri savunuyordu. Sadece bağımsız birkaç gazeteci ortaya çıkan şiddetten rahatsızlığını dile getiriyor ve savaşı sonlandıramadıkları için devlet yetkililerini suçluyorlardı.

Kaosun varlığını devam ettirmesi, benim için bulunmaz bir fırsat olmuştu. Karnovicler koruma içgüdüleriyle tamamen malikâneye çe-

kilmiş, üst üste toplantılar ve yeni planlar yaparak günlerini geçirmişlerdi. Bütün konsantrasyonlarını Valestrilere yöneltmişlerdi.

Bu süreci verimli geçirmiş ve günaşırı olarak malikâneye gidip gelmiştim. Malikâneye giriş çıkışlarım pek kimsenin umurunda olmamıştı. Drogo'nun bile... Drogo sık sık dışarı çıkıyor ve bazen geç saatlere kadar dönmüyordu. Benim kafama göre malikâneye giriş çıkışlarımı normalleştirmişti.

Malikâneye gittiğim bir akşam Boris'in evine tekrar girmeye karar verdim. Bir önceki girişimde Matias'ın varlığı ve kendi dosyayı bulmamın paniğiyle apar topar çıkmak zorunda kalmıştım. Aynı gün ikinci girişimde ise az daha yakalanıyordum. Hem Jan'ın soruşturma dosyasını yerine koymalı hem de gözden kaçırdığım bir detay bırakmamalıydım.

Gece geç saatlere doğru, Drogo ve diğerlerinin yine dışarıda olduğu bir zaman diliminde Boris'in evinin arka bahçesine yöneldim. Matias'tan öğrendiğim girişi kullanarak odunluktaki geçitten eve sızdım. Doğrudan üst kata yöneldim ve Boris'in koltuğuna oturdum. Öncelikli iş olarak Jan'ın dosyasını yerine yerleştirdim. Hemen sonraysa kendi dosyayı yeniden açıp, Boris'in eklediği yeni bir not var mı diye kontrol ettim.

Evet, vardı:

Drogo ve Edna gizlice bir haltlar karıştırıyorlar. Gabriel'in çözülmesinde Edna'nın yardımı olmuş olabilir.

Boris kokuyu almış ve Gabriel'in deşifresinde parmağımın olduğunu çözmüştü. Elbette ki bu not benim için iyiye işaretti. Güven basamağında bir adım daha yükselmiştim.

Dosyaları yerine yerleştirdikten sonra odayı yeniden etraflıca incelemeye koyuldum. Hemen karşıda kitaplık gibi duran küçük raflarda başka dosyalar bulunuyordu. Kalkıp dosyaların içlerine bakındım. Karnoviclerin şirketleri hakkında temel bilgiler... Raflardan sonra tabloların arkalarını tek tek kontrol ettim. Herhangi bir gizli kasa yoktu. Bununla da yetinmeyip tabanı, tavanı ve tüm duvarları çeşitli yerlerine vurarak bir kez daha yokladım... Yine ortada bir şey yoktu.

Çalışma odasındaki araştırmam devam ederken evin dışından bir ses duydum. Sanki kapı açılma sesi gibi... Feneri kapatıp duvar dibinden pencereye yöneldim. Perdelere temas etmeden aşağıya bakındım.

Kötü haber...

Boris'in sadık hizmetçisi Pavel bahçe kapısından geçmiş, evin giriş kapısına doğru ilerliyordu.

Hemen alt kata inip odunluktan kaçmayı düşündüm. Fakat Pavel yaklaşık yedi sekiz saniye sonra kapıyı açacaktı. Ondan önce çıkmam imkânsızdı. Mecburen saklanacaktım. Yine kötü haberse, üst katta çalışma odası dışında başka bir odanın bulunmamasıydı. Alt kata inmemse artık imkânsızdı.

Risk almaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Şayet Pavel sadece alt katta durup işlerini hallettikten sonra çıkarsa kurtarabilirdim. Fakat üst kata çıkarsa...

Bulduğum yerde, pencere ile duvarın kesiştiği köşede yere çömeldim. Perdelerin bir kısmını üzerime geçirip, sallanmasını engellemek için alt ucundan tutarak gerdim. Nefesimi dengeledim ve âdeta bir put gibi sabitlenerek beklemeye koyuldum.

Evin ana kapısı açıldı. Birkaç saniye sonra kapandı. Pavel'in alt kattan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Ayak seslerini takip ederken ses tonlarının değiştiğini hissettim.

En kötü haber...

Pavel döner merdivenlerden çıkıyordu. Nefesimi tamamen tuttum ve yakalanma anında vereceğim tepkimi düşünmeye başladım. Pavel, Boris'e ölümüne sadıktı. Pavel'e yakalanmak demek bizzat Karnoviclere yakalanmak demekti.

Geriye tek bir seçenek kalmıştı.

Pavel'i öldürmek...

Boynunu kırıp cesedini merdivenlerden düşmüş gibi göstermek... Başka kurtuluşum yoktu.

Pavel'in ayak sesleri giderek yakınlaştı. Basamakları bitirdi. Çalışma odasına giriş yaptı. Odanın lambalarını yaktı.

Son üç saniye...

Ayak sesleri çalışma masasına doğru yaklaştı.

Son iki...

Ayak sesleri durdu ve yerini bir hışırtıya bıraktı. Kâğıt hışırtılarına...

Son bir...

Artık Pavel ile yüzleşme zamanı, diye içimden geçirdim. Perdeye dokunduğu an bir anda yerimden kalkacak ve işini bitirecektim.

Tam ayağa kalkmaya kendimi hazırlamışken yeniden ayak sesleri. Ayak seslerinden hemen sonra lamba kapandı. Lambadan hemen sonraysa merdivenden iniş sesleri...

Kısa bir süre sonra ana kapının kapanma sesiyle yerimde doğruldum. Pencereden dışarıya baktım. Pavel bahçe kapısını da kapattı ve uzaklaştı.

Ucuz atlatmıştım.

Pavel tamamen uzaklaştıktan sonra hışırtının nedenini anlamaya çalıştım. O esnada masanın üzerinde içi şişmiş büyük boy bir zarf gördüm. Zarfın ucundan katlanmış kâğıtlar taşmıştı.

Kâğıtları çekip çıkardım. Katlanmış yerlerinden açtım. Neredeyse masa büyüklüğünde dört beş tane kroki önüme serildi. Krokilere dikkat kesildiğimdeyse farklı farklı yerlere ait özel çizimler olduğunu fark ettim.

Valestrilerin gizli evlerinin krokileri...

Boris yine düşmanlarını yok edebilmek için bir hazine bulmuştu.

Krokileri bir süre daha inceledikten sonra eski hâline getirmek için katladım ve zarfın içine sıkıştırdım. Zarfı Pavel'in bıraktığı açıyla masanın üzerine konumlandırımdım.

Demek ki Boris düşmanlarına ait özel belgeleri de bu odada tutuyordu...

Vasilko'nun belgelerinin bu odada bir yerlerde olma ihtimali o an yükselmışti. Gözümlü zarftan ayırmadan düşünmeye devam ederken, klasik görünümlü ahşap masa dikkatimi çekti. Masanın üst kısmı bir hayli kalındı. Masanın etrafından dolaşıp koltuğa tekrar oturdum. Gizlenmiş bir çekmece ya da özel bir bölme var mı diye her tarafına dokundum. Dokunduğum ve tıklattığım yerlerden gelen seslere bakılırsa masa kalın olmasına rağmen içi boştu. Boris gibi titiz birisi çalışırken masanın içindeki boşluktan gelecek seslere tahammül edemezdi.

Masanın altına girip son kez bakındım. Herhangi bir bölme kapağı bulamadım. Son çare olarak dosyaların bulunduğu soldaki etajeri ittirdim ve masanın sol duvarla temas eden kısmını sağa doğru çekş-tirdim. Yirmi santim kadar çektikten sonra oraya bakındığımdaysa metal bir kulp gördüm.

Bingo!

Ayağa kalkıp masayı biraz daha ittirdim ve hemen kulpa uzandım. Ortalama bir çekmece büyüklüğündeki bölme, kulpu çekmemle açıldı.

Ve yeni evraklar... Vasilko'nun istediği belgeler bunların arasında olabiliirdi.

Heyecanla evrakları çıkarıp masanın üzerine serdim. Başka isimlerle kayıt altına alınmış tapular ve farklı farklı evraklar bulunuyordu. Evrakları tek tek taradım. Çoğunluğu Boris'in kıyı ülkeleri bankalarındaki hesap bakiyelerinden oluşuyordu. Hesap bilgilerinden sonra yeniden tapulara göz gezdirdim. Avrupa'nın çeşitli yerlerinde lüks villalar...

Tapuları incelemeye devam ederken üç farklı tapu dikkatimi çekti. Diğerlerinin hepsi Romanya dışındayken, üç tanesi Romanya sınırları içerisinde yer alıyordu. Ve üçü de başka isimlerle tescil edilmişti. Bir tanesinin detaylarında ise dağ evi olduğu yazılıydı.

Elena'nın bahsettiği, Valestrilerin ilk saldırılarından sonra Boris ve Karnovic ailesinin saklandıkları ev...

Bu ev o dağ eviyse, diğer ikisi de kesinlikle benzer şekilde gizli evlerdi.

Vasilko'nun belgelerinin saklanabileceği üç farklı ev...

29. Bölüm

Tespit ettiğim gizli evlerin adreslerini not aldıktan sonra Boris'in evinden hızla çıktım. Zaten yeterince risk almıştım ve yakalanmama ramak kalmıştı.

Ertesi sabah kimseyle görüşmeden malikânenen ayrıldım. Drogo gece boyunca dönmemişti. Kaldığım eve girdikten sonra, televizyon haberlerinden onun neden gelmediğini anlamam zor olmamıştı. Ekranı yeraltı örgütlerinin savaşıyla ilintili olarak yanan üç farklı bina-
nın görüntüleri akıyordu. Karnoviclerin şaheserleri...

Sıradaki patlayacak yerleri de Boris'in masasındaki krokilerden az çok kestirebiliyordum. Belli ki savaş uzunca bir süre daha devam edecekti.

İlk iş olarak Valestrilerin adamının arabasına taktığım GPS cihazının log kayıtlarını incelemeye koyuldum. Cihazı takalı altı günü geçmişti ve hatırı sayılır bir kayıt birikmişti. Bir an önce analize girişmeliydim.

Ekranımda sıradan insanlar için manasız kayıtlar görünüyordu. Aracın hareket rotaları, duraklamaları, saatleri... Fakat iyi bir ajan olmanın altın kuralı, sıradan görünen verilerden anlamlı sonuçlar çıkarabilmektir. Vasilko'nun bize öğrettiği en büyük sırlardan biri...

Öncelikle aracın geç saatlerde durduğu yerleri inceledim. Dört kez aynı noktada durmuş, sabah o noktadan hareket etmişti. Braşov'da daha çok zenginlerin yaşadıkları bir semtte... Demek ki yaşadığı ev burasıydı. İki kez ise Braşov yakınlarındaki başka bir belde de geceyi geçirmişti. İki gecede de park ettiği noktalar sabitti. Demek ki bu nokta da konaklayabildiği ve geceyi geçirebildiği bir lokasyondur.

İki lokasyonun da adreslerini çıkardıktan sonra kayıt verilerini incelemeye devam ettim. Ağırlıklı olarak Braşov ve civarında dolaşmıştı. Sadece bir kez Bükreş'e gidip birkaç saat içinde geri dönmüştü. Belli ki bir görüşme yapmak için gidip gelmişti.

Braşov ve civarlarındaki hareketlerini analiz etmeye çalıştım. Özellikle gece saatlerinde sıklıkla hareket hâlinde oluyordu. Bunlardan birkaçında ise önce evine gelmiş, ilerleyen saatlerde çıktıktan sonra geri dönmüştü.

Eve gidip yeniden çıkmak...

Bu da demek oluyordu ki ya acil durumlarla karşılaşmış ya da önemli haberler aldığı için çıkmıştı. "Önemli haber veya acil durum..." diye kendi kendime mırıldanırken, Drogo'nun son günlerdeki yoğunluğu gözümün önüne geldi. Hemen ardından hızlıca haberleri taradım ve Karnoviclerin son bir haftada operasyon yaptıkları yerlerin listesini çıkardım. Listeyi adamın hareketleriyle kıyaslayınca anlamlı bir veri daha çıktı karşıma. Saldırılan yerlerle adamın hareketleri çoğunlukla örtüşüyordu.

Demek ki saldırılar sonrasındaki hasar tespiti ve krizin yönetilmesi görevini üstlenmişti...

Adamımızın pozisyonu giderek güçleniyordu. Valestriler içinde söz sahibi olduğu aşikârdı.

O anda aklıma başka bir fikir geldi. Yeniden haberleri taradım ve bu kez Dante Valestri'nin hareketlerini mercek altına aldım. Son zamanlardaki hareketliliği ve basına düşkünlüğü sayesinde katıldığı açılışlar ve davetler anında önüme düştü. Yine bir haftalık hareket listesini çıkardım ve adamımızın hareketleriyle karşılaştırdım.

Evet, son altı günde üç kez aynı zaman diliminde aynı yerlerde bulunmuşlardı. İlki Bükreş civarı, diğer ikisi ise Braşov yakınları... Adamımız, Dante Valestri ile temas hâlinde olabilecek kadar güçlü.

Arkama yaslandım ve Dante'nin altı gün içindeki hareketliliğini düşündüm. Hepsi de açılış, davet ve benzeri etkinliklerdi. Hepsinde de medya organları hazır bulunmuştu. Bizim adamımızsa bu esnalar-da Dante'nin yakınlarında olmaktan çekinmemişti.

Bu kez Dante'nin son altı gündeki tüm fotoğraf ve videolarını incelemeye koyuldum. İnternet ortamında ne kadar fotoğraf ve video varsa yan yana sekmelerde açtım. Hepsini de tek tek yakınlaştıarak inceledim.

Dante'nin yanında sürekli olarak iki koruması yer alıyordu. İki korumanın birkaç metre arkasında ise başka bir koruma üçüncü göz göreviyle üçgeni tamamlıyordu. Onların arkasında da farklı farklı kişiler bulunuyordu. Bunlardan iki tanesi her fotoğrafta vardı. Dante'nin protokol sorumluları. Protokol sorumluları dışında, her farklı etkinlikle başka iş insanları ve yöneticiler sıralanmışlardı.

Adamımızı hiçbir fotoğraf ve videoda görememiştik. Taramaya devam ederken en sonunda bir videoda yüzünü görür gibi oldum. Görüntüyü tekrar tekrar oynattım. Evet, oydu. Kameramanın dengesini kaybettiği birkaç saniyelik bir anda, Dante'nin arkasındaki kalabalığın sol tarafında, kamera açılmasına düşmemeye dikkat ederek bekliyordu. Hatta bu görüntüde kadrja girdiğini hissetmiş ve refleks olarak yana doğru hızla adım atmıştı.

İnsanlardan çekinmiyor ancak kameralara girmemeye büyük bir özen gösteriyordu.

Kendi kendime yaptığım yorumu, yapbozun son parçası olarak değerlendirirsem ortaya çıkan tablo netti: Adamımız illegal faaliyetler ve istihbarat toplama gibi gizli işleri yürütebilen önemli biriydi. Bir yandan herkesin bulunduğu alanlara girebilecek kadar girişkenken öte yandan kameralardan sürekli olarak kaçınıyordu.

Sonuç ise belliydi: Dante'ye çok yakın bir isim. Ya bizzat ailenin içinden ya da tıpkı Jan'ın Karnovic ailesinin bir parçası oluşu gibi, Valestri ailesinin bir parçası olabilmiş özel bir adam...

Peki ya Enzo?

Enzo bu tabloda neredeydi?

30. Bölüm

Odak noktamı kaybetmeden, hazır hızımı almışken araştırmalarıma devam etmeliydim. Fakat Drogo ile birkaç gündür doğru düzgün görüşememiştik. Özellikle odama pat diye girdiği geceden beri çok yüzeysel temaslarda bulunmuştuk. Drogo'nun işi başından aşkındı. Ama yine de onu yörüngemde tutmak ve etki alanımdan çıkmasına izin vermemek zorundaydım.

Drogo'dan ses soluk çıkmadığı bir akşam bilerek mesaj attım:

"Çok sıkıldım..."

Drogo bir süre sonra bol gülücükle yanıt verdi:

"Neden çok sıkıldın?"

Kaldığım evin penceresinden karanlık ormanın fotoğrafını çekip attım.

"Bu manzaradan!"

Kısa bir süre sonra, Drogo'dan yanıt gelmesini beklemeden yenisinden mesaj attım.

"Ya sen kaçırsın beni ya da ben firar edeceğim!"

Drogo'dan yine gülücüklerle mesaj.

"Yarım saate geliyorum. Hazırlan."

Şimdilik işler yolundaydı...

Drogo gelene kadar hazırlanmıştım. Kıyafet olarak yarı günlük yarı özel sayılabilecek bir elbise seçtim. Hafif bir makyajla aynı tınıyı devam ettirdim. Şık bir Edna-Drogo gecesi için hazırdım.

Yarım saate kalmadan geldi. Doğrudan odama çıktı. Onun üzerindeyse gayet sıradan kıyafetler vardı. Normalde her zaman âdeta bir davete katılmaya hazırmiş gibi giyinen Drogo bugün siyah dar bir tişört, deri ceket ve kot pantolondan oluşan daha sade bir şeyler tercih etmişti. Alelacele üstüne atmış gibiydi. Onu denim içinde ilk defa gördüğüm için şaşırmıştım. Beni görünce, "Çok güzel olmuşsun!" diye yanıma kadar sokuldu.

Üzerindeki kıyafetleri işaret edip bana sarılmasına müsaade etmeden ittirdim.

"Siz erkekler... Gidip bari makyajımı sileyim. Murmur'da bilardo oynayacağı benziyoruz nasıl olsa..."

Mini kaprisim işe yaramıştı. Drogo pot kırmışçasına yüzünü ekşitti.

"Haklısın Edna. Ama anca çıkabildim, hatta resmen kaçtım desem yedir." Açıklama yapma ihtiyacı hissetmesi işime geliyordu. "Ama sen yine de makyajını silme..."

"Peki," diyerek suyuna gittim. "Burada mı kalacağız yoksa çıkacak mıyız bir yere?"

"Çıkalım diye geldim," diye yanıtladı. "Ama güvensiz yerlere gidemeyiz. Malum... Ya kimsenin olmadığı ya da kendi bildiğimiz yerlere gidebiliriz."

İtiraz etmedim. Drogo'nun yol göstererek kapıyı aralamasıyla çıktım. Drogo arkamdan kapıyı kapattı. Birlikte dış merdivenlerden indik. Merdivenlerden inerken ağaçların arasında bir kıpırdanma hissettirdi. Sanki biri ya da birileri izliyor gibiydi.

Aşağıya indikten sonra arabaya bineceğim esnada yeniden aynı yere baktım. Karanlıkta ama hislerimde yanılmamıştım. Ağaçların arasında birden fazla kişi bulunuyordu.

Gördüklerimi Drogo'ya söyleyip söylememe konusunda ikilem yaşadım. Olası bir saldırı ihtimalini gözden geçirdim. Drogo tek başına gelmişti. Böylesine çatışmalarla dolu günlerde tek başına gelmesi ve ilgi duyduğu kadını tek başına alması rutin dışı bir hareketti.

Drogo arabayı çalıştırırken çaktırmadan ona bakındım. Gayet sakin ve soğukkanlıydı. Arabayı çalıştırdıktan sonra evin önünden asfalt yola çıkacağı esnada o da aynı yere bakınmıştı. Sanki o da fark etmiş gibiydi.

Asfalt yolda ana yola doğru devam ettiğimiz sırada tam kavşakta bir motosikletli önümüzden geçti. Tenhalık bir yolda, akşam karanlığında bir motosikletli... Soğukkanlılığımı yitirmeden Drogo'nun beline bakındım. Tabancası sağ taraftaydı. Olası bir saldırıda savunmam için avantajlı bir konumda...

Kavşağa geldikten sonra sağ tarafa, yani Braşov istikametine döner diye tahmin ederken sol tarafa dönmüştü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Aklıma bilardoyu düşürdün," diye gülerek yanıt verdi. "Oynamasını becerebilirsen tabii."

"İstakayı tutmayı bile beceremem," diyerek geçiştirdim. Bunu dedikten sonra sağımdaki aynadan arkama bakındım. Bizim dönmemizin ardından bir araç dönmüştü. Farlarına dikkat kesildim. Tek bir ışık vardı.

Yine motosiklet...

Arka arkaya iki motosiklet tehlike alarmlarını vermem için yeterliydi.

Ben sağ aynadan bakınırken Drogo da dikiz aynasından bakındı. Hatta tam olarak görmek için eliyle dikiz aynasına uzandı ve açısını değiştirdi.

İkimiz de olan bitenlerden haberdardık fakat ikimiz de birbirimize karşı renk vermemeye çalışıyorduk. Ben içten içe panikleyerek

planlar yapmaya başlamıştım bile. Ama Drogo çok daha sakindi. Her şeyin farkında olduğunu hissettiren bir sakinlik...

“Biraz adrenalin yaşamaya ne dersin?”

“Nasıl yani...” diye karşılık vermeme fırsat tanımadan bir anda gaza kökledi. Gazın etkisiyle sırtım koltuğa yapıştı. Bugün beni almaya siyah renkli bir Audi TT Turbo ile gelmişti. Gayet kendinden emin bir şekilde boş yolda basmaya devam ediyordu. Gözüm hız ibresine takıldı. Yüz elli, yüz altmış...

Bakışlarımı ibreden çevirdiğim anda önümüze pat diye çıkan bir kamyoneti gördüm.

“Drogo!” diye bağırdım.

Drogo sakince sağ sol yaparak, karşıdan gelen korna sesleri arasında kamyoneti geçti. Onun hemen sonrasında gelen iki aracı da... Son hızda makas atarak devam ederken yeniden dikiz aynasına baktı. Ben de hemen sağdaki aynaya.

“Senin frene basmana gerek yok Edna, ben basabiliyorum!”

Drogo bu cümlesinden sonra kahkaha atarken arkamı kontrol etmeye devam ettim. Bu karmaşanın içinde çok sakin ve profesyoneldi. Direksiyonu her çevirişinde deri ceketinin kollarından sızan dövmeleer ortamda karizmatik bir görüntü yaratıyordu. Gerimizdeki motosikletli hâlen peşimizdeydi. Üstelik bu kez yanına birkaç tanesi daha eklenmişti. Slalomlar çizerek ve hızımıza uyum sağlayarak devam ediyorlardı. Motosikletlerden kaçıyor muyduk yoksa bir yarış mı yapıyorduk, ayırması güçtü.

Drogo hiç frene dokunmadan birkaç kez daha makas attı. Motosikletler de hemen arkamızdan aynı hareketlerle...

Kısa bir süre sonra Murmur'un önüne ulaşmıştık. Drogo acı bir frenle drift atarcasına tam ön otoparkta durdu. Arabayı istop edip kapısını araladı.

“Gerçekten bilardo oynamayı mı geldik?”

Arabasından indikten sonra içeri doğru eğildi.

“Meraklanma, ben sana ıstaka tutmasını öğretirim.”

Kendi kapımı açmaya çalışırken Drogo da benim kapıma doğru yönelmişti. Arabadan çıkınca hemen geldiğimiz istikamete bakındım.

Motosikletliler yeniden görüş açına girmişlerdi. Hız kesmeden bize doğru yaklaşıyorlardı. Kafalarında kasklar, üzerlerinde deri montlar. Hepsinin de arkasında ikinci kişiler oturuyorlardı.

Refleks olarak arabadan inip ön kısmına kendimi atacağım esnada Drogo ile göz göze geldim. Sanki benim hareketlerimi mercek altına almış gibi bana bakıyordu. Bir anda panik hâlden çıkarak barın girişine doğru bir iki adım attım ve "Hadi," dedim, "siyah topu deliğine sokmak için sabırsızlanıyorum."

Drogo'nun bakışları benim üzerimdeydi. Bu yüzden kafamı motosikletlilere çevirememiştim. Motorların çalışma gürültüsü giderek çoğaldı. Olası bir saldırıya karşı kendimi savunmak için içimden saymaya başlayacağım esnada Drogo, "Bir saniye," dedi. Hemen ardından da arabanın arkasına doğru yürüyüp, yaklaşan motosikletlileri eliyle selamladı.

Drogo'nun adamları...

Selamlamasını gördüğüm için, "Kim onlar?" diye sordum.

"Yeni bir koruma ekibi," dedi. "Bence akan trafikte iyi iş çıkardılar ha, ne dersin?"

Drogo kendini güncellemekten geri durmamıştı.

"Güzelmiş," diyerek pek de umursamamışçasına yanıtladım.

Drogo'dan işaret alan motosikletliler barın farklı noktalarına dağıldılar. Bunun ardından Drogo koluna girmem için dirseğini uzattı. Birlikte Murmur'un kapısından içeri girdik.

Drogo'nun koluna girdiğimi görecektir Alondra ve yaşlı adamın tepkilerini merak ediyordum. Büyük ihtimalle şaşkın şaşkın bana bakacaklardı. İçeri girdikten sonra bara doğru yürüdük. Bar tezgâhının arkasına dikkat kesilince işin renginin değiştiğini fark ettim.

Ne Alondra ne Ervin ne de diğer yaşlı barmen... Hiçbiri yoktu. Yerlerinde daha önce hiç görmediğim kişiler çalışıyorlardı.

Drogo, Gabriel'den sonra her yerdeki ekibini değiştirmişti.

Bu değişim benim için iyi mi kötü müydü, kestirmesi çok zordu. Barda bir süre takıldıktan sonra, "Çıkalım mı?" diye sordu.

"Sen bilirsin," dedim, "ama yeterince içmedim."

“Onun kolayı var,” diye gülümseyerek karşılık verdi. Ardından tezgâhtan iki kadeh, bir de şarap şişesi aldı. “Açık havada devam etmek güzel olur.”

Bardan çıktıktan sonra arabaya geçtik. Yine ana yola çıktıktan sonra hızlandı. Uzun bir süre hızla sürerken arkadan takip eden koruma ekibini kontrol etti. Peşinde olmaları hoşuna gidiyordu. Bir anda yine oyuna çevirdi ve ana yolda ilerlerken pat diye bir tali yola saptı.

Saptığımız tali yolun asfaltı yok denecek kadar berbattı. Kısa bir süre sonra yol virajlar ve rampalara dönüştü. Hemen sonra da toprak bir yola... Motosikletler gözden tamamen kaybolmuştu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Bulutlara,” diye karşılık verdi. “Bucegi Dağları’na.”

O andan itibaren uzun bir süre rampa tırmandık. Patika bir yola girdikten sonra yavaşladı.

“Şu kayalıklar işimizi görür, ne dersin?”

Arabanın ön kısmını kayalıklara gelecek şekilde park etti. Farları açık bırakarak kadehleri ve şarabı alıp çıktı.

Arkasından çıktım. Kayalıkların üzerinde yürüdüm. Güzel bir manzaraya gelmiştik. Hava buz gibi soğumuştur bir anda. “Bulutlara” derken haklıymış da... Karanlığın içinde ay ışığı ile hareket eden bulutlar neredeyse bizim hizamızdaydılar.

“Güzel bir yermiş,” diye mırıldandım, doldurduğu kadehi bana uzatırken. Ardından birkaç yudum aldım. Arabaya yaslanarak hafif oturur bir pozisyona geçtik. Yan yana. Üzerimizde harika bir manzara ile...

“Seni kötü yerlere götürmem,” diye karşılık verdi. “Meşhurdur buralar. Ama bu saatte bizim gibi gelecek kimseler pek çıkmaz,” dedikten sonra kafasını çevirip ay ışığı ile parıldayan bulutlara baktı. Kadehini kafasına dikip tek seferde bitirdi.

“Yavaş,” diye araya girdim. “Kırmızı şarap içiyorsun dikkat et!” İmalı imalı sunmuştum sözcüklerimi. “Syrah?” diye sordum. “Sevgilin miydi?”

Drogo böyle bir soru beklemiyordu, ben de neden sorduğumu bilmiyordum. Gereksiz bir merak. Yakınlaşma çabası.

“Tartışılır,” diye yanıtladı. “Ailelerimiz uzun yıllardır ortak iş yapıyor, biz de çok uzun zamandır tanışıyoruz.”

“Sorumun cevabı bu değil yalnız.”

“Siz bugün acaba çok mu meraklı oldunuz Edna Hanım?”

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum, siyah gözleri ay ışığının yansımalarını sunuyordu bana en ışıltılı şekilde. “Evet,” dedi. “Lisede aynı okuldaydık. Üniversitede ayrıldık. Aynı şehirlerde buluştuğumuzda tekrar takılmaya başladık. Ailelerimiz nişanlanacağımızı, hatta evleneceğimizi düşünüyordu.” Dalga geçer gibi bir kahkaha attı.

“Niye gülüyorsun?” diye sordum. “Olamaz mı? Biriyle nişanlanamaz mısın, evlenemez misin?”

Gerçekten mi dercesine bir bakış sundu. “Edna! Durumlar ortada, sence ne kadar mümkün olabilir böyle bir şey? Ayrıca zor bir kadın, gerçekten zor. O tarz şeylere ayıracak zamanım yok!”

Kadehimin dibindeki son yudumu da mideme göndermeden önce mırıldandım: “Zoru sevdiğini sanıyordum.”

Boşalan kadehi elimden alıp ileriye doğru fırlattı. Bardağın şangırtı sesleri sessizlik içinde yankılanmıştı. Beni kolumdan tuttuğu gibi kendine çevirdi. Yüzüm ona dönmüştü. Bacaklarını aralayıp beni arasına aldı.

“Asıl zor olan ne, biliyor musun?” diye sordu. Sırtımdan tutarak beni kendine doğru çekti. Sırtımdaki eli yavaşça belime inerken bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı: “Seni. Şu anda. Deli gibi. Öpmek isteyip de. Öpmemek.”

Sözcükler ağzından tane tane çıkmıştı. Dudakları kulaklarımdan dibindeydi. Sıcak nefesi serinlikte boynuma çarpmış, tüylerimi ürpertmişti.

Birden esen ani bir rüzgârla irkilmiş, ben de ona yapışmıştım. Kollarımı beline doladım. Birbirimize kenetlenmiş hâldeydik. Vücudunun sıcaklığını vücudumda hissediyordum.

“Çok seviyorsun sanırım burayı,” dedim. Gecenin soluğu, soğuğuna dolanmıştı. Her geçen saniye hava daha da ağırlaşıyordu.

“Evet!” diye bağırdı. “Çok seviyorum...” Sesinin uzaklardan yankılanmasını bekler gibi...

“Madem öyle,” dedim, “başka zaman yine gelelim. Daha güzel günlerde.”

31. Bölüm

Sonraki günleri iki farklı konuyu merkezime alarak geçirmiştım. Birincisi Karnoviclerin gizli evleri, ikincisi ise Valestrilerin özel adamı...

Elimdeki adreslerden ilki, şehrin biraz uzağındaydı. Drogo'nun peşime taktığı Eduard'ı basit gerekçelerle atlattuktan sonra Plaza'nın benim için ayarladığı arabaya atlayarak yola koyulmuştım. Yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından, tepelik bir beldenin içindeki evi buldum.

Elena'nın bahsettiği dağ eviydi burası. Manzarası büyüleyiciydi ve bütün belde resmen ayaklarının altındaydı. Tıpkı malikâne gibi ağaçların içerisinde bir alan özellikle seçilmişti. Etrafında başka hiçbir ev yoktu.

Evin yakınlarına varınca ormanın içine girdim ve evi uzaktan gözetledim. Herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Ne bir koruma ne de bir hizmetçi... Hatta terk edilmiş bir ev hissiyatı bile veriyordu. Neden hiç koruma yok sorusunun yanıtı da aslında kendi içinde saklıydı. Korumalarla şüphe çekmemek ve daha fazla korunaklı olması için...

Evin etrafında kimsenin olmadığına emin olduktan sonra bahçe duvarından atlayıp içeri sızdım. Arkadaki balkona tırmandım ve balkon kapısının kilidini yanımdaki özel aparatlarla açarak içeri girdim.

İçerisi bir ailenin kafa dinlemek için yaptığı sıradan bir ev görünümündeydi. Ne Karnoviclere ne de genel olarak suç örgütü bir aileye ait olduğunu belli edecek hiçbir şey yoktu. Silah namına ise

duvarda süsleme gibi asılmış bir av tüfeği ve etrafında çember şeklinde dolaşan fişekler bulunuyordu.

Sakince evin altını üstüne getirdim. Arkamda hiçbir iz bırakmamak için özenli davrandım. Tüm odalar, kilerler ve depoları tek tek dolaştım. Üç dört saat kadar süren aramamın sonunda elim boş kalmıştı. Hava kararmadan evden çıkıp dönüş yoluna geçtim.

Diğer iki günde de elimdeki diğer iki adrese gittim. Onlar da tıpkı dağ evi gibiydiler. Sakin, düzenli, mütevazı evler... Yine hiçbir koruma veya hizmetçi bulunmadan... Boris bu konuda da kesinlikle maharetliydi. Normal şartlar altında, uzun zamandır ailenin içerisinde olan ben bile bu evlerin Karnoviclere ait olduklarını asla düşünmezdim. Alışlageldik ev içi süslemelerinden, gösterişten ve alışkanlıklarından çok uzak evler... Ve elbette ki onlar için en güvenlileri...

Ne kadar çabalasam da diğer iki evden de hiçbir şey çıkartamamıştım. Ne Vasilko'nun belgeleri ne de önümü açabilecek herhangi bir şey... Üç evi araştırarak, oyalanmaktan öteye gidememiştim.

Karnoviclerin gizli evlerinde istediğimi bulamayınca rotamı bu kez Valestrilere çevirdim. Valestrilerin özel adamlarını deşifre etmeye...

İlk olarak bir sabah güneş doğmadan, adamın GPS cihazındaki konumuna bakarak yola koyuldum. Evi olarak kullandığını düşündüğüm semte gittim. Tabletten konumunu kontrol ettim. Hâlen aynı yerde sabitti. Arabamı birkaç sokak öteye park edip yaya olarak araştırmaya devam ettim.

Burası villalar ile çiftlik evlerinden oluşan üst düzey bir semtti. Bazı evler küçük bahçelerden oluşurken bazıları kocaman bir arazi üzerine inşa edilmişti. Evler tepeden aşağıya doğru sıralanmıştı ve birbirlerinin arasında yükseklik farklılıkları bulunuyordu. Yükseklik farklarının belirginleştiği yerlere doğal birer sınır gibi ağaçlar dikilmişti ve herkesin kendi özel alanı böylece sağlanmıştı.

Yaya olarak fazla dolaşmamın dikkat çekebileceği bir bölgeydi. Hava aydınlanmadan adamın evini uzaktan görecektik kadar sokaklarda yürüdüm. Bir ev tabletteki konumla uyuşuyordu. Etrafı, metrelerce yükseklikteki duvarlarla çevriliydi. Ana kapısı ise tıpkı tarihî bir kale

kapısı gibi yüksekti. Kurşungeçirmez ağır metallere yapıldığını anlamaksa çok kolay olmuştu.

Evi bulmuştum bulmasına fakat içeriyi görebileceğim hiçbir açı yoktu. Bu kez fikir değiştirip yeniden arabama bindim ve semtin yukarı kısımlarına doğru sürdüm. Belirli bir süre rampa tırmandıktan sonra, aynı doğrultuda olduğunu düşündüğüm bir evin önünde durdum.

Güneş doğmak üzereydi. Önünde durduğum evin bir duvarına zıplayarak içeriye baktım. Otoparkında hiçbir araba yoktu. Pencerelelerin panjurları kapalıydı. Bahçe masası ve sandalyeler kenarda toplanmış, üzerine branda çekilmişti. Bu evde hâlihazırda kimse yaşamıyordu...

Duvarıdan atlayıp evin bahçesine girdim. Eğer doğru tahmin ettiysem bahçenin arkasındaki ağaçların az ilerisinden Valestrilerin adamının evini yukarıdan görebilecektim. Etrafı kolaçan ederek evin önünden geçtim ve arka bahçeye çıktım. Arka bahçede duvar yerine ince tellerden yapılmış çitler bulunuyordu. Çitlerin de üzerinden atlayıp ağaçların arasına girdim. Yaklaşık elli metre kadar yürüdükten sonra aşağı doğru eğim başladı. Eğimin başlamasıyla birlikte son ağaç serisine ulaştım ve durdum.

Evet, tam hesapladığım gibiydi. Evin birçok alanı buradan görünüyordu.

Geriye doğru birkaç adım daha atıp ağaçların gövdeleriyle kendimi kamufle ettikten sonra dürbünümü çıkardım. Evin bahçesini taramaya başladım.

GPS cihazı taktığım araba açık garajda duruyordu. Hemen yanıdaysa farklı farklı renklerde ve modellerde arabalar bulunuyordu. Bu arabaların dikkat çeken yönüyle hiçbirinin lüks statüde olmamasıydı.

Ev iki katlıydı. Bahçenin bana yakın kısmında ortada büyük bir yüzme havuzu konumlandırılmıştı. Sessiz ve sakin bir görüntüsü vardı. Evi izlemeye devam ederken alt kattaki salondan bahçeye açılan sürgülü kapı aralandı. İçeriden adamımız çıktı. Üzerinde sadece kısa bir şortla... Bahçeye çıkıp, yeni doğan güneşe karşı birkaç egzersiz yaptı. Hemen ardından da havuza atladı.

Belli ki güne başlama rutini buydu. Sabah güneşi ve ayılmak için soğuk su...

Kocaman evde tek başına mı yaşıyor diye düşündüğüm anda sürgülü cam kapının önünde elinde bornozla başka bir adam belirdi. Tam da adamımız havuzun basamaklarından tırmanırken... O ana kadar kendini hiç göstermemişti. Koşarak havuzun başına geldi ve adamımızın giyinmesi için bornozu uzattı.

Adamımız bornozu giydikten sonra kollarını yukarı doğru kaldırıp yeniden esnedi. Bu hareketinden sonraysa bakışlarını bahçenin etrafına çevirdi. Nereye bakıyor diye dürbünümü ağaçlarla süslenmiş duvarlara doğru çevirince, inanılmaz derecede kamufle olmuş korumalara denk geldim. Sanki askerî eğitimde selamlaşma yapar gibi kendilerini gösterip kafalarını sallayan korumalar saniyeler içinde geri çekilerek yok olmuşlardı. O ana kadar bu korumaları ben bile fark edememiştim.

Bornozunu kuşandıktan sonra yeniden eve girdi. Yaklaşık yirmi dakika sonraysa garaj kısmında hareketlenmeler oldu. Garaja açılan kapıdan iki kişi çıktı. Biri kadın, diğeri erkek. Üzerlerinde günlük kıyafetler vardı. Uzaktan bakıldığında sıradan bir çift gibi... Lüks olmayan arabalardan birine bindiler ve çıktılar.

Onların hemen arkasından yine iki kişi çıktı. Bu kez ikisi de erkek. Birisi olabildiğince yaşlı, diğeri ise bir hayli genç. Genç olanın elinde kitaplar ve defterler. Sanki baba oğul gibiydiler ve baba, oğlunu okula götürüyordu. Arabaya bindiler ve bahçeden ayrıldılar.

O ikiliden birkaç dakika sonraysa bu kez tek başına bir kadın çıktı. Üzerinde bir resmî kurumda çalışıyor hissi uyandıran bir takım ve topuklu ayakkabılarla... O da bir arabaya bindi ve uzaklaştı.

Bu ana kadar gördüğüm tabloda sanki burası o adamın villası değil de birçok kişinin ortaklaşa yaşadığı bir apartman gibiydi...

En sonunda adamımız da kendini gösterdi ve kendi arabasına bindi. Sadece bir şoförle. Ondandır hemen sonraysa yine hiç şüphe uyandırmayacak iki farklı araba arka arkaya devam etti.

Son olaraksa, hepsinin caddeye çıkmasının ardından gizli konvoyun peşine bir kargo dağıtım minibüsü takıldı. Eminim ki minibüsün içinde çatışmaya hazır onlarca silahlı koruma vardı...

Bu adam, hiç dikkat çekmeden olağanüstü korunuyordu...

Yoksa bu kişi?

32. Bölüm

Aklıma gelen tek soru artık belliydi: Bu kişi meşhur Enzo Valestri olabilir miydi?

Hareket tarzı, gizliliği ve korunma içgüdüleriyle Enzo olabilmek adına çok güçlü bir adaydı...

Adamın sahip olduğu üst düzey korumaları fark ettikten sonra nedenli şanslı olduğumu düşündüm. Böylesine korunan adamın aracına GPS cihazı takabilmek kesinlikle kolay bir iş değildi. Büyük ihtimalle Gabriel'in yakalanması ve ajanın panik durumuna geçmesinin etkisiyle zafiyet oluşmuştu ve ben de tam bu zafiyet esnasında cihazı takmayı başarmıştım.

Artık korumalarının hangi araçlarda olduğunu biliyordum. GPS cihazının ise yüzde yirmi kadar şarjı kalmıştı ve birkaç gün daha idare edebilecekti.

Aynı günü hiç acele etmeden uzaktan takiple geçirdim. Öncü ve artçı koruma araçları adamın her hareketinde eşlik ediyorlardı. Ben ise mesafemi sürekli ayarlayarak GPS ile koordine olarak, gittiği yerleri deşifre etmeye başladım. Farklı üç şirket, bir medya binası ve bilişim firması...

İlk günü yoğun geçirmişti. İkinci ve üçüncü günleri de benzer hareketlerle geçirdi. Üçüncü gün ayrıca Dante Valestri'nin katıldığı bir etkinlikte boy göstermeyi ihmal etmedi. Drogo'dan ise birkaç sıradan mesaj dışında neredeyse hiç ses çıkmamıştı. Bu da kendi işlerime odaklanmam için bana fırsat yaratmıştı.

Üç gün boyunca adama yoğunlaşmam ve girip çıktığı yerleri tespit etmem sayesinde kim olduğunu deşifre edebilmiştim.

Lucian Valestri... Dante Valestri'nin yeğeni. Babası, Dante'nin iki yıl önce vefat eden abisi Rafael Valestri. Tıpkı Dima ve Anton gibi aileye sadakatle bağlı. Fakat en büyük farkı, onlar gibi ölmek için yetiştirilmiş bir asker değil; tam tersine yeri geldiğinde oyun kurabilen, zeki ve soğukkanlı bir lejyoner...

Lucian Valestri bir yönüyle Enzo'ya çok benziyordu. Enzo'yu herkes duymuş fakat kimse görmemişti. Lucian'ı ise aslında birçok kişi görmüş, fakat hiç kimse konuşmamıştı. Aile hakkındaki raporlarda ismini bir kez okumuştum. Orada da yurt dışında yaşayan ve işlere karışmayan biri olarak raporlanmıştı. Karnoviclerin aile yemeğinde ismi hiç zikredilmemişti. Ayrıca ne Drogo'nun sözlerinde ne de Boris'in özel notlarında bu isme denk gelmiştim.

Lucian, Valestrilerin kördüğümü içerisinde ucu gözüken tek ipti. Gerek Enzo'ya ulaşmak, gerek Valestriler ile Vasilko arasındaki bağı çözmek, gerekse de aileyi komple çökertebilmek için en büyük anahtardı. Belki de Valestrilerin yeni veliahdıydı. Tıpkı Drogo gibi...

Lucian hakkında edindiğim bilgilerden Drogo'ya bahsetmeyi düşündüm. Böylelikle Valestrilerin ortadan kaldırılmasında kilit rol oynayabilir ve Karnoviclerin güvenini tamamen kazanabilirdim. Henüz Vasilko'nun belgeleri namına bir ize ulaşamamıştım. Lucian, asli işim olan belgelere ulaşabilmem adına önemli bir basamak olabilirdi.

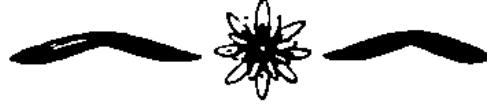
Fakat Lucian'dan bahsettiğim an Drogo perde arkasını bilmek isteyecekti. Perde arkasında bu denli profesyonel hareket ettiğimi öğrenmesi ise benim sonum demekti. Öte yandan Vasilko'nun Valestriler ile ne haltlar karıştırdığını da bir daha asla öğrenemezdim.

Tam bir çıkmaz...

Elimde iki aileye ait onlarca bilgiyle bir bataklığa saplanıp kalmış gibiydim.

Bir çözüm bulmalıyım.

Acil, güvenilir ve hedefe artık tam anlamıyla ulaşabileceğim bir çözüm...

Yaklaşık bir hafta, içinde bulunduğum çıkmazla geçti. Ne Karnoviclerin sakladıkları belgelere ulaşabilmiş ne de Valestriler ile ilgili bir mesafe katedebilmiştim.

Karnovicler ve Valestriler arasında ise bir haftadır hiçbir çatışma yaşanmamıştı. Birbirlerine karşı hırslarını almış ve sanki ateşkes ilan etmiş gibiydiler. İki aile için de hayat rutine dönecekmişçesine sakinleşme söz konusuydu. Aralarındaki tek bir fark hariç... Başta Drogo olmak üzere Karnovicler daha çok sessizleşirken; Valestriler, özellikle de Dante Valestri bir seçim kampanyası yürütürcesine günden güne ünleniyordu.

Derin sessizlik...

Belki de fırtına öncesi son sessizlik...

Drogo yaklaşık bir haftadır benimle de pek vakit geçirmemişti. Bir yandan elim kolum bağlanmış hâlde beklerken öte yandan Drogo'nun bana karşı da sessizleşmesine daha fazla tahammül edemedim. Arka planda bir şeyler dönüyordu ve malikâneden de ayrıldığım için hiçbir şeyden haberdar olamıyordum. Bu beni deli ediyordu...

Bir akşam geç saatlere doğru Eduard'ın kapısını tıklattım. Malikâneye gitmek istediğimi ve hazırlanması gerektiğini söyledim. Eduard kısa bir sürede hazırlanıp aşağıya indi.

Malikâneye vardığımda Drogo, ailesiyle birlikte verandada oturuyordu. Hepsinin ellerinde şampanya kadehleri vardı. Bir kutlama yaparcasına şık giyinmişlerdi. Onları o hâlde görünce Karnoviclerden tamamen dışlanmış gibi hissettim. Yanlarına girip katılmak yerine uzaktan kendimi gösterip doğrudan odama geçtim.

Drogo'nun beni gördükten sonra davet edeceğini beklemiştim. Fakat bu da olmamıştı. *Seni gördüm* dercesine sadece uzaktan kafasını sallamakla yetinmişti.

Neler oluyordu?

Odama geçtikten sonra penceremi aralayıp aşağıda konuşulanları duymaya çalıştım. İşe yaramamıştı.

Kısa bir süre sonra Adelina yanıma geldi ve herhangi bir isteğimin olup olmadığını sordu. Bakışlarımı Adelina'nın üzerinde gezdirdikten sonra, "Adelina, yanıma gelir misin?" dedim.

Kapının eşiğinde bekleyen Adelina saygılı tavırlarla yanıma kadar ilerledi.

"Buyurun Edna Hanım?"

"Aşağıda bir kutlama mı var?"

Sorum ve tavrımla hislerimi de belli etmiştim. Adelina ilkin yanıt vermek istemedi. Hemen sonra, "Sanırım anma gecesi yapıyorlar efendim," diye açıkladı.

"Ne anması?"

"Dima. Dima'yı anma. Karnoviclerde bir gelenektir bu. Ölen kişinin ardından yas tutulması bitince onun şerefine toplanırlar."

"Bu kıyafetler, bu süslenmeler ölen kişiler için mi?"

Adelina yine çekimser kalmak istedi. Ancak ısrarcı bakışlarımdan sonra devam etmek zorunda kaldı.

"Evet efendim."

Adelina'dan aldığım yanıtlardan sonra yeniden aşağıya baktım. Gerçekten bütün Karnovicler toplanmışlardı. Aralarında bir tek Jan yoktu. Geleneklerinden dolayı mı yoksa o başka işlerin peşinde miydi, bilemedim.

"Jan nerede, haberin var mı?"

"Bilgim yok efendim. Sabahtan beri hiç görmedim."

"Teşekkür ederim Adelina, çıkabilirsin. Bir şey istemiyorum."

Adelina çıktıktan sonra bir süre daha tepeden Karnovicleri izledim. Hemen ardından kızgın bir şekilde, "Az kaldı," diye mırıldandım, "bu son günleriniz."

Üzerimdeki gerginliği bir türlü atamıyordum. Drogo'nun umursamazlığı, yolların tıkanıklığı, belgelerle ilgili hâlâ bir ipucu bulamamam ve onca zaman geçmesine rağmen ilerleyememem ruhumu zedelemeye başlamıştı.

Pencerenin önünde derin bir nefes alıp, "En iyisi ruhumu dinginleştirmek," dedim. Bunu sağlamanın yoluysa belliydi. Yan odadaki sanat mabedime gömülecek ve bu kez hiçbir rol yapmadan ruhumdan taşanları renklere hapsedecektim.

Atölyeme geçtikten sonra müzik çaların önünde durdum. Uzun zamandır dinlemediğim ve bana iyi gelen o eseri açtım.

Modest Mussorgsky. Pictures at an Exhibition.

Bir sergiden tablolar...

Müziğin başlamasıyla birlikte atölyedeki tüm lambaları söndürdüm. Sadece şövalenin üzerine düşen bir ışıkla kaldım. Boya ve fırçalarımı hemen yanıma çektikten sonra üzerimdeki tişörtü her zaman olduğu gibi çekip çıkardım. Diyaframımı dolduracak derin bir nefes aldım ve yerde bağdaş kurduktan sonra müziğin ritmine kendimi bırakarak yeni bir tabloya başladım.

Fırça darbeleri tabloya her değdiğinde sanki ruhumdaki ağırlıklar azalıyordu. Her damlada özgürleşiyordum. Özgürleştikçe daha istekle çiziyor, çizdikçe özgürlüğümün keyfini çıkarıyordum.

Aradan yaklaşık yarım saat geçmişti. Ne çizeceğimi hiç düşünmeden fırçalarım paletle tablo arasında zikzaklar çizmişti. Şarkı bitmeye yakın, ellerimle kendimi geriye doğru sürükledim. Tabloma geriden bakınca yine aynı eksikliği hissettim.

Kırmızı...

Kan kırmızısı...

Fırçamı paletteki farklı renklere değdirerek renk karışımı yaptım ve son dokunuşlarımla tablomu tamamladım.

İşte şimdi olmuştu...

Hatta bu kez tam olmuştu.

Ve bu artık son tablomdu.

Sergimi açmadan önceki son tablo...

33. Bölüm

Çizdiğim tabloya gururla bakmaya devam ederken Drogo içeriye girdi. Hiç istifimi bozmadan bakmaya devam ettim. Yavaş adımlarla arkamdan yanaştı. Tabloyu görebileceği açıya ulaşınca durdu.

“Yine hep kırmızı...” diye mırıldandı. “Neden hep kırmızı?”

Aynı tabloda farklı renkleri görüyorduk. Benim için tek bir kırmızı vardı, onun içinse her taraf...

Yanıt vermedim. Usulca arkamdan eğildi. Boynuma bir öpücük kondurmak istercesine kafasını uzattı. Refleks olarak öne doğru eğildim ve öpmesine izin vermedim.

“Kızgın mısın bana?”

Yine yanıt vermedim. Tabloma bakmaya devam ettim.

“Az önceki ortam için kızgınsan; o, aile içinde olan bir...” diye açıklamaya devam edecekken, “Kızmadım,” diyerek oturduğum yerden kalktım. Doğrudan tabloma yürüdüm. Son tablomu şövaleden çıkardım ve odadaki diğer tabloların yanına astım.

Son kez tüm tablolarıma sırasıyla baktım.

Drogo gösterdiğim tavırdan hoşnut değildi. Çöktüğü yerden kalkmadan, “İyi misin Edna?” diye sordu.

“Artık iyiyim,” diye yanıtladım. “Çok sıkılmıştım. Resim çizmek rahatlatı,” dedikten sonra onu hiç umursamadan kapıya doğru yöneldim. Arkamdan gelecek, bileğimden yakalayacak, çıkmama izin vermeyecek diye düşünmüştüm. Yanılmışım. Hiçbir şey yapmadı. Sadece doğruldu ve tüm resimlerimin sıralandığı yere doğru adımladı. Ben odadan çıkarken, dikkatle tablolarımı inceliyordu.

Belki de tüm sırlarımı tablolarımdan çözmeye çalışıyordu.

O gece sessizce kaldığım yere döndüm. Kimse çıkarken bir şey sormamış, nereye gidiyorsun dememişti. Alışık olduğum durumlar... Ne malikânede kalmak ne de Drogo ile görüşmek istemiştim. Drogo da hiç ısrarcı olmamıştı.

Ertesi gün Eduard'ı yine klasik bahanelerimle atlattım ve doğrudan Lucian'ın peşine düştüm. Hissediyordum, tüm düğümleri onunla birlikte çözecektim. Ne yapıp edip bir süre daha onun peşinden gitmeliydim.

Gün boyunca Lucian'ın peşinden ayrılmadım. Evini gözetleme, peşine takılma, korumalarının deşifresi... Attığı her adımda, yaptığı her harekette bulabileceğim herhangi bir ayrıntının arkasında saatlerimi geçirdim.

İkinci gün yine benzer şekilde başladı. Lucian evinden aynı koruma ordusuyla çıkış yapmıştı. Farklı kimliklere bürünmüş özel korumalarla. Gün boyu rutin işleriyle uğraştı. Şirketlerine uğradı, akşam yemeğinde bir iş insanıyla toplantı yaptı.

Akşam toplantısı bittikten sonra tekrar evinin yolunu tuttu. Gizli korumaları yine peşindeydiler ve bir saniye bile olsa onu yalnız bırakmıyorlardı.

Yaşadığı semti az çok çözmüştüm. Ev rotasına döndükleri andan itibaren alternatif yollarla evini izleyebildiğim villaya yöneldim. Onlardan önce villanın bahçesine kuruldum ve Lucian'ın eve girişini teyit ettim.

Lucian diğer günlere göre eve daha erken giriş yapmıştı. Eve ondan önce gelen giden oldu mu acaba diye otoparktaki arabaları inceledim. Aynı sayıda arabalar yan yana sıralanmıştı.

Bugünlük de bu kadar yeter diye düşündüm. Şüphe çekmemek için pusuya yattığım yerden ayrılacağım esnada otoparkta bir hareketlenme hissettim. Gece görüş dürbünümü oraya çevirdiğimde, Lucian ve yanında iki kişiyi gördüm. Her daim takım elbise gibi klasik giyimi seçen Lucian bu kez gayet sıradan giyinmişti. Arkasındaki iki koruma ise sadece bekliyorlardı. Çok kısa bir süre sonra ise korumalardan biri Lucian'a bir araba anahtarı uzattı. Lucian anahtarın düğmesine bastığında otoparktaki korumalara ait lüks olmayan ve dikkat çekmeyen arabalardan birinin lambaları yanıp söndü.

Ne demek oluyordu bu?

Şüpheyle bakışlarımı arabaya çevirirken Lucian tek başına arabaya yöneldi ve sürücü koltuğuna geçti. Diğer iki koruma o binene kadar ellerini önlerinde birleştirmiş bekliyorlardı. Birkaç saniye sonraysa araba çalıştı. Arabanın çalışmasıyla birlikte korumalardan biri ön kapıyı açtı.

Tuhaf... Lucian tek başına hareket ediyordu.

Bakışlarımı hemen bu kez evin dışarısına çevirdim. Kargo dağıtıcısı görünümlü minibüs de ortalıklarda görünmüyordu. Lucian gerçekten tek başına çıkış yapıyordu.

Tek başına nereye gider ki?

Lucian'ın çıkışını, gittiği yönü görebileceğim kadar izledim. Gözden kaybolmasının ardından, bulunduğum villanın bahçesinden koşarak çıktım. Kendi arabama atladığım gibi gaza kökledim ve alternatif sokaklardan devam ettim.

Kısa bir süre sonra Lucian'ın kullandığı aracı buldum.

Evet, gerçekten de tek başınaydı. Önünde ya da arkasında hiçbir koruma aracı bulunmuyordu.

Aramıza güvenli bir mesafe ekleyerek peşine takıldım. Normal koşullarda olağanüstü korunan Lucian'ın tek başına nereye gideceği, biriyle görüşecekse de kiminle görüşeceği o andan itibaren büyük önem kazanmıştı.

Braşov'un ana caddelerine indikten sonra, akan trafik içerisinde birkaç kez aynı caddelerden geçti. Belli ki takip edilmeye karşı tedbir almak istiyordu. Aramızdaki güvenli takip mesafesini aşmadan dikkatle devam ettim. O ana kadar hiçbir şeyden şüphelenmemişti.

Şehir içinde benzer hareketlerle ilerledikten sonra şehir dışına çıkan bir yola saptı. Girdiği yol diğer yollara nispeten çok daha tenhaydı. Yer yer far kapatarak arkasından devam ettim.

Yaklaşık bir saat kadar aynı istikamette hiç durmadan ilerledi. Yol boyunca tüm dikkatim hem ondaydı hem de olası bir tuzağa karşı arkamdaydı.

Bir saatin sonunda Rotbav isimli bir kasabaya giriş yaptı. Kasabaya girmemizin ardından Rotbav ismini düşünmeye başladım. Bu ismi daha önce duymuştum. Derken birden anımsadım. Valestrilerin yıllar önce bir süre yaşadıkları kasabaydı. İsmi aynı ismi taşıyan küçük Rotbav Gölü'nden alıyordu.

Rotbav'a giriş yaptıktan sonra Oltu Nehri'nin kıyısından bir süre ilerledi. Gölün diğer yakasına ulaşınca, nehirden uzaklaşıp yeniden göl kıyısına geçiş yaptı. Kasabadan tamamen uzaklaşmış, uzun sazlıkların arasındaki bir yola girmiş ve yavaşlamıştı. Etrafta herhangi bir yaşam alanını andıran hiçbir şey kalmamıştı.

Peşinden girdiğim an fark edilmem olasıydı. Mecburen ilk gördüğüm müsait noktada durdum ve arabamı sazlıkların arasındaki bir kuytuya soktum. Yanıma gerekli malzemeleri aldıktan sonra arabadan indim.

Lucian'ın arabası az ileride yol kenarında tamamen durmuştu. Yolun diğer yakasında göl bulunuyordu. Böylesine ıssız ve تنها bir yerde ne işi olduğunu merak ederek sazlıkların arasına girdim. Yer yer ıslak çamurdan oluşan zeminde ses çıkarmamaya özen göstererek ilerledim.

Ben sazlıkların arasında ilerlerken yan tarafta başka bir arabanın farlarını gördüm. Aynı yola girince farlar kapandı. Bir araba Lucian'ın arabasının tam arkasında durdu.

Gelen kişinin kim olduğunu anlayabilmek için biraz daha ilerledim. Uygun bir açıyı yakalayınca gece görüş dürbünümü çıkardım. Lucian arabadan inmiş, elleri ceplerinde bekliyordu. Diğer kişi de arabasından indi ve onun yanına yürüdü. Ayaküstü sanki birilerini bekliyormuşçasına öylesine sohbet ettiler.

İkinci kişinin yüzünü görebildiğim kadarıyla incelemeye çalıştım. Siması tanıdık gelmişti. Kesinlikle daha önce görmüştüm fakat kim olduğunu çözemedim.

Onlar beklemeye devam ederken bu kez üçüncü bir araba arkalarından yanaştı. Onun hemen arkasından dördüncü bir araba... Gelen her araba aynı yola girince farlarını kapatıyordu ve aynı şekilde arabadan inip Lucian'ın yanına doğru yürüyorlardı. Dikkatimi çekense her birinin tek başına gelmiş olmasıydı.

Diğer kişileri de mercek altına aldığım an bir başka araba daha yanaştı. Bu kez arabadan tanıdığımı emin olduğum birisi indi. Dante Valestri...

Dante'yi fark eder etmez heyecanlanmışım. Dante de onların yanına gelince, buluşan kişilerin kimlerden olduğunu ancak anlayabildim. Bunların hepsi de Valestri ailesinin üyeleri idi. Kısa bir süre sonra arkalarından gelen diğer kişilerle aile üyeleri tamamen toplanmışlardı.

"Böylesine izbe bir yerde ne işleri var..." diye kendi kendime mırıldanırken, Dante yürümeye başladı. Diğerleri de Dante'nin arkasında sıralandılar. Uzaktan görebildiğim kadıyla saydım. Toplam on iki kişiydiler. Birkaç dakikalık yürümenin ardından eski bir yapının önünde durdular.

Dürbünümü geldikleri binaya çevirdim. Burası bir hayli eski bir kiliseydi. Her tarafı yıkık döküktü. Bahçesinde çeşitli eski taşlar bulunuyordu. Dikkat kesilince, bunların mezar taşları olduğunu fark ettim.

Dante kilisenin bahçesine girdi. Lucian ve diğerleri de hemen ardından devam ettiler. Hep birlikte kilise binasının arkasındaki, yine yıkık dökük ve bakımsız duran bir barakaya doğru ilerlediler. Barakanın önünde kısa bir süre bekledikten sonra Dante'nin önderliğinde içeri girdiler.

Terk edilmiş eski bir kilise, yıkık dökük bir baraka ve Valestriler...

Üstelik yanlarında hiçbir koruma yok.

Kılı kırk yaran, kuş uçurtmayan adamlar nasıl böyle bir aptallık yapar, aklım almıyordu...

Neler döndüğünü anlamak imkânsızlaşmıştı.

Sıfır koruma. Sıfır ekipman. Şu anda istesem hepsinin işini bitirmem beş dakikamı almazdı. Böylece savaşı sona erdirir, saklı gerçek-

leri derin bir sessizliğe gömerdim. Ancak bu işime gelmezdi. Daha keşfedilecek sırlar, gün yüzüne çıkartılacak kırıntılar vardı.

Sazlıkların arasında yere yüzüstü uzandım ve çıkmalarını bekledim. Yaklaşık yirmi dakika sonra barakadan çıktılar. Geldikleri gibi kilisenin bahçesinden geçtiler ve arabalarına binip sessizce dağıldılar.

Valestrilerin tüm aile üyeleri dağıldıktan sonra sazlığın içinde kıpırdamadan bir süre bekledim. Etrafta kimsenin kalmadığından emin olunca ayağa kalktım ve kiliseye doğru yürümeye başladım. Ay ışığı dışında hiçbir ışık kaynağı yoktu. Gölün hafif rüzgârla dalgalanması, bir baykuşun uğultusu ve bastığım yerlerdeki hışırtılar dışında hiçbir ses de... Bir korku filminin içindeymişçesine kilisenin bahçesine sessizce ulaştım.

Kiliseye girdikten sonra el fenerimi yaktım. Fenerin yardımıyla kilisenin arkasını dolaştım. Az önce girdikleri barakayı buldum. Tek katlı baraka uzakta görüldüğünden çok daha genişti. Arkaya doğru bir çiftlik evi gibi uzanıyordu.

Barakanın etrafını kolaçan ettikten sonra asma kilide zincirlenmiş ahşap kapıya yöneldim. Klasik, eski usul bir kilitti. Kilidi açmam zor olmadı. Kapıyı gıcırıyla ittirdikten sonra feneri içeriye tuttum.

Burası...

Burası bir mezarlıktı...

Köhnne taş barakanın içinde yan yana sıralanmış onlarca mezar taşı bulunuyordu. Az ileride bir tanesinin üzerindeyse mumlar yanıyordu.

Mezar taşlarından ilkinin üzerine feneri çevirince tam olarak nerede olduğumu çözmüştüm.

Valestrilerin aile mezarlığı...

Her mezar taşının üzerindeki soy isimler Valestri'ydi.

Feneri mezar taşlarına tutarak ilerledim. Mumların yandığı mezarlığa kadar yürüdüm. Mezar taşına bakındım. Alek Valestri. Ölüm tarihine bakınca neler olduğunu çözdüm. Ölüm tarihi içinde bulunduğumuz gündü. Valestriler, ailenin bir üyesinin ölüm yıl dönümünde mezarını ziyaret ediyorlardı.

Tıpkı Karnovicler gibi geleneklerini mezarlıkta bile yaşatıyorlardı. Üstelik yanlarına aile dışından kimseyi almadan...

Mezar taşlarına bakınırken hemen karşıdaki bir tanesi dikkatimi çekti. Feneri ona çevirdim. Rafael Valestri. Lucian'ın iki yıl önce ölen babası... Ölüm tarihine bakınca gözlerim dikkatle açıldı. Yaklaşık bir hafta sonrasındı. Demek ki bir hafta sonrasında da Rafael'in ölüm yıl dönümü için burada olacaktı.

Mezarların arasında ölüm tarihlerini inceleyerek gezindim. En yakın tarih Rafael'inkiydi. Başka bir yakın tarihli yoktu.

Barakanın kapısına doğru çıkmak için yöneldim. Son kez mezar taşlarına bakınarak ilerlerken, bir tane mezar farklı bir yönden dikkatimi çekti. Diğer mezarlara göre çok daha küçüktü. Sanki bir çocuk ya da bir bebek mezarı gibi... Mezarların arasından geçip o mezarın başına gittim. Mezar taşı balçık tutarcasına tozlanmıştı. Elimle taşın üzerindeki tozları temizledim. Temizledikten sonra feneri mezar taşına tutmamla büyük bir şaşkınlık yaşadım.

Bu...

Bu olamazdı...

Küçük mezar taşının üzerinde "Enzo Valestri" yazılıydı.

34. Bölüm

Kiliseden çıkıp eve dönene kadar aklımda aynı isim vardı.

Enzo Valestri...

Yaklaşık bir saat boyunca, gördüğüm mezar taşını düşündüm.

Bu gerçek olabilir miydi?

Düşmanlarını aldatmak için yaptıkları uydurma bir mezardan ibaret miydi?

Valestriler içerisinde bir başka Enzo Valestri bulunuyor muydu?

Yolun sonuna kadar onlar hakkında bildiğim her şeyi zihnimde sıraladım. Hiçbir kayıta ikinci bir Enzo Valestri'ye rastlamamıştım. Hiçbir resmî kaynakta Enzo Valestri'ye ait bir fotoğraf ya da görüntü çıkmıyordu. Sadece bir kez bir haber sitesine, Enzo Valestri olabileceğinden şüphelenilen birinin uzaktan görüntüsü düşmüştü. Onun dışında hiçbir bilgiye ulaşamamıştım.

Derken bir anda Boris'in belgeleri arasındaki, Valestrilere ait aile fotoğrafı gözümün önüne geldi. Boris, eski fotoğraftaki bir çocuğu daire içine almış ve yanına "Enzo?" diye not düşmüştü. Enzo'nun çocukluk hâli...

Birden beynimde şimşekler çaktı...

Evet, Enzo tıpkı lakabı gibi bir gölge, bir hayaletten ötede birisi değildi...

Ve ben, bunca zamandır bir hayaletin peşindeydim...

Enzo Valestri gerçekten de çocuk yaşlarındayken ölmüştü. Dante Valestri ise yıllar önce ölen kardeşinin ölümünü aile dışındaki herkes-ten saklamış, hem onun anısını her daim yaşatmayı başarmış hem de onun ismiyle düşmanlarına korku salmıştı.

Hayatta olmayan bir insanı düşmanlarının en büyük düşmanı yapmak... Düşmanlarını gerçek bir hayaletle savaştırmak...

Dâhice!

Gerçekten çok dâhice...

Dante, aile dışındaki kişilerden oluşan gizli yapılanmayı onun adına kurmuş, onlarla iletişimi sadece özel geliştirdikleri mesajlaşma sistemiyle sağlamıştı. Mesajlaşma sistemini kullanan herkes, talimatları Enzo'dan aldıklarını sanıyorlardı. Enzo'nun namı böylece yıllardır dilden dile yayılmış, Enzo hakkında bilgi edinememekse düşmanlarını çileden çıkartmıştı.

Başta Drogo ve Boris olmak üzere Karnovicler bile bu tezgâha düşmüşlerdi. En başından beri aynı isimden çekiniyorlardı. Farkında olmadan onun üstünlüğünü kabullenmişler, atacakları her adımda ona karşı nasıl bir tedbir alacaklarına dair kafa yormuşlardı. Onu deşifre etmek için ne kadar uğraşsalar da ellerinde hep kocaman bir sıfır kalmıştı. Her daim en büyük düşmanlarının ikinci adamına yenik düşmüşlerdi.

Tam bir psikolojik savaş, tam bir psikolojik üstünlük...

Enzo Valestri... Valestri ailesinin en büyük sırrı...

Valestrilerin en büyük sırrını çözdükten sonra bu bilgiyi kendi operasyonum adına nasıl kullanabileceğimi düşündüm. Karnoviclerdeki Vasilko'ya ait gizli belgeleri bulmam adına bana bir avantaj sağlamıyordu. Valestriler ve Vasilko arasındaki bağı çözebilmem adına da...

Şimdilik operasyonum adına bana bir faydası görünmüyordu. Ama ajanlık eğitimlerinde öğrendiğim temel kurallardan biri, her önemli bilginin, gün geldiğinde tüm kapıları açabilen bir anahtar

olabileceğiydi. Elbet bu bilgi de ihtiyaç olduğunda bana büyük fayda sağlayacaktı. Sadece henüz ne zaman olacağını bilmiyordum...

Valestrilere ait önemli bir sırrı çözmem bana motivasyon karmıştı. Son günlerde üzerimde oluşan gerginliği de bir anda silip atmıştı. Artık ne yapıp edip iki taraf açısından da bitirici hamlelerimi yapmamın zamanı gelmişti. Fakat hangi yönde ilerlemem gerektiğine bir türlü karar veremiyordum.

Karnoviclere ait tespit edebildiğim ne kadar yer varsa belgeleri bulmak için araştırmıştım. Hepsinde de ellerim boş kalmıştı. Yeni yerler keşfetmeli ve oralara bakmalıydım.

Valestriler açınsındansa daha detaylı bilgilere ihtiyacım vardı. Vasilko'nun operasyon sonrası için benim üzerime kurduğu ayrı bir planının olup olmadığını henüz netleştirememiştim.

Tüm bunların olması içinse yeni bir krize ihtiyacım vardı. Karnoviclar ve Valestriler arasında doğacak yepyeni bir krize... Ancak iki aile de sessizliğini korumaya devam ediyordu. Neredeyse on gündür iki taraf da herhangi bir çatışmaya girmemişti. Ortaya çıkan bu sakinlik en çok beni rahatsız ediyordu.

Drogo'daki son bir haftalık umursamazlık da devam ediyordu. Şimdiye kadar beni defalarca araması, yanıma gelmesi ve birlikte zaman geçirmek istemesi gerekirdi. Fakat o da aynı ritminde devam etmişti.

İki gün boyunca ben de iki taraf gibi sessizliğe büründüm. Kaldığım evden orman yürüyüşü dışında neredeyse hiç çıkmadan. Saatlerce düşündüm. Yeni bir risk almadan mesafe katedemeyeceğimi fark ettim. Bu fark edişin ardındansa yeni bir plan ile yola koyulmalıydım.

Nasıl plan yapacağımı düşünürken Plaza'nın sisteminden bildirim geldi. Jan için oluşturduğum talebe yanıt gelmişti. Soruşturma dosyasının temin edildiği, dosyanın arabaya bırakıldığı yazılıydı.

Heyecanlanmıştım. Jan hakkında beklediğim bilgiler sonunda gelmişti.

Pencereyi açıp dışarıyı kontrol ettim. Hava kararmış, ortalık sakinmişti. Ardından Eduard'ı yokladım. Odasından film sesleri geliyordu. Çoktan film izlemeye dalmıştı.

Sessizce evden çıktım ve dış merdivenlerden bahçeye indim. Etrafımı kolaçan ettikten sonra arabayı sakladığım aşağıdaki ağaçlık alana doğru yürümeye başladım.

Ağaçların arasında ilerlerken farklı sesler duydum. Adım atma sesine benzer çıtırtılar... Seslerden işkillendim ve yürüme şeklimi bozmadan devam ettim. Kafamı çok hareket ettirmeden etrafımı kolaçan ettim. Sol tarafımda, beni görebilecek bir mesafede bir hareketlenme vardı.

Evet, takip ediliyordum.

Takip edildiğim hissine kapılır kapılmaz yönümü değiştirdim. Arabaya gitmek yerine ana caddeye çıkan patika yola doğru yürümeye başladım. Beni izleyen karartı benimle birlikte yön değiştirdi. Adımlarımı yavaş yavaş hızlandırırken seslere dikkat kesildim. Diğer taraftan bir ses daha geldi. İkinci kişi. Biraz daha ilerledim. Farklı bir ses daha. Üçüncü kişi...

Patika yola kadar sakinliğimi korumalı ve yola çıkmadan gereğini yapmalıydım. Yanımda herhangi bir silah yoktu. Beni takip eden kişilerde ise kesinlikle vardı. İçlerinden birini etkisiz hâle getirirsem onun silahını alabilir ve diğer ikisini yok edebilirdim.

Ancak hepsinden önce kimin adamları olduklarını tespit etmem şarttı. Şayet Drogo'nun adamlarıysa sadece yürüyüş yapmalı ve eve geri dönmeliydim. Fakat başka birilerinin adamlarıyla içlerinden birini öldürmeden önce mutlaka konuşturmalıydim.

Patika yolun yamacına geldiğimde etrafımı yeniden kontrol ettim. Yolun karşısında iki kişi daha vardı. Toplamda beş kişi olmuşlardı. Drogo'nun beni takip ettirmek için evin etrafına beş kişiyi konuşlandırması pek mantıklı değildi. Evi ve çevresini biliyordu. En fazla ana caddeye adamlarını yığabilirdi. Drogo'dan bağımsız, Jan veya Boris'in yapma ihtimallerini düşündüm. Onlar da evin bu kadar yakınlarına fazla adam koyma riskini almazlardı.

Vasilko'nun farklı bir planı olma ihtimalini hesaba kattım bu kez. Elinde onca profesyonel ajan varken böylesine amatör bir yöntemi asla benimsemezdi.

Geriye kalan seçenek belliydi: beni yeterince tanımayan, kim olduğumu anlamaya çalışan birileri...

Patika yola çıkınca en yakınımda olan kişiyi gözüme kestirdim. Sakin adımlarla yürümeye devam edecek, sonra bir anda ters yönde koşmaya başlayacak ve gözüme kestirdiğim kişiyi yakalayacaktım. Diğerleri neler olup bittiğini anlayana dekse işlerini bitirecektim.

Ana cadde istikamerinde, karanlığın içinde ilerlerken içimden üçe kadar saymaya başladım.

Bir...

İki...

Tam üçe gelmiştim ki, ana caddeden patika yolu dikine kesen yerden bir araba geçti. Arabayı uzaktan seçebilmiştim. Lucian'ın korumalarının kullandığı arabalardan bir tanesine çok benziyordu.

Peşimdekiler Lucian'ın adamları olabilirdi...

Bunu fark eder etmez saldırmak yerine yürümeye devam ettim. Onlar olduğundan emin olmalıydım. Ana caddeye doğru daha da hızlandım. Adımlarım neredeyse koşma seviyesine gelmişti. Peşimdeki hisşırtılar da bana paralel olarak arttılar. Birkaç dakika sonra patika yoldan çıkıp ana caddenin tam köşesine ulaşmıştim ki, aynı araba sert bir fren yaparak önümde durdu. Hemen arkasından ikinci bir araba daha yanaştı.

Evet, Lucian'ın adamları...

Refleks olarak geri çekildim. Birkaç adım geriye atmamla birlikte arkamdakiler sağdan soldan ellerinde otomatik tüfeklerle etrafımı kuşattılar. Öndeki arabadan çıkan iki kişi de...

Öndeki arabadan çıkanlardan sağdaki diğerlerine göre daha panikliydi. Ona hamle yapabilir, tetiğe basana kadar namlunun yönünü arkamdakilerden birine çevirebilirdim. İlk ateşten sonra ortaya çıkacak birkaç saniyelik kararsızlık boşluğunda tüfeği kaptığım gibi arabanın kaputunun üzerinden ters takla ile diğer tarafa kendimi atabilirdim. Hepsi birden namlunun önüne geçmiş olurdu. İlk olarak

sürücü koltuğundakini etkisiz hâle getirir, hemen ardından diğerlerini rahatlıkla tarayabilirdim.

“Neler oluyor? Siz de kimsiniz?”

Arabadan çıkan diğerinden yanıt geldi:

“Bizimle geliyorsun!”

Öldürmek için değil, kaçırmak için gelmişlerdi. Paniklemiş ve korkmuş görüntüme devam ettim. Sağdakine doğru yarım bir adım atıp, namlusuna ulaşabileceğim mesafeye geldim.

İşte şimdi tam zamanı...

Elimi namluya doğru uzatmışken birden karar değiştirdim ve namluya uzanmadan yukarı kaldırdım. Hemen ardından diğer elimi de... Teslim oluyormuşçasına telaşlanmış ve ürkmüş bir vaziyette ağlamaklı bir suratla ellerim havada bekledim.

Birkaç saniye sonrasında ise ellerim ve gözlerim bağlanmış hâlde öndeki arabanın içindeydim.

35. Bölüm

Ne kadar süre o hâlde gittiğimi kestiremedim. Belki yarım saat, belki kırk dakika kadar... Arabanın hız değişimleri ve uzun bir süre sabit hızla gitmesinden şehrin dışında bir alana vardığımızı anladım.

İte kaka beni indirdiler. İndirildiğim yer açık alandı. Soğuk hava yüzüme sertçe vurmuştu. Ayrıca etraftan yabancı otların hışırtıları geliyordu. Adım atarken ayaklarımın altında ezilen küçük taş tanelerinden anladığım kadarıyla sonradan ıslah edilmiş bir zemin olduğu aşikârdı. Bir dakika kadar yürümenin ardından zemin betona dönmüş, rüzgâr kaybolmuştu. Belli ki şehrin dışında, etrafı tamamen açık, tek veya iki katlı bir binaya gelmiştik. Ya eski bir terk edilmiş atölye ya da fabrika...

Ellerim arkadan bağlıydı. Parmaklarımla bileklerimi yoklayarak bunun plastik bir kelepçe olduğunu anlamam kolay olmuştu. Bu işiye işaretledi. Beni kaçma ihtimali olmayan çıtkırıldım bir kadın olarak görüyorlardı. Yani onların gözünde sadece Drogo'nun kız arkadaşısı olarak nitelendiriliyordum. Ajan olduğumu ya da Vasilko ile bir bağlantım olabileceğini fark etmiş olsalardı çok daha ciddi önlemler alarlardı. İşime gelmişti. Herhangi bir olumsuz durumda plastik kelepçeyi kolayca bir yere takıp parçalar ve gerekli aksiyonları alırdım.

Binadan içeriye girdikten sonra ayak seslerini dinledim. Beni iki kişi götürüyordu. Biri koluma girmişti. Diğerleri binanın dışında kalmışlardı. Kısa bir süre sonra bir odanın içine girdiğimizi anladım. Orada da beni bekleyen başka biri vardı. En sonunda bir sandalyeye oturtuldum ve bileklerimdeki plastik kelepçe çözülmeden arkadan sandalyeye başka bir kelepçe ile sabitlendim.

Bileklerimdeki acıdan kelepçelerin cinsini anlayabilmiştim. Sekiz milimetrelik standart plastik kelepçe... Sandalyeye sabitlendiğim de muhtemelen aynıydı. Koparmak için canım yanacak, bileğim kesilecekti. Fakat daha önce birkaç kez kurtulmuştum. Ayaklarımı es geçmişlerdi. Onlar için büyük eksiklik, benim için büyük şans. Yeterince tecrübeli olmadıkları aşikârdı. Eğer odada iki kişi olursa, kelepçeyi koparırken çekeceğim acının refleksiyle birisinin kasıklarına tekme indirebilir, diğerine sandalyeyle saldırabilirdim. Tek veya iki katlı binanın zemin seviyesi... Koridorda bekleyen en fazla iki kişi daha bulunabilirdi. İçerideki patırtıyla silahlarını çekip koşarlarsa işlem tamam, önden etkisiz hâle getirdiğim birini canlı sütte yaparak üzerlerine gidebilirdim.

Sandalyeye oturduktan sonra bir el gözümdeki bandı aşağı çekti. Karanlığa alışmış gözlerim ilk ışıkla birlikte kendiliğinden kapandı. Birkaç saniye sonra gözlerimi aç kapa yaparak alıştırdım. Beyaz fayanslardan oluşan kaygan bir zemin. Duvarlar kartonpiyerden bölme, herhangi birini yıkarsam parçalanacak cinsten. Üç metreye beş metre kadar bir oda. Kapı ise sürgülü.

Alelade seçilmiş bir mekân. Klasik bir sorgu ya da işkence odası değil. Büyük ihtimalle Karnoviclerin henüz tespit edemediği yerlerden biri hızla seçilmiş. Kaçmak için ise çok daha ideal...

“Edna Zielinska, sorularımıza düzgünce yanıt verirsen canın çok az yanacak!”

Karşımda dazlak, iri kıyım bir adam. Atletik görünümüne aykırı, yağlanmış armut göbek. Hâkî gömleğinin kolları yarıya kadar katlanmış, içten gelen kuşakla dışa düğümlenmiş. Önü açık. İçinde basit bir tişört. Pastel yeşili. Altında siyah kargo pantolon. Belinde palaska. Kabzası ve horozundan anlayabildiğim kadarıyla Sig Sauer P226 yarı otomatik tabanca. Emniyeti kapalı. Tipik bir eski asker giyimi ve asker seçimi tabanca. Belki de özel kuvvetler. Özel kuvvetler daha baskın.

Hemen arkasında ona göre daha zayıf, benzer giyimli ikinci kişi. Emir almaya alışkın olduğu belli. Kapıyı tutuyor. Kapı yarıya kadar aralı. Dışarıdan biri ya da birilerinin dinlediği kesin.

“Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz benden?”

“Kim olduğumuzu çok iyi biliyorsun! Bilmesen bile aklına ilk gelecek kişileriz!”

Elbette biliyorum. Hem de çok iyi. Sadece benim hakkımda ne kadar bilgi sahibi olduğunuzu anlamaya çalışıyorum...

Karnovicler operasyonu için kullandığım ismimi biliyorlardı. Bu da demek oluyordu ki aynı tahmin ettiğim gibi Drogo ile aramdaki ilişkiyi çoktan çözmüşlerdi. Belki de Lucian'ın evini gözetlememi de fark etmişlerdi. Fakat benim için asıl önemli olan, son yaptığım takipti. Kilise içindeki mezarlığı ve Enzo'yu deşifre ettiğimi bilip bilmedikleri hayati önem taşıyordu.

“Hayır, bilmiyorum. Kimsiniz? Neden beni buraya getirdiniz?” Sesimi titreterek sormuştum.

Dazlak, yanıttan memnun kalmamıştı. Psikolojik üstünlük kurmak için kahkaha attı. “Demek bilmiyorsun. O zaman biz de öğretmesini biliriz.”

Suratıma ilk tokat... Sağ eliyle. Hiç tepki vermedim. Tokadın şokunu atlattıktan sonra gülümseyerek kafamı çevirdim. “Evet, şimdi hatırladım. Sağ bileğini kırdığım o adamsın.”

“Öyle mi!” diyerek sinirlendi ve aynı eliyle bir kez daha tokat salladı. Tokat attıktan sonra eli titremeye başladı. Ya ileri seviye Parkinson hastası ya da alkol bağımlısı. Tahrik etmesi daha kolay...

Yapmam gereken tek şey biraz daha direnmek ve ağzından birkaç kelime de olsa laf alabilmekti. Beni ne zaman, nerede ve nasıl respit ettiklerini çözmem şarttı.

“Şimdi daha iyi hatırladım. Hem sağ elinin parmaklarını hem de bileğini kırdığım adamsın.”

Yeniden bana hamle yaptı. Hıncını alana kadar yüzüme birkaç tokat atıp mideme yumruk indirdi. Benden istediği karşılığı alamayınca konuşmaya başladı:

“Anlat! Ne işin vardı Lucian'ın evinin etrafında? Drogo'nun sevgilisi misin yoksa özel görevlendirdiği biri mi?”

Drogo ile olan ilişkim ve evin etrafında görünmem... Kilisenin konusu açılmamıştı. İşler şimdilik rayındaydı...

Aynı şımarık gülümsememi sunarak karşılık verdim:

“Daha Drogo ile sevgili olup olmadığımı bilmeden beni sorgulamaya mı çalışıyorsun?”

Bu kez şiddet uygulamak yerine bağırmayı tercih etti:

“Söyle! Drogo seni mi kullanıyor? Başka adam bulamadı mı?”

Karşımdaki dazlak giderek çileden çıkmak ve daha fazla şiddet meyletmekten ötesini bana sunamayacaktı. Krizi yönetmenin artık zamanı gelmişti. İnisiyatifi elime almalıydım.

“Seninle konuşmam. Sadece bir kişiye tüm gerçekleri anlatırım.”

“Bak sen... Kime anlatacakmışsın?”

“Şu an koridordan bizi dinleyen Lucian’a...” diyerek kendimden emin bir yanıt verdim. Bedenimi oturduğum sandalyede hafifçe geriye doğru attım. Dazlak ve arkasındaki ikinci adam afallamış hâlde bana bakınırlarken devam ettim:

“Lucian, oradasın biliyorum. Anlatacaklarımı ne adamlarının ne de bir başkasının duymasını istemezsin!”

Attığım zarf işe yaramıştı. İkinci adamın arkasından Lucian belirdi. Yarım açık duran sürgülü kapıyı ayağıyla sonuna kadar ittirdi ve içeri girdi. Üzerinde beyaz bir takım elbise vardı, içinde bedenini sıkıca sarmış bir gömlekle. Elleri ceplerindeydi. Sarışın yüzündeki yeşil gözleriyle kendinden emin bir tavır sergiliyordu.

“Buradayım. Seni dinliyorum.”

“Yanında birileri olursa asla anlatmam,” diyerek dazlağı işaret ettim. “Özellikle de şu parmaklarını bir daha kullanamayacak olan mahluk!”

Dazlak sinirlerine hâkim olamadı. Bana yeniden bir tokat atacaktı ki Lucian durmasını emretti. Kafasıyla ikisine birden çıkmalarını işaret etti.

Adamlar çıkmışlardı. Fakat kapı hâlen kapanmamıştı.

“Adamlarına söyle uzaklaşsınlar. Kapı da kapansın.”

Lucian son cümlemden sonra ikilem yaşadı. İstemsizce dirseğiyle belindeki tabancasını yokladı.

“Eğer kaçmak ya da sana zarar vermek isteseydim az önce yapabilirdim. Hâlen de yapabilirim, inan bana. Sadece konuşmak istiyorum.”

Lucian kısa süreli tereddüt yaşadıktan sonra, “Peki, istediğin gibi olsun,” dedi. Geriye doğru adımladı. Aralıktan eliyle adamlarına uzaklaşmalarını işaret etti. Ardından kapıyı kapattı. Boşta duran bir sandalyeyi tam karşıma çekip oturdu. Üstünlüğünü korumaya çalışmak için bir bacağı diğerinin üzerine attı ve bir sigara yaktı.

Bakışlarından anlamıştım. Anlatacaklarımı gerçekten merak ediyordu. Ayrıca tedirgindi de... Onun hakkında neler bildiğimi tam olarak kestirememenin tedirginliği. Hakkımdaki her şeyi merak ediyordu. Ben ise sadece iki şeyi: Vasilko ile ilişkisini ve kilise takibimi bilip bilmediğini...

Sigarasından bir fırt çekti ve kafasını yukarı kaldırarak üfledi.

“Evet, seni dinliyorum.”

36. Bölüm

“Lucian Valestri... Valestri ailesinin gelecekteki lideri!”

Giriş cümlemle suratındaki ifade değişmişti. Merak, gurur ve haz iç içe... Belli ki pohpohlanmayı seven bir yapısı vardı.

“Yalakalığı kes. Anlat!”

“Sakin ol Lucian. İkimiz de aynı cephede sayılız. İkimiz de aynı amaç için çalışıyoruz.”

“Neymiş ikimizin de aynı amacı?”

Sigarasından bir fırt daha çekti. Bu kez yüzüme doğru üfledi. Tepeden bir bakış sunarak, güçlü olduğunu hissettirme çabasıyla...

“İkimizin amacı da aynı: Karnovicleri yok etmek!”

Bunu duyunca birden irkildi. Bana doğru sigara dumanı üflemek için yaklaştırdığı suratını geri çekti. Söylediğim cümleyi akıl süzgecinden geçirdi.

“Ne demek ikimizin de amacı Karnovicleri yok etmek?”

“Üzerine fazla düşünmene gerek yok Lucian. Tam olarak duyduğun ve ilk anladığın şekliyle.”

O andan itibaren ağızından çıkacak her bir cümleyi, her bir kelimeyi, her bir heceyi büyük bir arzuyla bekliyordu. Gözlerindeki fer bir anda canlanmıştı.

“Karnovicleri yok etmek istediğin için mi Drogo’nun hayatını kurtardın?”

“İşinize biraz çomak sokmuş olabilirim fakat evet. Öyle olması gerekiyordu.”

Verdiğim karşılıkta aslında bir soru işareti yatıyordu. Drogo’ya yönelik suikast girişimini üstlenip üstlenmeyeceği benim için çok önemliydi.

Kısa bir süre bekledi. Hiç renk vermedi. Ne reddetti ne de kabul etti.

“Neden öyle olması gerekiyormuş?”

Lafı uzatma sorusuydu bu. Beni ölçme sorusu. Suikast konusu hâlen karanlıkta...

“Bunu sana söyleyecek hâlim yok!” diyerek kestirip attım. Lucian ağzından çıkan kelimelere özen gösteriyordu. Onu biraz daha ağıma çekmeli ve konuşmasını sağlamalıyım. Bunu yapmanın en pratik yoluysa asla değişmiyordu: sinirlerine dokunmak...

“Ölümünü uzatmak için bahane mi arıyorsun? Hiçbir şey bildiğin yok. Sadece laf salatası...” dedikten sonra hiddetle ayağa kalktı. Adamlarını çağırmak ve işkence yaptırmak için kapıya doğru yöneldi.

“O kapıyı açarsan hem senin hem de benim sonum olur!”

Birden duraksadı. Gövdesini çevirmeden kafasını çevirdi. Yan gözlerle bana baktı.

“İstesem seni çoktan öldürebilirdim Lucian. Şimdi bile! Sadece iş birliği yapmak istediğim için buradayım. O kapıyı aralarsan bu iş birliği asla olmayacak!”

İkilem yaşadı. Blöf yapıp yapmadığımdan bir türlü emin olamıyordu. Blöf yapmadığımı göstermek zorundaydım.

“Karnovicler hakkında bilgi sızdırmak için özel bir ajanla anlaştın. Vasilko’nun istihbarat ağındaki bir ajanla... Bir yere kadar işleriniz iyi gidiyordu. Ancak birden çuvalladınız. Elinize yüzünüze bulaştırdınız. Eminim işi berbat ettiğini Enzo ya da bir başkasına söyleyememişindir!”

Tuzaklı açıklamamdan sonra arkasını döndü. Küçümsercesine sırttı. Fakat rol yaparak. Bakışlarındaki tedirginlik her hâlimden belliydi.

“Ne yani? Onu da mı sen deşifre ettin yoksa?”

Ardından attığı kahkahayı anında kestim.

“Evet! O işe de ben çomak soktum! En son havaalanı yolundaki benzin istasyonunda o ajanla görüşürken yüzündeki ifade böyle değildi!”

“Sen... Sen nereden...”

İşte bu kadar... İplerini elime almam için ilk fırsat doğmuştu.

“Lucian. Her sabah güne buz gibi havuza atlayarak başlıyorsun. Hizmetçin kapının ağzında bornozunla bekliyor. Havuzdan çıktıktan sonra bahçedeki korumalarına teker teker selam veriyorsun. Kısa sürede hazırlanıp evden çıkıyorsun. Dikkat çekmemek için sivil korumalar kullanıyorsun. Aile rolünde, iş kadını rolünde sıradan kimliklerle. Araçların hepsi de alakasız kişilerin üzerine kayıtlı. Senin veya ailenle alakalı isimler değil. Yakın korumalarının hepsi de Walther P99 tabanca taşıyorlar. Arkandan sürekli gelen bir minibüs var. Kargo dağıtım minibüsü görünümünde. İçinde Beretta ARX 160 kullanan adamlarının olduğunu söylemeye gerek yok sanırım. İstersen sen ve adamların hakkında çok daha fazlasını sıralayabilirim.”

Son açıklamam ilgisini çekmişti. Bu kez tamamen bana doğru döndü ve birkaç adım atarak yaklaştı.

“Dante ile yaptığın tüm buluşmaları listeleyebilirim. Tabii kameralardan kaçma çabanı da...”

Bilgi her zaman güçtü. Bildiğini bildirmek ise güç gösterisi... Güç gösterilerinde ne kadar bilgi verdiğinin hiçbir önemi olmazdı. Önemli olan, öz güvenle karşındakine bakmak ve onu etkin altına almaktı. Erkin altına aldığın birine blöf yapmaksa artık en kolayıydı. Tıpkı Lucian gibi...

“Zamanımız kısıtlı. Yoksa tüm adamlarının kimlik bilgilerinden saymaya başlayabilirim. Ailelerinden, yakınlarından, zaatlarından, hesaplarındaki paralardan. Senin tüm geçmişini de konuşabiliriz istersen. Romanya'ya döndüğün günden bu yana attığın tüm adımlardan... Ama inan bana hiçbirisi umurumda değil!”

Etkilendiği her hâlden belliydi. İkna edebilmek için son vuruşumu yaptım:

“Aslında buraya sen beni getirmedin. Ben kendi isteğimle geldim. Bana yolladığın adamları hemen orada infaz eder, cesetlerini

sana postalardım. Gözlerimi bağlatarak tedbir aldığını sanıyorsun.” Burnumu çektim. Muhtemelen dazlağın sert tokatları birkaç kılcal damarı zedeleyerek ufak bir kanamaya sebep olmuştu. “Dur tahmin edeyim, geçen sene inşaatına başladığınız ve henüz faaliyete geçmeyen zincir fabrikasıdayız. Zincir üretimi, görünen yüzü tabii. Yeni bir anlaşma yaptın ve çeşitli silahların şarjör üretimi işine giriyorsun. Birkaç aya ilk sevkiyatı başlatırsın. Neredendi ilk sipariş? Ah doğru ya, Orta Doğu ülkelerine. Sence bu bildiklerimi daha önce kullansaydım ya da Drogo öğrenseydi, şu an hayatta olabilir miydin?”

Göz bebekleri büyümüştü. Fark ettirmese de ufak bir şok yaşıyordu. Belki kendisini takip eden sıradan biri olduğumu düşünmüştü, belki de gerçekten Drogo’nun kız arkadaşı olduğumu, ama bu...

“Ne demek istiyorsun?” diyebildi sadece.

“Söylemek istediğim çok açık. Ben ya da Drogo seni yok edebilir-dik. Ama benim derdim siz değilsiniz. Karnovicler!”

“Karnovicler ile alıp veremediğin ne? Neden yok etmek istiyorsun?”

Bunun üzerine ben gülümsedim. İkinci tuzağımı kurarak karşılığını verdim:

“Bunu sen anlayamazsın. Ama belki Enzo anlar... Git ona sor.”

Enzo’nun adını ikinci kez geçirmemden sonra gülümsedi. Onun gerçekten var olduğuna inandığımı sandı. Verdiği yanıtta tam beklediğim cinstendi:

“Olur, ona sorarım.”

İşte bu iyi haberdi... Ağıma düşmüştü. Kilise ve mezarlık ziyareti takibimin farkında bile değildi.

“Kimin için çalışıyorsun? Asıl amacın ne?”

Şayet Vasilko ile doğrudan bir teması olsaydı, az önce verdiğim yanıtta onun için çalıştığımı anlar ve bu soruyu sormazdı. Demek ki Lucian’ın Vasilko ile hiçbir teması yoktu. Geriye sadece Dante kalmıştı. Dante ile Vasilko arasındaki ilişkiyi anlamaksa pek kolay olmayacaktı.

“Buna yanıt vermeyeceğimi az çok anlamışsındır. Artık soru sorma sırası bende...”

“Soru soracak bir pozisyonda değilsin...” diyerek dalga geçti.

"Ah! Her türlü pozisyondayım ama sen henüz bunun farkında değilsin." Dudaklarımın ardına sinsi bir gülümseme yerleştirdim.

Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Biraz şov yapmanın zamanı gelmişti.

"Bu emin olma..." diye gülümsememi sürdürdüm. Lucian ile konuşmaya başladığım andan itibaren bileğimdeki plastik kelepçeyi esnetmeye başlamıştım. Bir anda kelepçeyi kopardım ve hızla doğruldum. Lucian neler olduğunu anlayana kadar bir elimi ağzına diğer elimi beline götürdüm. Belindeki tabancayı çekip alına dayadım ve sessiz olmasını söyledim.

Korku dolu bakışlarla bana baktı. Şakağına bastırduğım namluyla, onu kalktığı sandalyeye doğru itirdim. Direnmeden sandalyeye geçti. Onun az önce oturduğu sandalyeyi ters çevirip karşısına kuruldum. Tabancam ona doğrulmuş hâldeyken şarjör çıkarma düğmesine bastım. Aşağıya doğru düşen şarjörü havada yakaladım ve Lucian'ın bir eline bıraktım. Hemen ardından da tabancanın sürgüsünü geri çekip namlunun ucundaki mermiyi çıkardım. Havalanan mermi yere düşmeden onu da yakaladım ve Lucian'ın burnuna doğru uzattım.

"Tek bir mermi yeter seni öldürmem için... Artık soru soracak pozisyona ben geçtim. Ne dersin? Eğer anladıysan kafanı sall!"

Yaptığım şov ziyadesiyle işe yaramıştı. Lucian panikle kafasını salladı.

Bunun üzerine içi boş tabancasını da kucağına bıraktım. Şarjörü takmaya ya da adamlarına seslenmeye yeltenemedi bile...

"Drogo'ya suikastı siz mi planladınız?"

"Hayır."

"Emin misin? Enzo ya da Dante senden gizlice planlamış olabilir mi?"

"Hayır. Son bir yıldır Karnoviclere karşı tüm sorumluluk bende. Benden gizli planlamış da olamaz."

"Madem öyle neden suikast sonrası saldırıya geçtiniz?"

"O benim planımdı. Hazır düşmanlarımız korku içindeyken iyi bir fırsattı."

Lucian teklemekten yanıt veriyordu. Artık tamamen kontrolümün altındaydı.

“Vasilko, Albay Vasilko. Size herhangi bir talimat verdi mi?”

“Hayır. Sadece birkaç kez bilgi alışverişi için iş birliği yaptık.”

Yüzündeki ifadede yalan söylediğine dair hiçbir emare yoktu. Drogo suikastı Valestrilerin işi değildi. Vasilko ile de şüphelendiğim gibi bir ilişki görünmüyordu.

“Yaklaşık on gündür çok sessizsiniz. Yakın zamanda yeni bir saldırı planladığınız için mi?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Bir iki gün içinde.”

Bunu duyduktan sonra yerimden kalktum. Odanın içinde turlamaya başladım. Birkaç gün içinde büyük bir saldırı olacaktı. Belgeleri ele geçirmeden bu saldırının olması işimi zora sokabilirdi.

Lucian meraklı bakışlarla beni süzüyordu. Bilgi verdiği için pişmanlık yaşamak üzereydi. Belki de aramızda geçenleri hemen gidip Dante’ye anlatacak ve plan değişikliğine gideceklerdi. Şimdilik tüm konuşmaların aramızda kalması benim işime daha çok yarayacaktı.

“Bu gece beni kaçırdığını aileden başka bilen biri var mı? Enzo, Dante ya da bir başkası?”

“Hayır, yok.”

“O zaman seninle bir anlaşma yapacağız Lucian.”

“Nasıl bir anlaşma?”

“Saldırıyı beş altı gün sonrasına öteleyeceksin. Hemen değil. Ben de sana yardımcı olacağım.”

“Nasıl yardımcı olacaksın?”

“Saldırınız ister başarılı olsun ister başarısız, aynı gün tüm Karnovicleri yok edeceğim. Bunu benim yaptığımı kimse bilmeyecek, sadece sen... Herkes senin Karnovicleri ortadan kaldırdığını düşünecek. İkimizin arasında bir sır olarak kalacak.”

Teklifimi düşünmeye başladı.

“Peki ya bu anlaşmayı kabul etmezsem?”

Ayakta turlarken parmağımda oynattığım tek mermiyi tekrar yüzüne doğru uzattım.

“Şimdi olmazsa başka bir zaman bu mermi beynini deler geçer. Sen farkına bile varmadan...”

Gülümsedi. Yavaşça ayağa kalktı. Şarjörü tabancaya taktıktan sonra tabancayı beline yerleştirdi. Hemen ardından da elini uzattı.

“Beş gün. Beş gün sonra. Yeri ve zamanı ben sana bir şekilde bildireceğim. Anlaştık mı?”

Uzattığı eline karşılık verdim. Parmaklarımın arasındaki mermiyle...

“Anlaştık. Şimdi adamlarına söyle, beni aldıkları yere bıraksınlar.”

Lucian kapıyı araladı ve çıkmam için centilmence işarette bulundu. Koridorun birkaç metre ilerisindeki adamları bizi görünce toparlandılar. Benim elimi kolumu sallayarak yürümemi şaşkınlıkla karşıladılar. Özellikle de dazlak olan bön bön bakıyordu. Bakışlarımı suratından ayırmadan yanına kadar yanaştım. Tam önünden geçtiğim esnada birden sağ eline atıldım. Parmaklarını ters yönde bükmeye başladım. Dazlak acı içinde kıvrılırken diğerleri silahlarına davrandılar. Lucian anında onları durdurdu. Dazlak inlemeye devam ederken parmaklarından birkaç tanesini çatırdatarak kırdım. Hemen sonra da bileğini ters çevirip yüzüstü duvara yasladım. Kulağına eğilip, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim ve bileğine son hamlemi yaptım.

Lucian ve adamları şaşkınla beni izliyorlardı. Hiç istifimi bozmadan çıkışa doğru yürüdüm. Dazlağın acı dolu çığlıkları koridoru inletiyordu. Ben ise söz verdiğim gibi hem parmaklarından birkaçını hem de bileğini kırmıştım.

Kapıya çıktığımızda Lucian, “Sende deve kini var anlaşılan,” dedi. “Hiçbir şeyi unutmuyorsun.”

“Asla unutmam,” diyerek karşılık verdim. “Sözümde her zaman durur, gereğini mutlaka yaparım,” dedikten sonra hafifçe Lucian’a eğildim.

“Bu görüşmemizin bir sır olarak kalacağını unutma.”

Lucian ne demek istediğimi anlamıştı. Göz ucuyla etrafımızdaki adamlarına bakındı.

“Meraklanma, ben de gereğini yapacağım.”

Olası bir sızma veya adamlarından birinin konuşma ihtimalini yok etmek zorundaydı. Ben ayrıldıktan sonra dazlak dâhil hepsini infaz edecek ya da başka bir şekilde konuşmamalarını sağlayacaktı.

Lucian tek bir adamla beni geri gönderdi. Sözüne ne kadar sadık kalacağını merak ediyordum.

Kaldığım evin patika yol ayrımında indim. Beni bırakan araba uzaklaştıktan sonra etrafımı yeniden kolaçan ettim. Kimse yoktu. Ağaçların arasına girdim ve arabamı sakladığım yere doğru yürümeye başladım.

Birkaç dakika sonra arabamın başındaydım. Etrafımı son kez kontrol ettikten sonra bagaj düğmesine bastım. Plaza'nın ekipleri bagaja şifreli bir çanta bırakmışlardı. Şifreyi girerek çantayı açtım. İçinden bir dosya çıktı. Jan'ın İngiltere'deki soruşturma ve mahkeme dosyası...

Dosyayı hızlıca tararken mahkemenin verdiği son karara gözüm takıldı. Kararı okuyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Jan, hakkındaki tüm suçlamalardan beraat etmişti. Fakat beraat ettiğini Drogo dâhil herkesten saklıyordu.

37. Bölüm

Jan'ın dosyasını alıp vakit kaybetmeden eve geçtim. Odama girer girmez dosyayı baştan aşağıya inceledim.

Arada bir gözüm istemsizce telefonuma kayıyordu, Drogo'dan bir mesaj ya da arama var mı diye. Bu kadar uzun süre sessiz kalması pek hayra alamet değildi. Bir an refleks olarak telefonu elime aldım ve mesajlara girdim. Neler döndüğünü merak ediyordum ve ardında hoşuma gitmeyen bir şeyler çıkacağını hissediyordum. Mesajı yazdım sonra sildim. Belki de sessizlik daha iyiydi... Odanın içinde bir tur atıp kafamı toparladıktan sonra Jan'e geri döndüm.

Evet, yanlış görmemiştim. Jan hakkında ilk başta ceza verilmişti. Fakat verilen cezaya avukat itiraz etmişti. İtiraza bakan üst mahkeme cezayı bozmuş, sonraki duruşmalarda ceza verilmesine gerek bulunmadığına kanaat getirilerek beraat kararı verilmişti. Beraate gerekçe olaraksa tanıkların ifade değişikliği ve olay yeri raporunun yeniden yazılması gösterilmişti. Yeniden yazılan olay yeri raporundaysa Jan'ın cinayet mahallinde olduğunu ispatlayan herhangi bir bulguya rastlanılmamıştı.

Âdeta gizli bir el sonradan dosyaya ulaşmış ve Jan'ın aleyhine olan her şeyi temizlemişti. Karnoviclerin bunu yapma ihtimali ise çok dü-

şüktü. İngiltere gibi güçlü bir ülkenin yargısında buna kolay kolay kimsenin gücü yetmezdi. Ayrıca Drogo dâhil herkes Jan'ın ceza aldığını biliyordu.

Ne haltlar karıştırıyorsun Jan...

Arkama yaslanıp, Lucian ile yaptığım görüşmenin satır aralarını düşündüm. Drogo suikastında onların parmağı olmadığı kesinleşmişti. Suikastı organize eden ikinci kadın İngiliz ajanı çıkmıştı.

Birden aklıma Karnovicler ile katıldığım ilk toplantı geldi. Jan, ikinci kadın hakkında hiçbir şey bulamadığını söylemişti. Hatta koskoca davet salonunda hiçbir güvenlik kamerasına düşmediğini iddia etmişti. Aileden tepki görmesinin ardındansa yeniden bak-
tıracağını dile getirmiş, fakat sonrasında kendiliğinden konunun üstü kapanmıştı.

Dahası ise ilk kadını sıcağı sıcağına öldüren Jan'di. Eğer o kadın yaşasaydı...

"Kahretsin!" diyerek birden irkildim.

Taşlar şimdi yerli yerine oturuyordu. Tabii ya!

Jan'ın dosyasının temizlenmesi, suikast girişiminin perde arkasının örtbas edilmesi ve ikinci kadının İngiliz ajanı çıkması...

Jan, İngiliz ajanı!

Ben farkında olmadan Jan'ın ve İngilizlerin işlerine çomak sokmuştum. Jan'ın en başından beri beni kafasına takmasındaki neden buydu. Bakışlarından bir haltlar karıştırdığını hissetmiştim ancak bu kadarını beklemiyordum. Ailenin içine benden yıllar önce sızmış, dilediği gibi at koşturmuş ve Drogo'yu sürekli olarak manipüle ederek istediği yöne çekmişti.

Tam bir İngiliz sinsiliğiyle...

Karnovicleri hedef alan tek istihbarat birimi Vasilko değildi. İngilizler de işin içindeydi. Belki de benzer şekilde Valestrilerin içerisine de çoktan sızmışlardı ve iki aile arasındaki savaşın tüm dinamiklerini onlar belirliyordu.

Hatta daha da ötesinde belki de Vasilko ile İngilizler arasındaki vekalet savaşları iki aile üzerinden gerçekleşiyordu. Drogo ve bana ise bu savaşta piyon olma rolü düşmüştü.

Suikast de ya Jan'ın planıydı ya da Jan onu planlayanlara yardım etmişti!

Drogo ölecek, Drogo'yu öldüren kişiyi de Jan öldürecekti. Tıpkı Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması için gereken bir kurban prens gibi. Drogo, kurban prens olacaktı. Drogo'nun ölümünden sonra ya Jan, Karnovicleri intikam güdüsüyle hareket ettirecek ve dilediği gibi yönlendirebilecekti.

Valestrilere yapılan baskında, minibüs saldırısıyla kısıtılmamız da Jan'ın işiydi. Minibüsün içinde hem Drogo'yu hem de beni yok etmeyi denemişti.

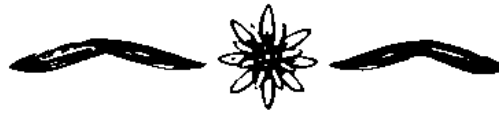
Son on gündür iki ailenin sessiz kalması, Valestrilerin yeni saldırı planı... Büyük ihtimalle hepsinde de Jan'ın parmağı bulunuyordu.

Düşündükçe her taşın altından Jan çıkıyordu. Jan, en başından beri sessizce oyunu kurandı.

Neden şimdiye kadar fark edememiştim ki...

Lucian ile yaptığım anlaşmaya göre beş gün sonra esas büyük saldırı gerçekleşecekti. Bu saldırıda Karnovicler tarihe karışacaktı. Eğer Jan işin içindeyse, eminim ki benim sonumu da yine planlamıştı. Bunca şüphe beslediği birini asla ama asla es geçemezdi...

Çok az vaktim kalmıştı. Bir an önce tedbirlerimi almalı ve herkesten önce operasyonumu tamamlamalıydım. Bedeli ne olursa...

Ertesi gün öğlen saatlerinde malikâneye geçtim. Hava güneşliydi. Karnovicler ailecek verandada geç kahvaltı yapıyorlardı. Malikâneye girdiğimi gördükleri anda beni de kahvaltuya davet ettiler.

Herkes için sıradan bir gündü. Drogo'nun ailesi Dima'nın acısını yavaş yavaş sindirmiş, normal hayatlarına dönmüşlerdi. Boris her zamanki gibi sessizdi. Marta ise sadece konuşulanları dinliyor, çok az yerde lafa giriyordu.

Elena ve Dragana ise benimle sohbet etmeyi seçmişlerdi. Elena uzun zamandır yan yana gelemediğimizden yakınıyor ve aynı geçirdiğimiz günlerde neler yaptığımı soruyordu. Dragana kısa hâl hatırdan

sonra kulağıma eğilip, abisi ile aramın nasıl olduğunu da araya sıkıştırıp sordu.

Drogo, kendisinden bahsedildiğini hissetmiş gibi gözlerime baktı. Belki de Dragana'nın bakışlarından onun dedikodusunu yaptığımı anlamıştı. Gözlerini benden bir süre ayırmadan bakıp durdu. Ailesi yanımda olduğu için benimle bire bir sohbete girmek istememişti.

Kahvaltı masasında bir tek Jan yoktu. Gözlerim Jan'ı aradı. Kısa bir süre sonra Jan malikânenin içinden çıkıp geldi. Kimseyle muhatap olmadan doğrudan Drogo'nun yanına geçti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun ardından Drogo ayaklandı ve Boris'in arkasına doğru yürüdü. Bu kez Drogo babasının kulağına konuştu. Boris'in kafasıyla onaylamasının ardından Jan ile birlikte havuza inen merdivenlere doğru yöneldi.

Drogo ayrılırken yeniden göz göze geldik. Elimle beklemesini işaret ettim. Elena'dan müsaade isteyip Drogo'nun yanına doğru ilerledim. Jan benim geldiğimi fark edince merdivenlerden önden indi.

"Nereye gidiyorsun Drogo?"

"Biraz işlerim var. Neden sordun?"

"Hiç. Sadece biraz konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında?"

Hâlâ soğuk bir tavırdaydı. Derin bir iç çektim. Sanki kötü bir konu açacak ve ciddi bir meseleye girecekmiş gibi.

"Acelesi yok. Böyle ayaküstü konuşulacak bir konu da değil. Ne zaman dönersin?"

"Ne zaman döneceğim belli olmaz. Geceyi bulur."

"Peki, tamam," dedikten sonra Drogo'yu umursamadan Elena'nın yanına gitmek için arkamı döndüm. İlk adımı attığım anda Drogo bileğimden yakaladı ve beni kendine çevirdi.

"İyi misin Edna? Benimle hangi konu hakkında konuşmak istiyorsun." Gözleri aşağı kaydı. "Ellerine ne oldu?"

Bileğimin çevresi ve ellerimin üstü, kelepçeden kurtulmaya çalışırken aşınmıştı. Yer yer sıyrılmış, ufak bir kısmı kan toplamıştı. "Önemli bir şey değil," diye mırıldandım.

Bir süre sessizce gözlerine baktım. Üzgün bir yüz ifadesi takınarak... Esasında gerçekten de üzgün sayılırdım. Yakın zamanlarda olacakları düşününce...

"Drogo, ben..." diye lafı bir süre geveledim. "Ben artık Budapeşte'ye dönmek ve orada yaşamaya devam etmek istiyorum."

Drogo'nun suratına anında bıkkın bir ifade oturdu. Benzer konuyu defalarca konuşmuş olmanın bıkkınlığı...

"Edna... Bunu..." diye lafa girdiği esnada sözünü kestim:

"Sen işlerini hallet. Sonra konuşuruz. Acelemiz yok."

Drogo sıkılğan bir tavra büründü ve bileğimi sertçe indirdikten sonra arkasını dönüp gitti.

Drogo'nun zihnini meşgul etmek için gösterdiğim bu tutum yeterliydi. Artık geri kalan işlerime rahatlıkla odaklanabilirdim.

Bir süre ön bahçede Elena ve Dragana ile sohbet ettikten sonra odama çekildim. Yatağıma uzanıp tavadaki işlemeli motiflere bakarak uzun uzun düşünmeye başladım. Sadece beş günüm kalmıştı. Beş gün içinde ne yapıp edip belgelere ulaşmalı ve operasyonu nihayete erdirmeliydim. Zaten süreç çok uzamıştı. Diğer operasyonlarda bu denli sarkmalar yaşamamış, işlerimi daha hızlı halledebilmişim. Vasilko'nun da tedirgin olmaya başlaması an meselesiydi. Ve Vasilko'nun keyfinin kaçması benim ya da operasyonun aleyhine başka bir aksiyon alabileceği olasılığı anlamına geliyordu.

Karnovicler zordu. Diğer ailelere nazaran çok eski bir aileydi. Elleri kolları uzundu. Çok fazla adamları, çok fazla iş birlikleri ve hepsinden önemlisi çok dişli düşmanları vardı. Valestriler gibi...

Drogo çıkmadan önce kurduğum cümleler bir süre onu oyalayacaktı. Sadece onu oyalamakla kalmayacak, Jan'e de haberi gidecekti. Böylelikle Jan'in şüpheci bakışlarından da bir süre kurtulabilecektim.

Beş gün sonrasını düşünmeye başladım. Valestrilerin beş gün sonra yapacaklarını... Karnovicler ciddi bir yara alacaktı. Belki de bu baktığım işlemeli tavan bile yerle bir edilecekti. Geriye hiçbir hatıra, hiçbir iz kalmayacaktı...

Teker teker Drogo'nun ailesi gözümün önünden geçti. Hepsinin kanlar içindeki cesetleri... Kader, doğduğun evde başlıyordu. Masum

bile olsa herkes bu evin, bu ailenin kaderini yaşayacaktı. Hatta bu eve hizmet edenler bile. Adelina, Pavel ve Polina...

Pavel ve Polina'nın isimlerini mırıldanınca gözümün önüne bu kez Matias geldi. Bu malikânede yaşayan, kaderini kendi çizemeyen en masum kişi. Kendi çocukluğumu onda görebildiğim tek gerçek dostum. Matias'a bir zarar geleceğini düşününce birden damarlarım sertleşti. Mideme sancılar girdi. Hayır, Matias bu kaderi hak etmiyordu.

"Matias..." diye kendi kendime mırıldanarak doğruldum. Matias'a bir şey olma ihtimalini bile bünyem kabul etmiyordu. Riskli olacaktı fakat onun zarar görmesini engellemeliydim. Yeterince risk almıştım. Son riskimi de onun için alacaktım.

Yatağımdan fırlayıp gardırobun önüne koştum. Üzerime spor kıyafetler geçirip odamdan çıktım. Ana koridordan merdivenlere yöneldim. Arka bahçeye açılan kapıdan geçtim ve barakanın önünde durdum.

Matias etrafta görünmüyordu. Barakanın çitlerini geçip bahçelere girdim. Evin içinden sesler geliyordu. Pavel veya Polina içeride olabilir düşüncesiyle barakanın kapısına yanaştım ve tokmağı kullanarak kapıya vurdum.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Kapıyı açan Matias'tı.

"Edna! Hoş geldin!"

Beni görür görmez dışarı atıldı ve belimden sarıldı. Hafifçe eğilip sarı saçlarından öptüm.

"Nasılsın Matias? Neler yapıyorsun?"

"Uzay belgeseli izliyorum. Sen de gelsene."

"Kimse var mı içeride?"

"Hayır, yok."

Genç dostumun nazik davetini geri çevirmedi. Matias ile birlikte içeriye girdim. Televizyon ünitesinin karşısındaki koltuğa birlikte kurulduk. Önündeki sehpa cips, jelibon benzeri abur cuburlar vardı. Centilmen dostum hemen bana ikramda bulundu.

"Biliyor musun Edna? Aya ayak basan astronotların ayak izleri yüz milyon yıl kadar ayda kalacakmış."

“Bak sen, nereden biliyorsun bunu?”

“Az önce belgeselde söyledi. Orayı yeniden açayım istersen.”

Matias ile yan yana belgesel izlemeye koyulmuştuk. Matias yanımda olduğum için mutluydu. Sık sık bana bir şeyler yedirmeye çalışıyordu. Onu kırmamak için, ağzıma uzattığı her şeyi ısıtıp alıyordum.

Belgeselin sonuna geldiğimizde, “Matias, seninle bir konu hakkında konuşabilir miyim?” dedim. “Ama yine aramızda sır olarak kalacak.”

Matias anında karşılık verdi: “Evettt.”

“Hani burada, yani malikânede daha önce kötü olaylar olmuştu, hatırlıyor musun?”

Matias’ı küçümsemiştim. Çocuk yaşına rağmen her şeyin farkındaydı.

“Evet. Buraya saldırdılar. Silah seslerini duyunca ben hemen yatak odasındaki dolaba saklandım. Pavel söylemişti.”

“Güzel. Yine öyle şeyler olursa mutlaka saklan, olur mu? Hatta istersen benim yanıma bile gelebilirsin.”

“Olur, tabii gelirim.” Tatlı gözleriyle masum bir bakış sundu.

“Seni her zaman korurum.”

“Söz mü?” diye sordu. Bir gözü ekrandaki belgeseldeydi, heyecanla izliyordu.

“Söz.” diye fısıldadım.

Matias ile konuşurken evin içine yeniden bakındım. Olası bir tehlike anında saklanabileceği bir yer bulmaya çalıştım. Tek katlı baraka saklanmak ve korunmak için hiç elverişli değildi maalesef.

Bakışlarımı evin içinde gezdirirken gözüm yeniden mutfak kısmının hemen sağında asılı duran panoya takıldı. Panodaki anahtarlara...

“Matias, malikânedeki tüm odaların anahtarları burada mı asılı?”

Matias işaret ettiğim yere baktı. Verdiği yanıtta ilgimi çekti: “Evet, ama bir tanesi hariç. Pavel o bir tanesini kimsenin bilmediği bir yerde saklıyor.”

Kimsenin bilmediği bir yerde... diye kendi kendime mırıldandım... “Hangi odanın anahtarını saklıyor peki?”

Matias'ın verdiği yanıtla birden irkildim: "Mezarlık. Mezarlıktaki odanın anahtarı."

Mezarlık... Mezarlıktaki odanın anahtarı...

Matias ile biraz daha vakit geçirip televizyon izledim. Kısa bir süre sonra esnemeye başladı ve uzanarak başını dizlerime koydu. Elleri mi sarı saçlarının arasına daldırdım. Oynamaya başladım. Kıkırdadı. Ara ara kafasını çevirip bana bakıyor, oynamak için benim saçlarıma uzanmaya çalışıyor ama minik kolları yetişmiyordu. Esnemeleri arttı. Uyumamak için direniyordu. Gözü hâlâ televizyondaydı.

"Sana bir şarkı söylememi ister misin?" diye sordum.

Heyecanla kafasına yine bana çevirdi. "Evet, evet," diye mırıldandı. Sol eliyle gözünü ovuşturuyordu. Uykunun kenarındaydı ama düşmemek için direniyordu.

"Aslında bir şarkı değil, bir ninni. Küçükken büyükannem söylerdi bana." Bu Rusça ninniye kimin söylediğini hatırlamıyordum, annem de olabilirdi büyükannem de... Radyoda duyup da annemin bana söylediğini hayal ederek bunu içselleştirmiş bile olabilirdim.

Bayu bayushki bayu...

Ne lozhisya na krayu!

Pridet seren'kiy volchok...

I ukhvatit za bochok...⁶

Matias ninninin daha ilk mısralarını bitirmeden uykuya daldı. Yetiştığım coğrafyada neredeyse her evde söylenen bu ninni bambaşka bir yerde bambaşka bir çocuğun daha kulağına çalınmıştı. Sarı saçlarıyla oynamayı bırakmadım, iyice dalmasını bekledim. Ardından parmaklarımı yanağına getirip okşamaya başladım. O kadar tatlı, o kadar pürüzsüzdü ki...

"Belki bir gün her şey sona erdiğinde seni yanıma alırım. Birlikte bir dağ evine taşınırız. Belki benim oğlum olursun," diye usulca fısıldadım. "O gün geldiğinde benimle gelir misin? Ne dersin?" Kendi

⁶ Türkçesi: *Uyu küçüğüm, uyu... Yatağın kenarına sakın yatma! Yoksa gri kurt gelecek... Seni bir yerinden kapacak...*

kendime sorular sorup hayaller kuruyordum. Gerçekleşmesi imkânsız hayaller.

Matias'ın kafasını yavaşça kanepeye bıraktım ve yan koltukta duran televizyon battaniyesini alıp üzerine örttüm. Yanından çıktıktan sonra aklımda tek bir konu vardı: mezarlık! Pavel, Boris'in evinin anahtarını hep yanında taşıyordu. Mezarlıktaki odanın anahtarını ise Matias'ın dediğine göre saklıyordu.

Merakıma yenik düştüm ve odama dönmek yerine mezarlığa doğru giden patikaya saptım. Ormanın içinde yürüyüş yapıyormuş gibi davranarak bir süre ilerledim. Mezarlığı çevreleyen çitleri görünce yavaşladım.

Dima'nın cenazesinin olduğu günü düşündüm. Karnovic ailesindeki herkes sırasıyla ilerideki yapıya girip çıkmıştı. Aile dışında kimsenin oraya erişim imkânı yoktu. Tek istisnası Pavel'di. Boris'in yıllardır sadık adamı Pavel...

Binaya uzaktan bakınırken birden beynimde şimşekler çaktı.

Tabii ya!

Belgeleri bulmak için malikânede her yere bakmıştım. Bir tek burası aklıma gelmemişti.

Valestrilerin en büyük sırrı mezarlıktı.

Karnoviclerin neden olmasındı?

38. Bölüm

Mezarlığı uzaktan gözlemledikten sonra tekrar odama döndüm.

Ormanın derinliklerine gizlenmiş Karnovic ailesi mezarlığı... Mezarlığın içindeki ailecek girip çıktıkları o mermerden yapılmış baraka... Karnoviclerin kutsalı... Aile dışında herkese yasak olan tek alan...

Belgeleri saklamak için buradan daha ideal bir yer olamazdı.

Yatağıma bir süre uzanıp plan yaptım. Akşam yemeğinden sonra herkes odasına çekiliyordu. Drogo ve Jan geç geleceklerdi. Havanın kararmasıyla birlikte harekete geçersen, Drogo dönmeden mezarlığa gidip gelebilirdim.

Kafamı usulca kaldırıp çapraz duvarda asılı duran mekanik saate baktım. Havanın kararmasına daha beş saat vardı. Beş saat boyunca sarkaç sağa sola gidip gelecekti. Bir süre hareket eden sarkacı izledim. Hipnoz olmuşçasına gözümü ayırmadan sonrasını düşündüm. Belgelere ulaştıktan sonra Karnovicleri nasıl yok edebileceğimi...

İlk defa içimde bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Şimdiye dek gözümü bile kırpmadan otomatik tüfeği canlı hedeflerin üzerinde gezdirmiştım. Şimdi ise aynı sahneyi Karnovicler ile yaşadığımı bir türlü zihnimde canlandıramıyordum.

Drogo mu etkilemişti beni?

Farkında olmadan aileden bir parça mı olmuştum?

Elena ve Dragana ile bir bağ mı kurmuştum?

Yapacaksın.

Yapmak zorundasın.

Görevin bu.

Aksi hâlde...

Aksi hâlde olacakları biliyordum. Vasilko'nun emre itaatsizliğe karşı vereceği cezayı.

Ya onlar ölecek ya da ben ölecektim...

Saat ona yaklaşıyordu. Malikânede sessizlik anları başlamıştı. Adelina, istirahat çekilmeden önce herhangi bir isteğimin olup olmadığını sormak için kapıya geldi. Son rutin de tamamlanmış oldu.

Yanımda getirdiğim sırt çantamın içinden dürbün, el feneri, çakı ve çilingir setlerini çıkardım. Belime doladığım ince palaskaya aletleri yerleştirdim. Ne olur ne olmaz düşüncesiyle küçük tabancamı da yanıma aldım. Üzerime siyah bir mont geçirip spor ayakkabılarımı giydim.

Odamın penceresine yaklaşıp perdeyi yarısına kadar araladım. Dışarı sakindi. Ortalıkta pek kimse görünmüyordu. Son kez kafamı dışarı çıkarıp etrafa göz gezdirdikten sonra pencereden dışarı çıktım. Pervazlardan tutunarak yan adımlarla pencerenin önünde ilerledim. Verandanın karkasına hizalandığımda kendimi aşağıya bıraktım.

Arka bahçeye ulaşmam bir öncekinden daha pratik olmuştu. Artık tecrübe kazanmıştım. Boris'in evine kadar seri adımlarla ilerledikten sonra evin arkasında pusuya yattım.

Gece görüş dürbünüyle yürüyeceğim istikameti bir süre izledim. İkili koruma ekibi aynı eve paralel bir güzergâhta git gel yaparak devriye atıyordu. Gidişleri dört, dönüşleri üç dakika sürüyordu. Üç dakika benim dik bir doğrultuda ormanın içinde ilerlemem için yeterliydi. Son hareketlerini bekledim ve en uç noktaya ulaştıkları anda birden fırladım.

Arkama hiç bakmadan ağaçların arasından sessizce koştum. Mezarlığa yaklaştığımı fark ettiğim anda duraksadım. Geniş bir ağacın gövdesine yaslanıp dürbünle etrafımı yeniden kontrol ettim.

Her şey yolunda görünüyordu. Etrafta kimsecikler yoktu.

Yeniden mezarlığı hedef aldım ve geri kalan mesafeyi çömelerek ilerledim. Kısa bir süre sonra çitlere ulaşmıştım.

Çitlerin yamacına vardıktan sonra elimle en üstteki çitten destek alıp atlamayı düşündüm. Ama tam da o anda üstteki çitin kenarındaki bir parıltı dikkatimi çekti. Açımı değiştirerek parılunun kaynağını çözmeye çalıştım. Evet, çitlerin etrafında metal bir kablo dolanıyordu.

Elektrik hattı...

Az daha kızarmış bir Edna'ya dönüşebilirdim...

Çitlere temas etmeden geçmenin bir yolunu bulmalıydım. Üzerinden atlamaya çalışmak çok tehlikeliydi. Ne kadar yükseğe zıplasam bile ufacık bir temasımda yüksek gerilim beni miknatus gibi çekerdi. Çitlerin kendi aralarındaki boşluksa geçebileceğim bir mesafede değildi.

Geriye sadece en alt kısım kalmıştı. Çitin hizasında bir süre adımladım. Altından geçebileceğim bir boşluk aradım. Az ileride bir kısımda çukurlaşma vardı. Eğilip karış hesabıyla ölçtüm. Sırtüstü uzanıp ters sürünme yaparsam çite temas etmeden geçebilirdim.

Nefesimi tuttum ve çitin hemen önünde sırtüstü yere uzandım. Bacaklarımla bedenimi ittirerek kafamı tellerin altından geçirdim. Hemen sonra minik kıpırdanmalarla göğsümü... Karın hizasına geldiğimde karnımı içeri çektim ve ellerimle bedenimi çekiştirmeye başladım. Diz kapaklarıma kadar geldikten sonraysa ayaklarımı iki yana ayırdım ve elektrik hattından tamamen kurtuldum.

Başarmıştım. Artık çitlerin diğer tarafındaydım. Hiç oyalanmadan çömelmiş hâlde koşturarak hedefime doğru ilerledim.

Birkaç dakika sonra mermer barakanın önündeydim. Son kez arkamı kontrol ettikten sonra barakanın kapısının önüne çıktım. El fenerini yakıp ağzıma soktum. Dişlerimle feneri sıkarken, belimden çilingir setini çıkardım. Kapının anahtar deliğine aletleri sokup kilidi açmaya çalıştım.

Şanslıydım. Kilidi açmakta pek zorlanmamıştım. Mezarlığın etrafına detaylı bir koruma uygulandığı için aynı hassasiyeti kapı için göstermeye tenezzül etmemişlerdi. Bir dakika kadar sonra *çıt* sesiyle anahtarın dilini çevirdim. Kapı kendiliğinden hareket etti. Açılan aralıktan hemen içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

İçeri girer girmez sırtımı kapıya yaslayıp derin bir oh çektim. Ağzımdaki feneri kafamı hareket ettirerek sağa sola çevirdim. Hemen sonra doğruldum ve feneri elime alıp içeriyi incelemeye başladım.

Barakanın içi de tıpkı dışı gibi saf mermerden yapılmıştı. Zemin-den tavana kadar her yer beyaz ve alacalı mermer taşlarından oluşuyordu. Hava dışarıya göre belirgin bir şekilde soğuktu.

İçeride kasvetli ve boğucu bir atmosfer vardı. Feneri gezdirirken gözüme ilk çarpan İsa ve Meryem figürleri olmuştu. Özel el işçiliği ile taştan oyma heykeller... Sağlarında ve sollarında çeşitli biblo ve tablolarla iç alan minik bir ibadethaneye çevrilmişti.

Dikkatimi en çok çekense, içeride hiçbir şekilde bir pencere olmamasıydı. Kapının altındaki ince boşluk haricinde temiz havanın girebileceği hiçbir açıklık yoktu.

Figürler, tablolar derken odanın içinde tam bir tur attım. Belgelerin saklanabileceği herhangi bir kutu ya da benzeri hiçbir şey göremedim. Acaba zemindeki ya da duvarlardaki mermer taşlardan hareket eden var mıdır diye ayağımla ve elimle rastgele sertçe vurmaya başladım. Duvarlarda hiçbir kıpırdanma yoktu. Fakat odanın sol köşesinde, zeminde bir hareketlenme hissettim. Daha detaylıca incelediğimde, üzeri ince bir mermerle kamufle edilmiş bir çeşit kapak fark ettim.

Heyecanla eğilip kapağı kaldırdım. Karşımda tek bir kişinin zar zor sığabileceği bir merdiven boşluğu gördüm. Merdiven boşluğuna feneri çevirdim. Aynı mermerden yapılma döner bir merdiven alt kata iniyordu. Dışarıdan bakıldığında böyle bir alt katın varlığını anlamak imkânsızdı.

Dikkatli adımlarla merdivenlerden inmeye başladım. Tam turluk bir dönüşün ardından alt kata indim. İnsan boyundan daha kısa bir yüksekliğe sahip, enine ve boyuna genişleyen bir kattı burası. Bir çeşit mahzendi.

Kafamı eğip karanlık mahzenin içinde ilerlemeye başladım. Birkaç metre ilerleyince bir mezar gördüm. Hemen yanında bir tane daha. Onun yanında bir tane daha... Burası asıl mezarlık katıydı. Feneri mezar taşlarının üzerinde gezdirdiğimde mezarlardan birinin Dima'ya ait olduğunu gördüm.

Bu nasıl olurdu? Defnedildiği gece cesedi hiç buraya sokulmamıştı. Barakanın arkasında kimsenin görüş açısında olmayan bir yere götürülmüştü...

Mezarların arasında biraz daha ilerleyince nasıl olduğunu çözdüm. Mahzenin en arka kısmında, demirden yapılmış bir sistem kuruluydu. Bir çeşit manuel asansör sistemi. Zincirler, çevirme kolları, çarklar... Orta Çağ dönemlerini andırıyordu. Demek ki barakanın arkasında tabutların aşağıya indirilmesi için özel bir düzenek kurulmuştu. Eminim ki bu düzenek de kimsenin anlayamayacağı şekilde kamufle edilerek gizlenmişti.

Karnovicler, cenazelerine sahip çıkma konusunda tahmin ettiğimden çok daha hassaslardı...

Belgelerin bu mezar katında olma ihtimalini yeniden gözden geçirdim. Pekâlâ belgelerin saklanması için elverişli bir mekândı. Zemin altında, kimsenin bilmediği bir kat...

Yeniden mezarların arasında dolaşırken, her mezarın ayak uçlarında küçük birer sandık bulunduğunu fark ettim. Ahşaptan yapılmış, üzerinde kilit olmayan kutular. İlk olarak Dima'nın ayak ucundaki sandığı açtım. Dima'ya ait bazı kişisel eşyalar bulunuyordu. Tabanca-sı, üzerinden çıkan son mermiler, parfüm şişesi...

Sonra başka bir mezardaki sandığı araladım. Benzer şekilde kişisel hatıralar... Her sandıkta, ölen kişiye ait özel eşyalar yer alıyordu.

Tek tek sandıkları kontrol ederken, bir sandıktaki eşyalar tuhafıma gitti. Diğerlerinin hepsindeki eşyalarda az çok uyum bulunuyordu. Ancak bu sandıktakilerde sadece bıçak, kama gibi kesici aletler yer alıyordu. Günlük hayatına dair ne bir kalem ne bir tarak ne de benzer bir eşya vardı.

Feneri mezar taşına çevirdim. Cristian Karnovic. Ölüm tarihi 1960... Bu ismi hiç duymamıştım. Ölüm tarihine bakılırsa Karno-

viclerin ilk kuşaklarından birisi olmalıydı. Bunu düşündüğüm an zihnimde taşlar yerine oturdu. Diğer mezarların hepsinde en eski tarih en fazla otuz yıl öncesine dayanıyordu. Otuz yıldan öncesinde hiçbir mezar yoktu. Fakat bu mezar altmış yıl öncesine aitti. Altmış yıl önce bu malikâne de bu mezarlık da olmamalıydı. Karnoviclerin başka yerlerden mezarlarını buraya taşıma ihtimalini değerlendirdim. Eğer öyle olsaydı başka eski mezarların da bulunması gerekirdi. Ancak bu tekti...

Herhangi bir şey saklamak için en mükemmel nokta...

Fenerin açısını mezarın üzerine gelecek şekilde yere sabitledim. Ardından mezarın üzerindeki toprak yığınının eşelemeye başladım. Toprak yumuşaktı. Belli ki yakın zamanda işlem görmüştü. Aksi hâlde çok sert olmalıydı.

Bunu fark eder etmez daha bir istekle toprağı kazımaya devam ettim. Kısa bir süre sonra yan yana sıralanmış ince kesim taşlarla karşılaştım. Bir taşın etrafını tamamen temizledikten sonra parmağımı taşın kenarındaki boşluğa sokup yukarı doğru kaldırdım.

İşte bu!

Mezarın altında kocaman bir sandık daha...

Toprak yığınının bu kez avuçlarımla kenara itip birkaç taşın daha üzerini temizledim. Onları da kaldırdıktan sonra sandığın kapağının açılabilceğı boşluk oluştu. Hemen kapağı uzandım ve yukarı kaldırdım.

İşte bu kadar...

Sandığın içinde dosyalanmış onca belge... Her bir dosyanın etrafı dört yönden ipe sarılmış, ipler tam ortada düğümlenmişti. Rastgele bir tanesini elime aldım. Bir firmanın ismi yazılıydı. Karnoviclerin silah ticareti için paravan olarak kullandıkları şirketin dosyaları...

Dosyaları tek tek çıkarıp üzerlerindeki yazılara bakarak Vasilko'nun belgelerini araştırmaya başladım. İkinci dosya, üçüncü dosya, dördüncü dosya...

Dosyalar arasında kaybolmuşken bir tane dosya ile kalp atışlarım hızlandı. Üzerinde bir "V" harfi vardı.

Vasilko...

Hemen dosyanın etrafındaki ipleri çözdüm. Kapağını açtım ki...
Bu kez bambaşka bir sürpriz beni bekliyordu.

Vasilko'nun dosyasının içinde sadece boş A4 kâğıtları vardı. Üzerinde kendi damgası olan bir zarf yerine...

"Kahretsin!" diyerek geri kalan dosyaları hınçla çıkardım. Tek tek içlerine baktım. Yoktu. Vasilko'nun belgeleri başka bir dosyada da değildi.

Olmaması gereken dosya ise boşaltılmıştı...

Sinirle dosyaları yeniden sandığa doldurup sandığı kapattım. Taşları eski hâline getirip toprakla üzerini kapattım.

Sinirden burnumdan solumaya başlamıştım. Üstelik içerideki oksijen miktarı da azalmıştı. Artık nefes almakta zorlanıyordum.

Apar topar mahzenden üst kata çıktım. Barakadan da çıktıktan sonra karanlığın içinde ilerledim. Elektrikli çitleri de aşıp ağaçların arasında öfkeyle yürümeye devam ettim.

Aklımdaki tek soru belgeleri kimin aldığıydı?

Benim dışımda kimin o belgelere ihtiyacı vardı?

Adımlarımı hızlandırıp derin derin soluyarak ilerlerken ilk ihtimal gözümün önünde belirdi.

Jan...

Bu malikânede benim dışımda gizli işler çeviren tek kişi oydu. Elbette ki belgeleri kaçırabilecek tek kişi de Jan'den başkası olamazdı...

Geri kalan yolu Jan'i nasıl etkisiz hâle getireceğimi düşünerek devam ettim. Etkisiz hâle getirmem yetmeyecek, belgeleri ondan almak için her türlü işkenceyi de yapacaktım.

Artık yeni ve tek hedefim oydu.

Malikânenin yakınlarına gelene kadar Jan'i düşünmüştüm. Şimdi yeniden dikkat zamanıydı. Hiçbir korumaya görünmeden odama çıkmalıydım.

Sessiz adımlarla ve kimseye fark ettirmeden ön bahçeye kadar ulaştım. Yağmur oluğundan veranda katına tırmandım. Bir önce-

kinde yaptığım gibi hızla masaya, masadan verandanın demirlerine, oradan da pencereye...

Pencereme kadar ulaşp bir hamlede içeri süzüldüm. Yerden doğrularak kalkmışım ki, gecenin asıl sürprizinin beni beklediğini gördüm.

Drogo yatağımın ucunu oturmuş, beni bekliyordu. Elinde ise çeşitli kâğıtlar vardı.

“Bu belgeleri mi arıyordun Edna?”

39. Bölüm

Drogo...

Drogo ile göz göze geldiğimde sadece mırıldanabilmişim. Elindeki belgeler... Vasilko'nun belgeleri...

Öfke dolu bakışlarla beni süzüyordu. Kendinden emin, her şeyin farkında olduğunu gösteren bir tavırla...

Birkaç saniye sonra kapı aralandı. Jan kapıda belirdi. Suratında hain bir gülümsemeyle...

Anlaşılan o ki yolun sonuna gelmişim. İlk seferde atlatmışım, ikinci seferde ucuz yırtmışım, üçüncü seferde gafil avlanmışım.

"Cevap vermeye korkuyor musun?"

Drogo, sert bir üslupla bir kez daha seslendi.

"Ne belgeleri?" diyerek bir kez şansımı denemek istedim. Fakat işe yaramadı.

"Yapma Edna... Artık yalanlara sığınmak için çok geç. Her şeyi biliyorum. Bu belgelerin peşinde olduğunu da..."

Yerden kalkıp tamamen doğrulmuşum. Drogo sağ tarafımda, Jan ise sol tarafımdaydı. Jan tabancasını çıkarmış, ateş etmek için hevesle Drogo'dan talimat beklerken bana doğru yaklaşıyordu.

Dirseğimle belimdeki tabancamı yokladığım anda Jan'den karşılık geldi.

"Sakın aklından bile geçirme Edna. Beynini dağıtmak için sabırsızlanıyorum zaten!"

Mecburen ellerimi yavaşça yukarıya kaldırdım. Başka bir kaçış yolu bulmak için zaman kazanmalıyım.

Jan yanıma kadar sokuldu. Seri hareketlerle belimi yokladı. Tabancamı ve diğer kesici aparatları teker teker çıkardı. Hemen sonra pencere ile benim arama girerek tam arkamda ateş etmeye hazır bir pozisyonda beklemeye koyuldu.

Drogo yataktan kalktı. Belindeki tabancasını çıkardı. Benim maharetlerimi az çok bildiği ortadaydı. Tedbiri elden bırakmadan nam-luyu bana çevirdi ve tam karşıma geçti.

"Öldürecek misin beni Drogo?" Gözlerinin içine bakıyordum, derinlerine... her zamanki gibi.

Ama yüzünde acımaya dair ufacık bir iz bile yoktu. Kararını çoktan vermiş gibiydi.

"Sence..."

Bir süre derin sessizlik... Drogo ile karşı karşıyaydık. Bir elinde belgeler, diğer elinde tabancası...

"Vasilko için çalışıyordun, değil mi? En başından beri... Onun özel ajanlarındansın."

"Vasilko da kim?" diye son bir umut itiraz ettim.

Yine işe yaramamıştı. Drogo keskin ve sahte bir gülüşle karşılık verdi.

"Her şeyin farkındayım Edna. İlk günden beri bu belgelerin peşinde olduğunun... Belki bir ihtimal amacın bu değildir diye şans tanımıştım sana. Ama yanıldığım ortada."

"Nereden çıkardın bunu Drogo?"

"Nereden mi?"

Yeniden bir kahkaha...

"Tüm yaptıklarını bilmediğimi mi sandın? Ta en başından belliydi zaten. Suikastı müthiş bir profesyonellikle engellemen, ağzımdan gizli gizli laf alma çalışmaların, Budapeşte'deki gizemli ortadan kay-

boluşun, takibe karşı inanılmaz duyarlılığın..." Nefes almadan sıralıyordu. Ağzı değil, öfkesi konuşuyordu âdeta!

"Edna," dedi nefes alıp soluklanarak. "Havuzun orada tek hamlede 100 kiloluk dazlak herifin ağzını burnunu dağıttın! Minibüs saldırısında öndeki adamın şarjörünü teklemeyi çıkardın. Uzinin şarjörünü çıkardın! Sıradan bir ressam bunu yapabilir miydi gerçekten? Uzaktan sana geri zekâlı gibi mi gözüktüm yoksa?" Kaşlarını kaldırdı. "Gabriel'i kolaylıkla deşifre ettin. Eduard'ı ha bire türlü bahanelerle atlatıp bir yerlere kaçtın... O gece giydiğin Converselerden bile ne haltlar karıştırdığını anlayabiliyordum!"

"Saçma!" diyerek araya girdim.

"Saçma demek, ha?" diyerek devam etti. "Peki ya tabloların? Farkında olmadan çizdiğin o sahneler... Ya da pekâlâ farkında olarak..." Son vuruşu yapmak için duraksadı. "Yakın zamanda ortadan kaldırdığın organ ticaretine bulaşmış yeraltı dünyasının tüm ünlü ailelerin evleri çizili orada. Yaptığın ve asla unutamadığın katliamlar..."

"Uydurma!"

"Uydurma... Farkında olmadığımı sandın, değil mi? Geçen gün sen odadan ayrıldıktan sonra bir gariplik fark ettim Edna. Tablolarındaki bir ev. Oldukça tanıdık geldi, hatta dejavu yaşıyormuşum gibi hissettirdi bana, o anı daha önce yaşamıştım, o anda bulunmuştum... ama hayır! Devaju değildi bu, ben o eve gitmiştim. Dragovic Malikânesi. Sırbistan'da. Burayı ben bilebilirdim ama sen bilemezdin! Anlatsana Edna, nasıl bilebilirsin orayı?"

"Belki hayal gücüm tahmin ettiğinden daha iyidir?" Bu işten kaçışım olmayacağı belliydi. Güldü. Ama sinirle. Gözlerini kısıp dişlerini sıkarak.

"İstihbaratı kuvvetli olan sadece Vasilko mu sanıyordun? Biz çok eski ve köklü bir aileyiz Edna. Edna. Edna..." Elindeki silahın kabzasını hafifçe birkaç kez kafasına dokundurdu. "Bugüne kadar pek çok şey yaşadık ve yaşadıklarımızdan önemli dersler çıkardık! Uzun zamandan beri Vasilko'nun gizli bir operasyon yürüttüğü dedikodusu kulaklarımıza çalınıyordu. Sadece piyango'nun bize ne zaman vuraçağını bilmiyorduk. Sen suikast girişimini kolaylıkla bertaraf edince,

acaba mı dedim? Ve hislerimde yanılmamıştım. O yüzden senden bir süre daha kalmanı istedim. Emin olmak, seni yakınımda tutabilmek için.”

Hayranlıkla dinliyordum. Benim karşımda aptal romantik rolüne bürünen Drogo bunca zamandır aslında benim onu avlamamı bekliyordu. Hıncını alamayıp öfkesi daha da hiddetlenerek odanın içinde dolanmaya başladı.

“Yoksa sadece seninle zaman geçirmek istediğimi mi düşündün? Senin varlığına katlanamıyorum bile!”

Ah! Bu acıttı...

“Gerçekten öyle mi?” diye sorabildim sadece. Onu bir nebze de olsun yumuşatacağını varsayarak.

“Yoksa seni tek başına tanımadığın barlara insan avına gönderir miydin sence?” Siyah gözlerinden yükselen alevleri şimdi gerçekten hissedebiliyordum. “O zaman başka bir şey daha uydurayım Edna! Hadi bunları geçtim; babamın çalışma odasına girip oradan diğer evlerin adreslerini alman, tek tek o evleri araman... İstersen evlerdeki gizli kamera kayıtlarını sana izlettirebilirim.”

Fena çuvallamıştım. Belli ki Boris’in evine ikinci kez girdiğimde ruzağa düşmüştüm. Diğer evlerin bilgilerini bilerek koymuşlardı. Evlerin içinde hiçbir şey bulamadığımda bir terslik olduğunu sezmiştim ama bu...

Lanet olsun!

“Hepsi, hepsi bu belgeler içindi değil mi Edna?”

Elinde salladığı belgelere baktı. Siniri bozulmuşçasına elindekilere bakarak gülmeye başladı. Bu hâli tuhafıma gitmişti. Devamında kurduğu cümlelerle ise neden güldüğünü çok iyi anladım.

“Senin yanına gelirken gerçek belgeleri getireceğimi sanmadın umarım. Vasilko’nun benim için alelade bir ajan yollamayacağını çok iyi biliyorum. Belgeleri senin gözüne sokarak riske etmek aptallık olurdu, değil mi?”

Kahretsin!

Bir darbe de buradan indirmişti. Doğru zamanı yakaladığımda Drogo ve Jan’i alt edip belgeleri alarak oradan kaçabileceğimi öngör-

müştü. Şimdi bu ihtimalin önünü dâhice tıkamıştı. Belgeler gerçekten şu anda Drogo'da değilse, bu odadaki iki kişiyi haklamam belgelere sonsuza dek elveda demem anlamına gelebilirdi.

"Vasilko'nun özel ajanı Edna... Söylesene, gerçek ismin ne? Ölmeden önce gerçek isminle hitap etmek istiyorum sana!"

Drogo'yu ilk defa böylesine görüyordum. Belki de ilk kez gerçek yüzüyle yüzleşiyordum. Bakışlarında ufacık bir taviz bile yoktu. Belki ben de artık gerçek yüzümü göstermeliydim. Öne eğik olan kafamı yerden usulca kaldırdım. Ölümcül bakışlarımı ona sunarak devam ettim:

"Sana gerçek ismimi söyleyecek kadar aptal olmadığımı tahmin etmiş olmalısın!"

"Bravo!" diye haykırdı. "Bravo... Bravo... İşte böyle. Devam et." İki elini birbirine vurarak alkışlıyormuş gibi yaptı. Silahı hâlâ sağ elindeydi.

Jan arkamda, Drogo önümde... Tam bir kapana kısılmıştım. İkisini aynı anda etkisiz hâle getirmem giderek imkânsızlaşıyordu.

"Konuşsana Edna! Yolun sonuna geldin artık!"

Yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Gerçeklere sığınacaktım. Tüm çıplaklığıyla...

"Evet. Doğru bildin. O belgelerin peşindeydim. Ve o belgeleri senden alacağım."

Öz güvenli çıkışmam ikisini de şaşırtmıştı. Jan arkamdan mırıldanarak güldü. Drogo ise önümde küçümseyerek...

"Nasıl alacakmışsın?"

"Gerçeklerle."

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Fakat ikisinin de hâlen kaybedecekleri çok şeyi vardı.

Drogo, "Gerçekler ortada..." diye devam etti. "Senin yalanlarınla örtülmüş gerçekler..."

"Bu kadar emin olma Drogo," diyerek pat diye lafını kestim. "Asıl gerçekleri duyduğunda kulaklarına inanamayacaksın!"

Hâlen beni küçümseyici bakışlar sunuyordu.

"Ne gerçekleri?"

“En yakın arkadaşın, en çok güvendiğin adamın Jan hakkındaki gerçekler.”

Jan bunu duyunca eliyle sırtımdan ittirdi. “Köşeye sıkışınca güzel taktik!” diye bağırdı. “Ama işe yaramaz!”

Drogo’ya doğru yakınlaştım. Gözlerinin içine baktım.

“Jan hakkındaki gerçekleri duymaya hazır mısın? Hem de delilli ispatlı.”

“Ne gerçekleri?”

Kafamı hafifçe geriye doğru çevirdim. Göz ucuyla Jan’e baktım.

“Seni öldürmeye çalışan Jan’di. Suikastı planlayan. Hatta minibüs saldırısında ikinci kez denedi.”

“Ne saçmalıyorsun sen!”

Bu cümle ikisinden aynı anda çıkıvermişti. Drogo’dan şaşkınlıkla, Jan’den panikle...

“Bu kadar kör olamazsın. Suikast ile ilgili kafanın karışık olduğunu söylemiştin ve haklıydın. Tüm bu olayda yerine oturmayan bir şeyler vardı. Ve evet, senin bu çok güvendiğin arkadaşın İngiliz Gizli Servisi’nin ajanı. Zamanı geldiğinde seni öldürmek ve aileni yok etmekle görevli.”

Jan, “Böyle komik uydurmalarla hayatta kalacağını mı sanıyorsun!” diyerek araya girdi.

“Bu odada ölü olan bir kişi var o da sensin!” Jan’i içten içe çökertme planım başlamıştı.

Bakışlarımı yeniden Drogo’ya çevirdim. Gözlerinde hâlen şaşkınlık vardı. Az önceki kararlı bakışlarının esamesi okunmuyordu.

“Drogo, bak şurada sırt çantam var.” Havadaki elimle çantamı işaret etmişim. “Çantamın içinde de Jan hakkındaki tüm gerçekler!”

Son açıklamam ikisinde de şok etkisi yaratmıştı. Kafamı bir arkaya bir öne çevirerek bakındım. Jan’ın paniği giderek artıyordu. Drogo’nun şaşkınlığı da...

Drogo, işaret ettiğim çantama çevirdi kafasını. Çantayı gördükten sonra bakışlarını bu kez Jan’e çevirdi.

Jan, “Hayır Drogo, Edna her zamanki gibi yalan söylüyor. Ölüm-den kurtulmak için son kozunu oynuyor,” diyerek bocaladı.

"Korkma Drogo. Aç çantayı. İçindeki dosyaya bak." Göz ucuyla Jan'e baktım. "Korkacak bir şeyin yoksa, çantadan çıkacak herhangi bir şeyden korkun da yoktur nasıl olsa, değil mi?"

Hafifçe yerinde kıpırdandı. Soğuk soğuk terlemeye başladığından adım gibi emindim.

"Siz Jan hakkında yakalama kararı var zannediyorsunuz. Ama o karar çoktan kaldırıldı. Bunu yapansa İngiliz Gizli Servisi. Jan'ın ait olduğu yer!"

Drogo'nun kafası allak bullak olmuştu. Kaşlarını çatı, bakışlarını sertleştirdi. Çantaya doğru bir adım attı. Kendi suikast girişimiyle ilgili içinde filizlenen şüphe tohumlarına bir yenisini de ben atmıştım.

Jan, "Drogo inanma, yok böyle bir şey. Bizden kurtulmak için bir tuzak bu!" diye yeniden şansını denedi.

"Koskoca davet salonunda ikinci kadının görüntüsünü bulamayan Jan... Ne kadar acınası bir durum!" diyerek Drogo'nun aklına başka bir kuşku daha soktum.

Jan arkamdan ne kadar itirazlarını savursa da Drogo çantama doğru yöneldi. Tabancasının namlusunu üzerimden ayırmadan çantayı araladı ve içinden Jan hakkındaki dosyayı çıkardı.

"İşte sana deliller Drogo. Beni çözdüğünü sanıyorsun ama en yakınındaki adamın seni yıllardır aldatıyor!"

Drogo çözülmek üzereydi. Hızlıca dosyayı karıştırdı. Beni öldürme konsantresi dağılmıştı.

"Jan... Doğru mu bu?"

Sola doğru iki adım kayıp Jan'e doğru hafifçe döndüm. İkisinin arasında çıkacak tartışmadan faydalanmalıydım.

Jan, "Hayır! Hepsi düzmece! Seni etkilemeye çalışıyor Drogo, buna izin verme!" diyerek kendini savundu. Hemen sonra da namlusunu kafama uzattı. "Daha fazla konuşmasına gerek yok. Öldürelim gitsin!"

Hemen araya girdim: "Baksana, elindeki dosyalarda ne olduğunu sormadan reddetti. Jan senin en büyük düşmanın, Drogo!"

Drogo afallamıştı. Nasıl bir tepki göstermesi gerektiğini kestiremiyordu. Akıllı olsa da manipüle etmesi çok zor değildi. Bana

güveni zaten yokken, şimdi bir de en yakın dostuna olan güveni yıkılmak üzereydi.

Jan, “İnanma Drogo, hepsi uydurma, hepsi!” diye bir adım atıp tabancasını bu kez alnıma dayadı. “İzin ver, işini bitireyim!”

Drogo, ikimize birden nefretle baktı. Tabancasını bize doğru çevirdi. Hedefinde hangimizin olduğunu kestirmek imkânsızdı.

Aruk ölümün kıyısına gelmiştim. Jan’ın ipliğini pazara çıkarmam yeterli durmuyordu. Drogo ateş etmek için nefesini tuttu.

İçimden saymama gerek kalmamıştı. Ya bir saniye içinde hamle yapacak ya da ölecektim. Daha yakınımnda duran Jan’ın arkasına kendimi nasıl atarım diye son hesapları yaptığım esnada dışarıdan bir anda gürültüler gelmeye başladı.

Drogo ile birlikte kafamızı aynı anda kaldırdık. Gelen seslere odaklandık.

Taramalı tüfek sesleri...

Birden herkesin dikkati dağılmıştı. Drogo, “Neler oluyor?” diye mırıldandığı esnada aniden Jan’e hamle yaptım. Tabancasını tutan bileğine üstten sertçe vurdum. Tabanca bir anda ateşlendi. Drogo’nun birkaç metre gerisindeki bir vazo parçalandı.

Ateşlemenin paniğiyle Drogo yeniden tabancasını doğrulttu. Bu esnada bileğinden çevirdiğim Jan’i önüme aldım. Tam onu kendime sütre yapacağım esnada karnıma dirseğini geçirdi. Anlık arbedede hem kendi tabancasını hem de benim tabancamı yere düşürdü. Tabancalara dikkat kesildiğim esnada benden kurtulmayı başardı. Anında hemen arkamızdaki pencereye doğru bir adım attı ve pencereye uzandı. Jan şu anda umurumda değildi. Odak noktam belliydi: belgeler ve Drogo!

Yerdeki tabancalardan birine uzanmak için adım atacaktım ki Drogo, “Sakin kıpırdama!” diye bağırdı. Mecburen olduğum yerde kalakaldım. Drogo’nun beni durdurmasını fırsat bilen Jan saniyeler içinde pencereden çıktı.

“Drogo, yanlış yapıyorsun!” diye tısladım.

Dışarıdan gelen sesler giderek yükseliyordu. Büyük bir çatışma çıkmıştı.

"Valestrilerle de mi anlaşmalısın? Bu saldırıyı sen mi organize ettin?"

Anlaşmıştım fakat bugün için değildi. Normalde üç gün sonra olacak saldırıyı beş gün sonrasında yapılması için uzlaşmıştık. Demek ki Valestrilerin de oyununa gelmişim. Bir gece operasyonu, uykularının en tatlı yerinde ebedi düşmanlarının avına çıkmışlardı.

Tabii ya... Jan'ın işi...

"Hayır. Benim planım değildi. Jan'ın planı, baksana!"

Drogo'nun öfkesi giderek artmıştı.

"Hepinizi öldüreceğim!" diye son kez mırıldandı. Parmağını tetik korkuluğuna geçirip tetiği ezmeye başladı.

"Drogo, lütfen!" diye son bir çare bağırdım. "Sana zarar vermek istemiyorum!" Zarar veremezdim de... Belgelerin yerini öğrenmem için Drogo'nun hayatta olması şarttı.

Drogo bir türlü vazgeçmiyordu. Mecburen hafifçe yanaştım. Riskli bir hareket deneyecek ve Drogo'yu etkisiz hâle getirecektim. Namluyu başka yöne çevirmek için hamle yapacağım esnada birden odanın kapısı açıldı.

Adelina...

Silah seslerini duyunca koşup gelmişti. "Efendim iyi misiniz?" diyerek birkaç adım atmıştı ki, Drogo'nun elindeki tabancayı fark etti.

Drogo, "Çık dışarıya Adelina!" diye bağırdı.

Adelina bu kez bakışlarını bana çevirdi. Gözlerime baktı. Gözlerimin ta içine... Sanki bir şeyler demek istercesine...

"Adelina, sana çık diyorum!"

Drogo'nun yeniden bağırmasıyla Adelina geriye doğru bir adım attı. Ardından arkasını dönüyormuş gibi yaparak yan döndü. En yakınında duran abajura anında uzandı ve Drogo'nun üzerine doğru sertçe fırlattı.

Drogo'nun bakışları üzerimdeydi. Bir sonraki hamlesini tartarken, beklemediği yerden gelen bu darbe onu sersemletti. Adelina, sessizce ilerlediği loş köşeden yıldırım gibi fırlamıştı. Zarif bir hizmetçiden çok, eğitilmiş bir ölüm makinesini andırıyordu. Drogo'nun yüzünde bir anlık boşluk, ardından acı bir fark ediş belirdi. İkinci hamlede, Adelina'nın bütün gücüyle üzerine atmasıyla iri yapısına

rağmen dengesini kaybeden Drogo, gelen sert darbeye yere yığıldı. Adelina hiç vakit kaybetmeden bana yöneldi. Soğukkanlıydı. Elini uzattığında, gözlerinde en ufak bir tereddüt yoktu.

“İyi misin sister?”

Sister...

Sadece Vasilko’nun kadın ajanları birbirlerine...

40. Bölüm

Adelina'nın ağzından çıkan cümleyle Vasilko'nun ajanlarından biri olduğunu anlamam zor olmadı. Adelina anında yerdeki iki tabancayı da aldı. Birini bana uzattı. Hemen ardından yerde kıvranan Drogo'nun başına geçti ve namluyu ona çevirdi.

Dışardaki sesler giderek yükseliyordu.

"Neler oluyor Adelina?" diye sordum.

"Çok büyük bir çatışma çıktı. Malikâneye dört bir koldan saldırıyorlar. Hemen çıkmanız gerek."

Drogo yerde toparlanacakken Adelina tabancayı Drogo'nun kafasına yaklaştırdı. Engel olmasam Drogo'nun ilk kıpırdanmasında onu öldürebilirdi. Başımı sağa sola sallayarak Drogo'ya bir zarar vermesi gerektiğini gizlice işaret ettim.

"Edna! Çok korkuyorum!"

Bundan sonrası için nasıl bir yol izlemem gerektiğini düşünürken kapıda bir anda başka biri belirdi. Matias...

"Matias," diye kafamı çevirdim. Ona doğru uzanıp karşılayacağım esnada ise iki el silah sesi...

Tam kulaklarımın yanında...

Tınnn...

Kulaklarımdaki uğultu devam ederken gözümün önündeki sahneyi kabullenmek istemedim.

Matias vurulmuştu. Göğsünde iki mermi deliği ile bana doğru koşarken yere yığılmaya başlamıştı.

“Matias!” diye çığlık atarak, yere düşmeden onu yakaladım. Kafasını dizlerime yerleştirip usulca yere yatırdım.

“Matias, Matias iyi misin?”

Matias, gözlerindeki korkuyla bana bakıyordu. Konuşmaya çalışıyor ancak nefesi kesiliyordu. Mavi pijamaları, vücudundan akan kana bulanmış mor bir renge bürünmüştü. *Bir renkten bu kadar nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim!*

“Hayır! Hayır Matias! Bana bak! Gözlerime bak!” Üzerimdeki tişörtü çıkarıp var gücümle kanayan yere bastırmaya başladım. Fakat bir işe yaramıyordu. Her tarafından kan sızıyordu. “Matias! Matias, lütfen dayan!”

Matias kucığımda can çekişirken kafamı arkaya çevirdim. Ateş edenin kim olduğuna bakmaya...

Drogo hâlen yerdeydi. Silah sesiyle kendine gelmiş, şaşkın bakışlarla bizi izliyordu.

Adelina ise acımasız ve soğuk gözlerle bana bakıyordu.

Matias son gücüyle parmaklarını parmaklarımdan ucuna doladı. Bedeni titremeye başladı. Diğer elimle saçlarını yüzünden çekip alını okşadım.

“Geçecek, dayan lütfen, geçecek!”

Ancak artık çok geçti. Matias’ın korkudan titremesi bir anda kesildi. Gözleri kapandı. Parmaklarımı dolayan parmakları çözüldü ve usulca güçsüz bedenini yere bıraktı.

“Matiasss!!!”

O andan itibaren kan beynime sıçramıştı. Matias kucığımdayken kafamı Adelina’ya çevirdim.

“Neden? Neden ona ateş ettin?”

Adelina’da hiçbir acı emaresi yoktu. Robotlaşmış gibiydi. Aynı olması gerektiği gibi...

“Efendim, Vasilko’nun emri. Sizi kurtardığımı kimse bilmemeli! Lütfen bir an önce...”

Pat, pat, pat!

Adelina’nın cümlelerini tamamlamasına izin vermemiştim. Matias’ın acısıyla üç el ateş ettim. İki göğsüne, bir kafasına...

Adelina sırtüstü geriye yıkılırken yeniden Matias’ı kucakladım.

Küçük bedeni ağırlaşmıştı. Göğsünden dağılan kan, bastırduğım tişörtü kıpkırmızı yapmıştı. Kendimi suçlamaya başlamıştım. Onu korumak isterken ölümüne neden olmuştum. Ayak uçlarımdan başlayan bir karıncalanma bacaklarımdan bağını çözmüştü.

“Lütfen affet beni!”

“Matiaaaaaas!”

Gözlerimden ilk defa yaşlar süzülüyordu. Yıllar sonra. Onlarca, yüzlerce kişiye acımadan kurşun yağdıran ben; Matias’ın masum bedenine dokundukça elimde olmadan ağlıyordum.

Sanki onun değil, benim bedenimdeki ruh çekilmişti. Can çekiliyordum. Ölümü dört gözle bekleyen, ölümle acıları dinecek birisi gibi can çekiliyordum. Ne Drogo ne belgeler ne de diğer görevler... Şu anda hiçbirisi umurumda değildi.

O andan itibaren artık ben de bir robottum.

İçimdeki anlık nefretle Matias’ın ölümüne sebep olan herkesi tek tek yok edecek bir robot...

Matias’ın acısıyla sızlanmam devam ederken bunu fırsat bilen Drogo ani bir hamleyle uzandığı tabancasını bana doğrulttu.

“Kalk Edna, işimiz bitmedi!”

Refleks olarak ben de doğrularak tabancamı ona doğrulttum. Sert bakışlarımla, “Ateş edebileceksen hemen et!” diye bağırdım. “Yoksa ben yapacağım!”

Matias’a duyduğum gerçek acıyı Drogo da beklemiyordu sanırım. Tereddüde düştü. Ne yapacağına bir türlü karar veremedi. Birkaç saniye sonra yavaşça eğilip Matias’ın başını okşadı. Matias, Drogo için aileden biriydi. Malikânenin küçük çocuğu. Başını okşarken sessizce yutkunduk.

Bir elimle gözümdeki yaşları sildikten sonra kendime geldim. Matias'ın başını dizimden çekip yere uzattım. Tam ayağa kalktığım esnada Drogo da ayağa fırladı ve namluyu yeniden bana çevirdi.

Ben de ona...

"Drogo, belgelerin yerini söyle ve bu iş bitsin!"

Drogo *hayır* manasında kafasını sağa sola salladı. Diğer elinde tuttuğu kâğıtları sıkıca kavrayıp elinde toparlayarak buruşturdu.

"Valestriler birazdan burayı kan gölüne çevirecekler. Artık her şey bitti. Belgelerin. Yerini. Söyle." Dişlerimi sıkarak söylemişim. "Seni öldürmek istemiyorum."

Drogo inatçıydı.

"Hayır Edna! Buna izin veremem. Ne belgeleri almana ne de buradan canlı çıkmama!"

Çatışma sesleri bulunduğumuz koridordan duyulmaya başlamıştı.

"İstesem seni çoktan öldürebilirdim Drogo. Sana zarar vermek istemiyorum. Belgelerin yerini söyle, git aileni kurtar!"

Drogo yine pes etmedi. Ne bana ateş ediyor ne de gitmeme müsaade ediyordu. Büyük bir ikilem yaşıyordu.

"Pekâlâ," diyerek, ona doğrulttuğum silahımı yere doğru indirdim. Ama o indirmedi. "Seninle bir anlaşma yapalım."

"Ne anlaşması?"

"Belgelere karşılık bir anlaşma."

"Ne teklif ediyorsun? Bana ne verebilirsin?"

Derin bir nefes aldım ve Drogo'nun o an duymak isteyeceği tek şeyi söyledim:

"Valestriler. Tüm Valestrileri yok edeceğim..."

Drogo, namluyu suratımdan indirmeden kısa bir süre düşündü. Gerçekten başarıp başaramayacağımı...

"Nasıl olacak?"

Hafifçe gülümsedim. Acı dolu bakışlarla Matias'ın cansız bedenine son kez baktım.

"Bir planım var."

41. Bölüm

O gece, hayatımdaki kırılma noktalarından bir tanesiydi. Drogo'yu ikna etmekte zorlanmıştım. Ayaküstü yaptığım planı kendisine ve ailesine yeni bir tuzak olarak görmüş, koruma refleksiyle ilkin reddetmişti.

Fakat kısa bir süre sonra, ikimiz için de başka bir çıkar yolu olmadığını anlamış ve kabul etmişti.

Drogo ile yaptığımız pazarlıktan sonra zihnimdeki tüm düşünceler bir anda yok olmuştu sanki. Kim olduğum, amacım, yapacaklarım... Hepsini, hepsini birden ötelemiştim. Tek bir gayem vardı artık.

Matias...

Matias'ın yanına çömelip, hâlen sıcak olan alına bir öpücük kondurdum.

"Affet beni küçük dostum!"

Kendimi ömrüm boyunca affetmeyeceğimi bilerek Matias'tan af diledim. Sertçe yeri yumrukladım. Gözyaşlarım yüzüme düşen saçlarımı ıslatıyordu. Bana güvenip bana gelmişti. Korkmuş ve yardım dilemek için yanıma koşmuştu. Çünkü bunu ona ben söylemiştim. Benim hatamdı, hepsi benim hatamdı!

"HAYIR!" diye tekrar bağırdım. Elimin tersiyle burnumu sildim. Ellerim, kollarım, kıyafetlerim, her yerim kan olmuştu. Matias'la bir-

likte sanki kendi çocukluğum da yok olup gitmişti bu küçük odanın içinde; derinlere gömülmüş, üzerine bolca toprak atılmıştı.

“Matias!” diye sızlandım... Gözyaşlarım pantolonumu ıslatmaya başladı. Oturduğum yerden kalkamıyordum. Yakalanmak ya da vurulmak umurumda değildi. Bu acıya dayanamıyordum.

Drogo, bir süre daha Matias’ın başında yas tutmamı izledi. Kısa bir süre sonra ise, “Geliyor Edna! Git!” diye beni uyardı. Sesi titriyordu.

Matias’a bakarak zar zor doğruldum. Kapıya doğru bir iki adım attım. Attığım her adımda içimi parçalayan acı giderek artmıştı. Matias’ı o hâlde bırakıp gitmek sırtımda tonlarca yük gibiydi. Uzaklaştığım her santimde zincirlere vurulmuşçasına bir yük...

“Hayır!” diyerek birden durdum. Yeniden Matias’ın başına koştum.

Drogo, “Çıksana!” diye bağırdı, “Matias öldü! Yapacak hiçbir şey yok!”

“Sen git. Aileni kurtarmaya bak. Ben Matias’ı götüreceğim!”

Drogo ne yapmaya çalıştığıma anlam verememişti. Başımdan göndermek için, “Bekleme, çık git!” diye tekrar bağırdım. “Kardeşlerin seni bekliyor. Bir kişiyi daha kaybetme!” Bunun üzerine karşılık vermeden kapıyı araladı ve koşarak uzaklaştı.

“Matias... Seni burada bırakmayacağım...”

Matias’ın cansız bedenini belinden tutarak yarıya kadar kaldırdım. Gözyaşlarım durmuyordu. Engel olamıyordum. Yıllardır içimde biriken yaşlar bir anda boşalmıştı sanki.

Sarkan kollarını omzuma doğru attım. Belinden sıkıca kavrayarak doğruldum. Kollarımın arasından kayıp düşecek gibiydi... Son bir hamle daha yaptım ve beli omzuma gelene kadar kaldırdım. Hemen sonra tamamen ayağa kalktım. Küçük bedenini yatağımın üstündeki battaniyeye sararak sabitledim. *Üşümesin diye...*

“Çıkacağız Matias! Seni burada bırakmayacağım, söz...”

Ona ikinci bir söz verdiğim için kendimden nefret ettim. Ama bu sefer sözümü tutacaktım ve beni hiçbir güç engelleyemeyecekti.

Sanki beni duyuyormuş gibi Matias’a teselli vererek kapıya döndüm. Hemen arkamda uzanan Adelina’nın cesedine güçlkle eğilip elindeki tabancayı aldım ve belime yedek tabanca olarak sıkıştırdım.

“Hadi gidiyoruz. Sakın korkma, olur mu?”

Koridora çıktığımda çatışma sesleri her tarafta yankılanıyordu. Otomatik tüfeklerin taramaları, yer yer sisler ve ara sıra patlayan el bombaları... Karnoviclerin malikânesi âdeta mahşer yeri gibiydi.

Duvara yakın bir rota seçerek kucağımda Matias ile ilerledim. Ana koridordan arka bahçeye inen merdivenlere devam ettim.

Çatışma sesleri dışarıda da devam ediyordu. Tabancamı çıkarıp bahçede ilerlemeden önce etrafı kolaçan ettim. Kimse yoktu. Bahçeye doğru birkaç adım attıktan sonra hangara doğru baktım. Hangarın girişinde korumaların kullandıkları arabalardan iki tanesi duruyordu. Hemen arabalara doğru ilerledim. Bir tanesinin anahtarı üzerindeydi. Anahtar olan arabanın arka koltuğunun kapısını açıp Matias'ı sırtüstü koltuğa yatırdım ve kemerle minik bedenini sabitledim. O sırada gözüm hangar kapısının olduğu tarafta bağlı duran Zeus ve Hera'ya kaydı. Hemen o yöne adımlayıp onları zincirlerinden kurtardım ve zarar görmemeleri adına dışarıya kaçmaları için çıkış kapısına yönlendirdim. Ardından sürücü koltuğuna geçip ana çıkış kapısına doğru sürdüm.

Yaklaşık on dakika sonra karanlık bir yolda Matias ile tek başımaydım. Dikiz aynasından Matias'ın solgun yüzüne bakınca gözlerimden yeniden yaşlar gelmeye başladı.

Ben sebep olmuştum.

Her şeye ben sebep olmuştum.

Onun ölümünün nedeni bendim.

O, korkuyla bana koşmuş, koruyup kollamam için bana sığınmak istemişken ben ona sahip çıkamamıştım. Belki o aptal barakada kalıp odasındaki dolabın içine saklansaydı bir şansı olabilirdi ama ona ben engel olmuştum. Yakın zamandaki tek dostumun çaresizce ölümünü izlemekten öteye gidememiştim.

Beceriksiz, işe yaramaz ve zararlıydım...

Dokunduğu her şeyi yok eden bir kadın.

Belki uğursuz.

Belki de lanetli...

Yol boyunca kendimi suçlamadığım, kendime öfke kusmadığım tek bir saniye bile olmamıştı. Masum bir çocuğun yıllarını elinden almıştım.

Matias'ın ölümü yeni bir düşman yaratmıştı bana. Aynaya her baktığımda göreceğim, lanetli bir düşman...

Malikâneden yeteri kadar uzaklaştıktan sonra bir kuytuda yavaşladım. Güvenli bölgeye gelmişim. Arabanın camını hafifçe indirdim. Temiz havadan soluyarak bir süre sakinleşmeye çalıştım.

Matias'ı nereye götüreceğimi biliyordum. Onun hatırasını yaşatabileceğim, onu dilediğim zaman ziyaret edebileceğim tek bir yer vardı. Matias ile izlediğimiz bir belgeselde, sıralanmış dağların manzarası çıktığında, "Edna bak, Bucegi Dağları'na benziyor!" demişti. Hemen sonrasında da dakikalarca bana o dağları anlatıp durmuştu hevesle... Dağların uzaktan görüntüsünü çok seviyordu. Ama hiç oraya gitmemişti. Bu kısacık hayatındaki hedeflerinden biriydi oraya gitmek ama başaramamıştı...

Dikiz aynasından Matias'a yeniden baktığımda sanki onun fısıldadığını hissettim. Sanki bana bir şeyler söylemek istiyor gibiydi... Sanki o da aynı yeri istiyordu. Bucegi Dağları'nı...

Arabayı yeniden çalıştırdım ve Bucegi Dağları'na doğru sürmeye başladım.

Yaklaşık bir saat aynı acıyı her bir hücremde hissederek ilerledim. Aklımda başka hiçbir düşünce yoktu. Kendimi suçlamaktan öte hiçbir düşünce...

Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde üç aşamalı bir sürece girersiniz.

İlk aşama inkâr.

İkinci aşama öfke.

Üçüncü aşama kabullenme.

Ama benim için bir aşama daha vardı! İntikam...

Camım açıldı. Bucegi Dağları'nın soğuk havası ciğerlerimi doldurana kadar sessizce devam ettim. Ana yoldan sapıp dağların yamaçlarına doğru gitmeye başladım. Bozuk, çakıllı bir yolda ilerliyordum. Bir süre daha gittim ve uygun bir yer bulunca durdum. Tanıdık bir yer... Yaklaşık bir saat kadar arabanın içinde bekledim.

Çaresizce.

Ne yapacağını bilemez bir vaziyette.

Arabanın kapısını açıp dışarıya adım attım. Üzerimde incecik bir şey vardı. Hava buz gibiydi ama benim kalbim yanıyordu. Matias'ın

vücudu buz kesmişken nasıl olur da kendimi sıcak tutmayı düşünebilirdim ki...

Arabanın bagajını açtım. Bagajın içinde birkaç parça kıyafet, bir sırt çantası, kriko kolu ve takım çantası vardı. Kim bilir kimin arabasını götürmüştüm. Takım çantasının içindeki İngiliz anahtarı ile arabanın arka tamponunu kırarak çıkarttım. Ardından sırt çantasına krikoyu ve birkaç parça alet edevat attım. Çantayı sırtıma geçirdikten sonra plastik tamponu da belimle sırt çantası arasına sabitledim.

Arabanın arka kapısını açıp, Matias'ı sardığım battaniye ile birlikte kucakladım. Dağların tepesinde esen rüzgâr arsızca yüzümü yalıyordu. Drogo'yla daha önce geldiğimiz yola doğru ilerledim.

Yüküm hafifti ama ağırlığı altında eziliyordum.

Bir süre daha yürüdüm. Sonra durdum. Etrafa bakıp Matias'ı gömebileceğim yumuşak bir zemin aramaya koyuldum. Matias'ı yavaşça yere bıraktıktan sonra kazmaya başladım. Önce zemini daha da yumuşatmak için krikoyu ve L anahtarını kullandım, yerinden oynattığım toprak parçalarını arabanın tamponunu bir kürek gibi kullanarak kaldırıp attım. Yaklaşık üç saat kadar hiç ara vermeden, tüm gücümü kullanarak aynı işleme devam ettim. Arada ellerimi de kullanıyordum. Toprak parçaları parmaklarımı çoktan aşındırmaya başlamıştı. Elimden geldiğince derin kazmaya çalıştım. Mezarın etrafını da düzeltmeyi ihmal etmedim. Toprak onun narin bedenini incitmesin diye...

Yıldızlar gökyüzünden çekilmiş, gün ağarmaya yüz tutmuştu ama etraf hâlâ loştu. Çukur istediğim derinliğe ulaşınca Matias'ı tekrar kucakladım. Sıkıca sarıldım. Göz yaşlarım sert ayaza karşı koyamamış, isyan edercesine savrulmaya başlamıştı. Kendimi tutamadım, hıçkırmaya başladım. İçimde kalan son insanlık parçaları da birazdan Matias'la beraber bu çukurun içine girecekti.

"Hayır! Hayır!"

Titreyen soluğum rüzgârın uğultusuna karıştı. Usulca battaniyeyi araladım.

Son kez

Yüzüne baktım. O kadar huzurlu uyuyordu ki rahatsız etmek istemedim. Alnına nazikçe bir öpücük kondurdum. Battaniyeyi tekrar örttüm.

Son kez.

Açtığım çukura Matias'ı sessizce yerleştirdim. Toprak yığını avuçlarımla üzerine taşımadan önce etraftan topladığım taşlardan bir sıra örtü yaptım. Toprak-taş şeklinde yüzeye gelinceye kadar devam ettim. Onu etraftaki vahşi hayvanların saldırısından korumak için en mantıklı yol buydu.

Matias'ın yeri artık belliydi.

Ayağa kalkıp baş ucunda bir süre bekledim. Birkaç dakika içinde dayanamayıp yanına çöktüm. Yutkundum. Acısı dinmiyordu. Yakın zamanda dinecek gibi değildi.

Bağdaş kurarak güneşin doğuşunu izlemeye koyuldum. Hayatımdaki *en kötü* gündü. Bugüne kadar pek çok arkadaşımı kaybetmiştim, birçok kişinin de ölümüne vesile olmuştum. Ama bu kadar masum bir canla asla sınanmamıştım.

Kalkıp bulunduğum bölgenin etrafında yavaşça bir tur attım. Gün aydınlanmıştı. Ama güneş bugün benim için hiç parlak değildi. Yürürken, rüzgârda sağa sola savrulan birbirinden güzel beyaz çiçeklerle karşılaştım. Eğildim, birini avucuma alıp nazikçe okşadım.

Edelweiss.

Alp Yıldızı Çiçeği.

Saflığın ve fedakârlığın sembolü. Adını Alp Dağları'ndan alan ve yılın sadece birkaç ayı kendini doğada sergileyen birbirinden güzel çiçekler. Görünüşi ne kadar narinse, yaşam koşulları da o kadar sertti. Sadece dağların zirvesinde, sert rüzgârların içinde var olabilirdi. Onu görmekse şansa bağlıydı.

Hayat gibi... Zıtlıklarla dolu bir güzellik. Ne kadar hassassa, var olması o kadar zordu.

Bucegi Dağları'nda da açtıklarını bilmiyordum. Oldukça nadir olmalıydı. Görünce çok şaşırdım ve gülümsedim. Sonra da gülümsediğim için kendime kızdım. Bu kadar kolay mıydı hemen gülümsemek...

Birkaç adet Alp yıldızı çiçeğini parmaklarımla kazıp kökünden çıkartarak topraktan ayırdım. Matias'a yakışır saf bir veda olacaktı. Çiçekleri getirip mezarın üzerine diktim. Çok güzel durdu.

Matias'ın sarı saçlarını düşündüm. Hep isteyip de Bucegi Dağları'na gelemeyişini... Şimdi burada olsa saçlarının rüzgârda dalgalanışlarını seyrederdim. Mavi gözlerinin heyecanla açılıp etrafı izleyişini. O minik parmaklarıyla çiçekleri toplayışını...

Hayat.

Hiç.

Adil.

Değildi.

Alp yıldızları yerlerini hiç yadırgamadı.

Ben ona çiçek bahçeleri vadetmek istedim ama sunabildiğim bir avuç toprak oldu.

"Belki bu hayatta değil ama başka bir hayatta karşılaşınca kadar... Çiçeklerin bol olsun Matias!"

Derin bir nefes aldım. Sözcükler dudaklarımdan usulca dökülmeğe başladı.

Bayu bayushki bayu...

Ne lozhisya na krayu!

Pridet seren'kiy volchok...

I ukhvatit za bochok...

Matias'a söylediğim ilk ve son ninni...

Onun acısını azaltacak, kendime karşı kendimi affettirebilecek bir yol bulmalıydım.

Gerekirse acımasız bir yol.

Acıyı dindirmek için en acımasız yol...

Derin bir nefes daha aldım.

Aklıma gelen düşünce artık belliydi.

Matias'ın intikamını alacak ve sebep olan herkesi yok edecektim.

42. Bölüm

Ertesi sabah tüm televizyon ve gazetelerde aynı haberler yer alıyordu:

Romanya'nın ünlü ailelerinden Karnovic ailesi toplu hâlde katledildi.

Haberin detaylarında ise yeraltı dünyasındaki çatışmalarıyla bilinen Karnoviclerin malikânesine devasa bir baskın düzenlendiği, baskında tüm aile üyeleri ile malikâne'de yaşayanların öldüğü yazılmıştı. Polis, baskın yapan şebekenin peşine düşmüş ve geniş çaplı bir soruşturma başlatmıştı.

Haberlerde baskın yapan kişilerin ismine yer verilmemişti. Polis dâhil herkes kimin yaptığını çok iyi biliyordu. Fakat hiç kimse failleri dillendirmiyordu...

Valestriler, büyük bir zafer kazanmışlardı. Doğu Avrupa sınırları içerisindeki en büyük rakiplerini ortadan kaldırmayı başarmışlardı. Artık tüm güç onlarda toplanıyordu.

Dante Valestri, galip bir komutan edasıyla hemen ertesi gün bir açılışta boy göstermiş, bazı gazetecilerin baskın sorusunu ise ukalaca bir tavırla yalanlamıştı. Hemen arkasındansa yüzüne yerleşen pis sırtışı saklayamamıştı.

Dört gündür bir köy yerindeki tek katlı evdeydim. Dört gündür dışarı çıkmamış, kimseyle görüşmemiştim. Tek yaptığım şey televizyondan haberleri takip etmek ve resim çizmekti.

Matias'ın acısını dindirmenin başka bir yolunu bulamıyordum...

Malikâne baskınında bütün tablolarım zarar görmüştü. Bulabildiğim kadarıyla birkaç malzeme toparlayıp mecburen yenilerine başlamıştım. Üzerinde çalıştığım son tablomsa bitmek üzereydi. Tablonun sol üst köşesinde eski bir kilise çanı... Alt köşesinde etrafı sazlıklarla çevrili bir göl. Orta kısımlarda eski bir mezarlık. Mezarlığın arkasında kilisenin yıkık dökük duvarları. Kilisenin hemen yanında bir baraka. Barakanın açık kapısı. *Kapıdan görünen ise her tarafı kanlar içinde cesetler...*

Uzun zamandır dinlemediğim bir şarkıyı açtım.

Mihail Glinka - *The Lark*...

Tablomun karşısında bağdaş kurup son darbelerimi indirdim. Şarkı bitmeye yakın ellerimle kendimi geriye doğru sürükledim. Tabloma geriden bakınca yine aynı eksikliği hissettim.

Kırmızı...

Kan kırmızısı...

Fırçamı paletteki farklı renklere değdirerek renk karışımı yaptım ve son dokunuşlarımla tablomu tamamladım.

İşte şimdi oldu...

Tablom tamamlanmıştı. Sıra tabloma can vermeye gelmişti. Tabloma can vermek içinse onlarca can almam gerekiyordu. Tek seferde, tablomdaki yerde...

Bir orduyla saldırırsan seni herkes görür ama içeriye tek bir kişi sokarsan kimse fark etmez ve ben kimse duymadan bütün tehdidi tek başıma ortadan kaldırmaya hazırdım.

Saatime baktım. Vakit gelmişti. Artık kalkmalı ve yola koyulmalıydım.

Gece araba kullanırken en sevdiğim şey klasik müzik dinlemektir. Uzun bir *playlist* yapmıştım. Karanlıkta ilerlerken ruhumu dinginleştiren melodiler...

Rotbav tabelasını gördükten sonra nehir kenarından bir süre daha ilerledim. Kuytu bir köşe bulup arabamı sazlıkların arasına çektim. Çalan müzikler beni yeterince kesmemişti. Kulaklığımın tekini kutusundan çıkardım ve kulağıma taktım. Sazlıkların ortasında, rüzgârın hışırtısı ve gölün dalga sesleri eşliğinde müzik ziyafetime devam ettim.

Valestriler yine aynı saatte gelmeye başlamışlardı. Tam da tahmin ettiğim gibi... Bir hafta sonraki anma için mezarlık ziyareti. Üstelik bu kez haklı bir gururla. En büyük rakiplerini yok etmenin hazzıyla...

Birinci araba, ikinci araba derken hepsi toplanmışlardı. Fakat bu kez büyük bir farkla. Geçen sefere göre çok daha kalabalıklardı. Toplamda yirmi iki kişi...

Hep birlikte Dante'nin arkasında sıralanıp kilisenin bahçesine yürüdüler. Bahçenin içinden devam edip kilise binasının yanından geçtiler ve barakaya girdiler. Birkaç kişi ise giriş tarafında kalmıştı. Muhtemelen daha uzak akrabalar.

İşte tam zamanı...

Arabamın bagajını açtım. Yanımda getirdiğim tam otomatik tüfeğin kayışını boynuma geçirdim. Ters yönlerden bantla birbirine tutturduğum çiftli şarjörü tüfeğin şarjör yuvasına oturttum. Yedek iki çift şarjörü belimdeki palaskaya taktım. Ardından en sevdiğim oyuncakımı da tutup havaya kaldırdım. Geçtiğimiz günlerde Plaza'dan özel olarak istetmiştim.

Katana'm.

Eski dostum.

Kurohana'm.

Onu da omzuma asmadan önce keyifle kabzasından kavradım. Katanalar yapım sürecinde kullanılan özel bir çelik türü ve temper-

leme yöntemi sayesinde dünya üzerindeki en keskin nesnelerden biri olarak kabul edilirdi. Ve benim kullanmayı en sevdiğim aletlerden biriydi.

Sessizdi.

Keskindi.

Ve seni asla ele vermezdi.

Tüm eşyalarımı toparladıktan sonra hızlıca sazlıkların arasına daldım.

Kulağımda hâlen aynı müzik çalıyordu. Antonio Vivaldi'den *Dört Mevsim*...

Ay ışığı, sazlıkların hışırtıları, gölün dalgaları ve Vivaldi... Bir katliam için gereken tüm romantizmi kendime armağan etmiştim...

Müziğin ritmine uyarak adımlarımı ayarladım. Her adımında ruhum özgürlüğüne doğru koşuyor gibiydi.

Dın dın dırıldın dın dııın...

Dın dın dırıldın dın dııın...

Dın dın dınnn dıdın dıdınnn...

Barakanın kapısına vardığımda müziğin en coşkulu nakaratı...

Önce eski dostumla giriş tarafında duran dört kişinin kafalarını bedenlerinden ayırdım. Tek hamlede. Issızca. Katanamı yerine yerleştirdikten sonra kapıyı sertçe araladım. Valestriler, ellerinde mumlarla karanlığın içinde bana doğum günü sürprizi yaparcasına donakaldılar.

Dın dın dırıldın dın dııın...

Dın dın dırıldın dın dııın...

Dipçiği sol göğsümün kenarına yerleştirdim. Lucian'ın pörtlemiş gözleriyle göz göze geldim.

Dın dın dınnn dıdın dıdınnn...

Ellerini bellerine doğru uzattıkları anda tetiğe asıldım.

Ve en sevdiğim tablo canlı canlı önümde sergilenmeye başladı...

Otomatik tüfeğin geri tepme ritmiyle Vivaldi muhteşem bir uyum sağlamıştı. Mermilerin açtığı deliklerden fışkıran kanlar duvarlarda eşsiz bir görsel sanat oluşturuyordu. Hepsi de kan kırmızısı...

Sanatımı en mükemmel şekilde icra etmişim... İlk şarjör bittikten sonra tersinde duran ikincisini yerleştirdim. Birkaç adım yaklaşıp bir tur daha...

İkinci şarjörle birlikte içeride ayakta kimse kalmamıştı. Mezarların üzerinde darma dağınık hâlde uzanıyorlardı. Kimisi anında ölmüş, kimisi can çekişiyor, kimisi de tabancasını çıkarıp karşılık verebilmek adına son bir kez şansını deniyordu.

Vivaldi ise hâlen bitmemişti.

Dın dın dırıldın dın dınn...

Dın dın dırıldın dın dınn...

Şarjör çıkarma düğmesine bastım. Sargılı iki şarjör yere düşerken belimden üçüncüyü çıkarıp taktım. Üçüncü şarjörü de boşaltmamla birlikte kımıldanmaların neredeyse hepsi kesildi. Ardından dördüncü şarjör... Dante Valestri dâhil herkesin cesedi artık ayaklarımın önündeydi. Tek bir kıpırdanma olmadan... Duvarlardaysa kanlardan ve bedenlerinden kopan et parçalarından oluşan şahane bir tablo yere doğru akmaya devam ediyordu.

Dört bıçak darbesi ve dört şarjör, Valestrilerin yok olması için yetmişti.

Ateş etmeyi bıraktıktan sonra içeriye doğru soğukkanlı adımlarla ilerledim. İlk iki mezardan sonra cesetler başlamıştı. Çoğunluğu kaçmak isterken duvara yapışan ve hemen duvar kenarına yığılan cesetler...

Mumlar yanmaya devam ediyordu. Cesetlerin arasında yaşayan kaldı mı diye kontrol ederek en arka tarafa kadar gittim. Tüm ailenin soyu, bu soluk ruhsuz mezarlığın içinde kurumuştı. Tüm aile üyelerinin kaderine rıza göstermek, ailenin kaderini yaşamaktan başka seçenekleri kalmamıştı. Tıpkı Karnovicler gibi...

Ölülerine saygı duyuyorlardı. Yanlarına farklı soydan birini almıyorlar, içeriye ağır silahları sokmuyorlar; bunu ölenlere hakaret olarak algılıyorlardı. Ve bu abartılı saygı onların sonu olmuştu.

Herkesin öldüğünden emin olduktan sonra, mumlarla süslenmiş mezarın başına gittim. Yıllanmış ölümler ve taze cesetler artık bir aradaydı.

“Güzel bir kaderiniz varmış,” diye mırıldandım. “En azından artık hepiniz aynı yerde uyuyacaksınız...”

En son Lucain’ın başına gittim. En arka taraftaydı. Sanki bana veda etmek istercesine sırtı duvara yaslanmış, belinden itibaren yere uzanmış hâldeydi. Üzerinde yine beyaz takım elbisesiyle. Kanlarla süslenmiş beyaz elbiseyle. Gözleri açıktı bakışlarımız birbirine çarptı. Hareketsiz ve donuktu.

Tepesinden yavaşça öne doğru eğildim. Sırtımda asılı duran katanayı kabzasından usulca çekip çıkardım. “Sözünde durmalıydın...” diye fısıldarken kılıcın hafif kavisli keskin ucunu kalbine doğrulttum ve tereddütsüzce son kez sapladım.

Bir inanışa göre katana ile öldürülen kişilerin ruhları kılıcın içine hapsolurdu ve sonsuza kadar ebedi bir acı içinde can çekişirlerdi.

Lucian’a son vedamı sunduktan sonra, yanan ölüm mumlarını doğum günü dileği dilercesine tek tek üfleyerek söndürdüm.

İşte bu kadar...

Son mumun ardından karanlığa gömülen barakadan çıktım. Kilişenin bahçesinden kapıya doğru yürüdüm. Kapıya ulaşırken tüfekteki parmak izlerimi silip rastgele bir yere fırlattım.

Arabaya döndükten sonra hiç beklemeden çalıştırdım. Gideceğim yer belliydi.

Matias’ın yanı...

Valestirleri yok etmek kısmen rahatlamamı sağlamıştı. Ama Matias’a doğru ilerlerken onun acısını yeniden hissetmeye başladım. Ne yaparsam yapayım sanki kaybolmayacak, bitmeyecekti bu his...

Dağın eteklerinde karanlığın içinde ilerlerken aynı şeyleri düşünüp durdum. Matias’ın ölümüne sebep olanları... İlk sorumlularla işim bitmişti. Gereken cezayı hiç acımadan kesmiştim.

Ama bana yetmiyordu. Onun intikamını almak için Valestriler asla yeterli değildi.

Olan bitenleri düşünürken asıl sorumlu zihnimde aydınlandı.

Yaşanan her şeyin en büyük sorumlusu...

Matias'ın ve onun gibi yüzlerce hatta binlerce çocuğun gerçek katili...

Vasilko!

Mezarın yakınlarına gelince arabayı durdurdum. Geri kalan mesafeyi yüzüme vuran soğuk rüzgâr eşliğinde yürüdüm.

"Merhaba Matias, ben geldim."

Sanki beni duyuyormuşçasına ayak ucuna çömeldim ve toprağına dokunarak onunla dertleşmeye başladım.

Ne kadar süre geçmişti, bilmiyorum. Belki iki saat, belki üç saat... Matias'ın başında hüznle beklerken geldiğim toprak yolun alt kısmında uzaktan bir çift far göründü.

Beklediğim misafir geliyordu.

"İyi geceler Edna..."

43. Bölüm

Kafamı yavaşça kaldırıp Drogo'ya baktım. Herhangi bir karşılık vermeden...

Yanıma doğru adımladıktan sonra ayağa kalktım. İkimiz de yan yana dikilmiş, sessizce mezara bakıyorduk. Aramızda hiçbir konuşma olmamıştı ama ne yapacağımız konusunda mutabık kalmıştık.

Bir dakikalık sessizlik.

Saygı.

Ölenlere.

Bu uğurda hayatını kaybeden masum canlara.

Ve hepsinden önemlisi, Matias'a.

Bazı kişiler geleceğinin anılarıdır... ve bu çok acıdır.

Drogo yanıma yanaştı. İkimiz de Matias'ın mezarının başındaydık.

"Bak," dedim usulca. "Kurmak için harcadığın bu koca ömür iki metrelik mezara sığacak en sonunda."

Beni teselli etmek istercesine elini isteksizce sırtımda gezdirirken devam ettim: "Ama onun mezarı iki metre bile olamadı, çünkü kendisinden çalınan bu ömrün daha en başındaydı."

Drogo'nun içinin kan ağladığını hissedebiliyordum. Birkaç dakika daha sessizce yerdeki minik kabarık toprak parçasını izledik.

Matias'ın mezarının yanına çömelip oturdum. Drogo da benim yanıma. "İşi bitirmişsin," diye mırıldandı.

Bir süre daha sessizliğime eşlik ettikten sonra, Matias'ın mezarına dokunarak devam etti:

"Planının işe yaracağından pek umudum yoktu..."

Beş gün önce!

Malikânedeki son gece...

"Bir planım var."

Drogo, kurduğum bu cümleden sonra sinirle gülmüştü.

"Hâlen beni kandırmaya mı çalışıyorsun Edna? Hâlen oyun peşinde misin?"

Matias'ın cansız bedeni önümde yatarken Drogo'nun bana inanmakta direnmesi canımı fazlasıyla sıkıyordu.

Keskin bakışlarımı ona sundum ve sesimi yükselterek söze girdim:

"Drogo, Valestrilere fırsat tanımadan üstlendiğim görevi yerine getirir ve ailendeki herkesi teker teker öldürürüm. Hem de senin gözlerinin önünde! Ailenin ve senin hayatta kalmanızın tek yolu belgeleri bana vermen!"

Drogo kabullenmemekte inat ediyordu. Aynı tınıdaki sesiyle karşılık verdi:

"Belgeler benim hayat sigortam! Onları sana verecek kadar aptal değilim!" Blöf yapıyor gibiydi. Belki de beni son bir kez daha test etmeye çalışıyordu.

Drogo'nun tehditten ya da sert üsluptan anlayacağı yoktu. Mecburen daha sakın ve yumuşak bir dille anlatmak zorundaydım.

"Bak Drogo. Vasilko o belgelere ulaşana kadar durmayacak. Bunu anlamamak için dediğin gibi aptal olmalısın. Tamam, şimdi benden kurtuldun diyelim. Hatta öldürebilirsin bile... Vasilko'nun emrinde benim gibi binlerce ajan var. Yüzlerce suikastçı, onlarca işkence uz-

manı... Hangi birinin elinden kurtulabileceksin? Aileni, sevdiklerini ne kadar koruyabileceksin?

Anlamıyorsun galiba! Hiç ummadığın bir anda, belki içtiğin bir bardak suyla, belki yediğin bir yemekle, belki arabanla gezerken o ajanlardan biri seni haklayacak. Sadece seni değil, ailendeki herkesi de... Planıma uymaktan başka bir seçeneğin yok Drogo."

Uzun uzadıya konuşmam işe yaramıştı. Drogo da sakinleşti ve hiç sözümü kesmeden dikkatle beni dinledi.

"Şu an, bu gece yaşanan her şey aslında ayağına gelmiş bir fırsat. Bir taşla iki kuş vuracaksın. Hem Valestrilerden hem de Vasilko'dan kurtulacaksın. Bu kaostan canlı çıkmanın tek yolu benim. Asıl ben senin hayat sigortanım!"

Drogo bakışlarını benden çekti. Kafasını sağa sola salladıktan sonra birkaç adım yürüdü. Hemen ardından yeniden bana döndü.

"Planın nedir?"

"Planım gayet basit. Ama doğru uygulayıp uygulamamak senin elinde."

"Nasıl yani?"

"Bu gece sen ve ailen ölmüş olmalısınız. Valestrilerin bu saldırısı güzel bir fırsat. Ne yapıp et, aileni buradan çıkar. Kimsenin bilmediği, güvenli bir yere geç. Hayatta olduğunuza dair hiçbir iz olmamalı. Gazetecilere bir şekilde bilgi sızdıracaksın. Herkes sizin bu gece ailecek öldüğünüzü sanmalı. Günlerce, haftalarca, belki de aylarca ortaya çıkmamalısınız."

"Bunun gerçek bir ölümden farkı ne?"

"Çok basit. Vasilko sizin öldüğünüze inanmalı. Bununsa tek bir yolu var: Belgeler... Belgeleri ona ulaştırdığım zaman artık peşinize düşmekten vazgeçecek. Aksi takdirde ister gerçekten öl ister sonsuza kadar saklan, asla peşinden ayrılmayacak."

Dediklerim aklına yatıyordu. Şu ana kadar itiraz etmemişti.

"Diğer aileler. Şimdiye kadar öldürülenler..." diye lafa girdiği anda sözünü kestim:

"Evet, onların hepsini de ben ve benim gibi Vasilko'nun adamları hakladı. Şu ana kadar hiç kimse hayatta kalmadı. Sıra size geldi." Son vuruşumu yapmak üzereydim. "Ben değilsem, başkası! Sakın unutma!"

Bunu duyduktan sonra derin bir nefes aldı. Bana inanmak, ailesini kurtarmak istiyordu. Ancak yine de yaşadığı onca şeyin etkisiyle içinde şüphe barındırmaya devam ediyordu.

“Valestriler peki? Onları nasıl öldüreceksin? Yıllardır bizim başaramadığımızı sen nasıl başaracaksın?”

Drogo’nun bu sorusundan sonra gülümseyerek üstünlük kurma sırası bana gelmişti.

“Diğer herkesi nasıl öldürdüysem öyle... Orasını bana bırak. Sadece saklan ve bekle.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

Drogo ikna olmaya meyletmişti. Sakince yanına doğru yürüdüm. Tabancayı tutan eline uzandım. Parmaklarımla parmaklarını sıktım.

“Madem merak ediyorsun, söyleyeyim. Dört beş gün içinde Valestriler bir yerde toplanacaklar. Toplanacakları yeri ve zamanı biliyorum. Onları tek seferde öldürmek için tek fırsat orası. Eğer sizin öldüğünüze onlar da kanarsa işim çok daha kolay olacak...”

“Sonsuza kadar saklanacak mıyız Edna!? Ne anlamı var bu şekilde yaşamanın?” İnatla diretiyordu.

Kafamı Matias’a çevirdim. “Yaşamamanın her koşulda anlamı var!”

Son hareketim ve son açıklamam işe yaramıştı. Drogo kısa bir süre daha düşündükten sonra, “Sana güveniyorum...” diye mırıldandı. “Beni yanıltma!”

Bunun üzerine, “Belgeler?” diye karşılık verdim. “Onlar bende olmadan sizin hayatta kalma şansınız yok.”

“Pekâlâ... Belgeleri sana getireceğim. Valestrilerin ölümünden sonra.”

Drogo’yu daha fazla zorlayamazdım. Belgeler onun ve ailesinin teminatıydı.

“Tamam, anlaştık,” dedim. “Şimdi ayrılma vakti. Sen aileni, ben de Matias’ı buradan çıkarmalıyım.”

Matias’a doğru eğilirken arkamdan seslendi:

“Nasıl buluşacağız? Ne zaman ve nerede?”

Matias’ı kucaklamadan önce kafamı yeniden Drogo’ya çevirdim.

“Valestrilerin ölüm haberini aldıktan sonra bulutlara doğru gel!”

“Planım işe yaradı ve sözümde durdum Drogo...” diye karşılık verdim. “Sen de sözünde duracak mısın?”

Ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. Manalı bir şekilde gülümsedi.

“Evet...”

Hemen ardından ceketini yakasından çekti. İç cebinden üzerinde Vasilko’nun mührü olan kalınca büyük bir zarf çıkarıp bana uzattı.

“Gerçek olduklarından emin olabilirsiniz. Vasilko’nun aradığı tüm belgeler burada.”

Belgeleri aldıktan sonra mührü kopartıp sayfaları teker teker kontrol ettim. Aslında bunu yapmamam gerekiyordu ama riskli bir işe girişmiştim ve emin olmalıydım.

Aldığım tek risk Vasilko’nun yasaklı mührünü kopartmak değildi tabii ki. Asla yapmamam gereken ve ondan çok daha tehlikeli iki şey daha yapmıştım. Birincisi akademiden birini öldürmüştüm. Bir sestrayı katletmiştim. Bunun cezası direkt ölümdü. İkincisi ise Vasilko’nun kesin talimatıyla *uzak dur* dediği bir aileyi kanının son damlasına kadar kurutmuştum. Vasilko’nun bunları keşfetmesi ve karşı aksiyon alması ise uzun sürmeyecekti. Ama hiçbir umurunda değildi. Şimdilik herkes cezasını çekmişti.

Bir kişi hariç...

Evraklardan kafamı kaldırdım. Evet, doğru belgelerdi.

“Teşekkür ederim Drogo.”

Belgeleri verdikten sonra Drogo sessizleşmişti. Matias’ın toprağına bakışlarını sabitledi.

“Şimdi ne olacak Edna? Yani bundan sonra?”

“Olacaklar belli Drogo. İkimiz de sözümüze sadık kalacağız. Eğer Vasilko hayatta olduğunuzu öğrenirse hem sizi hem de beni hedef alır. Bunu ikimiz de istemeyiz, değil mi?”

Verdiğim karşılığın ardından beni rahatlatmak istercesine açıklama yaptı:

“İçin rahat olsun Edna. Çok uzun bir süre kimsenin ruhu bile duymayacak. Bizimkiler böyle durumlara alışkınlar. Sadece aile içinde tartışma çıkacak. Onlara durumu anlatmam biraz zaman alacak ve sabır gerekecek ama seni de ailemi de riske atmam.”

Drogo’ya gözlerimi devirerek bir bakış sundum.

“Drogo. Bundan sonra hiçbir iş yapmasanız bile senden sonraki onlarca nesli refah içinde yaşatacak zenginliktesiniz. Bu noktada sanırım şuna karar vermeniz gerekiyor. Hayatım mı servetim mi ya da hayatım mı prestijim mi?” Yutkundum. “Aileni de ikna et. Vasilko’nun şakası yok. Ruhunuz bile duymadan yok olup gidersiniz. Senin o beceriksiz arkadaşın Jan’ın yaptığı gibi eline yüzüne bulaştırmaz Vasilko işlerini. Sessiz halleder. Ve kesin!”

“Olay para ya da prestij değil! Bu benim, Edna. Ben böyleyim! Ben kötü biriyim!” Ceketinin iç cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

Sigaranın ucu kor gibi parlarken eline uzandım. “Sen kötü bir insan değilsin.” Bir firt çekip ileri doğru fırlattım. “Ben kötü bir insanım!”

“Bu durumdan kurtulmanın tek bir çaresi var desene...”

“Ortak olup Vasilko’yu mu haklayalım diyorsun?” Kinayeli biçimde güldüm. “Anladım. Onun için kırk fırın daha ekmek yememiz lazım.”

Kafasını gökyüzüne doğru kaldırdı. “Bunu düşüneceğim. Dediklerini düşüneceğim Edna!”

“Neyi düşüneceksin? Zaten bu işleri yapmak istemediğini biliyorum!” Şaşırmıştı. Kaşlarını kaldırarak *ne demek istiyorsun* dercesine suratıma baktı.

“Uzun süredir birlikte yaşıyoruz, farkında mısın?” diye sordum.

Muzırca gülümsedi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bu sahte evcilik oyunu kısa süreliğine ikimizin de hoşuna gitmişti belli ki.

“Seni uzun zamandır izliyorum. Yapmak istemiyorsun. Bir olayla ilgili en ufak bir aksiyon almak için bile günlerce düşünüyorsun. Emin ol Drogo, senin gibi o kadar fazla adam tanıdım ki... Hepsi sahte güç gösterileri peşinde!”

"Hadi Ednaaa!" dedi. "Benim gibisini tanımamışsındır ama..." Güldü. Gülüşü çok güzeldi. Gözleri de. Dudakları ve dişleri de. Belki kişiliği de güzeldi. Farklı bir zamanda farklı koşullarda karşılaşıydık yine bu kadar parçalanır mıydık?

Düşünmeden edemedim.

"O kadar uzak durmana rağmen beni çözmüşsün," diye yanıtladı, onaylar şekilde kafasını sallarken. "Tebrik ederim ama keşke biraz da yakınımnda olsaydın..." Söylediklerinde içtendi.

"Keşke..." diye fısıldadım.

Konuşmak için dudaklarını yeniden kıpırdattı. Sonra vazgeçti. Bir şey söylemek istiyor ama çekiniyor gibiydi. En sonunda, "Sen peki?" diye mırıldandı. "Sen ne yapacaksın?"

"Vasilko'ya belgeleri yollayacağım," diye karşılık verdim. "Sonrasında ise büyük ihtimalle yeni görevin detayları gelir."

"Gideceksin yani buralardan. Romanya'da kalmayacaksın?"

Son cümlesini söylerken duygusallaşmıştı. Koca mafya ailesinin veliahdı...

"Hiçbir zaman buraya ait olmadım ki Drogo. Mecburen gideceğim..."

Verdiğim karşılıktan memnun olmadığı her hâlimden belliydi. O an fark ettim. En başından beri amacı sadece beni gözlem altında tutmak değildi.

"Yalan söyledim," diye mırıldandı.

"Yalan mı?" Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Sana katlanamadığımı söylerken..." Cebinden bir sigara daha çıkardı. Yakmadan elinden aldım. "Günlerimin en güzel zamanları yanında olduğum anlardı... her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu bilsem de..."

Cevap vermedim. Zaten herhangi bir karşılık da beklemiyordu.

"Gideceksin mecburen..." diye kendi kendine mırıldandı. Kısa bir süre sonra, "Her şeyin ilk tanıştığımız gibi olmasını isterdim," dedi.

"Nasıl yani?"

"İlk tanıştığımız gibi işte. Senin sadece tesadüfen benim hayatımı kurtaran bir kadın olmanı. Yanımda kalmanı..."

“Sergimi açmama da yardım ederdin miydin?” diye gülümseyerek karşılık verdim.

Tebessüm etti. “Gerçekten o tablolarla sergi açmayı düşünmüyordun, değil mi?”

“Ne varmış tablolarımda?” diye sahici bir çıkışma gösterdim.

Dayanamadı ve kahkaha attı.

“Sonradan fark ettim tablolaradaki tüm detayları. Bizden önce öldürdüğün kim varsa hepsini tek tek çizmişsin. O tablolarla açacağın sergi ilginç olurdu gerçekten. Bir belgesel gibi mesela...”

“Meraklanma. Hâlen potansiyelim var. Sergiyi açarsam sana da davetiye yollarım.”

“Ben peki? Yani biz, Karnovicler. Bizi nasıl resmederdin o sergide?”

Bu karşılığı hiç beklemiyordum. Bir anda afallamıştım.

“Bilmem,” dedim... Hemen sonra Matias’ın mezarına baktım yeniden. Yutkundum.

“Sizi değil belki ama Matias’ı çizerdim...”

Drogo ile aramızdaki diyaloglar uzadıkça duygusallaşıyordu. Vedalaşmamız zorlaşacaktı. Daha fazlasına müsaade edemezdim.

“Yeter bu kadar,” diyerek birden ayaklandım.

“Nereye?” diye şaşkınca baktı yüzüme.

“Nereye olacak? Görevimi tamamlamaya... Görevler boş oturtmaz insanı.”

Bu cümlemden sonra o da ayağa kalktı. Vedalaşmak istemiyordu. Gerçek niyetimi bilmeseydi, eminim yine yanında kalmam için ısrar edecekti.

“Edna...” diye mırıldandı. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

“Peki başka bir konuda yardım isteyebilir miyim senden?”

Merak etmiştim. Başka nasıl bir konuda Drogo benden yardım isteyebilirdi ki...

“Nasıl bir yardım?”

“Birisini bulma konusunda. Eminim bunu senden daha iyi yapacak kimse yoktur bu hayatta.”

"Kimi?"

Bu sorumdan sonra derin bir nefes aldı. "Jan'i." Nefesini isyankâr bir tınıda boşalttıktan sonra devam etti: "Hemen olmasa bile onun peşine düşeceğim. Karnoviclerin namus meselesi artık."

Tahmin etmeliydim... Jan tarafından aldatılmayı ve ihanete uğramayı asla sindiremeyecekti Drogo. Ondan intikam almaksa en doğal hakkıydı.

"Bakarız..." diyerek yuvarlak bir yanıt verdim. Gerçekten yardım etmek mi istiyordum yoksa Drogo'yu yeniden görmek mi, bilmiyorum. Bu talebi nedense beni sevindirmişti.

"Hoşça kal Drogo."

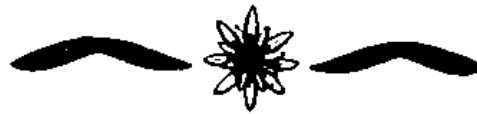
"Bana gerçek adını söylemeyecek misin?"

"Ben bile unuttum gerçek adı. Sen bilsen ne olacak ki?"

Hiçbir şey demedi. Evde aynanın karşısında kestiğim, alnıma dökülmüş olan kâküllerime bakıp gülümsedi. "Yakışmış," dedi. Sol elinin parmaklarıyla yüzüme düşen saçlarını kulağımın arkasına sıkıktırdı. *Yine ve son bir defa.*

Ben yanından uzaklaşırken yeniden seslendi. Arkamı döndüğümde elleri ceplerinde, Matias'ın mezarının yanı başında, aynı yerde dikiliyordu.

"Merak etme. Yine karşılaşacağız!"

Drogo'nun yanından ayrıldıktan sonra Braşov'a gitmeye karar verdim. Yola çıkmıştım ki, aklıma Valestriler geldi. Kilisenin arkasında cesetlerini öylece bırakmışım. Polislerin bulup bulmadıkları merak ediyordum.

Rotamı yeniden Rotbav'e çevirdim. Ana yoldan kiliseye giden tali yola girmemle birlikte, yolun sonundaki polis arabalarını gördüm, tepe lambaları yanıyordu.

Evet, cesetleri bulmuşlardı.

Yavaşça durdum ve ana yola tekrar döndüm. Yola çıktıktan bir dakika kadar sonra bir polis arabasını daha karşı şeritte fark ettim.

Onun da tepe lambası yanıyordu. Yanımdan hızla geçti. Hemen arkasından da siyah bir minibüs... Belli ki siyah minibüs de cesetlerin yanına gidiyordu.

Minibüsün içindekilerle ise çok yakında tekrar karşılaşacaktık, henüz hiçbirimiz bunu bilmiyorduk...

“Hepinize iyi çalışmalar...” diye arkalarından seslendikten sonra gaza yüklendim. Braşov’a kadar hiç durmadım. Saat geç olmuştu. Braşov caddelerinde konaklamak için yer bakındım. Tarihî ve lüks bir oteli gözüme kestirdim. Arabamı uzak bir noktaya park edip yürüyerek otele geldim. Süit odalarından birini kiraladım.

Odaya çekildikten sonra Plaza'nın sistemine girerek Vasilko'nun özel kalemine bildirim gönderdim. Karnovicler operasyonunu tamamladığımı ve belgelere ulaştığımı bildirdim.

Artık ılık bir duş ve güzel bir şarabı hak etmiştim.

Duştan sonra bornozumu çıkarmadan pencerenin önüne geçtim. Manzaram güzeldi. Şarabımdan ilk yudumu alıp ayaklarımı sehpanın kenarına doğru uzattım.

İşte bu kadar...

Henüz kadehten ikinci yuduma geçmemiştim ki, Plaza'dan yanıt bildirimi geldi.

Merakla bildirimi açtım. Belgeleri ve kullandığım eşyaları arabayla birlikte bırakacağım lokasyonun konumu atılmıştı. Hemen altında ise başka bir cümle daha vardı.

Yeni görev: İstanbul.

44. Bölüm

Yeni görev: İstanbul

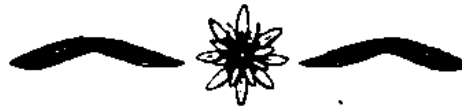
Yeni görevimin bu denli çabuk tebliğ edileceğini tahmin etmemiştim.

İstanbul yazısını görmekse ayrı bir duygu yaratmıştı üzerimde.

O vakit hiç gelmeyecek sanmışım.

Şimdi gelmişti.

Hiç bekletilmeden...

Sabaha karşı uyandım ve hazırlıklara koyuldum. Vasilko'nun özel kaleminden gelen talimatları yerine getirdim. Belgeleri arabanın gizli bölmesine yerleştirdikten sonra arabayı bildirimde gösterilen konuma götürdüm.

Arabayı bıraktıktan sonra vakit kaybetmeden yola koyuldum. Braşov'dan başka bir araç kiraladım ve kara yoluyla Sofya'ya geldim. Sofya'da birkaç saatlik dinlenme ve biraz gezinmenin ardından akşamüzeri Sofya-İstanbul seferini yapan Sofya Ekspresi'ne bindim.

İstanbul'a gitmeyi çok olmuştu. Bir gün yolumun düşeceğinden emindim.

Tren hareket ettikten sonra kafamı titreyen cama yasladım. Yanım boştu. Diğer taraftaki koltuklar da... Nedense bu durum bende koca trende sadece ben varmışım gibi bir his yarattı.

Yolculuğumun ilk anları Sofya'nın pastel renkli binalarını izleyerek geçmişti. Bir süre sonra hava kararmaya yüz tutmuştu. Tren de şehir içinden çıkıp dağların ve boş arazilerin içinden geçmeye başlamıştı.

O andan itibaren farkında olmadığım bir düşünceler silsilesi beni etkisi altına aldı. Önce İstanbul'u düşündüm. Geçmişte İstanbul'da geçirdiğim günlerimi, yaptığım küçük operasyonları ve İstanbul'un sokaklarındaki anılarımı... Şimdiye kadar onlarca, hatta yüzlerce farklı şehirde bulunmuştum. Her şehrin kendine has bir enerjisi, tınısı ve heyecanı vardı. Fakat İstanbul gerçekten de hepsinden başkaydı. Tarif etmesi imkânsız bir enerjiye sahipti. Ayrıca büyükannem Türk asıllıydı. Bu ülkeye gitmek beni hep heyecanlandırmıştı.

Kafam camda öylece düşünürken, camdaki yansımada koridordan diğer vagonlara giden gelen insanları gördüm. Farklı farklı insanlar... Kimisi yaşlı, kimisi genç, kimisi çocuk...

Acaba diğer insanların hayatları nasıldı?

Normal işleri olan, normal yaşamları olan, samimi bir ailesi olan insanlar... Anneleri, babaları, kardeşleri ve hatta çocukları olan insanlar...

Bir gün, sıradan bir yaşamı olan herkese gıpta edeceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdi sakın bir trende kendi hâlinde yolculuk yapan diğerlerini kıskanıyordum. İstanbul'a sıradan niyetlerle giden insanları... Bense onca kan dökmenin ardından belki de yeni kanlar dökmek için ilerliyordum gecenin karanlığında.

Trenin lambaları ve sireni geceyi aydınlatan ve karanlığı delip geçen bir sembol olurken diğer insanlara; benim için bir karanlıktan başka bir karanlığa geçen aydınlık bir koridordu sadece.

Bir kere yanlış trene bindin mi eve dönmek pahalıya patlar. Ben ise bu trene çok uzun zaman önce binmişim ve dönecek bir evim de yoktu...

Kader, diye mırıldandım...

Sahiden, kader dediğimiz şey neydi?

Gerçekten alnımızda yazılı mıydı tüm yaşayacaklarımız, yoksa insanın kaderini değiştirmesi mümkün müydü?

Doğduğum topraklar yerine başka bir yerde dünyaya gelsem, annem ve babam hayatta olsa kaderim değişir miydi?

Vasilko'nun Mağdurlar Okulu yerine başka bir okula gitsem, şimdiki yolculuğumun niyeti de değişir miydi?

Peki ya kaderimi değiştirmek... bu sahiden benim elimde miydi?

Zehirli düşünceler beynime piranalar gibi saldırmaya başlayınca çocukluğumdan itibaren yaşadıkları birer birer gözümün önünden geçmeye başlamıştı.

Drogo'ya dediğim gibi kötü biriydim, kötülüğün saf hâliydim.

Oysaki kimse kötü doğmaz, kötü olurdu sadece. Yaşadıklarıyla... Yaşamaya mecbur bırakıldıklarıyla...

Drogo'yu düşündüm, Karnovideri. Ve Valestrileri... En son da Matias'ı düşündüm. Zaten aklımdan çıkaramıyordum.

İçimdeki siyahla beyazın savaşı gibiydi ama ben griydim!

Camdaki yansımada artık diğer insanlar değil, bizzat benim geçmişim dönüyordu sanki. Acılarım, umutlarım, hayallerim... Hepsi de daha çocukluğumdan itibaren ipotek altına alınmıştı Vasilko tarafından. Üstelik yalnızca benim değil, benim gibi binlerce kişinin...

Vasilko, diye mırıldandım. Her şeyin sorumlusu...

Benim çocukluğumun... En çok da Matias'ın ölümünün...

Vasilko olmasa, kaç insanın kaderi değişirdi acaba? Kaç insan şu vagonda bir yakınına kavuşmanın hayaliyle sallanırdı?

Vasilko...

Kaderlerin birleştiği, kaderlerin kördüğüm olduğu kişi.

Hayır.

Artık buna müsaade etmeyecektim. Vasilko'nun ne benim ne de bir başkasının kaderini değiştirmesine engel olacaktım.

Matias'ın intikamı binlerce kişinin kaderi olacaktı. Kendi kaderlerini değiştirme şansı...

Türkiye sınırını geçene kadar derin düşünceler eşlik etmişti bana. Pasaport kontrollerinin ardından tren raylarından yükselen ses ninni

gibi kulaklarıma çalınırken sızmak üzereydim. Zihnimin derinliklerine saplanmış kara bir anıyla...

Mağdurlar Okulu'ndayken bazı hafta sonları öğretmenlerimizle birlikte dışarı çıkardık. Yaşadığımız beldenin merkezine. Özellikle pazar günleri merkezde kocaman bir pazar kurulurdu. En sevdiğim şeylerden biri o pazarda, çadırlar altında gezmek ve arkadaşlarımla köşe kapmaca oynar gibi koşmak olurdu.

Yine bir pazarda meyve, sebze ve kıyafet tezgâhları arasında saklambaç oynar gibi koştururken hiç beklemediğim bir olay yaşandı. Askıdaki kıyafetlerin altında arkadaşlarımdan gizlenirken, kıyafetlerin içinden bir el arkamdan uzandı ve ağzımı kapattı. Hemen sonraysa beni kıyafetlerin içinden çekti. İlk başta bir arkadaşım şaka yapıyor sanmıştım. Ancak tezgâhın diğer tarafına kadar sürüklenip pazarın dışarısına çekildiğimde gerçekleri anlayabilmişim. İki kişi tarafından kaçırılıyordum.

Kaçırıldığımı anladığım anda direnç göstermiş, kendimi yere bırakmıştım. Fakat küçük bir kız çocuğu olarak gücüm yetmemişti... Muhtemelen Matias'tan birkaç yaş büyüktüm. Ters yönde sürüklenerek bir arabaya kadar götürüldüm. Arabanın bagajına atıldıktan sonra ellerim, ayaklarım bağlandı ve ağzım bantlandı.

Araba çalıştıktan sonra bir süre ilerledik. Bir yandan arabanın bagaj kapısını tekmeleyerek yardım çağırmaya çabalarken diğer yandan nereye gittiğimizi çözmeye çalışıyordum.

Kısa bir süre sonra araba durdu. Bagaj kapısı açıldı. Beni kaçırarak adam ittire kaktıra arabadan indirdi. Ayaklarımı çözdü ve beni hemen önümüzdeki iki katlı bir eve soktu. Eve girerken etrafıma bakınabilmişim. Dip dibe, iç içe evlerin olduğu sıkışık bir köydü. Dikkatimi çeken tek şeyse özellikle iki katlı evlerin çatılarının düz damlardan ve duvarlardan oluştuğuydu.

Eve girdikten sonra beni üst kattaki bir odaya koydu. Odaya girdikten sonra başka bir adam daha geldi. İki kişi olmuşlardı. Benden ne istediklerini bilmiyordum. Hiç konuşmuyorlardı. Ortada bir masa, masanın etrafında da paslanmış sandalyeler vardı. Beni bir tanesine oturtular.

Adamlardan biri başımda nöbet tutar gibi diğer sandalyeye geçti. Bacak bacak üzerine atıp bir gazeteyi kucağına aldı ve elindeki kalemi oynatarak bulmaca çözmeye başladı. Diğer ise beni bağladıktan sonra çıkmıştı. Ancak yaklaşık yirmi dakika sonra geri geldi. Amaçlarını bir türlü çözememiştım. Ağzım ve ellerim hâlen bağlı olduğu için konuşamıyordum. İkinci kişinin yeniden odaya girmesiyle bana doğru yaklaşıp tokat atması bir oldu.

İlk tokattan sonra şaşkına dönmüştüm... *Ne istiyorsunuz benden?* dercesine bakmışım. Bana tokat atan adam, "Bu daha başlangıç!" dedi. Önce saçımı çekti ve koca cüssesiyle birkaç kez ayaklarıma bastı. Diğer ise bulmacasını çözmeye devam ederken, ara sıra göz ucuyla bizi izliyor ve gördüğüm işkenceden zevk alıyordu.

Oysaki iki saat önce sokakta koşturan ufak bir çocuktum. Periyodik olarak aynı şeyleri tekrarladı. Tekrarladı. Tekrarladı. Âdeta robotlaşmışım. Zaman kavramını unutmuş, dakika ve saatleri birbirlerine karıştırmaya başlamışım. Minnacık bedenimde ağrımayan, sızlamayan tek bir nokta kalmamıştı.

Hayır, buna izin vermeyecektim. Gerekirse ölecek, ancak yine de bu acıya asla katlanmayacaktım.

Tepemdeki adam mola verir gibi odadan çıktı. Çıkarken diğerine seslendi. Diğer de elindeki gazeteyi ve kalemi masaya bırakıp arkasından gitti. O an kalem gözüme çarptı. Ellerim bağlı olmasına rağmen uzanıp kalemi aldım ve ellerimi bacaklarımin arasına sakladım. Diğer adam geri geldi. Gazetesini masadan aldı. Elini masanın üzerine uzatıp kalemi aramaya başladığındaysa, ellerimi bacaklarımindan çektim ve kalemi eline sapladım.

Adam acıyla bağırırken anında yerimden kalktım. Hemen arkamdaki pencereyi açtım. Pencerenin altı diğer evin damıydı. Bacaklarımin hızla geçirip pencereden kendimi aşağıya bıraktım. Düşmenin etkisiyle dengemi kaybetmişim. Yerde biraz yuvarlandıktan sonra toparlandım ve diğer evin damından başka bir evin damına doğru koşmaya başladım.

Arkamdan pencereye çıkıp bakmıştı. Diğer adama haber vermesi, birlikte çıkmaları derken en az birkaç dakika zamanım vardı. Diğer

evin damına atlamadan önce, belime kadar gelen duvarın köşesine bileklerimi uzattım. İpi duvarın keskin köşesine sürttürerek bileklerimi ileri geri oynattım. Bileklerim de duvara sürtüyor, derim soyuluyordu. Ancak umursamıyordum. Kaçabilmek için mecburdum.

Ayak sesleri yaklaşırken bileklerimdeki ipi ancak kesebilmiştim. Artık kısmen özgürdüm. Hemen sonra hiç durmadan diğer evin damına zıpladım. Oradan bir başkasına... En sonunda toprak seviyesine inmiş ve kendimi kaybettirmeyi başarmıştım.

Yaşadığım korkunun haddi hesabı yoktu. O gün çocukluğumu o paslı sandalyelerde bırakıp bir gecede büyüdüm; artık oyuncaklara değil, sessizliğe tutunuyordum. Zaten hiç oyuncakım da olmamıştı. İçimde bir şey sustu o an. Çocuksu saflık mıydı, yoksa son masumluk kırıntısı mı, bilmiyorum. Ama o gün başka birine dönüştüm.

Mağdurlar Okulu'na dönmem gece yarısını bulmuştu. Okulun amblemi gözüme çarptı hemen. *O sinir bozucu amblem...* Aslında amblemde beyaz bir gül vardı ama ben o kadar nefret etmişim ki, gülü kırmızı görüyordum.

Kan ter içinde kalmıştım, her tarafımda morluk ve kızarıklıklar vardı. En çok da bileklerimdeki deriler yüzüldüğü için canım acıyordu...

Beni kaçıran kişileri önce öğretmenlerime sonra da Vasilko'ya bildirmeliydim. Vasilko'nun onlara gereken karşılığı vereceğini biliyordum.

Okula gittiğimde hemen nöbetçi öğretmenin yanına koştum. Beni görünce anında ilk yardım çantasını aldı. Açık yaralarımı tentürdiyot ve oksijenli suyla müdahale etti. Sargı bezleriyle yaralarımı sardı. O beni tedavi ederken, başıma gelenleri anlatmıştım. İşimiz bittikten sonra, "Hadi, Vasilko bekliyor," dedi ve beni başka bir odaya götürdü.

Odaya girdiğimde Vasilko yüzünde gururlu bir gülümseme ile beni karşıladı. Ayağa kalkıp başımı okşadı. Hem ellerinden kurtulduğum hem de başka bir yere gitmeden doğrudan okula döndüğüm için beni tebrik etti.

Onurlanmıştım. Vasilko'dan bunu görmek pek rastlanan bir durum değildi. Artık sırada intikamımız vardı.

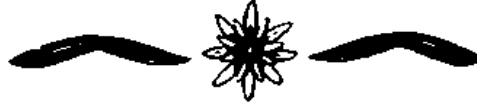
"Evin yerini biliyorum efendim," dedim. "İsterseniz hemen gidelim size göstereyim."

Bu cümlelerimden sonra aldığım yanıtı beni asıl şaşkına çeviren şeydi.

"Gerek yok... Ben de biliyorum."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kapısı açıldı ve beni kaçıran iki adam içeri girdi. Bir tanesinin eli sargıda...

O an kafama dank etmişti. Pazardan kaçırılmam en başından beri Vasilko'nun bir oyunuydu, bu da eğitimin bir parçasıydı ve korkunç bir tatbikatti.

Kafam cama çarptıktan sonra gözlerimi araladım. Ürpermiştim. Karamsar, ürkütücü bir rüya gördüğümü anımsadım. Gördüğüm rüya yüzünden mi uyanmıştım yoksa trenden yükselen bu mekanik sesler mi rahatsız etmişti, karar veremedim.

Rüyamda kendimi görmüştüm. Bir dönem kullandığım sarı saçlarımla... Bana uyanmam gerektiğini söylüyordu. Ona uyanık olduğumu söylerken korkuyla yerimden sıçramıştım.

Güneş doğmadan aylmıştım. Tren İstanbul sınırına girmiş, istasyonda durmak için sirenini öttürerek yavaşlıyordu.

Sabah altı buçuk sularında trenden indim. Henüz çok erkendi. Bir taksiye atlayıp Karaköy'e sürmesini söyledim.

Karaköy'de daha önce gittiğim butik bir pastane vardı. Boğaz ve Haliç'in kesiştiği deniz manzarasında... Genelde müdavimlerimin mesai çıkışı kahvesi için uğradıkları yerin sabah ilk müşterisi ben olmuştum. Tek başıma. Denize yakın masalardan birinde, pastanenin taze pişmiş ürünleri ve Türk kahvesiyle kendimi ödüllendirdim. Boğaz'ın dalgalarını ve birkaç dakikada bir önümden geçen irili ufaklı tekneleri seyrederek...

İlerleyen saatlerde pastaneden çıktım. Yeniden taksiye binip İstanbul Boğazı'nı gören o meşhur evin yolunu tuttum. Eve vardığımda çalışanlardan, evin sahibinin dün akşam saatlerinde hastaneye kaldı-

rıldığını öğrendim. Hastanenin adresini ve kaldığı odanın bilgilerini aldıktan sonra bu kez hastanenin yolunu tuttum.

Şaşırmıştım. Daha birkaç ay önce Budapeşte'deki davette sapasağlam görmüştüm onu. O kadar kalabalığın içinde beni fark edebilmiş ve hatta yanıma bile gelmişti. Yaşına rağmen gayet sağlıklı ve dinç görünüyordu. Bu kadar kısa bir sürede hastanelik olacak kadar çökmesi onun gibi biri için kesinlikle normal bir durum değildi.

Hastaneye ulaştıktan sonra, kaldığı kata asansörle çıktım. Odasının kapısında birileri bekliyordu. Onlar varken odaya girmem sakıncalıydı. Mecburen zaman geçirecek bir şeyler buldum ve sık sık odasını kontrol ettim.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar geleni gideni eksik olmamıştı. Özellikle yanında çalışanlar onu yalnız bırakmamışlardı. Sanki nöbetleşe başını bekliyorlardı.

Gece yarısını geçtikten sonra odanın önü kısa bir süreliğine boşaldı. Fırsatımı bulur bulmaz koridora girdim ve kapısını sessizce aradım.

Kapı aralanır aralanmaz kafasını bana doğru çevirdi. İçeri girdikten sonra yanına doğru yürüdüm. Birkaç saniyelik dikkatli bakışın ardından beni anımsadı ve gülümsedi.

“Geleceğini biliyordum...”

Burnunda oksijen hortumları, kolunda serum, göğsünde kalp ritmini ölçen bantlar... Hemen sol tarafındaki ekranda kalp grafisi... Sesi yılgın çıkmıştı. Fısıldar gibi...

“Geçmiş olsun,” diyerek yatağının kenarındaki koltuğa oturdum.

“Teşekkür ederim genç kadın,” diye karşılık verdi. “Ölmeden önce senin gibi güzel bir ziyaretçi beni mutlu etti.”

Her zamanki muzip tavrından hasta yatağında bile taviz vermemişti.

“Daha çok gençsin, ne ölümü?” diyerek karşılık verdim. “Hem beni dansa da kaldıracaktın, unuttum sanma.”

Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleşti. Birkaç saniye gülümsedikten sonra ciddileşti.

“Birileri düğmeye basmış, yoksa burada bu hâlde olmazdım.”

Kimi ve neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. Bilmezlikten geldim.
 “Seni gönderdi, değil mi? Ölüm meleğim...” diye devam etti.
 “Belgeler için.”

Ne yanıt vereceğimi bilemedim. Her şeyin farkındaydı. Belki de geç kalınmış bir farkındalık... Daha fazla saklayamazdım gerçekleri ondan. Diğerleri gibi değildi. Hak etmiyordu. Mecburen, onaylarca-sına kafamı salladım.

“Ona istediğini asla vermeyeceğim! Cehennem kapısında onu bekleyeceğimi söyle. Sıkıyorsa gelsin benden alsın belgeleri!”

“*Buradan sonra bir de cehenneme mi gideceğiz?*” diye kendi kendime fısıldadım.

Ölüm döşeğinde bile inadından ödün vermiyordu. Belli ki işler zorlaşacaktı. Hiç istemeyeceğim bir şekilde...

“Boş ver şimdi onu,” diyerek devam etti. Zar zor elini kaldırdı ve bileğime uzandı. Bileğimden sıkıca kavradı. “Bana bir söz vermiştin, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Ancak o an nedense hatırlamadığımı söylemek geçmişti içimden. Ama beni az çok tanıyordu. Sözümden duracağımı da... Bana fırsat tanımadan devam etti:

“Sözünde duracaksın, değil mi?”

Hayatımda ilk defa böyle bir an yaşıyordum. İlk defa birine böyle-sine bir söz vermiştim. Ve şimdi o sözün yerine getirilmesi isteniyor-du gözlerimin içine bakılarak. Ne kadar acı da olsa...

Benden yanıt alamayınca ısrarla yineledi:

“Sözünde duracaksın, değil mi? Bu ihtiyarı kırmayacaksın...”

Yutkundum. “Madem buradayım...” diye mırıldandım. Devamını getiremedim.

Hüzünlü bir gülümseme yerleşti yüzüne. “Biliyordum sözünü tutacağını,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Bu kez bileğimi kavrayan elini ben tuttum diğer elimle. Vedalaşır gibi. Parmaklarını sıktım.

“Senden son bir isteğim daha var genç kadın,” dedi, “ama yine söz vermeni istiyorum.”

“Nedir?”

“Torunum. Şu hayattaki tek varlığım... Ona hiçbir zaman sevgimi gösteremedim maalesef. Her şeyin dışında tutmaya çalıştım. Onun ne bu işlerle alakası var ne de olan bitenlerden haberdar. Masum. Ona bir zarar gelmesini istemiyorum.”

Dikkatle dinlemiştim söylediklerini. Torunundan bahsederken gözlerinin içi ışıldıyordu. Sevgisi, merhameti gözlerinden okunuyordu.

“Bana bir söz vermeni istiyorum. Ona bir zarar vermeyeceksin ve onun zarar görmesini engelleyeceksin.” Öksürmeye başladı.

Derin bir nefes aldım ve parmaklarını yeniden sıkıca kavradım.

“Peki, söz...”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Sana güveniyorum.”

Bu konuşmanın ardından vedalaşırcasına yüzüme baktı. Gözlerime...

“Hadi, sözünü tut ve çık artık. Birazdan gelirler.”

Fazlasıyla anlayışlı, inanılmaz cesur...

Oturduğum koltuktan kalktım. Tuttuğum elini karnının üzerine yerleştirdim.

“Hoşça kal...”

Hiç beklemediğim bir şekilde gelişen hüzünlü vedalaşmanın ardından ona verdiğim sözü yerine getirdim ve odasından çıktım.

Cenazesi bir hayli kalabalık olur sanmıştım. Yanılmışım. Tam tersine çok az kişi katılmıştı.

Mezarlıkta uzak bir köşe bulup, defnedilmesini seyrettim. Açılan mezara yerleştirildikten sonra üzeri toprakla kapatıldı. Toprağın üzerine de çiçekler dikildi ve sulandı.

Toprağa verilmesinin ardından kalabalık dağılır gibi oldu. Kalabalığın içinden biri, mezara yakın taş yola çıktı. Gençti. Diğerlerine göre çok aykırı duruyordu. Üzerinde yırtık bir kot pantolon, deri ceket, burnunda güneşte parıldayan *piercing*... Diğerleri arka arkaya sıralanıp genç olanın eline uzanmaya ve tokalaşmaya başladılar. Baş sağlığı dilekleri...

Sanırım bu oydu. Ölmeden önce bahsettiği kişi, torunu...

Kalabalık bittikten sonra mezarın başına yeniden döndü. Bir süre mezarın başında bekledi. Pek üzgün veya bitkin görünmüyordu.

Yanında kimse kalmayınca selam vermeye karar verdim. Beklediğim köşeden çıktım ve sakın adımlarla mezara doğru yürüdüm.

Ona doğru yaklaşırken etrafına bakındı. Fakat beni fark etmedi. Kimsenin olmadığından emin olduktan sonra mezara doğru öfkeyle tükürdü. Belli ki dedesine karşı hisleri düşündüğümün tam tersiydi.

Tükürmenin ardından arkasını döndü ve yürümeye başladı. Mezarın birkaç metre kadar uzaklaşmıştı ki arkasından seslendim:

“Başınız sağ olsun. Siz torunu Eren olmalısınız.”

Beni duyunca yüzünde utangaç bir ifadeyle arkasını döndü. Muhtemelen az önceki tükürme sahnesini görüp görmediğime dair içinde bir tereddüt yaşıyordu. Hafifçe beni süzdükten sonra karşılık verdi:

“Teşekkür ederim,” dedi. “Evet, torunu Eren ben.”

Ona doğru birkaç adım daha attım ve tokalaşmak için elimi uzattım.

“Arden ben de.”

Devam edecek...